MARIANA VICKY VÂRTOSU

GOLGOTA SPIRITUALITĂŢII

Jurnalul celor 10 ani ai Cenaclului "Duiliu Zamfirescu" - Focșani

Amprente
Armonii Culturale

MARIANA VICKY VÂRTOSU

GOLGOTA SPIRITUALITĂȚII

JURNALUL CELOR ZECE ANI AI CENACLULUI
DUILIU ZAMFIRESCU – FOCȘANI

2013

Consilier editorial: prof. dr. **Monica Grosu**
Tehnoredactare: **Mariana Vicky Vârtosu**
Corectură: **prof. Virginia Bogdan**
Editor: **Gheorghe A. Stroia**

EDITURA ARMONII CULTURALE
Str. Siret, bloc 28, ap. 30, Adjud, Vrancea (RO)
Tel.: (+40) 0374-064.594, 0741-078.627
E-mail: geocosynus@gmail.com
www.armoniiculturale.ro/editura

Tipărit în România
S.C. GADSIS PRINT S.R.L. BACĂU
www.gadsisprint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VÂRTOSU, MARIANA
Golgota spiritualității (Jurnalul celor 10 ani ai cenaclului "Duiliu Zamfirescu" Focșani) / Mariana Vicky Vârtosu. - Adjud : Armonii culturale, 2013
Index
ISBN 978-606-8388-70-0

821.135.1-94

© 2013, Mariana Vicky Vârtosu

MARIANA VICKY VÂRTOSU

GOLGOTA SPIRITUALITĂȚII

JURNALUL CELOR ZECE ANI AI CENACLULUI
DUILIU ZAMFIRESCU – FOCȘANI

Amprente
Armonii Culturale

Se dedică scriitorului Gheorghe Andrei Neagu, moderatorul cenaclului **Duiliu Zamfirescu,** de peste zece ani. Pentru devotamentul şi aplicaţia în *descoperirea noilor talente literare.*

NOTĂ:

Pe tot parcursul cărţii, *personajul* **Gheorghe Neagu** este una şi aceeaşi persoană cu scriitorul **Gheorghe Andrei Neagu,** preşedintele **Asociaţiei Culturale *Duiliu Zamfirescu***, publicistul şi directorul revistei **Oglinda literară**, semnatarul cărţilor de proză **Tarantula, Moartea şobolanului, Aesopice, Arme şi lopeţi,Templul Iubirii, Lacrima iubirii, Arşiţa ploii, Nunta neagră.**

În loc de prefaţă, o pagină de jurnal

Scrisul

Zece ani de cenaclu reia cronicile de cenaclu din *Şapte ani spre un Tibet*, Mariana V. Vârtosu.

Ce scriam în jurnalul meu din 9 decembrie 2009: „ O *pană* incisivă, vie, poetică pe alocuri” .

Un **urcuş** către Spiritualitate. Acestea sunt cronicile semnate de Mariana V. Vârtosu, an de an, săptămînă de săptămînă, sărbătoare literară de sărbătoare literară. Cu sau fără entuziasm, cu sau fără inspiraţie, un ***urcuş***.

Dar trebuie, oare, ca un cronicar să aibă şi inspiraţie? El trebuie doar să consemneze ceea ce se petrece. Şi Mariana V. Vârtosu are din plin acest har al observaţiei în detaliu, poate deranjantă pentru unii dintre confraţi. Sigur, un cronicar de canaclu literar nu este un *player.* Nu poate reda exact şi integral evenimentul cu pricina. Doar fragmentar. Mai mult, nici nu se poate împiedica să nu facă un comentariu personal, cît de scurt, asupra momentului respectiv. Aşa au procedat şi cronicarii consacraţi şi care au consacrat literatura română „veche” , de la care deţinem mărturiile timpului lor, încă de actualitate pentru împătimiţii literaturii. Desigur, doar mărturii. Dar fără ele nu ar fi fost mai „săracă” literatura acelor vremuri?

Însă trebuie să acordăm credit bunei credinţe unui om dedicat literelor. Căci Mariana V. Vârtosu scrie cu pasiune, admiră sau îşi exprimă reţinerile cu sinceritate,

invocă figuri ale literaturii contemporane (încă în viaţă or după plecarea lor dintre pămînteni) cu mult ataşament.

Nu cred că exagerează deloc atunci cînd recunoaşte meritele preşedintelui Asociaţiei literare Duiliu Zamfirescu, dl Ghoerghe Andrei Neagu, în organizarea unor festivaluri literare de talie internaţională, naţională or a întîlnirilor colocviale de promovare a talentelor, mai mult sau mai puţin tinere, nici atunci cînd consemnează prezenţe mai mult sau mai puţin fulgurante în viaţa culturală a ţinutului.

Ceilalţi trei ani adăugaţi în cronici sunt mai bogaţi în redarea unor fragmente mai ample din creaţia cenacliştilor; o ingenioasă scrisoare invocînd absenţa unuia dintre condeieri, scrisoare de autentică vibraţie emoţională, foşti cenaclişti care au ajuns la măsura independenţei lor creatoare afirmată pe frontispiciul naţional al Artelor.

Şi, tot în jurnalul meu, notam că Mariana V. Vârtosu nu uită să precizeze o importantă idee, anume că „ scriitura este SACRĂ. Lucru remarcabil în peisajul „culturii” române! Un bun început”

Într-adevăr, un început de bun augur pentru revenirea la Spiritualitatea cu care a fost dăruită această naţie, dar de care, vai!, s-a îndepărtat primejdios de mult.

Deloc neglijabil efortul de a fi prezent în Alchimia Creaţiei, mai ales în contextul în care se face, atît de periculos, de ruşinos şi de pernicios, diferenţierea între „centru” şi „provincie” ! Mai ales!!!!

Să ne reamintim de Eminescu, Brâncuşi, Enescu, Grigorescu, Sadoveanu ... şi cîţi alţi „provinciali” care au făcut faima României în lume!!!!

Nici măcar un scriitor consacrat nu poate, totdeauna, transmite exact trăirile pe care le încearcă. Nouă, celor care ne străduim să o facem („curios” lucru, m-am identificat permanent, ca profesor or condeier, cu *Scrisul,* şi niciodată nu am considerat că profesoratul ar fi altceva decît „operă de creaţie” !), ne rămîne plăcerea revederilor, a reîntîlnirilor, pe *„tărîmul tinereţii fără de bătrîneţe şi al vieţii fără de moarte*” , al Creaţiei.

Prof. **Virginia Bogdan**

Nota autoarei: O pagină de jurnal, da. O pagină care pentru mine înseamnă mai mult decît apreciere, înseamnă recunoaştere şi preţuire. Mulţumesc pe această cale prof. Virginia Bogdan pentru sprijin, pentru gânduri, mulţumesc tuturor colegilor de cenaclu pentru că m-au suportat să le interpretez, ajustez, banalizez şi, poate, mai rar să le „cosmetizez” zicerile. Îi rog pe unii, să mă scuze, pe alţii să înţeleagă buna-credinţă şi, şi pe unii şi pe alţii îi rog să aibă îngăduinţă.

Cronicar (infidel),
Mariana Vârtosu

ÎNCEPUTURI

Nu e deloc uşor să aduni într-o carte impresii de cenaclu. Nu e deloc simplu să transformi o notă de informare, în subiect. Să transformi colegii de cenaclu, în personaje. Să găseşti nume de referinţă pentru fiecare capitol. Am pornit această muncă din cel puţin două motive:

- **unul** a fost (este) dragostea şi respectul ce le am pentru toţi acei ce iubesc litera, cuvîntul scris şi rostit. **Şi, din dragoste pentru tineri.** Acei tineri frumoşi ce ne-au fost alături în fiecare moment al celor zece ani petrecuţi împreună. Buni şi mai puţin buni
- iar cel de-**al doilea** motiv a fost, ESTE legat tot de ei: de speranţa mea, credinţa că aceste pagini vor avea impact, mai ales asupra lor. Nu este o carte cu un conţinut *greu*. Nu este o carte pur informativă. Va fi la îndemâna oricui.Paragrafele încărcate cu umor şi ironie, sper, vor stârni curiozitate. Cuvântul scris/citit este singurul în măsură să formeze/cizeleze caractere. Argumentez cu un citat din Talmud, drag mie: *"Fii atent la gândurile tale, căci ele devin cuvintele tale; fii atent la cuvintele tale căci ele devin faptele tale. Fii atent la faptele tale, ele devin caracterul tău, care va fi destinul tău"* (citat cu aproximaţie). Ei bine, cartea fiind însoţită şi de fotografii, cititorul va descifra lesne unele expresii ale tinerilor condeieri, cum ar fi: zâmbetul fracturat al Ludmilei; Cătălin rânjind în sinea lui, *şifonat în amor propriu de scriitor recunoscut, pentru asprimea părerilor; Cosmin Dragomir, întristat pentru incomprehensiune;* ori,

intransigenţa scriitorului Gheorghe Andrei Neagu saturat de ceva, sau cineva... de tot, de toate!

În aceşti ani evocaţi în paginile cărţii, am observat, nu greşesc şi nici nu exagerez să spun, studiat, diverse manifestări ale *membrilor* cenaclului. Căci, toate aceste însemnări, tot freamătul acestui atelier (rescris-descris) de lucru, li se adresează în primul rând domniilor lor. Toate gândurile au fost canalizate şi călăuzite de, şi spre ***TINEREŢE.***

Insist asupra celui de al doilea motiv, care s-a situat undeva în subconştient. Şi este legat de *junimea în blugi.* Îi pândeam, cu coada ochiului, urmărindu-le atent orice sclipire, orice zâmbet îngheţat în colţul gurii. Ce încremenire, când unul dintre adulţi se exprima asupra încercărilor lor, pe ton academic! Ce încântare când încercările erau aplaudate!. Am notat aceste mici detalii, fără să-mi propun de la început vreun proiect din aceste însemnări. Am ajuns să descopăr utilitatea lor peste ani (patru-cinci) . Am gândit că n-ar strica nimănui să se ştie cum se petrec lucrurile într-un cenaclu. Emilian Marcu, unul dintre consilierii mei m-a îndemnat să scriu. Constantin Ghiniţa a fost extaziat la auzul titlului. La fel şi poeta Ştefania Oproescu, reticentă la titlu, m-a îndemnat să adun într-o carte toate notările din caietele mele. Aşa am început să triez, unul câte unul, cele mai însemnate comentarii. Am surprins şi redat într-un stil incintant întreaga stare a serilor de cenaclu.

Nimic nu este mai de preţ la vârsta adolescentină decât încurajarea! Este starea, sentimentul transmis adulţilor şi tinerilor laolaltă. La urma-urmelor, nimănui nu-i strică un dram de încurajare. Ce redau paginile cărţii? VIAŢA literară a urbei, aşa cum s-a petrecut în mare

parte din timp. O viaţă cu personaje reale, cu bucurii, cu tristeţi. Cu extaz, cu încrâncenări, tachinări... Ce poate fi mai palpitant? ... să participi la o lansare de carte, unde personajele circulă liber, pe lângă tine, te salută, îţi zâmbesc... O experienţă iniţiatică, plină de religiozitate... O *şcoală tibetană*, dacă vreţi. Vă salut cu iubire, dragii mei (tineri) şi mai puţini tineri, posibili cititori.

CĂLĂTORIE SPAŢIALĂ
SAU O FALSĂ PAGINĂ DE JURNAL DE CENACLU

Mai întâi, veştile bune: primele două ediţii ale Concursului literar „LICEENII” - o reuşită. Concursul adolescenţei reveiante, accesat de mulţi liceeni din judeţ, a fost proiectul iniţiat de Reprezentanţa US /Vrancea afiliată Uniunii Scriitorilor /Filiala Bacău, proiect sustinut şi de Liga Scriitorilor din Romania/Filiala Vrancea (implicîndu-se în citirea lucrărilor şi jurizarea lucrărilor).

Vestea „rea*” - reîmpăţirea teritorială*, molipsitoarea şi la găştile literare aici, în lumea noastra strâmtă şi zonală (cea a condeierilor vrânceni), s-a produs: motivaţia? Implicaţia? Ce importanţă mai au dacă, nolens-volens, au adus un plus de vigoare, au deschis porţile unui nou Festival, cel de la Negrileşti, dacă au condus spre calitate şi valoare artistică îmbunătăţite? Deja patru grupări într-un târguşor de talia Focşani-ului? În Vrancea literară functionează aceste patru grupări, într-o continuă „luptă” concurenţială, favorinzînd, valoarea. Până la urmă, pariul dlui **dir. Florin Micu**

Iliescu este unul cîştigat, chiar dacă miza, adică ***unitatea*** dintre grupări, funcţionează într-o singură direcţie: valorică.Trebuie să vă mărturisesc un lucru: fără Puiu Siru, cu tot *donquijotismul* caracterizant, declar că, îmi lipseşte acest personaj şi îndrăneţele lui intreprinderi în a îi susţine pe condeieri. Întâlnirile nu mai sânt la fel de zgomotoase şi n-aş spune că, atmosfera aceea agitată nu dădea un farmec poetic mulţimii scriitorilor la o cafea de vorbă. Ei, dar unde mai sânt acele proverbiale întâlniri? Parcă le-a luat pe toate cu el. Inclusiv sentimentul protecţiei instituţionale.

Aş fi considerat un lucrul nefinit, dacă aş fi lăsat cei trei ani, din zece, necomentaţi. Neconsemnaţi. Este datoria mea morală să încerc să aduc la zi întâmplările literare ale celor trei ani, necuprinşi în *drumul tibetan*. Nu ştiu cât, de bine, nu ştiu cât de instructive vor ieşi aceste pagini, un lucru ştiu sigur: m-am străduit. Dureroasă mărturisire… Dar îmi sânt mie datoare, sânt datoare celor care au crezut în această grupare literară şi au crezut într-un cenaclu literar, în măreaţa lui misiune, să redau cât mai fidel, *hachiţele unora*, sacrificiile altora, abdicările, revenirile, comploturile, pacea firavă greu instaurată. Nu vă imaginaţi un câmp de luptă, un război în sensul adevărat al cuvântului. Despre astfel de bătălii între orgolii, am auzit că se produc pretutindeni în ***lumea marilor sensibilităţi poetice.*** Aşa că…Să fim toleranţi, îngăduitori, paşnici…E tot ce cer.

De ce gratitudine în mod special scriitorului Gheorghe Andrei Neagu? De ce, unele paragrafe pot părea părtinitoare şi subiective? Pentru că…

Gheorghe Andrei Neagu a făcut, a construit un edificiu spiritual căruia i s-a dedicat. Câţi dintre noi au curajul să recunoască în acest scriitor un mentor, un îndrumător, chiar dacă adesea a dat cu barda şi a rănit suflete, dar…repet: câţi au curajul să recunoască în drumul urmat creionarea sugestivă desenată de sprijinul efectiv al scriitorului… Cum au răspuns unii dintre noi?! Cu multă maliţiozitate, cu un spate întors, cu „scrisori" defăimătoare, şi aici pomenesc gesturile de inamiciţie declarate ale scriitorului Gheorghe Mocanu (pe care îl preţuiesc şi-l respect), dar căruia nu i-am aprobat comportamentul faţă de Gheorghe Neagu, comportament afişat public. Aş aminti-o pe Janine Vadislav care, a avut aceeaşi atitudine faţă de Gheorghe Andrei Neagu (azi o regretă şi, a făcut-o public)… Dar… suntem, am rămas puţini… deja, cred că e vremea manifestărilor înţelepte…

Zece ani ! Vreme în care poţi absolvi două facultăţi bune, cu masterate cu tot !

Ei bine, tot acest timp a fost, pentru mine şi alţii asemenea mie, un timp al formării, al instruirii. Nimic nu s-ar fi materializat, dacă liderul nostru spiritual, Gheorghe Andrei Neagu, n-ar fi fost bun manager. După ce a pus bazele unui cenaclu literar la Focşani (unei grupări) a fondat o Asociaţie Culturală cu acelaşi nume cu al cenacclului, **Duiliu Zamfirescu**, patronul nostru spiritual. Sigur, spaţii de exprimare pentru scriitorii vrânceni au fost şi publicaţiile **Jurnalul de Vrancea** , **Gazeta literară Vrânceană** , ca mai apoi să se nască revista **Oglinda literară.** Mijloace de exprimare artistică, de fapt, la îndemâna oricărui scriitor talentat, vrâncean sau ne-vrâncean.

Aşadar, **luni, ora 17 fix** a devenit punct de referinţă pentru cei zece ani de cenaclu, în care activitatea nu s-a oprit*... (eronat: cenaclul şi-a oprit activitatea preţ de-o vară, aceea a anului 2010, argumentat*).

Am descris primii şapte ani, pe care, unii dintre dumneavoastră i-au citit. Am completat până la zece, încercând o sărbătoare, aşa cum se cuvine acestor zece ani. Privind retrospectiv, cu o nostalgică tandreţe aş spune, revăzând bizarul nostru grup, totdeauna modificându-şi numărul cu alte şi alte persoane, unele au rămas, altele au plecat, alţii au re-venit. Ochiul minţii nu-mi permite să nu văd personajul principal al acestui specatacol special: **fidelitatea.** Printre statornicii cenaclului voi aminti: pe scriitorii **Gheorghe Andrei Neagu**, **Ştefania Oproescu, Florin Paraschiv (**prezent între noi până în august 2009**), Ioan Dumitru Denciu**, **Virgil Panait**, **Gabriel Funică**, **Lili Goia**, epigramistul **Sava Francu (**prezent între noi tot până în 2009 ;

Ni s-au alăturat**, Virginia Paraschiv**, **George Costin**, regretatul **Corneliu Fotea**, **Ion Panait (**tot până în 2009), **Constantin Duşcă, Constanţa Cornilă**, **Rodica Soreanu, Marcela Blaga** ; indianistul **Florinel Agafiţei** (a fost între noi pentru puţin timp ; **Constantin Ghiniţă** (până la finele lui 2008) ; **Ionel Mony Constantin** cu pseudonimul literar **Ion Săracu** ; ca editorialist**, Magda Ursache** aproape şapte ani, după care, Gabriel Funică şi-a împlinit remarcabil rolul preluat, iar mai nou, poeta Ştefania Oproescu este aceea care-şi desăvârşeşte rolul de editorialist al revistei, *al copilului nostru drag Oglinda* ; **Al.Cucereanu**, **Virgil Răileanu**, **Ala Murafa** – atipica **Janine Vadislav***,* **Adrian Ţiglea**,

Mioara Angheluţă, Cosmin Dragomir, Gheorghe Suchoverschi- rondelist şi epigramist **; Sofia Ganea**, **Marin Moscu**, **Dan Movileanu**, poet şi critic literar ; **Dănuţ Ceamburu**. Mai recent printre cenaclişti, prozatorul **Gheorghe Mocanu** ; memorialistul **Petre Abeaboeru**, **Ionel Marin, Ion Micheci, dr.Gheorghe Chirtoc, Odette Ieremia** – **Nicuşor Chiriac, Toma Barbăroşie- Barbarosa, Nicolai Tăicuţu şi Laurenţiu Selegean** de la Râmnicu-Sărat (în paranteză fiind spus, Râmnicul Sărat ne-a dăruit nou, cenacliştilor alţi doi dragi colegi, Petrache şi Nina Plopeanu, care au adus picătura de imbold, uşor amorţit, în ultima vreme) ; **Stănică Budeanu** şi **Georgia Nedelcu** de la Odobeşti... ; poetul **Constantin Ştefănescu !**!! Nu-i uităm pe **Elena Stroe-Otavă, Virginia Bogdan, Ionuţ Ţandără, Diana Flavia Sava, Camelia Ciobotaru, Virgil Lovin, Ionel Dogaru (**iată, la vremea cţnd completez aceste date**, Sebastian Ionel Dogaru** este un poet declarat, fiindu-i editat primul volum de versuri**, Călătorie în infern (Apocalipsa poetică)**. Dintre junii discipoli ai cenaclului îi vom aminti pe: Ludmila Bârsan, Natalia Cebanu, Victor Bour, Cătălin Boacnă, Diana Blănaru, Aliona Muntean, Raluca Ana-Maria Stroe, Alina Tătaru, Oana Panţâr, Gabriela Mocanu, Adrian Simion, Violeta Ioniţă, Adrana Avram, Arthur Toht,Tatiana Cerneţchi, Valentina Bâtcă (care, din când în când mai publică versuri între paginile revistei Oglinda, pe care şi care a îndrăgit-o), Olga Cosma, Petre Fiştoc, Livia Oana Apostol, iar dintre cei mai noi, pe Adelina Bălan, Raluca Marina Baciu, Raluca Dumitrache, Alexandra Herghelegiu (aceste minunate fetiţi semnând primul volum colectiv – Din cele patru zări -), Teona Păvăloaie, Mădălina Galu etc.Toţi aceşti tineri, fără

excepţie, au primit aici « botezul condeiului », unii dintre ei realizând o carieră artistică, amprentaţi fiind de pasiunea scrisului. Redau în aceste pagini, cele mai reprezentative momente ale celor *şapte ani de ucenicie sub condei***,** plus încă trei, adică, **zece ani de ucenicie** ! Trierea textelor îmi aparţine exclusiv. Caietele mele fidele (şi notele secretarei de redactie, poeta Ştefania Oproescu) îmi vor permite să redau inclusiv *murmurul neauzit*. Interpretări, *traduceri gestice*, etc. Al dumneavoastră devotat (*şi infidel*) cronicar, **Mariana Vicky Vârtosu** – şi ea unul dintre fondatorii **Asociaţiei Culturale *Duiliu Zamfirescu* .**

Ce înseamnă această **grupare literară,** ce au însemnat aceşti zece ani ? - ce altceva decât o **şcoală-contestată,** dar oficială, de condeieri adunaţi în jurul liderului nostru ?!

Notă: **Toate textele comentate, inclusiv comentariile şi inserţiile au fost publicate în perioada 2001-2011 în Gazeta Literară de Vrancea, Jurnalul de Vrancea, revista Oglinda Literară Vrânceană şi alte publicaţii care vor fi menţionate la momentul oportun.**

***

Pe cititorul acestor pagini nu-l rog decât un singur lucru: ***NU TULBURA, DRAGĂ CITITORULE, NELINIŞTEA ACESTUI CENACLU! El se simte minunat aşa.***

Cronicarul se va strădui să-şi menţină verticalitatea prin imparţialitate şi comprehensiune.

P.S. Nu mă (mai) refer la cititorul nostru de elită, Ionel Boc, totdeauna cu noi, pentru noi (?) !

- Vă întrebaţi, poate, dacă n-ar trebui amintite cele două-trei- patru... reguli de ordine interioară, un fel de **statut,** dacă vreţi:

1. auto-respectul şi respectul reciproc ;

2. punctualitatea ;

3. prezentarea textului în cel puţin trei copii dactilografiate **;**

4. libertatea opiniei ; şi,

5- poate ar mai fi vorba de ceva, dar nu e condiţionat decât de... **cei şapte ani** de-acasă... .***casa cenaclului tibetan***... . Se subînţelege, cred.

ANUL 2001

Însemnările anului 2001 sunt scrise cu timiditate. Cu o anume doză de respect religios. Pentru mine, scriitorii vrânceni deveniseră o specie aparte. Situată undeva, între cer şi pământ. O specie pe cale de dispariţie (ca dinozaurii !). Îi admiram şi-i respectam, de la distanţă, citindu-le creaţiile din revistele ce-mi parveneau de la prieteni. Legătura cu scriitorimea vrânceană, restabiliriea relaţiilor, mi-au fost înlesnite de **Salonul literar Dragosloveni/2000.**Comentariul **prof. Constantin Frosin,** din revista **Danubius** octombrie/ 2000, mi-a trezit nostalgii. Amintiri, pe care le crezusem stinse. ‘’ Împreună cu alţi câţiva colegi de breaslă, spunea prof. Constantin Frosin în articolul său, am avut onoarea de a fi invitat la **Salonul Literar Dragosloveni**. Acţiunea vrânceană a fost onorată de un număr neaşteptat de participanţi, invitaţi din toate colţurile ţării: Iaşi, Oradea, Bucureşti, Galaţi. Printre alte obiective, **Salonul Dragosloveni** din acel an, prin organizatorii lui, îşi propusese să reunească scriitorii vrânceni de pretutindeni (dintre organizatorii acestui obiectiv aş aminti pe regretatul Corneliu Fotea care şi-a realizat cu brio, obiectivul) ‘’. Îndrăzneala mea de a publica o carte de proză scurtă, de a participa la conncurs în cadrul acestui eveniment, mi-a prilejuit bucuria revederii cu toti acei scriitori vrânceni, pe care eu îi admirasem tainic: Constantin Ghiniţă, Janine Vadislav, Ion Panait, Corneliu Fotea, Ştefania Oproescu, Gheorghe Andrei Neagu, Ioan Culiţă Uşurelu, George Costin, Florin Paraschiv, Adrian Botez, Ioan Dumitru Denciu, Mircea Dinutz, Ionică Sava,

Constanţa Cornilă, Paul Spirescu, Constantin Duşcă, Marcela Blaga, Rodica Soreanu, Alexandru Cucereanu etc. Reîntâlnirile cu scrierile lor, care ajungeau la mine, într-un mod abracadabrant şi din care citeam nostalgic, pe sub birou, se intensificaseră, în dorul unei legături spirituale intense. Mai presus de orice, doream să respir acelaşi aer cu **Ţuţea-vrânceanul**, nimeni altul decât prof. Florin Paraschiv. **Salonul Dragosloveni** îmi îngăduise să ascult colocviile, cot la cot, cu... Florin Paraschiv ! Şi, nici fumul gros al ţigării sale nu mi se mai păruse nociv. Întâia dată, lângă persoana cea mai respectabilă a momentului, suportam stoic fumul înecăcios al ţigării. *Aşadar, s-a întâmplat* - îmi spuneam. Revenirea definitivă, pe meleaguri natale, la numai un an distanţă, îmi oferea o compensaţie, cu mult deasupra regretului părăsirii oraşului Galaţi: întâlnirea cu scriitorimea vrânceană. Gheorghe Andrei Neagu, cu care m-am întâlnit întâmplător, m-a invitat la prima şedinţă de cenaclu, care, s-a produs la sediul unui partid (liberal, dacă nu mă înşel). Probabil, aşa a trebuit să se întâmple. Primele lecturi, în sediul acelui partid, aveau să capete dimensiuni istorice din multe puncte de vedere: primele dezbateri aprinse, primele proiecte, primele vise... Dar, înainte de a vă dezvălui taina şi temerea, vis-à-vis de astfel de întâlniri de lectură, iată, un **AVERTISMENT**, dacă vreţi, poetic:

Grupărilor literare vrâncene

‘’ **Unu** citeşte/ **doi** citeşte/ **trei** citeşte/ pe **Unu** îl ascultă / **Doi** şi **Trei/** pe **Doi** îl ascultă/ **Unu** şi **Trei**/ pe **Trei** îl ascultă/ **Unu** şi **Doi**/ iar **ceilalţi** se frământă pe scaune/ ca nişte **zerouri** fără cifre/ la urmă se ridică unul/

şi critică/ apoi altul înjură/ apoi celalalt... cică !... / mai toţi iau cuvântul pe rând/ şi critică/ şi toţi cei care au citit/ îşi adaugă în spate atâtea zerouri/ câte pot duce/ (literatura locală este tandră şi dulce). Poemul aparţine poetului **Constantin Ştefănescu.**

Avertisment valabil şi azi, după zeci ani.

N-aş îndrăzni să spun că, între anii 2008-2011 s-au modificat prea multe în atmosfera cenaclului. Schimbări esenţiale, dispariţii pentru totdeauna, recunoaşteri , orgolii şi vanităţi deşarte...

Diferenţa ?... numărul participanţilor (oscilând între mulţi şi puţin) ; de vorbit, vorbim toţi, uneori toţi deodată, dar ! de înţeles înţelegem, cu siguranţă, fiecare ce trebuie. Se scrie mai puţin şi mai bine. Iată un progres.

***

Mijloc de an - 2001

... Prima ''întâlnire'' s-a produs pe la sfârşitul lunii aprilie - în incinta unei clădiri – care astăzi nu mai există (spaţiul a căpătat o cu totul altă destinaţie, dar ce mai contează)! Azi, după atâţia ani, construcţia Catedralei se aproppie de sfârşit. Ei, cum ar fi stat unei grupări în preajma unui asemenea edificiu ? Eu, zic bine ! Alţii au zis altceva.)

Nu voi uita niciodată acea primă întâlnire ! Îmi transpirau palmele. Mă jenam şi mă temeam să nu observe careva. Din când în când, îmi tamponam podul palmelor cu batista, pe furiş. Am sorbit din cafea, înghiţituri mici, să fiu mereu ocupată. Să dau răgaz emoţiilor, să se aşeze. Despre cele citite, ce să zic ?! Aş

putea să jur că n-am auzit mare lucru. Îmi amintesc perfect drumul întoarcerii. O porţiune am parcurs-o alături de prof. **Florinel Agafiţei**.

Ah ! *Locul întâlnirilor... S-a tot schimbat de-a lungul anilor. La un moment dat, locaţia a devenit o problemă. Expulzaţi, mai mult sau mai puţin elegant, din spaţiul oferit de Direcţia pentru Cultură, ne-am mutat precum şătrarii ! - De aceea, întâlnirile noastre se vor petrece când la sediul de la livadă, când în incinta Direcţiei pentru Cultură, când la Casa Armatei, la Bistro (la ce minunat spectacol am participat, aici. Musafirii nostri francezi ne-au dăruit poezie şi muzică, teatru, într-o manieră îndrăzneaţă, (manieră necunoscută nouă). Foaierul Teatrului Municipal Mr. Gheorghe Pastia, holul, una dintre încăperi au fost rând pe rând locaţiile care şi-au deschis braţele. Repet, nu locaţia a fost importană. Şi, nici obstacolele nu ne-au dezarmat. Oriunde, oricum am fost pregătiţi să mergem mai departe, să citim şi să ne ascultăm. Clipele încărcate de emoţie, efervescenţa cuvintelor, listele întocmite cu numele membrilor, înregistrarea juridică, etc. au devenit amintiri ; de domeniul trecutului, ISTORIE, aş îndrăzni. Sunt reuşite, pe care le datorăm moderatorului nostru de cenaclu,* ***prozatorul Gheorghe Andrei Neagu.***.

Revin la prima *întâlnire, la care* au participat: George Costin, Marcela Blaga, Ştefania Oproescu, Virgil Răileanu, Florinel Agafiţei, Al.Cucereanu, Ion Panait, Virgil Panait... A citit **Florinel Agafiţei, *Vâltoarea albă* .** I s-a reproşat rugozitatea textului, aglomeraţia metaforică. De fapt, s-a comentat puţin, timid, ineficient. **Ştefania Oproescu** a citit ***Caracatiţa*** ; **George Costin, *Călăul.*** Maestru al finalurilor neaşteptate... Luat în

răspăr, de critica prea aspră, a dlui Alex Ştefănescu, George Costin a avut o vreme!, mari rezerve faţă de acest hobby al lui, scrisul. Aşa că, descurajat, ofensat, de ce nu ? - a lăsat baltă scrisul, ne-a abandonat, a lipsit de la întâlnirile de lectură, exprimandu-şi astfel revolta lăuntrică... Experienţa tristă, trăită de George Costin, merită o justificare poetică. Apelez la versurile aceluiaşi Costică Ştefănescu: *''orgolios vei stinge public/ cu picatură din propriul tău sânge/ sclipirea mistică a licuriciului/ vei mângâia cu o duioşie neprefăcută/ pielea de gâscă a spaimei sub ploaia de aplauze/ cu capul în nori vei tuna/ şi vei fulgera / eliberând o energie utilă''...* bla-bla-bla... încă, prin versuri, - salvatorul de suflete ne-uitate, Costică Ştefănescu. Versuri dedicate ca o consolare (?)...

Mai - iunie

Flori şi fluturi. Culori... Vise... Trăiesc un vis continuu şi mi-e teamă. Nu vreau să mă mai trezesc niciodată. Ador oamenii aceştia, pe care îi ştiu de-atâta timp şi pe care abia acum îi cunosc, îi am alături. Încerc... .Îmi place să-i cunosc cu picătura. Îi preţuiesc, sunt familia mea. (Euforia primăverii, ce altceva poate să fie ?!))

Îmi făcea plăcere să-mi închipui următoarele revederi. Să le *vizualizez.* Să citesc pe-îndelete *creaţiile* noastre publicate deja. După lectură, eram de o parte sau alta a baricadei. Programarea lectorului pentru următoarea întâlnire, îmi spunea că îmi venise rândul. Deci, Mariana Vicky Vârtosu citeşte: ***Strigătul îngerului negru. (***Textul, scris demult, din anii petrecuţi la ţară, când mi-am jucat rolul de profesor-suplinitor, avea un iz

vetust !; deloc în pas cu moda). Când l-am citit, emoţiile aproape m-au împiedicat. Totuşi... Furam cu coada ochiului, în dreapta şi-n stânga. Vânam reacţii. Rigiditatea chipurilor nu-mi spunea nimic bun. Mi-am zis că, prima impresie va conta. N-o să credeţi. A fost de bine, am respirat uşurată... dar... întotdeauna există un DAR ! mi s-au sugerat rectificări. Am ascultat cu atenţie (muşcându-mi limba). Ştiam că nu e nici politicos, şi nici ‘’avantajos’’ pentru imagine, să adopt o atitudine războinică. În aceeaşi seară a citit şi **Al. Cucereanu**, ***Germenele.*** Comentariile asupra textului dlui Al.Cucereanu, m-au consolat.Totul era perfectibil. Drumul spre casă, o parte fireşte, l-am strabatut alături de Al.Cucereanu. Simpatic...

Dacă aş avea forţă să-mi înserez sufletul pe conexiunile creierului. Starea de poezie mă îmbogăţeşte.

Bună-seara, septembrie !

24 septembrie s-a amuzat cu noi, oferindu-ne o căldură de vară. Ne revedem, de această-dată, într-una dintre încăperile **Direcţiei pentru Cultură** . Completăm silueta literei « U » ; formă, în care ne-am găsit locul fiecare. După schimbul de politeţuri, se deschid « ostilităţile ». Pentru această seară sunt programaţi Adrian Ţiglea, Ştefania Oproescu şi, Mioara Angheluţă (prin vocea lui Adrian Ţiglea). Cele două poezii ale lui **Adrian Ţiglea**, haiku şi **Proces** au stârnit (mai mult sau puţin) comentarii diverse. Comune. În schimb, **Păpuşa fűr Elise** , proza **Mioarei Angheluţa**, mai întâi a produs un moment de linişte deplină. De recviem, cum a punctat Florin Paraschiv. Ne-am privit unii pe alţii. Privirile

protectoare ale lui Corneliu Fotea ne-au mângâiat creştetele. A fost semnalul. Gheorghe Andrei Neagu, a ‘’ operat’’ sub anestezie locală textul autorului absent. Primele amputări, imputări, sfaturi. Fără prişniţe. Proză bunicică, subiect bine ales, nuanţat. Dar ! Un flash fără mesaj. Acces la hlizeală... Chiar şi rânjetul este admis. Caustic pus la colţ stagnajul Mioarei Angheluţă ! Subscriere unanimă şi introvertită. Noii veniţi salvează momentul: Ion Panait, Virgil Panait, Lili Goia, Constanţa Cornilă. Marcela Blaga striveşte duşmănos ţigara de marginea scrumierei. Se agită portocaliu între scaune. Cafeaua, zahărul, linguriţa. *‘’ Cine e în stânga ta ?’’*- fu curioasă Marcela. Poetul cu nume frivol, zice prof. Florin Paraschiv: Lili Goia. Deloc frivol, subliniază Janine, smulsă din atenţia captată exclusiv de Corneliu Fotea. Urmează partea a doua a serii. Formidabilă, în toată splendoarea ei. Atmosferă ademenitoare, ca mătasea. **Ştefania Oproescu** (alias Dorina Cristea) citeşte două proze: **Lumânarea** şi **Copilul ales** . Marcela Blaga alunecă în contemplaţie. Îi aspiră cuvintele, cu sete. Exclamă, la un sfârşit de frază: ‘*’cum ai zis, iapă chioară* ?... *brava ţie, bine-zis* ‘’. La capătul opus, Emil Stanciu. Captivat şi el de subiect, visând la copilul ales, poate... (ori, la o copilă aleasă ?) - aprobă tacit. Lili ia notiţe. Gheorghe Andrei Neagu, la fel. Toţi, o imensă ureche. La final, rumoarea pluteşte în aer. Neîndrăznind să se spargă-n riposte. Ei, dar basta ! A fost suficientă o replică. S-a deslănţuit duelul. Polemica... Tensiune constructivă. Sub lupa neiertătoare, exerciţiul literar pare un sublim joc de cuvinte... Reuşit, textul joacă *şotronul. Baba-oarba*. *Trece podul-de-piatră, se teme de omul-negru*. Părerile sar precum scânteile.

Numai ochii să nu ne sară, de la atâta fum de... la ***Lumânare*** - cea de-a doua proză intrată în colimator. De această dată, părerile sunt liniare, egale: proză metalică, rigidă, rece. Atmosferă tipică reportajului literar. Ionel Boc şi Sava Francu, mai mult iubitori de literatură decât *făcători* (n-am zis, născători !) - găsesc proza de bună calitate. Plăcută, dinamică, reală. Dar rece. Florin Paraschiv crede că proza Ştefaniei este *à la manière de Balzac*. Personajele balzaciene glosează pe marginea codului de stare civilă. Ion Panait, voce singulară, face următoarea afirmaţie: *Proza Ştefaniei este periculos de bine scrisă. Dacă ar fi insistat asupra personajului* ***tata...*** Hi-hi-hi,ha-ha-ha, care-i pericolul ? Se fac ''glumiţe''. Destul de suave, fireşte. Se trage şi linia, se face totalul: **Adrian Ţiglea**, dacă vrea să cocheteze cu poezia, are nevoie de doi ''**t**'': timp şi trudă. Proza **Mioarei Angheluţă** este provocatoare, iar cea a **Ştefaniei Oproescu** este în sintonie cu structura poetei.

Capitolul probleme administrative: în calitate de gazdă, de amfitrion al serii, Corneliu Fotea ne anunţă programul celei de a XXX-a ediţiei a **Salonului Literar** de la **Dragosloveni.** După îndoielile bâlbâite ale lui Corneliu Fotea, Gheorghe Andrei Neagu preia frâiele. Conduce discuţiile, seara, năzuinţele... Parafrazându-l, pot spune, '' e loc şi de mai bine şi pentru toată lumea''. În imaginea acestei seri deosebite, în ecoul şoaptelor pătimaşe, ne despărţim. Fără să uităm o clipă că, suntem unici şi dornici... şi, mai ales... !... Noapte-bună...

ACEASTA ZI !- 8 octombrie

Ce n-aş da să pot întoarce timpul ! Să mă las '' furată'' de imaginaţie ! Să pot şterge orice semn, să pot şterge orgoliile nemăsurate, ce au împins spre... .Mi-ar reda iluzia unei prietenii ?Dacă ea ar fi existat, nu s-ar fi pierdut. Iar dacă n-a existat, n-am pierdut nimic ! Ei bine, să revenim la 8 octombrie 2001. Zi importantă pentru noi. La ora 17,15 ne '' îmbarcăm '' în maşini şi pornim spre noul sediu al **Asociaţiei Literare *Duiliu Zamfirescu*** . Cufundaţi în splendorile toamnei, ca-ntr-un spectacol al culorilor, învăluiţi în nuanţe de verde-cobalt şi ruginiu, ne îndreptăm spre ţintă. Oboseala, învinsă de buna-dispoziţie ! Se taie panglica, şampania curge râuri în pahare. Uau ! Mini-seară mondenă. Fără muzică şi dans, spre ghinionul ori norocul nostru. Operatorul tv nu poate filma picioare ! - catastrofal !!! ***Mass-media e cu noi*** ! (nici mai mult nici mai puţin, precum armata alături de revoluţionari) – Suntem imortalizaţi pe celuloid. Nu se citeşte. Motivaţia ? Proiecte pentru întâiul festival, **Zilele literare *Duiuliu Zamfirescu*** . Va avea loc la finele lui noiembrie. Gheorghe Andrei Neagu înşiruie nume ale vedetelor literaturii, potenţiali invitaţi. Florin Paraschiv are un *dinte* contra unor nume comuniscoide (?!)... Elegant spus, comunişti cu ceafa lată, ar fi mai de bon-ton. Corneliu Fotea, alt personaj, potrivnic altor nume propuse, dintr-o altă motivaţie. Sub presiunea unei cumplite dureri, Corneliu Fotea dă numai din cap: *nu şi nu. Asta nu vine. Nici ăsta. Breban e plecat la Paris. Nu, Cătălin Ţârlea, nu. Sau, poate, cine mai ştie ?* Răbdator, Gheorghe Andrei Neagu întocmeşte lista (lui Schindler). Recitirea listei, auzul unor nume, îl fac pe Florin Paraschiv să exclame *Să se consemneze în procesul-*

verbal, aşa rămân scrise părerile, sugestiile, propunerile. Care, pot deveni proiect. Cine pe cine propune, să afle posteritatea despre afinităţile fiecăruia'. Cineva, nu zic cine, persoană importantă, sare, ca din vise trezită: '' bani ?... *Program Phare''. Căutăm sponsori !* Atmosfera se-ncinge. Devine incendiară. Ştefania Oproescu, ca la un test deeee... câte cuvinte pe secundă, aşa ca pentru o secretară performantă, scrie, scrie. În sfârşit, este în posibilitatea de a citi lista potenţialilor invitaţi: Al.Cistelecan, Al.Paleologu, Al.George, Eugen Simion, N.Manolescu, N. Breban, Cătălin Ţârlea, (s-ar putea să nu vină, în noiembrie, acum are botezul fetiţei- ne reaminteşte C. Fotea), Al. Săndulescu - neaparat, accentuează Gabriel Funica, este unul dintre zamfirescologi-. Să nu-i uităm pe Ioan Adam, Magda Ursache... Se discută despe o eventuală antologie. O selecţie, mai bine-zis o auto-selecţie ; *recunoaşterea calitativă ar fi un semn de curaj şi respect, crede Florin Paraschiv. O-ho, câtă dreptate* !

Discuţii. Valori locale. Se dau nume. *Re-nume*... Recunoaşteri...

Florin Paraschiv repetă obsedant o întrebare: '' care sunt valorile rurale, virtuţile lor ? ''. Înşurubat în întrebare, pare că se scufundă în scaun , fără un răspuns satisfăcător. Repet: care sunt valorile rurale, sau virtuţile rurale ale unui autor, la care fac referinţă, unii autori (ex-cenaclu, cât şi colegii de cenaclu ?). Singurii scriitori adevăraţi din judeţ... membri ai US... sunt aceste două nume, repetate obsedant - zice prof. Florin Paraschiv, tot mai nemulţumit: Traian Olteanu şi Florin Muscalu. *Obsedat de răspuns pare surd, pare orb, şi*

insistă: ‘’ care valori ?... ”. Niciun argument nu i se pare destul de solid. Nici nu vrea să mai audă altele ! Până la urmă, renunţă, se renunţă. Atât Florin cât şi cei care dau explicaţii. Iar eu îmi spun: câtă dreptate !!!Poate ar trebui să clarific. La ce bun ?! Data - sfârşit de septembrie 2001 - spune exact despre ce şi despre cine a fost vorba-n propoziţie. Iar, despre cei dispăruţi, numai de bine, nu-i aşa, domnilor scriitori ? !

Octombrie, iar...

Cronica ***Salonului Dragosloveni,*** *octombrie 2001, recitită acum, mi se pare naivă, puerilă .Dar, extrem de sinceră. Privesc una dintre fotografii, în care apar Gheorghe Andrei Neagu, Leo Butnaru, Dan Movileanu, renegatul Costel Pricopie de la Botoşani. N-am să reproduc decât un scurt fragment al comentariului, pe care, zău, dacă ar fi să-l rescriu nu cred că aş schimba mare lucru. .Dintr-un singur motiv (poate două): sinceritatea şi credinţa în acest eveniment.Nu că aş fi fost printre premiaţi,- am fost cândva printre ei ! - ci pentru că a fost (lăutrinc, mai este) un eveniment literar, memorabil: ‘’ Primul popas*

l-am făcut la Mausoleul de la Mărăşeşti..între prieteni.

***

Finalul manifestărillor **Salonului Literar Dragosloveni**/ 2001 - aflat la cea de-a XXX-a ediţie. Poetul Ion Panait, unul dintre organizatori, tulburat, răvăşit de păreri proprii, sau, cine ştie ce *altceva,* ‘’ ne-a

luat la rost'', reproşându-ne slugărnicia faţă de puterea locală. Eşec personal, exprimat în cuvinte nu tocmai ortodoxe ? Cuvinte de nereprodus (injurii ce se pot lesne deduce)... Uimită de o asemenea ieşire, încremenesc. Nu suferam de pudibonderie, dar nici exprimarea unui poet nu era! Ce drag îmi e **Poetul** Ion Panait, îmi spun ! Dar, ce nesuferit poate fi, când vorbeşte obscen! Înlănţuit de furie şi ziceri grave !!! - căutând vinovaţi şi responsabili pentru propriile scăpări, cere socoteală scriitorului Gheorghe Andrei Neagu. În mod sugestiv, elegant, Gheorghe Neagu îl '' invită''... la o '' pauză ''... de cenaclu. De-a lungul timpului, al anilor, asemenea scenete se vor mai petrece. Am învăţat să le trec sub tăcere şi... cu vederea... **Artiştilor** li se pot accepta bizareriile, excentricităţile. Ciudăţenii ? Oare, nu sunt ei înşişi, nişte *ciudaţi* în ochii lumii ?

***

Acest discurs al Janinei Vadislav...

'' *S-ar părea că a fost prima noastră întâlnire, dintr-un lung şir de astfel de momente în care, dorim cu adevărat şi reuşim, să fim ceea ce întotdeauna am fost, fără să strigăm în gura mare: scriitori, scriitori vrânceni ! Şi, primul pas l-a făcut* ***Mariana Vârtosu*** *- doamna prozei sentimentale, de telenovelă - spun unii (de tatonări, spun eu) de căutări printre nenumaratele file scrise cu îndârjire, ca noi toţi de altfel, în căutarea propriului drum... Şi surpriza nu s-a lăsat aşteptată, ea vine odată cu primele cuvinte. Chiar dacă remarc prin preajmă şi unele priviri pline de reproş şi buze strânse într-un '' las'că ştim noi''... zice scurt,* ***Janina Vadislav,***

asta e părerea mea, zice în încheiere. Aprinzându-şi cu tot ritualul o ţigară, prof.Florin Paraschiv a spus: ‘’*Dacă sunt lăsate, femeile scriu mai bine în subiect erotic. Au mai multe de spus. Ei bine, se pare că Mariana Vârtosu a spart tiparul, şi a vârât un deget în literatură - după cum spunea despre sine Radu Petrescu. Proza este* creionată *modern, plină de prospeţime, febrilă, dar şi cu unele slăbiciuni. Are acea prospeţime extraordinară în subiect. Proza* ***Iuda rămâi cu bine****, în care Iuda este văzut ca un falocrat, îmbibat cu toate sentimentele pe care autoarea le enumeră minuţios, pare un text reuşit. Autoarea este extrem de sinceră”*. Nu de aceeaşi părere este Gheorghe Andrei Neagu. Consideră proza rugoasă, o filozofie slabă şi ieftină. Numele personajelor nu sunt încărcate de karmă, nu sunt potrivite. Deşi nu a adus nimic nou, are imagini frumoase. ‘’ Prea încărcată - zice scurt Al.Cucereanu. Are o introducere plată, proza este prea întinsă, iar sfârşitul, abrupt. În schimb, condeiul este alert, subiectul frumos, îndrăzneţ. Lucrată puţin, ar fi o mare noutate. Poeta Ştefania Oproescu (la rândul ei cochetând cu proza) şi, poate deaceea are o înclinare critică obiectivă, spune că ideea este bună, plină de curaj. *Mariana Vârtosu are frază şi condei subtil. Rămâne să se preocupe mai mult de personaje, care ar trebui descrise prin fapte şi nu printr-un şir de adjective.* Lili Goia: ***mi-a plăcut. Este o proză fluentă, iar personajele ei par să aibă capacitatea de a-şi monitoriza viaţa. Ce mi se pare forţat este faptul că vorbeşte despre lucruri pe care nu le-a trăit. Abordează un domeniu care-i este în mare parte necunoscut. În general, este bine.*** De ce am boldat textul ? Este opinia cea mai pertinentă... Corneliu Fotea

(un strop uimit, alt strop admirativ şi, poate un al treilea, ca să dilueze, să nu fie prea-prea) a spus: ‘’ Mariana Vârtosu este a doua persoană care-l vede pe Iisus, femeie şi, cred că autoarea a făcut un pas înainte. Dialogul este bine condus, deşi uneori îi scapă şi vorbeşte cum n-ar trebui să vorbească scriitorul. Lucru uşor de îndreptat’’. Şi Gabriel este plăcut impresionat de textul **Iuda, rămâi cu bine.** O felicită sincer pe autoare.

Tot octombrie:
Zi mohorâtă, sau câine pro-european

Seara întâlnirii, la fel de mohorâtă. Poate vremea, poate neîncrederea, intriga. Sau, poate numai marele plictis !!! Suntem puţini, din cei mulţi ai noii asociaţii abia înfiinţate... Gabriel Funica *glăsuieşte* un comentariu despre Luca Piţu. Unii îl găsesc bun. Alţii, încâlcit, trivial, dar amuzant. Vergilius citeşte câteva poezii din viitorul său volum. Constanţa Cornilă ‘’ îşi recită ‘’ părerea, pe nerăsuflate. Ştefania este plăcut impresionată. Gheorghe Andrei Neagu crede că Virgil s-a desprins de **optzecişti**. Marcela Blaga, flancată de junimea în blugi, îi încurajează la cuvânt. Ascultător, Adrian Ţiglea nu se lasă rugat. Acuză, în schimb, o stare de misoginism existenţial. Mioara Angheluţă, se mulţumeşte cu o ridicare din umeri. Constanţa Cornilă, un strop afectată, îşi recită versurile cu mare talent. N-a fost deloc scutită de ‘’ atacuri ‘’. Dar, iată ce *notam* ex-cenaclu pe marginea caietului meu poemele lui Virgil, o sugestie macabră, bine condeiată ; Constanţa Cornilă, e în acord cu viaţa cea de toate zilele: respiră, mănâncă, doarme, iubeşte, se gândeşte la una la alta... şi, scrie.

De aceea noi vom avea un oarecare respect în ceea ce priveşte modul în care lingurile şi cuţitul s-au lovit în momentul declanşării cutremurului primordial. Universul sau cugetul lui Luca Piţu ? Pentru că, dacă universul lui l-am comentat, e de rău: Luca Piţu e un constipat genial... Loviţi, înfrânţi, sau orbiţi ne ducem destinul în propria orbire, protejaţi de imaginaţie. Citesc – alăturat – **România, ţara câinilor fără stăpân,** a intrat în colimator... S-a declanşat cu brio campania un câine pro-Europa. Deh ! Ce-i mai important, rezolvarea copiilor abandonaţi, ori cea a câinilor comunitari ? Uneori, mă întreb dacă nu cumva, Virginia Paraschiv n-a avut o previziune... adevărată şi, la ce bun ?! Şi, Brigitte Bardot asta, cu protecţia ei canină cu tot!

Noiembrie, şi ne ameniţă iarna...

Aş! Se anunţase că, între 2 şi 5 noiembrie, vine iarna. Iată-ne în 5 şi, e rece, dar o însorită după-amiază de noiembrie ne înlesneşte five-o-clok-ul de fiecare luni. Suntem puţini. Acceptăm scuzele absenţilor, **Florin Paraschiv** şi **Janina Vadislav. Corneliu Fotea** ne anunţă intenţia unui pelerinaj poetic în judeţ. **Ioan Culiţă Uşurelu** ne zice o glumă cu grisine. Ne prinde bine. Aflăm despre intenţia dlui preşedinte a US, aceea de a achiziţiona o Casă a Scriitorilor pentru vrânceni. Casa se confundă cu librăria. Ce importanţă are, oricum nici una nici alta nu sunt decât proiecte. Se rediscută programul **Festivalului Duiliu Zamfirescu.** Lista invitatilor, forma invitaţiei-program. Ea ar trebui să cuprindă numele celor invitaţi. O conferinţă de presă, iată, nu trebuie uitat... Gheorghe Andrei Neagu tocmai *ne părăseşte* pentru a

da un interviu postului R.T.Focşani. Gabriel ne citeşte revista presei.Tocmai aflăm că poeta Constanţa Cornilă a fost publicată de revista **Contrapunct** .Tot Gabriel citeşte proza **Virginiei Paraschiv, *Noaptea urii graţioase* .** Virginia, unde eşti ? Aş vrea să-ţi mărtirisesc personal bucuria produsă de textul tău. Torent verbal exploziv, pe câteva pagini bune. Pilotul unui roman furibund. Mi-au explodat viscerele. Să mă adun din cioburi, spun, şi să redau păreri. Entuziasmat, Corneliu Fotea nu împărtăşeşte opinia unora de a fragmenta proza. Componentă a trei tablouri separate, proza le uneşte printr-un condei voit, sub masca scăpării intenţionate. O abundenţă inutilă de imagini şi expresii ?! O depăşire a limitei ? Secvenţa cu lozincile este trucul autoarei. Naşterea copilului de plastic, un alt truc reuşit. Citat din text: *Undeva, într-un flanc, o tânără femeie ţipa din gură de şarpe*. *Era o bondoacă, îndesată şi înfofolită într-un cojoc artizanal şi o broboadă de lână groasă. Un poliţist dădu să se apropie de ea, cu intenţii terapeutice. Vuietul mulţimii clocoti ameniţător: ‘’ asasinii, asasinii ! ‘’ O ploaie de pietre şi de mărături se abătu năvalnic peste omul legii.* Poetul Virgil Panait (Vergilius), crede cu sinceritate că: ‘’ acest gen de băşcălie, cu umor sec, este un câştig pentru gruparea noastră literară ‘’. Cel mai entuziasmat a fost liderul nostru, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu. Bălăceala societăţii, preamultul în care ne ducem existenţa sunt excelent redate. Îşi mărturiseşte încântarea fără nicio reţinere. *Chiar dacă a scăpat condeiul, cum zice colegul Fotea nu poate fi decât benefic. Asemănarea acestui text cu literatura latino-americană, asemănarea cu romanul - ‘’Domnul Ambasador’’ a lui Erico Verissimo - comparaţia nu poate*

fi decât onorantă. Nu pot decât s-o felicit. Poetul Constantin Duşcă descrie proza ca pe un scenariu în trei părţi. O revoltă folclorică spectaculară. Proza ar putea fi preluată- (pre-lucrată) de un scenarist. Sava Francu, din poziţia cititorului satisfăcut, apreciază elogios îndemânarea cu care autoarea mânuieşte condeiul şi cuvântul. Iată cum îşi defineşte părerea: *talentaţi, fără-ndoială/autorii sunt în vervă/îi ascultă cu sfială/cititorul... de rezervă*. Lui Gabriel Funică, în calitate de lector al textului, i se alătură întru opinie, poetul Duşcă. Punctează caracterul, pasiunea şi ritmicitatea unui scenariu dramatic. Ştefania Oproescu reciteşte un fragment. Savurează proza, scriere de-o actualitate universal-valabilă. Şi, pentru că tocmai vorbeam despre ritmicitate, iată un exemplu: *'' două fire, două paie/ ia civilii la bătaie/ ca să facă vânătaie/ hop, hop, hooop şi-aşa''* - cum zice autoarea în textul său.

***

Încă, noiembrie...

Literatura noastră capătă parfum de cafea. Amabil, dl.Mircea Ghintuială ne dilată nările cu un savuros abur de cafea proaspătă. Cât răsfăţ ! În afara celor ştiuţi, astă-seară salutăm prezenţa poetului **Constantin Ghinită**. Pentru destinderea atmosferei, epigrame. Fiind '' înţepaţi '' de vârful prea ascuţit al condeiului epigra-mistic, al dr. Ionel Socobeanu, Ştefania, ca o datorie morală, în apărarea celor '' atacaţi'', cere şi are, drept la replică. Iată-i răspunsul: *Domnul doctor Socobeanu nefiind aci prezent/ Să încerce şi la anu'/ Poate-i... mai*

eficient/ Prin Vocea boss-ului nostru se citesc două proze: ***Eseu al desăvârşirii*,** semnat **Adrian Ţiglea - *Vaca şi viţelul* ,** autor **Gheorghe Andrei Neagu.** Diversitatea opiniilor duce la divagaţii.Textul poate fi proză. Fabulă ori satiră, spun eu. Prin vocabularul violent, dar bine strunit, descrie lumea contemporană. O lume, prin prizma dialogului dintre cei doi ţărani (încărcaţi cu nobleţea caracteristică). Lipsiţi de naivitatea şi prospeţimea de altădată, cei doi ţărani realizează totuşi o discuţie plină de tâlc. În fine, iată cum sună şi alte păreri. Poetul Constantin Ghiniţă, crede că ‘’ este o proză aglomerată, un amestec umoristic cu viţei ‘’. Constantin Duşcă o consideră o fabulă socială, cu un dialog imaginar. Consultându-şi notiţele, Lili Goia punctează: ‘’ este o proză lipsită de structură. Tratează un subiect naiv. Un dialog ironic între doi ţărani, un text lipsit de fior liric.’’Virgil Panait declară sentenţios: ‘’ acest text nu poate fi numit nici proză nici fabulă. Tonul băşcălios este captivant, dar textul trebuie rescris ‘’. *Poeţi !... şi păreri despre prozatori.*

Eseu al desăvârşirii textul lui Adrian Ţiglea este, după cum spune şi titlul, un ... eseu. Cu talentu-i oratoric binecunoscut, prof.Florin Paraschiv este generos (nu tolerant, ca Gheorghe A.Neagu, nu !). Acordând circumstanţe vârstei, Florin Paraschiv îl consideră pe Adrian un tânăr talentat. O capacitate disjunctivă. Un tânăr care promite. De aceea trebuie susţinut şi încurajat. Diplomat, Lili Goia se exprimă prin învăluire: ‘’ o carte se naşte din lectură. Eseul lui Adrian este rezultatul unei îndelungi lecturi. Îi reproşez proasta structurare. Aceasta dezvăluie naivităţile începătorului. Se vede strădania de a face ordine între pedagogie şi literatură ‘’. Virgil Panait

spune că tema este una interesantă, dar pretenţioasă. Ultimul fragment semănând bine cu o lecţie de educaţie civică. În minte îmi sună un fragment din poemul ***Nunta continuă*** al lui Constantin Ghiniţă: **Eu n-am să uit că-n fiecare zi/ aţi trecut prin viaţa mea/ eu n-am să uit nimic despre voi/ chiar şi atunci când aţi trecut prin mine...** călcându-mă uneori în picioare, cu milă, fără milă, cu barbarie...

***

sfârşit de noiembrie, Întâiul Festival *Duiliu Zamfirescu*

De câte ori m-am trezit peste noapte, pândind ceasul ?... pândind noaptea, timpul... câte emoţii mi-am înăbuşit ? De câte ori m-am întrebat ce trebuie să fac, sau să spun... Nu ştiu... ce-au simţit colegii de cenaclu. O parte dintre ei au fost sub lupa şi talpa condeiului. M-am liniştit. Emoţii ? Trebuia imortalizată Ştefania Oproescu. Ori poate Gheorghe Andrei Neagu – care şi-a demonstrat din plin calitatea de bun manager. Constanţa Cornilă, totdeauna o prezenţă coloră în peisaj, a fost numai zâmbet şi blândeţe... Înainte de a reda părerea noastră, a celor implicaţi la eveniment, voi reproduce câteva **voci** cu greutate !: **Radu Comănescu** (Radio România): *Socotesc că Zilele Duiliu Zamfirescu este cea mai importantă manifestare culturală din România, cu atât mai mult cu cât nişte ani, nimeni nu s-a mai gândit la acest scriitor vrâncean, ctitor aş putea spune, al romanului modern românesc. Este de admirat scriitorul Gheorghe Neagu, care a iniţiat această sărbătoare şi faptul că imediat după Salonul Literar Deagosloveni a*

debutat cu ea. Vă doresc tuturor puterea de a o susţine şi continua; dl. **Al. Săndulescu**, zamfirescolog recunoscut, despre acest Festival al literaturii: « *Duiliu Zamfirescu a avut meritul să afle ce se va citi în România şi cel mai interesant e ca marii lui cititori au fost femeile ».* Îmi permit o *suavă glumiţă arhirăsuflată* dar, care, în context, se potriveşte mănuşă: ''în spatele unui bărbat celebru e întotdeauna o minte de femeie !'' Iată, Duiliu Zamfirescu nu s-a sfiit să aibă în faţă, un public feminin rasat. Doamna **Magda Ursache** a mărturisit că, a fost (nevoită) să răsfoiască opera lui Duiliu Zamfirescu, ale cărui cărţi nu le mai deschisese din facultate şi a reţinut de la el textul memoric, textul document. Am fost onoraţi cu o participare selectă, colocviile fiind un adevarat spectacol.Toate cele trei zile, un tur de forţă, dar gustul izbânzii a meritat tot efortul. Atmosfera, ţinuta, decenţa şi demnitatea evenimentului prin distinşii participanţi cred, trebuie că i-au încălzit inima scriitorului Gheorghe Andrei Neagu, i-au răcorit obrajii în flăcări. Ce mulţumire mai mare, decât să ştii că, şi prin aportul tău ai transformat oraşul şederii tale în capitală culturală (**Focşaniul, capitala culturală) a Româmiei** pentru trei zile, cum avea să consemneze prof. **Florinel Agafiţei** în pagina culturală a Monitorului/iulie 2002.Dar, până la aceasta dată, mai avem.

Nostalgia bucuriei acelor zile se va topi ca zăpada mieilor. Prezenţi la ora fixată, tremurăm în faţa uşilor închise. Nu e întâia oară. Nu vrem să fim cârcotaşi, o punem pe seama uitării. E bine aşa. Burniţează. Tremurăm, batem din picioare. Burniţează, dar ce contează !... Virginia aprinde o ţigară. Nu-i pasă, vrea să scape numai de senzaţia de frig. Într-un târziu apare

cineva cu cheia. Se face lumină. Intrăm. Vine şi Corneliu Fotea. Rămâne în picioare, de parcă n-ar fi ''acasă ''. Ceva îl stânjeneşte. Ceva sau cineva. Probabil prima formă de manifestare a ''osului de peşte în gât''. Şi în interior e frig, stăm îmbracaţi. Dar nemulţumirea, întunecimea dintre noi nu scade. Nu se risipeşte. Într-un târziu, Corneliu Fotea, tot mai sufocat de *osul din gât,* izbucneşte: ***Gazeta literară vrânceană*** *va destrăma, va risipi* ***Salonul Literar****. Două publicaţii pentru spaţiul vrâncean, e deja prea mult.* E-hei ! Nici nu-şi imagina Corneliu Fotea ce-avea să urmeze. Două publicaţii ? Nu două, trei, patru..Între timp avea să ia fiinţă **revista *Oglinda Literară***, călcată pe urme (şi pe bătătură) de ***proSaeculum***. Ne întrebăm: ce s-a petrecut cu **Revista V** ?... Viaţa revistelor e – uneori- efemeră. Ca şi a oamenilor de altfel. Moare o revistă, se naşte alta. După cum am spus: venim mulţi, rămâne cine poate.

Decembrie. Rece. Mohorât. Dar, are la orizont, speranţa. Noţiunile de integrare şi globalizare, dimensionate în cultură, devin rană cu (fără) leac.

Manifestul- Program, **Tendinţe** propus de Gheorghe Andrei Neagu pentru primul număr al **revistei Oglinda**, mă face să zâmbesc. Propuneri, care, în genere, s-au respectat şi aplicat. Citindu-le, îmi amintesc entuziasmul, credinţa, speranta, bucuria. Tonul manifestului, nu sarcastic, ci, îngăduitor, spunea cam aşa: *Să strângem în această revistă tot ce-avem mai bun... etc.* Primul care a răspuns acestui îndemn a fost **Gabriel Funică** prin proza **Albert dispărut .** Iată comentariile cenaclului vis-à-vis de proza amintită:

Va avea Virginia Paraschiv un rival (deloc de neglijat) în această manieră de exprimare ? Modernă, fără niciun fel de dubii. Şi relatările stereotip vor trebui eliminate. Proza acestei seri o impune. Gabriel şi proza lui sunt un imbold. Abracadabrând, proza a părăsit sertarele şi, iat-o în atenţia cenaclului. Fără parfumuri zonale, lipsită de provincialism, textul face concurenţă prozelor europene (nu suntem deloc modeşti, pe bună dreptate !). Proza are ironie. Personaje bine conturate, subiect sugestiv. Ce i-ar mai trebui ?! Cum părerile superlative sunt majoritare, luăm textul drept **Dar de Crăciun** şi-i mulţumim sincer autorului pentru el: mulţumim Gabriel, **Crăciun fericit şi ţie !**

Recurg la un compromis scuzabil şi, reproduc – aproape integral – cronica lui noiembrie 2001. Motivele ? Le veţi găsi printre rânduri:

Încăpere cu nume de femeie...

Stăm (din nou) eu, împreună cu Adrian Ţiglea, în faţa uşilor închise. Nu e prima oară. Pentru mine, punctualitatea înseamnă educaţie, aşadar... Discutăm despre marele absent de la întâlnirile noastre, adică ***tineretul****. Greşeală... generalizată... lăuntrică... Nu precizăm a cui este. Apare scriitorul Gheorghe Andrei Neagu. Ne invită în maşină. În modul acesta ne oferă o gură de aer cald... şi proaspăt. Ecoul* ***Zilelor Duiliu Zamfirescu*** *? Presa locală a scris puţin. Şi a pus accent pe prezenţa ‘’ nepoţelului”. Interesat, în mod evident, de recuperarea averii şi nu de comemorare, de coliva bunicului. Domnii Ionel Boc şi Sava Francu cred că am ales prost momentul. Zilele Festivalului nostru suprapunându-se cu Festivalul de la Slănic-Moldova.*

Prezenţa Virginiei Paraschiv dilată toată încăperea. Admiraţia, bucuria, efuziunea sunt vinovate. Sentimentele aparţin lui Gheorghe Andrei Neagu, vis-à-vis de promisiunea fermă a Virginiei, aceea de a fi colabortor permanent al revistei. Vorbele ei, conceptul despre imaginea revistei, despre ce va trebui să conţină, conduc spre această senzaţie, încăpere cu nume de femeie .Să sintetizez: conflict declanşat, două nume: Florin şi Virginia. Cine va fi redactorul-şef al viitoarei reviste Oglinda ? Este ales Florin Paraschiv, acceptat cu unele amendamente. Virginia îi va fi alături. (O întâmplare nefericită va conduce la înlocuirea lui Florin Paraschiv. Un dialog (privat) purtat cu Janina Vadislav şi situaţia se limpezeşte în culise. Acuzaţiile nefondate... . Vremea zvonacilor... Bucuria nebunilor... Curând, mai curând decât mi-am putut imagina, '' oala a dat în clocot''). Uşi închise. Mutre triste. Retrageri. Mai mult sau mai puţin diplomatice. Deviza '' vine cine vrea, rămâne cine poate '', maliţioasă, tendenţioasă, capricioasă, ne-o vom traduce fiecare în funcţie de percepţie şi atingere.

Anul 2001, din punct de vedere cultural, a fost unul destul de bun. Pentru urbe, pentru noi. Pentru cei care sprijină cultura scrisă, pentru cei ce se îngrijesc de patrimoniul spiritual. 2001, rămâi cu bine... **La mulţi ani 2002 ! -**

Începusem să mă tem. De cine, de ce ? Citez din cea de-a doua parte din **Oameni de iarbă** - proza lui **Lili Goia**: *De la o vreme descoperisem teama. Ascunsă cu viclenie, teama. Era ca şi cum ar fi intrat într-o arhivă uriaşă, iar acolo, într-un loc impropriu preocupărilor lui,*

pe rafturile cu dosare vechi îl descoperise pe al său, iar cuprinsul acestuia era toata viaţa-i: de la naştere până la moarte. Zâmbesc... explicabilă teama... omenească, firească şi nemaladivă. Fie-vă teamă ! Un sincer ‘’ La mulţi ani !- Noului An, 2002 !!!’’ - iar nouă, tuturor interesaţi sau ne-interesaţi între ale cititului şi scrisului, un an mai fertil, din punct de vedere valoric !

ANUL 2002

ianuarie

Iată cum au decurs primele discuţii despre revista noastră literară: e 7 ianuarie 2002, Sf.Ioan. Nimic nu ne-a împiedicat să dezbatem problema ce ne frământa cel mai tare, structurarea revistei. Rubrici fixe, permanente, editorialul, subrubrici etc. Conţinutul ar trebui să fie compus din următoarele rubrici: 1. literatură (poezie, proză, eseu, reportaj literar) ; 2. critică ; 3. revista presei ; 4. i-realitatea imediată ; 5. forum ; 6.hermeneutică sacră ; 7. ferestre fractale ; note de lectură, sau lecturi sub abajur ; bibliopolis etc. Se citesc două texte semnate Magda Ursache, unul ce poate fi, cu brio, editorial, celălalt, o critică de poezie. Entuziasmul ne cam ameteşte. Uitând că, revista o fiinţăm şi ! pentru noi, autorii locali. Vom vedea, vom vedea... Din când în când, poate nu ne-ar strica să recitim plarforma-program, **TENDINŢE,** aflată pe coperta I a primului număr al **revistei *Oglinda literara*** din ianuarie 2002, sub semnătura lui **Gheorghe Andrei Neagu**. Iată cum sună: *Să reuşim să fim o grupare literară ; să ne exprimăm într-un context european ; să promovam valorile culturale ; să avem onestitate în promovarea valorii, etc...* În ***Gazeta Literară*** nr.193 au apărut câteva proze (***Darul lui Dumnezeu,*** semnat **Lili Goia ; *Un bunic trăsnit*,** semnat **Mariana Vârtosu ; *O iubire cât Bachus*,** semnat **Victor Bour ; *Ersiliana*** lui **Adrian Ţiglea ; *Politica la români sau venitorele şi trecutul,* Corneliu Fotea** ; ***Revoluţia de la micul dejun***, **Janina Vadislav** ; şi, poezie, epigrame ;). Cronica de cenaclu, semnalează reacţia

grupării asupra apariţiei primului număr al revistei **OGLINDA...** Puţin patetism. Un strop de orgoliu, nedumerire şi curiozitate. Ochii mari, cât felinarele: ‘’ Ce suntem, dacă nu personaje, care ne jucăm propriile roluri şi plecăm mulţumiţi !’’ Unde- eee ?! N-aş fi eu acest soi de cronicar dacă aş trece neobservată tristeţea Ştefaniei. Îngrijorarea şi preocuparea prof. Florin Paraschiv, apatia Marcelei Blaga, satisfacţia lărgită pe obrajii lui Vergilius (laudele lui Simion Bărbulescu, vis-à-vis de poezia lui, sunt motivul beatitudinii poetului ?). Nu pot să nu punctez savoarea epigramelor lui Sava Francu, şi... din extaz ne smulge proza ***ÎN AŞTEPTAREA PLOII*** produsă şi citită de **Gheorghe Andrei Neagu**. Căzută în scaun, aproape adormită, (oboseala a ‘’fărâmat-o-o’’ ... bucăţele!) - Jeanine Vadislav sare arsă ! trezită, parcă din somn, spune: *excelent text, extrem de interesant, modern ; ar avea succes, este ieşit din tipar.* Rămân interzisă. Chiar crede ce spune ?! Florin Paraschiv este nemulţumit. ‘’ S-a insistat prea mult pe fecale, doar acestea nu devin ambră. O fi având dreptate Hőlderlin. Dar, cât de zei suntem atunci când visăm şi cât de cerşetori atunci când gândim, vom vedea. Micul tău poem în proză abundă în mister, e stârnitor. Crează o lume de după un cataclism nuclear. O lume înfricoşătoare ‘’. Texte de avangardă ?- se întreabă Ştefania Oproescu. Exprimarea delicată nu i-ar schimba forma, zice tot Ştefania. Sfântă naivitate ! Auzi la mine: ‘’ Janina incisivă şi directă, Ştefania delicată şi corectă, Florin Paraschiv, un suav, dar, în unanimitate, proza e bună, Gheorghe Neagu s-a întrecut pe sine ‘’. Fi-mi-ar jenă ! - păi, cum altfel ?! Ce e alb şi, ce e negru ?! Dac-aş auzi mai puţine !

Răsfoiesc primul număr al revistei, acasă, în intimitatea camerei mele: e bine, îmi spun cu sinceritate- va fi şi mai bine. Recitesc **Scadenţa viselor complementare**. Cât nerv are Virginia, ce condei ! Doamne, ce scriitor ar ieşi din femeia asta dacă... ar renunţa... la ce, la cine ?! Preţul e prea scump... Păcat, mare păcat... Oricum, ştie ea ce face. Recitesc **prima scrisoare pierdută** a lui **Virgil Panait**. Oare cum te-ai îndurat s-o *rătăceşti.. între timpuri,* Virgile ?

***

februarie 2002

Vacanţa de iarnă s-a terminat. Victor şi Ludmila au revenit. Au citit, unul proză- adică, **Victor Bour** iar **Ludmila Bârsan**, poezie. Comentariile, pe marginea textelor citite, nu i-au descurajat. Dimpotrivă. Fără secretară, adică fără Ştefania Oproescu, chemată de interese de serviciu, ne avântăm la citit. Nu bănuim surpriza serii: ***Miraj şi bruiaj*** textul **Virginiei Paraschiv.** Stârneşte aceleaşi reacţii: la superlativ. Pare a se fi scris singur. Fluenţă, ironie, alerteţe. Aluziv-insinuant, elevat. Ei-ei-ei ! O.K. În schimb, cele două texte citite de Florin Paraschiv, ne cam încuie. Între iritări şi telefoane, Gheorghe Andrei Neagu supus unei metamorfoze trece de la estetician la autopsier destul de uşor: de la textul Virginiei, la poezia lui Virgil, mai exact spus. Fără să-şi poată înfrâna mânia, Janina face praf, în trei puncte, poezia citită de Virgil Panait: 1. cai verzi pe pereti, cum însuşi poetul a spus-o ; 2. pe ‘’ divina ‘’ din poezia lui a transformat-o în Didina ; 3. poezia este modernă, perseverează !- Îs eu blondă, ori Janina o scaldă bine în ape sărate ?!- Mă rog, treaba ei. Cum adică, e bună, dar

persevereaza ?; iar *caii verzi de pe pereţi*, unde-i aşezăm, în cui , în cer? Revin la textele lui **Florin Paraschiv.** Unul dintre ele, sugestiv intitulat, **Prostia ca luminată raţiune recentă** - cronică la lansarea cărţii lui Patapievici ; şi,cel de-al doilea, **Fratele întunecat îşi indică slavă stătătoare.** Gabriel îndrăzneşte un comentariu pentru primul text. La cel de-al doilea, comentariul este exprimat de Florinel Agafiţei, pe un sfert ?... sub pretextul unui ''bruiaj de gripă '', Florinel Agafiţei se retrage. Cu siguranţă, în mintea indianistului, comentariul său ar fi fost cel mai pertinent. Deaceea a preferat să nu asculte aberaţiile altora. Nostalgia unei prietenii, pierdută-între drumuri şi poduri de flori, inspiră poetului **Ion Panait** textul intitulat ***Basarabia, o iluzie a sufletului .***

Vorbeam despre o surpriză a serii. Ei bine, proza lui **Lili Goia** intitulată ***Ultima vară cu Erzebeth.*** De mult n-am mai auzit ceva atât de armonios. Muzicalitatea textului a fost mai mult decât magică. Sigur, vocea amplă, cuvintele pline, bine exprimate, calitatea autorului de a şti să se facă auzit, ascultat, au sporit farmecul. E meritul lui Lili şi câştigul cititorului (al ascultatorului, în cazul de faţă).Textul are atâta poezie, atâta încarcătură estetică ! Este un mesaj frisonant, sunt cuvinte care te transformă în zeu. Cerşind gândului să elimine chiar şi umbra urâtului. *Treceau creasta înaltă afundându-se-n horbota norilor: într-o parte ierburi pontice, iar în cealaltă singurătate panonică. Hornurile întunecoase dimprejurul Negoiului se prăvăleau drepte-n pereţi de piatră, fără fund.* Nu ştiu dacă am ales un fragment ilustrativ, dar acest text are forţă. Simţi starea de bine cum se propagă în cercuri, la fel cum le dezvoltă aruncarea pietrei pe

luciul apei. Mă trezesc din visare, sub imaginea hazlie a unei seri de cenaclu, una dintre ele. Al cui a fost rândul să cadă de pe scaunul buclucaş ? Marcela... Deh, râsul *acesta* e molipsitor. Cine urmează ? Pe rând, am fost ocupanţii *scaunului şchiop*, experimentând, pe propria piele, căzătura, hazul, ridicolul, jena...

Sunt parşivă şi, iată de ce:

WHY NOT ?

... cronica acelei întâlniri am început-o cu sfârşitul. Gheorghe Neagu, rezistând pe baricadele ridicate de comportarea noastră, ne îndeamnă la conciliere, toleranţă şi acceptare. Să rezistăm la ‘’ tăvăleală ‘’ - pe româneşte spus - să nu ne mai supărăm din nimicuri. La urma-urmelor, zic eu, suntem fiecare odrasla faptelor noastre. De ce să ne supărăm pe extreme, când ele vor să-şi inverseze polii? Onoarea este o virtute nu o aparenţă socială. Deci: **Lili Goia alias *Talentatul*** şi **Florin Paraschiv alias *Eruditul*** au intrat în ‘’ conflict intelectual ‘’ pe teme despre Caragiale şi Eminescu. În proza sa scurtă, ***Zgaiba alibiului,*** Florin Paraschiv n-a vrut decât să deseneze drumul european al celor doi mari reprezentanţi ai cuvântului românesc scris. Pe Lili l-a deranjat teribil termenul ‘’ Musiu ‘’, intenţionat şi tendenţios folosit- zice el. Janina, *fărâmată de oboseală, ca de obicei* - cere explicaţii. Nu că n-ar fi înţeles, dar obosită cum era n-a fost în stare să audă tot. De bună-credinţă, rezum textul, conflictul. Nu-mi dă dreptate. Nici nu m-aşteptam. Alexandra-salvatoarea!... nepoata Ştefaniei. Fluturaş tăcut şi sclipitor, roind în jurul Ştefaniei, plictisită, o roagă să ne salute din mers. (Ceea ce a şi făcut). Polemica sus-amintită nu l-a împiedicat pe **Lili Goia** să citească trei poeme dumnezeieşti:

Frumosul tău trup , Soldatul lui Dumnezeu , **Ultimul priveghi**. Poemele lui Lili Goia sunt meditative. Nu e numai părerea mea, o spune cuprinzător şi ferm Gheorghe Andrei Neagu. Au o formă fericită de exprimare. Nu dau verdicte, ci, aşa cum am spus, sunt meditative. Muzicalitatea cuvintelor, conferită de lecturare, dă viaţă prin nuanţare, trupul fecioarei devenind un vrej fermecat. Limbaj poetic versus limbaj cotidian. Trei poeme de excepţie. Cam atât despre poeme. **Mariana Vârtosu** dă replică ***bunicului trăsnit*** prin textul ... **Şi o nepoată pe măsură.** Proză curioasă, modernă şi captivantă. Câştigă prin frazarea scurtă, directă, dozând stări şi sentimente, imagini. Proza mileniului III, crede Gheorghe Neagu. *Aş*!!! – sare Janine. ‘’ *N-am nimic cu proza Marianei Vârtosu, dar dl.Neagu să nu mai fie aşa de sigur pe gusturile cititorului mileniului III. ‘’* De ce nu mă mir ?! Janina, ca de obicei, e în echipa adversă. Sau, tabăra opusă. La opoziţie. Oare, când o vorbi serios ?... sincer !: aici, în cenaclu, când a fost gata-gata... să-mi strivească sufletul sau, când a auzit proza citită în primă audiţie, la ea, acasă ?! Nu mă pot supăra, nu trebuie... e cea mai bună prietenă a mea, nu?.

***

Şcoala de la Focşani

De bun-augur proza **Virginiei Paraschiv**: **Cade sau nu cade.** În această seară, cu această proză reuşeşte să lărgească *Poarta-Deschiderii*. Să pună umărul la înfiinţarea, din mers, a **Şcolii de literatură de la Focşani.** O refulare formidabilă, cum a numit dl.Serghi textul Virginiei. Proza ar putea fi împărţită în patru schiţe

de facturi diferite. Preaplinul sentimental dă pe dinafară. Abundenţa expresiilor erudite ar putea fi un dezavantaj, nefiind la îndemâna cititorului de rând. Constanţa Cornilă reproşează gustul amar al prozei, dar recunoaşte calitatea, valoarea textului satirizator şi penetrant. Lili Goia, Gabriel Funică, Sava Francu, Gheorghe Neagu, Virgil Panait au fost în acord total: proză superlativă. Doar Florin Paraschiv a ascultat decent, permiţdu-şi, discret, o glumiţă despre manipulare. Şi **Mariana Vârtosu**, de bună-credinţă, vrea să (se) convingă (?) şi citeşte **Privirea palmelor.** *Retrospectiv, nu pot spune deh ! Despre intenţie, am avut curaj. După lectura textului Virginiei Paraschiv, eu chiar am avut curaj. Toate superlativele s-au îngramădit într-un nume. Al ei*. Textul Marianei Vârtosu (adică al meu) a creat o imagine, cu o frazare iscusită la început. Finalul are o linie descendentă, dar cu mesaj. Un text, care ... merge !

O BUNA-VESTIRE

Martie... Început de primăvară. Arome, parfumuri. Felia de tort, oferită de boss, dincolo de aromă, are un gust divin. Cerul gurii, impresionat de savoare, se lasă gâdilat de catifeaua spumoasă a glazurii, sau de frişcă (?), răsfăţând papilele gustative până la sublim. Iată ce notam în cronica acestei luni.

Ar fi imposibil, ca după o felie de tort delicioasă şi extrem de aromată să mai pot reacţiona la atâta scabros. Domnul nostru direttore ne-a răsfăţat, ca pe nişte copii cuminţi ce suntem şi, cu ocazia celor două zile

festive – 8 şi 9 martie, ne-a servit cu tort. Cum orice lucru plăcut, ori frumos nu durează, a trecut, ca fulgerul şi sublimul clipei dulci. Ascultam următoarele texte:

Pentru o dorinţă **- Janina Vadislav** ; ***O întâlnire memorială*** şi ***Un turnir nedecis*** **- Sava Francu**, poezie**- Constanţa Cornilă** , ***Trece sau nu trece*** cronică de carte - **Virginia Paraschiv**. ***Barca şi aloia*** **–** semnat**, Florin Paraschiv**. O, Doamne ! – câtă vehemenţă !!! E cel mai potrivit cuvânt pentru a exprima reacţia stârnită de audierea textului citit de Janina Vadislav. Gheorghe Neagu a acuzat-o de risipă de talent. De folosirea inutila a scabrosului pe centimetru pătrat. Virginia Paraschiv, a fost şi mai aspră. A demolat pur şi simplu edificiul Janinei: ‘’un hibrid, din punct de vedere tehnic, a zis Virginia. Mod de viaţă vegetativ şi larvar, fără mesaj. Culoarea expoziţiunii nu face altceva decât să redea o stare de spirit, probabil cea a autoarei. Stârneşte repulsie, creează impresia de mimetism. Lucrarea este tulbure, autoarea nu ştie ce vrea să spună. Personaje decerebrate, dezumanizate, ce se rotesc în cerc, atemporal. Secvenţial, timpul trece şi textul nu spune nimic. Nu contest talentul autoarei, dar textul de faţă nu se face remarcat’’. De cu totul altă părere a fost un domn profesor anonim. A reconoscut exerciţiul temeinic al scrisului, textul fiind bine structurat, cu o introspecţie caleidoscopică, bine pusă la punct. O proză bună, care va avea succes. Impresia creată de proza Janinei asupra poetului Constantin Ghiniţă este una bizară: ‘’ Parcă te afli într-un azil plurietnic, unde fiecare spune câte ceva ‘’. Ştefania Oproescu, fană a prozelor Janinei, admiră calitatea de plasticiană a autoarei ; dar, ‘’ ca să mă pot exprima, ar trebui să recitesc textul ‘’. Poeta Constanţa

Cornilă, în rol de avocat al *victimei, ne* aminteşte despre talentul autoarei. Pe un ton pacifist, poate puţin căzut în patetism ori... e numai părerea mea - laudă mai mult talentul, decât utilizarea lui în construcţia acestui text. Cele două povestioare ale lui Sava Francu sunt interesante. Antologie şi mărci de vinuri. Povestile prezentate sunt de bun augur, bune de antologie. Merlot, Sauvignon de Champagny, ori Jidvei de Alba sunt şi ele mărci demne de poveşti proprii. Pe când ?! **Trece sau nu trece** text de critică literară nu necesită comentarii. Fără rival, notez eu. Poate doar Florin ?! Insinuant, nu ? Sarcasm ? Acidă don'le ! E cel mai simplu. Domnia sa, adică prof. Florin Paraschiv, în aceasta seară a citit textul **Barca şi aloia** - filozofic şi filozofie. Ca scuză, o explicaţie comodă şi facilă ! Despre text s-a exprimat doar Lili Goia. Învăluitor, ca de obicei. Porneşte de la o remarcă asupra unui scriitor în neconcordanţă cu cel exprimat de textul lui Florin Paraschiv ?! Iată, spun eu, edificiul şcolii de la Focşani are o altă cărămidă la temelia sa. Ridicarea lui este în puterea noastră. Bună-vestire, de două ori. **Janina Vadislav,** deloc descurajată de părerile aspre auzite despre precedentele texte, citeşte ***Grădina seminţei de muştar***. **Ion Săracu**, în premieră, **poezii ;** poezie a citit şi **Dănuţ Ceamburu ; Ştefania Oproescu** – un eseu, ***Colaborarea puterilor în stat*** , **Virginia Paraschiv**- ***Secretul lunii*** **, Adrian Ţiglea**, eseul ***Muzeul cerşetorului universal.*** O gripă rebelă îi strecoară lui Gheorghe Neagu în vene detaşare, indiferenţă. Despre textul ascultat, cel al Janinei, spune că ar fi unul lipsit de pictural, aşa cum ne obişnuise autoarea. Candoarea şi suavitatea titlului nu se regăsesc nicăieri. Dialogul este delicat dar, un strop de

vigoare în plus, n-ar fi stricat. Pe Dănuţ Ceamburu textul l-a fascinat. Încărcat de senzualitate bine dozată, este insinuant şi plăcut. O combinaţie reuşită între o nesimţire pachidermică şi una graţioasă. Un soi de sporovăială pe teme grave şi severe ce se topeşte într-un nimic graţios. Excelent, un text tamizant ! Flatantă părerea prof. Florin Paraschiv. Aseamănarea cu stilul utilizat de Thomas Mann în ***Muntele vrăjit*** e mai mult decât un compliment.Tonul obraznic, sugerat, numai pentru a fi în vogă... hm ! Ştiu şi eu ?! De preferat autenticitatea, originalitatea. Atât cât reuşeşte bietul autor *de provincie* - să producă ! Ne place alintul ! Scriitorul n-are *casă...* **Ion Săracu** citeşte poezie: ***Email, Sonet, Rondel pentru acarul Păun, Rondel FT, Rondel zelos, Rondel cu dezlegare*.** Patima exprimării şi viabilitatea genului sunt calităţi apreciabile la această formă literară. Gradaţia sentimentală, chiar dacă e arhaic exprimată, lasă să se remarce tehnica bine mânuită a acestui gen, cel fix al poeziei (rondelul). ***Secretul lunii*** aduce o bilă neagră în palmaresul Virginiei. Arderi mocnite, limbaj super-ironic care ţâşneşte insular. Descriere şi dialog lipsite de incandescenţa cunoscută. Proză sub nivel. *Boulverser* !- notez eu în colţul caietului. Nu mai înţeleg nimic. Scenariu, regie ? Suntem actori cu roluri precise ? Dă cineva tonul părerilor? Încurajăm, ca mai apoi să ne luăm la trântă cu primul care încearcă opinie separată ?! *Uneori, nu ştiu ce să cred. Să fie vorba lui Vergilius, un semà (al) de alarmă ?! Suntem în competiţie, bun ! Care e startul, care linia de sosire, cine ne sunt adversarii, care este premiul ?! Şi-mi spun: taci, taci, nu vrei răspunsuri de la alţii. Fii propriul tău judecător şi-ţi va fi bine.*

Revolta unei ierni...

E 1 aprilie şi nimănui nu-i arde de glume... proaste. Suntem tot mai mulţi, iar lăuntric am o imensă bucurie. Oamenii aceştia, îmi spun, sunt apropiaţii mei, prietenii mei. De bun-augur pentru activitatea unui cenaclu literar, prezenţa liceenilor. De aceasta dată prestează bine, calitativ, lăudabil. Victor Bour şi Cătălin Boacnă ne citesc texte proaspete, moderne. Bine concepute. Proza lui **Victor Bour, Telefonul**, ne-a încântat prin muzicalitatea-i ordonată de vârstă. **Cătălin** uimeşte prin tonalităţi mature, *'' prin puterea redării unor stări absolut neexperimentate, la anii lui ''*. Atmosfera sumbră, macabră, scabroasă realizată de **Cătălin Boacnă** în **poemele** sale este aspru taxată de Ştefania şi Ion Săracu. Iată catrenul în tamdem, răspunsul lor afectiv, vis-à-vis de cele ascultate: '' - *haide, nu mai sta pe gânduri/ ia-ţi un pardesiu de scânduri/ de sub lemnul lustruit/ Nu miroase a-împuţit/''.* Eseului citit, tot de Cătălin Boacnă nu i se acordă aceeaşi importanţă. Şi, pentru că-i eseu (încercare,nu ?) înapoi, pe masa de lucru ! **Lili Goia**, cum avea să demonstreze ani buni la rând, a citit un text desăvârşit: ***Revolta*** *sau poate...* ***Ultima iarnă****.* Cu insignifiante reproşuri, Lili este felicitat unanim. Ascultăm epigrame cu **Sava Francu**. Nepăcăliţi, dar păcălitori, aşteptăm trecerea vremii. Rodica Soreanu ne anunţă regulile concursului **Nichifor Crainic**. La o nouă şi mai bună re-vedere.

Eseu cu fax şi celular

Sub această aură supermodernistă, cu fax şi celular, eseul lui **Florin Paraschiv-** cu pronunţată tentă

ştiinţifică, ne captivează. Iată un titlu simbolic pentru un eseu: **Mesianism bine temperat .** Înaintea acestui eseu am ascultat cinci **epigrame** sub semnătura lui **Ion Săracu.** Epigramele au primit girul cenaclului spre a lua drumul concursului **Nichifor Crainic**. Eseul s-a făcut auzit cu pauze... de convorbiri telefonice (ah ! portabilele astea !). Un studiu minuţios al existenţei şi trecerii îngerilor prin viaţa unor naţiuni. Prezentare de vremi determinate ; determinări ale trecerii îngerilor peste unele popoare, cu influenţe benefice şi malefico-nefaste. Blestemul sau măreţia ca amprentă a acestui fenomen ; urme, răni, urmări (?). Pregătit, ca de obicei, cu stilou şi carnet, Lili Goia declară: *Indiscutabil o dizertaţie literară, eseul este împănat cu multă erudiţie* (uuuuh ! nu i-ai făcut nici un compliment. Aş putea spune, l-ai *rănit* în orgoliu. Uzat până la refuz, bietul cuvânt, armură comentatorilor mai puţin instruiţi, va fi repudiat. Mai mult, va oripila). Să revenim... la altele ale noastre: Ion Săracu, fără alte comentarii, în drumul către uşă recită: *‘’ Nu vreau să fac o perifrază/ Dar pentru genul literar/ Azi Gheorghe Neagu inventează/ Eseu cu fax şi celular /’* ‘’. Gabriel aruncă mănuşa şi paradigma în joc: Textul ascultat o antiteză între morala absolută şi cea obişnuită. Un cuvânt, şi gata ! Divagaţii...

Obsesia lui **Victor Bour** potoleşte un strop spiritele. Cum dragostea şi sensibilitatea stau numai în sufletele celor tineri, e de-înţeles. (Lili n-a făcut nicio referire la vârsta biologică, ci doar la starea spirituală, nu vă flambaţi), Victor trebuie încurajat. Se vede evoluţia de la un text la altul... Janina, ca o flacără - *madame la flamme*- aţâţată, impută cenacliştilor: *.” Nu-l încurajaţi prea mult. Nu va şti niciodată când scrie bine şi când nu,*

dacă îl lăudaţi prea mult ''. Mde ! Prea tare nu greşeşte. Dar... dacă nu se găseşte persoana potrivită pentru îndrumare şi încurajare, momentul oportun, al acestor lucruri, va fi zadarnic ! Delicată şi suavă - expresia e ca un pandantiv al poetesei Constanţa Cornilă, care admite că: '' *succesul cuiva depinde de acurateţea voinţei de a şti ce vrea* ''. Încurajări a primit şi de la prof. Florin Paraschiv. **Ludmila Bârsan** citeşte poezie. Ca şi Victor, Ludmila a primit cam aceleaşi aprecieri: exprimare sensibilă – oportună cu vârsta - poate, un strop prea matură. Un soi de pod al florilor sau al visării. Aflăm şi bilanţul contabil al anului 2001. Şi planurile anului în curs. Sărbătorim *Sf. Gheorghe*. **Victor Bour** citeşte ***Vis de iubire*** . Un salt impresionant. Părerile sunt unanime. Lectura, lectura şi lectura... da ! uite, ce face acumularea... .Textul din această seară îl angajează. **Adrian Ţiglea** citeşte un eseu interesant, aşa cum ne-a obişnuit: ***Un Dumnezeu ca toţi alţii.*** Un text compoziţional, scris cu artă, erudiţie şi cinism. Adrian Ţiglea demonstrează talent şi exerciţiu. Cartea lui Adrian Galiţă, recent premiată, are parte de o recenzie demnă de invidiat, recenzie făcută de criticul Florin Paraschiv. Alcătuită sub forma unui interesant eseu, recenzia poate fi uşor asimilată ca şi o proză de sine stătătoare. Ştefania chiar a exclamat: *Florin Paraschiv, căzut în păcatul umanului.*

Prietenia şi iubirea

... *doua stări de spirit cu siguranţă, Lili Goia. De ce crezi că s-a declanşat această stare acolo şi la acel timp?! Recunosc, momentul a fost remarcabil pentru fiecare, din cu totul alte motive (?!)*. Cât mi-aş dori să-mi

amintesc despre ce vorbeam ! Uite, n-au trecut prea mulţi ani şi n-aş mai putea confunda aceste două stări pentru nimic lume. Dragostea adevărată, ca şi prietenia, le probează doar Timpul. Eseul doamnei **Magda Ursache** despre **asumarea trecutului** nu necesită comentarii. (Prea greu, prea lent se desprinde de trecut... o va face vreodată ?). ***Mistreţul cu colţ de argint,*** text semnat de **Lili Goia** se vrea un omagiu adus poetului Dumitru Pricop. *Cum rămâne cu superlativele, stimate domn director, întrebam eu. Şi, n-am decât să întreb, cine mă opreşte ? Dreptul la întrebări e liber* ***!*** **Gheorghe Andrei Neagu** citeşte câteva pagini din ***Jurnalul american.*** Prin detaşare, a reuşit să prindă cu isteţime, întreaga călătorie. Isteria şi claustrofobia specifică situaţiei este remarcată de Virginia Paraschiv. Obsesia ecranulu tv, din avion, repulsia faţă de mirosurile fetidice dintre clase, abstinenţa de la tutun. Toate, relatate cu un umor specific românesc. La fel şi aterizarea. Senzaţia ei pustiitoare, greu de uitat, este bine redată. Virgil Panait crede că puţină fantezie n-ar fi stricat nimănui. Cum ar spune un june al anilor două mii: ‘’Bună rău, reclama asta!’’. Aceasta făcută de semnatarul jurnalului ameriacan, americăni-te-aş ! Convingătoare pagini. Aşa că: nu vom urca niciodată într-un Boeing 777, nu vom servi mâncare gen fast-food... ce să mai vorbim !’’ Cât priveşte scriitura... .Reporter, nota zece. Da’ unde-i prozatorul Gheorghe Andrei Neagu, l-ai uitat în avion, sau în America, stimabile Gheorghe Andrei Neagu?! Uite ce tupeu am, uite ce-i zic boss-ului!: ‘’ eliberează domnule, poetizarea aceea lăuntrică. Oferă-ne-o ! Îi simt vălurile de departe. Fâşâie ca mătasea, prinde-i tivul şi arunc-o-n pagină, o poţi face ! Şi, dacă tot e ziua omagiilor scrise,

ce-ar fi ?!... eşti prozator Gheorghe Neagu, mult mai bun decât alţii pe care-i lauzi domnia ta, verbal sau scris. Respectă-ţi cititorii şi, nu te mai irosi în pagini de jurnale. Na ! Am zis-o !... fie, ce-o fi... . *Cu aripi străvezii, cu reflexe albăstrii, de o paloare specifică, trupul insectei se zbătea ca pieptul unei femei cuprinsă de emoţie, pe lujerul unui fir de rogoz. Căzuse în apă şi se alesese c-o răceală puternică. Nu-i dădu prea mare importanţă.- (* fragment din proza ''Libelula'' –Gheorghe Andrei Neagu).

... Ei, aş! Procesarea unei seri de cenaclu capătă o anume conotaţie. De această dată, un nume - Gheorghe Andrei Neagu ! De ce, veţi vedea imediat. Ion Săracu deschide seara cu o parodie după Esenin: ***Fost-am eu cândva poet***. Poem retrospectiv, este dedicat amical unuia dintre colegii de cenaclu. **Virginia Paraschiv** s-a angajat la o recenzie de carte – ***Arme şi lopeţi,*** carte ce aparţine scriitorului **Gheorghe Andrei Neagu**, nume sub care s-a înscris seara aceasta de cenaclu. ***Penitenţa naţiunii*** şi-a intitulat Virginia recenzia. O viziune draconică a perioadei respective (milităria comunistă la Transfăgărăşan). Acea imagine îndrăzneaţă care a produs nonexistenţă prin nepublicarea cărţii la momentul respectiv ; dar care, s-a reabilitat prin apariţie, ar fi, poate, singurul comentariu pertinent şi necesar. Drept mulţumesc, Gheorghe Neagu citeşte o altă pagină de jurnal american: ***Prima noapte la Washington*. Ludmila Bârsan** prezintă **Revista-revistelor** de peste Prut. Iar **Corneliu Fotea** girează pentru scriitorul Gheorghe Neagu, trage concluzii: **Gheorghe Neagu, un prozator adevărat**.

POZIŢIE ALEASĂ

... jur (strâmb) ! şi mă întreb drept: nu cumva am ratat promovarea unei autentice prozatoare ?!Nu cumva indiferenţa şi nepăsarea ne va costa scump? Recitesc unul din textele Virginiei şi-mi imput necurajul... laşitatea! am curaj şi-o recunosc aici – oare de ce n-am fost mai insistenţi, de ce am acceptat abandonul? Ar fi trebuit să fim "lăpuşnenieni" şi s-o vrem , chiar dacă ea nu ne voia! nu ne mai... ***Vrea!***

Eşarfa purpurie, *proza* ***Virginiei Paraschiv****, a produs entuziasm." M-a entuziasmat această manieră de exprimare. Limbajul despică dur trecutul de prezent- „zguduind trupurile noastre îmbibate în parfumuri comuniscoide" . Dar, să revin la cronica perioadei:*

vară, dulce vară...

Imaginaţi-vă sala mare a Centrului Militar.Masa nesfârşită, în jurul căreia ne aşezăm în fiecare luni seara, imediat după ora 17 fix! Canicula n-o prea simţim. Încăperea e înaltă, bine aerisită, răcoroasă. Adesea, uşa dinspre terasă este larg deschisă, iar energiile ***chi*** *circulă nestingherite re-vitalizându-ne. Tinerii din jurul nostru, fluturaşi-la-maturitate, cu aripile larg deschise, colorează decorul, zâmbetele lor îndulcesc cafeaua, adeseori replicile noastre acrite le dizolvă până la, sau între adversari, iar noi, copleşiţi ... uităm de poverile de pe umeri şi trăim visele lor odată cu ei.*

La finele săptămânii ne vom confrunta cu cea de-a doua ediţie a Concursului naţional de proză în cadrul **Festivalului Zilelor *Duiliu Zamfirescu***. Organizatorul principal, preşedintele **Asociaţiei Culturale *Duiliu Zamfirescu***, scriitorul **Gheorghe Andrei Neagu** transmite membrilor cenaclului ultimile detalii - „tăt o

zdroabă” cum ar zice ardeleanul – emite ultimile rugăminţi. Aflăm amănute despre program. Va suferi, probabil, şi unele mici modificări. Se discută despre orarul sosirilor invitaţilor noştri. Despre implicări în transportul acestora de la gară la hotel, etc, etc... „ Discuţiile pe margine” au început să nu mai însemne nimic. Se continuă, fireşte, cu acuze, isterii şi frustrări, specifice stresului provocat de emoţii. Zău, domnilor, ar trebui să ne dabarasăm de fricţiunile fără frontiere, nefolositoare. Nefondate, fireşte, care, nu fac decât să irite. Şi pentru ultima oară, e bine să ne reamintim că: **ACEST CENACLU A FOST ŞI ESTE DESCHIS TUTUROR!... CELOR CU BUNE INTENŢII**! - Nu solicităm decât **respect reciproc**. Cine se simte capabil... . să dea şi să primească... Pauză de râs... .Ha-ha-ha şi hi-hi-hi şi... ho-ho! Ce simplu ar fi: dragoste şi respect. E prea mult?! Una, fără alta, nu există. Se anulează reciproc. Cum rămâne atunci?Venim, ne supărăm, ne certăm, plecăm... iertăm. Revenim, iar ne supărăm, iar ne... revenim?! NU, asta nu! Răbdarea, toleranţa, îngăduinţa, generozitatea au limite!... ?... .

Doamna prozelor provocatoare, **Virginia Paraschiv**, citeşte **Eşarfa purpurie.** Stilul “virginian” , sarcastico-rafinat este remarcat de la primele cuvinte. Dezbaterile se produc armonios andante, crescendo, alegro. Lili Goia iniţiază un dialog “războinic” între autoare şi Gheorghe Neagu. Ei, o vorba aruncată la *întâmplare* , ce contează! Să *auzim* ce spune Lili Goia: „ proză în trei părţi. Cu factor de risc prin procentul redus de adresabilitate. Pentru cei neobişnuiţi cu

extravaganţele lingvistice, proza are mesaj clar, bine receptat. Dar, iată ce se desprinde din audiţie: 1) foloseşte expresii ce se regăsesc în celelalte proze semnate Virginia Paraschiv (spirit gregar, spirit hedonist, dihotonie, fetişuri, regina nopţii de pripas etc) expresii care trimit la manierism, stereotipie, şablonizare, o acuză deloc gravă, dacă aliniem aceasta la sesizarea stilului personal; 2) construcţia este una interesantă, egalizând propria ironie cu cea a dialogului şi atmosferei; 3) expresii nesugestive, care apar ca un laitmotiv, fireşte pot fi interpretate ca laitmotiv şi atunci, e OK" . Ion Săracu agreeaza laitmotivele lingvistice din proza Virginiei, ca pe instrumente de lucru. Ca parte componentă a stilului său. (*încerc să... şi chiar vizualizez: e pe vremea când frecventam Cercul Militar. Sala imensă, unde ne desfăşuram serile de lectură, atenua şuşotelile; murmurul neîntrerupt al lui Ion Săracu, avand drept partener de cârcoteli pe Janine Vadislav). Poeta Ştefania Oproescu intervine aprobator. Laitmotivele sunt benefice textului. În acest fel, spune poeta, vom recunoaşte scriitura chiar şi fără semnătură. Cătalin Boacnă, unul dintre fluturaşii despre care vorbeam, nu pare – chiar nu este! – deloc surprins. Acesta este modul de exprimare al Virginiei Paraschiv, doamna lui profesoară. Unul dintre exemplarele textului este biiine-bine răsfoit de moderatorul cenaclului, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu. În căutare de "păcate" .* Vânătorul de greşeli" , *susură o limbă şerpiliană." - Virginia!, tună glasul baritonal al boss-ului. Pe tine te paşte un pericol. Acela de a-ţi crea un stereotip lingvistic. (Hait!- ai ars-o,Virginia). Şi, mai e ceva: modul în care tu îţi tratezi subiectul şi personajele la trecut, poate fi o capcană. Una*

păguboasă pentru tine. De ce nu scrii la prezent? Răţoieşte-te la personaje, implică-te, trăieşte odata cu ele. Nu pune etichete, nu-mi da definiţii. Ce-nseamnă "părinte inamovabil" , "comunitar inamovabil" ? Nu mi-l defini, descrie-mi-l! Nu vreau monolog. Adu-mi personajul în realitate, dă-i viaţă. Realitatea nu mă vrea, zice Virginia.Vreau să simt că nu te vrea, nu mi-o spui tu. Altfel, nu eşti convingătoare." Divorţ" . Divorţez!- ripostează Virginia, încercând să-şi sustină punctul de vedere. Fluidul lecturii, răspunde Gheorghe Neagu, mă târăşte acolo unde vrea autorul. Eşti prea clară, îmi impui sincope, care mă fac şchiop de lectură. Tăcere... Privirile se încrucişează, iar Virginia replică: „un soi de paranoia elegantă şi tăcută, de catifea" . Ca un păianjen care acoperă mizeriile. Epoca noului limbaj, cea care ascunde gândul. Brrr! Prefer gânduri exprimate, decât vorbe negândite. Despre nuditatea lingvistică a Virginiei, ca o ultimă armă în bătălia ratată, ce argument vom primi, rămâne de văzut. (Retrospectiv, aş prefera să nu fi dorit să văd o soluţionare a cauzei (pierdute)... în final.Virginia, din necunoscute motive, a abandonat gruparea, cenaclul. De pierdut am avut cu toţii ce pierde: noi, o bună prozatoare, ea... o şansă..pe care, nu şi-a dorit-o, în cele din urmă). Ştefania Oproescu joacă un rol dificil în gruparea noastră: acela de pacifist .Să fie profesia vinovată? Oricum, în orice împrejurare tensionată, Ştefania a găsit resursele necesare spre a aplatiza "conflictul" . Un fel de-a spune. Toate conflictele au avut ca punct de plecare polemica literară. Am făcut această paranteză ca să introduc în discuţie unul din incidente: deloc supărătoare stereotipia lingvistică a Virginiei, Ştefania a subliniat aceasta ca pe un atù,

reconoscându-i scrierile chiar şi fără semnătură. „Şi Caragiale a avut stereotipii şi nimeni nu s-a plâns de ele" - argumentează Ştefania. Comparaţia este deranjantă. Janina sare din scaun: "să nu exagerăm, să nu confundăm. Este o mare diferenţă între proza Virginiei Paraschiv şi scrierile lui Caragiale. Proza doamnei este alb-negru, nici măcar sepia, pe când Caragiale este color" . Scânteia! Replici peste masă, se vorbeşte în grup, doi câte doi, peste umăr, pe deasupra capetelor, voci ridicate... paroxism... nu mai înţeleg nimic. Prind din zbor nedumerirea Virginiei: „transfer de sugestii?" . „Nu ştiu ce vrea să zică, dar tunetul cade brusc: ***„ H-Alooouu! Vorbiţi pe rând!... civilizat... altfel nu se mai înţelege nimic. Suntem într-un cenaclu, nu la cârciumă!!! „****Vocile se sting, una câte una, amintindu-mi de lătratul câinilor în noapte. Când şi ultimul murmur a încetat, iată ce-a spus Gabriel Funica: „Doamna Virginia are o manieră de a scrie proza sub microscop. Notează într-un limbaj aseptic până la abstract. Textul este o băşcălie subţire, foarte fină. Nu cred că trebuie să schimbe stilul. Cititorul trebuie sa fie captat şi captivat. Să ştie sa citească şi cu încetinitorul. Să digere textul, să savureze umorul."* Gabriel zice bine. Cui cade greu la stomac, să nu mai înfulece*. O nouă realunecare în zgomot. Se suprapun păreri. Cei doi epigramişti, Sava Francu şi Ion Săracu pentru prima oară sunt de acord: textul este calitativ şi valoric net superior multora auzite. Şi, pe o scară valorica de la unu la zece , Virginia ar primi nota unsprezece. Personaje din metal nemodelabil?! Prof. Florin Paraschiv nu comentează. Zâmbeşte. Îşi permite o glumiţă suavă. O remarcă, mai exact spus." Asist la tandreţea şi umorul cu care autoarea priveşte*

agresiunea faţă de textu-i citit" . S-au strâns jucăriile. S-a dezlănţuit furtuna. Cine pe cine suportă, cine pe cine critică; cine pe cine... care pe care... riposte în presa locală. Jigniri, umilinţe... Unde-o fi etica profesională?! Prefer să nu amintesc despre lucruri josnice. Cine le practică se numeşte practician... tehnocrat..

Se apropie ***Festivalul Zilelor Duiliu Zamfirescu****... .Emoţiile-or fi de vină? Cine nu are?! Binecuvântează, Doamne, copiii, animalele şi naivii!*

Festival Naţional de Proză Duiliu Zamfirescu 5-7 iulie /2002

Ediţia a II-a

Şi anul acesta, emoţiile au fost prezente. Dar! Scriitorii vrânceni s-au întrecut în amabilităţi. Efortul preşedintelui de **Asociaţie Duiliu Zamfirescu**, scriitorul **Gheorghe Andrei Neagu** şi, al secretarei **Ştefania Oproescu,** demne de toată lauda. Acelaşi lucru îl putem spune şi despre efortul colegului de cenaclu, Sava Francu. Nu e puţin lucru, ca, un epigramist, Sava Francu, să-şi flateze oaspetele, poetul Cezar Ivănescu, recitând din versurile sale, în timp ce o făcea pe *taximetristul de serviciu*. Vremea colocviilor a reunit în Sala Mare a Consiliului Judeţean pe următorii invitaţi (şi gazde): zamfirescologul Ioan Adam, Vasile Andru, Cezar Ivănescu, acad. Constantin Ciopraga, Mihai Cimpoi, Magda Ursache, Petru Ursache, Ion Manăscurtă, Leo Budanaru, Ion Beldeanu, Radu Cârneci, Vasilian Doboş, Gheorghe Istrate, Liviu Grăsoiu, Ion Filipoiu, Radu Comănescu, Adela Greceanu, Ioan Suciu, Nicolae

Dărăbanţ, Marian Drumur, Matei Romeo Pitulan, Sterian Vicol, Corneliu Antoniu, Iorgu Gălăţeanu, Aristide Butunoiu, Dan Movileanu, etc. Salutul de bun-venit i-a revenit dl.**Gheorghe Vlăjie**, director al **Direcţiei pentru Culte, Cultură şi Patrimoniu**. Colocviile au vorbit despre poetul Duiuliu Zamfirescu, ambasadorul, diplomatul de Roma şi Atena. Dl.Mircea Diaconu, mereu alături în cuget şi simţiri, de condeierii vrânceni, transmite , în numele autorităţilor, un cuvânt de bine, organizatorilor, invataţilor, tuturor celor prezenţi. După pelerinajul la mormântul scriitorului, au urmat lansările de carte. Ca o bună amfitrioană, dra director al Bibliotecii Judeţene *Duiliu Zamfirescu*, Theodora Fântânaru a prezentat, mai întâi, dicţionarul de aforisme Duiliu Zamfirescu, lucrare ce aparţine bibliotecii. Cei trei zamfirescologi, dnii **Ioan Adam**, **Al.Săndulescu** şi **Mihai Cimpoi** au prezentat **lucrări reeditate** despre scriitorul-patron, Duiliu Zamfirescu. Au urmat alte trei lansări de carte, respectiv **Vasile Andru, Aristide Butunoiu, Mariana Vicky Vârtosu.** (lansarea vol.***Talisman de buzunar***, vol.Marianei Vârtosu, despre care s-a exprimat criticul Florin Paraschiv). În cea de-a treia zi, au urmat premierile.:

premiu de excelenţă

- nominalizaţi: Ioan Adam şi Mihai Cimpoi. **Premiat,** dl.**Ioan Adam;**

premiu pentru volum în proză

- nominalizaţi: Adrian Buşilă, Aristide Butunoiu, Ion Deaconescu, Iorgu Gălâţeanu. **Premiat, Adrian Buşilă;**

premiu pentru vol în manuscris

- nominalizat şi **premiat, Vasile Andru;**

premiu pentru eseu

- nominalizaţi Florin Paraschiv şi Constantin Miu
- **Premiat, Florin Paraschiv.**

Premiu special pentru vol.în proză publicat, **Mariana Vicky Vârtosu pentru vol.*Talisman de buzunar.***

Ne luăm rămas-bun de la oaspeţi, mulţumim oficialităţilor, felicităm condeierii vrânceni. Mulţumim organizatorilor, nu în cele din urmă, dorindu-le mai multe şi mai bune... festi-valuri (!).

Iată câteva opinii referitoare la Festival - dl. **Radu Cârneci**, directorul **Editurii Orion**: ‘’Această sărbătoare consacrată lui Duiliu Zamfirescu, festival de valoare, m-a copleşit pur şi simplu. Aici am luat cunoştinţă şi mi-am făcut timp să studiez cele trei cărţi foarte necesare ale colegilor Alexandru Săndulescu, Ioan Adam şi Mihai Cimpoi privind viaţa şi opera lui Duiliu Zamfirescu. Focşănenii m-au primit ca-n alte dăţi ca pe un concitadin de-al lor, cu optimism şi iz de podgorie, specific peisajului mioritic. Folosesc, din toată inima, acest prilej, să-i sfătuiesc pe locuitorii de pe râul Milcov, pe cititorii revistei **Oglinda... ,** pe care am întâlnit-o şi la Bacău – să nu-i părăsească niciodată dragostea de literatură; să fie în continuare iubitori de frumos pentru că numai aşa ne încununăm viaţa , ne-o facem mai demnă’’.

Dra profesor **Theodora Fântanaru**, **director al Bibliotecii** cu acelaşi nume, al Festivalului şi-a exprimat, spontan, cea mai sinceră părere: *cea de-a doua Ediţie a Festivalului Naţional de Proză Duiliu Zamfirescu s-a remarcat, cum era de aşteptat, prin coerenţa programului de manifestări; prin ţinuta intelectuală, prin substanţa comunicărilor şi prin reprezentativitatea de elită. Desfăşurarea fără fisuri şi implicarea ireproşabilă a organizatorilor reprezintă garanţia unei continuităţi pe măsura eforturilor, dar şi a aşteptărilor comunităţii culturale vrâncene.*

Manifest spiritual

Se reaminteşte ţelul, scopul acestui cenaclu. Sunt invocate ***Tendinţele*** *din manifestul-program. Sunt "atacaţi" tinerii, adesea de zeci de ori mai buni ca noi, când aveam vârsta lor. Avem oare ceva împotriva tinereţii? Sunt cumva prea naivă, credulă?! Stereotipii şi limbaj de lemn. Departe de subiect. Se vorbeşte prea mult, prea rigid, încorsetat... Ce simplu ar fi! E bun textul, e perfectibil, e dorit de coşul de gunoi. Absurd, banal dar NIMENI nu va abandona scrisul de dragul părerii noastre. Atins de virus, greu mai scapi. Şi-apoi, este ştiut: o mică parte din procent este inspiraţie, restul, transpiraţie.* ***Oana Livia Apostu*** *împreună cu cele trei texte este pusă la zid. Fără milă, fără prejudecăţi.Talentată, după umila mea părere, Oana demonstrează aceasta în cele trei texte citite:* ***Simbolul credinţei***, ***Ploaia*** *şi* ***Castane.*** *Destulă încărcătură. Are doruri de scriitoare. Acuzaţi că suntem codaşi calitativ. Că, nu dăm importanţa cuvenită*

imaginii valorice celor două mijloace de comunicare, respectiv ***Gazeta lit****. şi* ***Oglinda lit.****.. Moderatorul cenaclului ne invită, prin urmare, fără menajamente, la o "săpuneală" . Vom trece prin "spălătorie" , cu sau fără detergenţi, cu sau fără bacşişuri, cu sau fără resentimente. Distinsă doamnă* ***Virginia Paraschiv****, te salutăm cu respect deosebit. Chiar eşti bună!* Atacul la persoană *îşi găseşte răspuns în* ***Saleul providenţial.*** *Punerea în pagină a unui pamflet-proză a fost de nota zece. Sugestia şi simbolul au construit personaje uşor de recunoscut. În acest mod, Virginia a folosit cea mai bună formă de apărare, atacul. A zugrăvit artistic o stare de spirit. Ne-am amuzat copios, unii; alţii au râs mânzeşte, iar alţii... au mărit creditul.." Bravos don Carlos - aud şoapta portocalie din dreapta, recunoscând în don Carlos pe însuşi boss-ul nostru.Textul defineşte starea de spleen a autoarei. Umorul este unul incomod, răzbunător. Pretextul, a fost bine ales (?)... Iar pre-textele au mâncat textele. Adesea. Din solidaritate (şi nu numai) subscriu opiniilor exprimate de Constanţa Cornilă şi Ştefania Oproescu.****Telepatia*** **Constanţei Cornilă** nu funcţionează la maxim. Aşa că, trebuie să treacă pe la "spălătorie" . Va suporta un periaj şi o spălare uşoară. Prea poetizat, din text ar trebui excluse englezismele. În rest, O.K! Epigramistul Sava Francu dedică un catren poetei Constanţa Cornilă. În vizor, textul citit: „ *Când scria doar poezie/ne creea melancolie/dar acum când scrie proză/ ne creează şi nevroză"*

Casa lui Harpagon *sub semnătura* ***Marianei Vârtosu,*** este de "masacru" . *Nu e vorba de curaj, autoarea şi-a învins necurajul. Gheorghe Andrei Neagu,*

uimit de una dintre calităţile autoarei, tenacitatea (şi eu mă uimesc uneori!), a declarat: „ rar mi-a fost dat să întâlnesc un autor cu atâta tenacitate! (e de bine, îmi zic, e de bine). Mariana Vârtosu reuşeşte în arta descriptivă. Dacă ar intensifica dialogul şi conflictul, ar da dinamism şi substanţă. Îi recomand să contureze personajele şi, să transforme textul în nuvelă. O obiecţie severă din partea Virginiei. Alegerea numelui – **Harpagon** - este găunoasă, strică euforia textului şi este păguboasă, compoziţiei. Pot spune că rar mi-a fost dat să accept o proză din prima. Autoarea reuşeşte să realizeze ambiguităţi destul de bine. Imaginea oniricului, care este greu de realizat, ea a obţinut-o. O proză senzitivă care descompune fiziologia senzaţiilor în cioburi de realitate. Realizează astfel descrierea unei angoase cumplite. Mă trimite în toate direcţiile, pe mine, cititor. O proză care deschide situaţii. După Gabriel Funică, proza e reuşită! Autoarea a creat un spaţiu halucinant, o suprarealitate. Mai puţin optimist, Lili Goia enunţă un avertisment: pentru cititorul comun, proza nu va însemna mare lucru. Cititorul obişnuit se va plictisi, îl va cuprinde somnul. Vergilius *aprobă*, în manieră obisnuită „sunt de acord cu don'director" . Din toate părerile exprimate, părerea lui Vergilius a fost... cel mai frumos compliment primit: „Textul Marianei îmi crează iluzia unei rochii de mireasă purtată de o mireasă de nisip. Proza este bine scrisă, dar, după mine, îi lipseşte ceva" . Rezultatul? Am reuşit – *dopo* - două texte bune, pentru care îi sunt recunoscătoare şi-i mulţumesc: ***Femeia gonflabilă*** şi nuvela ***Mireasa de nisip*.** Poeta Constanţa Cornilă, care n-ar deranja nici măcar o muscă, vorbeşte în termeni

elogioşi despre text. Ca şi Ştefania Oproescu. Şi lor le mulţumesc pentru susţinere.

Un scriitor focşănean în America

Cea mai călduroasă zi a anului (de până acum) ne-a adus o poveste ... fierbinte: un focşănean în America. **Prozatorul Gheorghe Andrei Neagu**, deloc impresionat de cele văzute şi auzite, povesteşte! Dezamăgit. Zilele petrecute în Washington şi New-York, acolo în Ţara tuturor posibilităţilor, l-au dezamăgit. Lumea şi viaţa culturală se află sub directa îndrumare a organizaţiilor non-guvernamentale. Aceste organizaţii, datorită resurselor financiare, au sub control chiar şi băncile. Şi, uite-aşa, lanţul slăbiciunilor cu verigile sale slabe... Şi, dacă băncile nu-şi respectă promisiunile, sunt pasibile de faliment. Viaţa americanului de rând nu diferă de cea a românului de rând. Buticuri, ca ciupercile, ca şi la noi. Mâncare multă, nesănătoasă şi pe bani buni.Tangenţe culturale? Cu europeni, căci comunitatea românească din America nu-i integrată cultural. Jntr-un cuvânt, nepăsare şi indiferenţă. Cine nu crede, să poftească!

Minunată seară de august

... ar fi putut fi! Aduşi, sau mai bine-zis reduşi la tăcere de o întâmplare nefericită... (un conflict nedemn de consemnat – conflict care, va genera o răsturnare de situaţie, o înlocuire a redactorului-şef). Ascultăm, mai întâi, **poezie** semnată de **Loreian Carşochie**. Poezia lui Loreian „o întârziere în postmodernism, tot aşa cum Fukuyama crede că suntem într-o epocă postistorică a

sentimentelor. Deşi scrisă în această manieră, poezia e de viitor, consideră prof. Florin Paraschiv. Pe alocuri, expresii ca: „ *se dezlipeşte liniştea de mine /precum într-o vită, somnul de foame/*" - sunt taxate, nu tocmai aspru, drept nostalgii dadaiste. Ţinuta poetului este una adevărată, în rest, vremelnicii. Intelectualistă, de profunzime, cu o "găselniţa" originală- aceea unde spune că, "din poezie a luat Dumnezeu o coastă şi a făcut femeia" - acest lucru deosebit şi, mai ales *vraja* care trebuie prinsă, sunt calităţi deosebite, *ca o izbucnire lăuntrică acceptată de zei.*

Ciclul de **Funickane's** semnate **Gabriel (Garcia) Funică** aduce zâmbetul între noi. Interpretarea acelor "măscări latineşti" în manieră proprie, pe aceste pilule umoristice, ar face gelos chiar şi pe Luca Piţu. Viaţa intimă a Mariei Tereza, prezentată ca o "mitocănie spirituală" , a încântat. Gabriel, felicitari!

Loreian Carşochie, la următoarea întâlnire a citit o proză... *cutremurătoare*. Indiscutabilă tehnica, fluenţa, subiectul, arhitectura. **Fructul pământului** a creeat o **isterie pansexuală colectivă.** Loreian primeşte undă verde de la Gheorghe Neagu, Virginia Paraschiv, Florin Paraschiv. Iată ce spune Florin Paraschiv referitor la textul auzit: „ *textul reprezintă bucuria de a trăi. Autorul ştie să culeagă o bucurie spirituală vis-à-vis de cititor. Ion Creangă a rămas stingher cu cele două povestiri scrise în acest stil, deci se impune o nouă apariţie. Scurtarea părţii a doua ar fi un câstig pentru întreg. În India acest simbol falic apare pretutindeni, ca un stâlp al înţelepciunii."* Isteria pansexuală colectivă a fost

menţinută prin următoarele texte ascultate: în aceeaşi manieră- erotică - au citit Ion Săracu şi Mariana Vârtosu. **Ion Săracu** poezii, cu intenţii de concurs, printre care amintesc: ***Balada borfaşului îndrăgostit**, **Rondelul vârstei premature, Rondel de poliţist, Rondel senzual*** *(*vedeţi?!). Bune, respectând regulile genului, interesante. Pot fi înscrise la concurs, având sorţi de izbândă.

Mariana Vârtosu, la sugestia poetului Virgil Panait, a construit o proză , prin care a vrut să demonstreze altceva decât scrierea unor texte strict feministe. Alcătuită în acelaşi registru erotic**, *Femeia gonflabilă*** sau ***Sedusă şi abandonată**,* autoarea a devenit *vedeta* serii. Adică nu ea, ci proza amintită. Cum astă-seară se pare c-am *mâncat bureţi* cu toţii, textul Marianei Vârtosu a smuls zâmbete, aplauze, laude. Să fie oare acesta *trandul* despre care unii au făcut atâta caz?!

Nu reţin exact, dar bănuiesc: seara a fost aceea în care s-au lansat un avertisment, o ameniţare şi o “detronare” . N-a fost nevoie decât de timp. Schimbarea redactorului-şef de-atunci a însemnat, peste ani, cam acelaşi lucru: „ o forţare de mână” - cum ar zice “Dulcineea” - ştim noi cine, persoană importantă. De ce a trebuit să plătească Florin Paraschiv păcatele altuia, nu ştiu. Poate, responsabilitatea funcţiei din redacţie (l-a tras la răspundere). Spun poate... deşi, personajul cu intriga, pentru că a existat un personaj, e altul decât bănuitul! Doamne, ajută-l şi ajută-ne!!!

Supercompetenţa, mai deranjantă ca incompetenţa

Ciudat! Titlul nu-l voi explica, se va regăsi printre cuvinte. Şi, ca să mă conving de propria-mi memorie am apelat şi la registrul secretarei de redacţie, poeta Ştefania Oproescu (nu ar fi întâia oară). Aşa a fost: scurt, punct ochit, punct lovit şi „valea şi cărarea” . Textul lui **Lili Goia**, citit la acea întâlnire - **Pasărea şi poetul -** a stârnit un **tsunami oratoric**. Îmi amintesc perfect după-amiaza: fiind tot invitaţii Centrului Militar, de această dată, la masa din stânga sălii de spectacole, plutea ceva în aer. Cu gust, cu miros. Rumoare. Şoaptele se plimbau ca nişte baloane superumflate. Textul lui Lili a fost acul. S-a spart primul balon. Revărsarea a fost, cum am spus, un tsunami. Mult-aşteptatul text a fost strivit, pur şi simplu. Fără logică. În fine, poate a fost numai impresia mea. Voi reproduce aproape integral cronica, se poate citi printre rânduri: „ Din multaşteptatul, textul a devenit multdiscutatul. Una din legile compensaţiei spune că “expert este acela care ştie din ce în ce mai mult, despre din ce în ce mai puţin, până când ştie absolut totul despre nimic” .Teorie aplicabilă acestei seri. Imposibil (şi mai ales inutil) să redau totul. Vorbele curgeau ca bolovanii, ca ploaia , ca o lapidare. Dacă aş fi putut imortaliza privirile!!! A pândă, a suspiciune, acuzatoare. Grimasele, rânjetele, contemplaţia. Atâtea controverse, atitudini, stări! N-am să uit niciodată reacţia Virginiei. I s-a făcut ***rău***... Mă rog, stare de rău... Primul vorbitor, Ion Săracu: „ *din punct de vedere istoric, Lili s-a documentat. Din punct de vedere literar, proza se alătură, ca atmosferă, cu “Delirul” lui Marin Preda, iar din punct de vedere stilistic cu Petre Popescu, “Prins” . Lili realizează atmosfera anilor’50 şi descrie ultimile clipe din viaţa lui Nicolae Labiş... - Intervine Gabriel Funică: „ nu*

consider că Labiş ar fi fost o victimă a sistemului comunist (vezi Cezar Ivănescu" Timpul asasinilor"). Poate, textul este un pic prea amplu" . Virgil Panait îi reproşează *impută textului* lipitura cu Dej. *„Ca proză de atmosferă, zice Gheorghe Neagu, poetul este asimilat vremii. Nu trebuie smuls, scos dintre oameni. Poetul şi viaţa lui nu trebuie rupte, ci asimilate cu lumea respectivă" .* Părând profund afectată, retrăind acele vremuri, relatând amintiri dureroase, Virginia revine la text, punctând ceea ce i s-a părut important*." Mi-e teamă, spune Virginia, că aţi alunecat în detaliu şi aţi spart efectul. Este înspăimântător ceea ce aţi scris, domnu'Lili Goia. Un produs pe piaţa gustului public, care merge pe o linie periculoasă şi perfidă. (oare de ce?). Livrescu manipuleaza spre empirism şi romantism. Atmosfera este compusă din detaliu. Vidul şi interdicţia unor cuvinte (ereditate şi genetică) aceste două elemente sunt de un dramatism înduioşător în perioadă. Ignorând informaţiile de profil, eu cred în lumea lui Lili. Textul este persuasiv, cutremurător, cu implicaţii afective. Este metaforic. Cred în acest Nicolae prezentat de Lili, care, a realizat un act de mistificare grandioasă a acelui timp. Proza este scrisă frumos, periculos, un gen de memorialistică a la Breban. Documentele sunt decupate, manipulate deci" .* Mai concisă, poeta Ştefania Oproescu apreciază partea literară. Care, nu se prea leagă cu partea documentară. Aceasta fiind rece şi seacă. De la această serată literară Florin Paraschiv a lipsit... o vreme. Unii dintre noi chiar i-au simţit lipsa.

Trinitatea feminităţii

Nu-mi amintesc să ne fi programat la lectură toate trei: poeta Ştefania Oproescu, Janina Vadislav şi Mariana Vârtosu. Astfel, între noi "puritanii" , cei tineri sunt în vacanţă, ascultăm cu inima, mintea şi... fără suflet în ordinea următoare: ***Grădina perelor aromate*-Janina Vadislav; Ştefania Oproescu** - ***Suferinţele tânărului Mihai*,** sau posibil scenariu cu lapte şi corn; **Mariana Vârtosu** - ***Copaci transparenţi*.**

Cum era de aşteptat, primul curajos a avut parte de cele mai multe păreri. De cele mai aspre critici. Sau, nu! "Grădina perelor aromate" nu merge, zice Gabriel. Dacă ar fi jurnal, poate. Povestea existenţialistă poate fi continuată, intervenind cu elemente de ultimă oră. Forma există, trebuie substanţa. Impresionat de Julien Gracq, Gabriel Funică nu crede că Janina Vadislav ar trebui să-şi schimbe maniera. Suavitatea textului poate să placă. „Să ne gândim la **Julien Gracq** şi la cartea sa (una dintre ele) **Ţărmul syrtelor" -** a sugerat Gabriel. Gheorghe Andrei Neagu este de cu totul altă părere. Una mult prea aspră. „La Janina se întâmplă un lucru ce ţine de decantarea valorilor. Vreţi să spun că acest text este minunat, că folosirea diminitivelor este nemaipomenită? Tocmai acest procedeu nu dă stralucire de diamant. Ar trebui să şlefuiască anumite cuvinte! Am impresia că Janina este acel gen de autor opac şi obtuz care refuză să asculte şi alte păreri (ale unor cititori avizati, aşa cum suntem)" . Meticulozitatea lui Lili Goia, părerea lui, aduce proza la alt nivel. Cele trei punctări ale lui, tehnica, actiunea şi supleţea cu care autoarea mânuieşte cuvintele nu sunt de neglijat. Proza este inedită.

Evanescenţa, ca păcat. „Proza este bună, perfectibilă, dar, evanescentă” - susţine Ştefania Oproescu.

Suferinţele tânărului Mihai, textul **Ştefaniei Oproescu**, este o scenetă umoristică bine redată. Iată cum a fost percepută de ascultători: o frescă ironică inspirată de decizia guvernanţilor de a oferi o gustare elevilor, în recreaţia mare - celebrul corn cu lapte. Un text bine scris, clar, îndrăzneţ.

Mariana Vârtosu citeşte **Copaci transparenţi (între noi fie vorba,** eram *moartă* de emoţie). Dacă nu mi-ar fi fost ruşine de ruşinea mea, n-aş mai fi avut curaj să citesc. “Un text tenebros, cu excese verbale. De atmosferă, fără discuţie, unde autoarea este mult prea minuţioasă. Puţin edulcorat, n-ar strica. Se recomandă o răsturnare de spaţiu (?!). Chiar dacă subiectul este bun, textul trebuie scurtat. Lili Goia consideră proza reuşită. Vergilius găseşte proza cursivă, dar plictisitoare, spre final. Recunosc, m-a furat valul... Uf!

Respirăm uşuraţi. A trecut vacanţa. Suntem din nou tineri. Pardon, între tineri. Minunat. Chiar dacă Ludmila a fost un copil ascultător şi a trimis prin poştă materiale la redacţie, prezenţa ei e mult mai importantă. Şi, cum niciunul dintre tineri nu vrea să dezamăgească, ascultăm voci cristaline:

Esenţă şi plăcere intelectuală

Imediat după prima zi de şcoală. ***Junimea mileniului III*** ne uimeşte. Sparge gheaţa **Victor Bour** cu **Deznodamânt-**ul**.** Încercare îndrăzneaţă, cu tuşe şi tonuri

monocolore.Tendinţa spre introspecţie este remarcabilă. Pe alocuri chiar îi reuşeşte, dar subiectul îi scapă de sub condei. Finalul n-are motivaţie. Sau, nici nu trebuie?! Dar, iată care au fost comentariile colegilor de cenaclu: Gabriel (Garcia) Funică o consideră o poveste romanţioasă şi cam anemică. Pentru adolescenţi. Dacă ar fi fost încarnată în argou adolescentin, ar fi fost altceva. Să fi conţinut întrebările vârstei şi, poate, să fi fost ceva mai arborescentă. Ludmila se abţine de la comentarii aspre. Îi e teamă, îi va veni rândul. Aşa încât spune doar atât: o poveste cam lungă, fără final. (Fffiuuu! Greu , sper să uite până voi citi, par să spună ochişorii ei de veveriţă speriată, pironindu-i pe hârtie).

Tacticos, Gheorghe Andrei Neagu, respectându-şi propriul cuvânt, propriul angajament, punctează, mai întâi părţile bune ale textului*: „ Elementele, care ar trebui remarcate în textul lui Victor, sunt construcţia şi concizia. Ele ar demonstra că Victor poate reuşi ca prozator. Dacă edulcoraţia ar fi mai puţină, explicaţia mai redusă, textul ar fi avut de câştigat. Sugestia ar fi trebuit să fie punctul forte” .* Compunere şcolărească, zice Ştefania Oproescu, ceea ce a redus din interesul lecturii. Naraţiunii îi lipseşte motivaţia finalului.Textul este lipsit de tensiune. Iar Ea, personajul feminin al poveştii, nu se conturează în niciun fel. Nu participă la suferinţa celor doi. Adrian Ţiglea are o părere pozitivă, susţinându-l pe Victor cu sinceritate: „ mi-au plăcut precizia şi forţa detaliului. Am avut impresia că sunt la cinematograf. Ar trebui să-şi definească modul de exprimare. Ori cel modern, ori cel clasic. Victor a evoluat, merge ascensiv, dar îi lipseşte încrederea în forţele

proprii” - încheie Adrian. *O-ho! Nimănui nu-i dă încrederea pe dinafară.*

Cătălin Boacnă citeşte **Taina livezii.** Înnebunesc după polemică. Ascultaţi: Lili Goia se exprimă primul, reamintindu-ne despre nevoia autorului de a epata.” Se simte nevoia de exagerare, gesticulare, aş zice. E ca o plăcere a autorului de a utiliza o resurecţie lexicală. Se învârte în jurul misticului. Abundenţa metaforica dă limbajului maturitate, recunosc. (*două lacrimi fugare se fecundează în barba bătrânului; sau- cireşul înzăpezit, etc.).* Subiectul este ambiguu. Elementele mistice nu-i reuşesc întotdeauna. Arbitrajul nu se confundă cu personajele, care sunt lipsite de consistenţă.Trăiesc o întâmplare anonimă, fără semnificaţie mistică, repet. Compunerea este împănată greoi, cu lucruri inutile din dorinţa de a da valoare. Gheorghe Neagu recurge la metoda încurajării şi nu greşeşte: (timpul a demonstrat-o). Lili tace brusc. Cuvântul revine scriitorului Gheorghe Andrei Neagu. „ Am impresia, spune el - că, avem de-a face cu un fel de Mircea Eliade... Prea multă pasiune în dorinţa de încurajare. Poetul Dumitru Pricop îl va “pedepsi” aspru pentru curajul de a-l asemui pe acelaşi Cătălin Boacnă **- bişnitarul metaforelor** - cu Garcia Marquez. E mult prea mult, poate, merită dar n-am văzut niciun exces să facă bine cuiva. Să revenim la exprimarea de opinii: „Pigulită pe ici-colea, prin părţile esenţiale, sugerează Gabriel Funică, da, proza este bună” . Virgil Panait, negativist, nihilist, e prea mult?! Nu! Acceptă proza lui Cătălin, numai ca pe un exerciţiu. Unul bun, e adevărat. Are talent, dar, elucubraţiile la care recurge, spre a demonstra CEVA, poetului Virgil Panait

nu-i spun nimic. Ludmila demonstrează o nouă vocaţie: aceea de analist... - nu politic - "critica" făcută poeziilor lui Cătălin, analiza, după cum am spus, o onorează.

Minunaţi sunt aceşti tineri! Iată, **Mioara Angheluţă** cu **Uvertura** şi **Contrabasul lui Handel**. Citeşte, citeşte... Ultima silabă, cade... Mioara aşează textul pe masă. Linişte... linişte stânjenitoare. Ne privim, zâmbim. În caiet, un singur comentariu; fără să bat "apa-n-piuă" , iată cum am tradus acceptul unanim: „ **o plăcere intelectuală, o beţie intelectuală! Esenţă de esenţă" .** Ştefania Oproescu zâmbeşte cu îngăduitoare maturitate, confirmând, în acest fel, superlativele. O victorie în faţa prezentului, în faţa timpului. Plecăm spre casele noastre cu sentimentul că cele două texte au produs un... ***orgasm spiritual?!***

Raluca Ana-Maria Stroe, s-a prezentat în cenaclu *cu pagini de jurnal:* ***M-a înghiţit o balenă*** *şi cu un comentariu la cea de-a XXX-a ediţie a Salonului Literar Dragosloveni intitulat* ***La Salonul Dragosloveni a lipsit flama.*** Primul text, pagini din "**jurnalul belgian**" sunt notările unei adolescente "furate " de mirajul Occidentului. Cel de-al doilea text, înscrie o monitorizare strictă a evenimentului autumnal, ca pe un "salon al prieteniei" ... Participând întâia oară la acest eveniment, Raluca Ana-Maria Stroe a fost impresionată de speach-ul despre Caragiale, cel al prof. Florin Paraschiv; şi de spectacolul oferit de actorii Teatrului Municipal Mr. Gheorghe Pastia (s-a exprimat scris în acest sens).

Stare de spirit

Cuvânt de ordine al serii, bogăţie. Într-o prezenţă de zile mari (suntem pe baricade aproape toţi membrii Asociaţiei...) având în faţă cel mai recent nr.al revistei **Oglinda...** şi cel al **Gazetei.** Înconjuraţi de tineri, noi înşine mai tineri,ne simţim ... bogaţi. Şi suntem bogaţi. **Janina Vadislav** pune în ordine ***Lucrurile care ne leagă.*** Smulşi din propria visare, de finalul lecturii, se emit păreri şi *păreri.* O fi vrut Janina să ilustreze un război, fie el şi cel din Afganistan?!

Ermetic ! – cade brusc, între noi, verdictul. De ce nu, dacă vorbim despre sacralitate? Într-un spaţiu nedefinit, proza poate fi la fel de bine un început, un cuprins sau un final. Aşa să fie? „*O ciudăţenie, oricum , altceva decât ce-a fost până acum – zice Gabriel Funică"* . Poate concluzia ar fi fost bine s-o înscriu la finalul comentariilor. Cum este una de bine şi vine de la un *cititor înrăit* şi experimentat, epigramistul Sava Francu, iat-o cum sună: „ textul este publicabil!, **BT**" . Argumentele lui Gheorghe Neagu trebuie consemnate, din acelaşi motiv: sunt tot de bine. „*Aparent este eliptică de subiect.Titlul se leagă de text, proza este elaborată, lipsita de edulcoraţie, şi cu diminutivele specifice prozei Janinei. Apar elemente descriptive de loc şi timp, definite, închegate; vine cu lucruri ce dau de gândit.Textul este lizibil, iar dacă finalul ar fi fost sugerat, ar fi fost şi mai şi."* . Pentru Lili Goia, "*Janina există ca femeie şi scrie la fel. Textul are un pronunţat caracter feminin. Atmosfera este aceeaşi dintotdeauna: stătută, prăfuită, mucegăită. Personajele sunt laxe, vegetative. Are tendinţa marilor colecţionari şi pune în evidenţă* ***numai personajul feminin,*** *parcă mereu acelaşi, dar sub alt nume.Tot el,*

personajul feminin descrie şi pe cel masculin.- „de decor” şopteşte Janina – (vedeţi? până şi aici gândim diferit: pentru mine, femeile sunt decorul. Sau, nu gândesc bine?!). Lili reia comentariul, aparent nestingherit de şoapta Janinei: „ *Atmosfera creată de o serie de cuvinte (rochie, colier, brocard), toate specific feminine dau senzaţia unor întâmplări bătrâne, ce se petrec în case putrede. Că, ajuns acolo trebuie să te strecori în vârful picioarelor. Laicizarea personajelor ce pun sentimentul iubirii înaintea sentimentului religios, mă duce cu gândul la eşecurile, frustrările, ratările trăite de personaje. Şi, care dincolo de aparenţe trăiesc confortabil, în afara neliniştilor vieţii” .* Verdictul l-am enunţat prin vocea epigramistului Sava Francu. Proza Janinei creează o anume stare, te poartă în lumi ciudate, te face să simţi personajele, să reconstruieşti propria poveste odată cu lectura. Are destule merite pentru a fi o proză atrăgătoare. Personal, agreez scrierea Janinei. Dar, cum a spus Seneca, *de gustibus et de coloribus non disputandum*.. **Virgil Panait**, Vergilius, citeşte pagini din ***Jurnal de autor***. Recitesc opiniile exprimate şi, sincer, mă întreb câţi, sau cât am fost de sinceri cu cele auzite? Sigur, Vergilius este un poet respectabil, dar acest lucru nu-i dă dreptul să creadă că, orice aşterne pe hârtie are şi valoare literară. Despre estetic şi artistic, discutabil. Acest fragment de jurnaaaalll!, în fine, să vedem notiţa: „ Începutul este foarte frumos, spune Lili Goia. Atitudinea ironic-superioară – cu judecăţi definitive asupra femeilor – mi se pare o băşcălie caustică, unde autorul se lasă descoperit. Subiectul, adică femeia mi se pare obsesiv.” . Fac o paranteză pertinentă- zic eu: am admirat întotdeauna la Lili Goia modul tranşant de a-şi expune

punctul de vedere. Atunci când a considerat că opinia lui ar putea lovi, s-a abţinut. Când a considerat că autorul este copleşit de propria vanitate, se scaldă în orgoliu ca-n piscină, a fost necruţător. Are forţa de a judeca un text, are tăria de a fi sincer, respectul de a cere respect pentru actul creator. Am sub lentilă unul dintre poemele lui **Lili Goia - Locuri identice** se numeşte şi, pentru profunzimea cuvintelor, voi reproduce un fragment: "*Fiul şi-a ucis tatăl pentru lungimea/ memoriei/ O! Până hăt în inima lui aceasta nu mai lua/ sfârşit/ Fiul şi-a pierdut răbdarea cu această/ abstracţie neînţeleasă ca ura albastră din/ ochii/ (ca singurătatea din marile ape) femeilor/ miss/ justificarile asasinului au fost formulate/ Câteva mii de ani la rând după aceea/ până şi-au pierdut adevărul şi sensul/ doar braţul a rămas ridicat lovind mereu..")).* Abandonez paranteza, revin la comentariile *jurnalului de autor:* „ Observaţii strict personale, împănate cu prea multe citate,dar care poate fi un gen de antologie, un fel de dicţionar de maxime şi cugetări, foarte bine primit în Occident. Acest gen literar nu este un avantaj pentru poet – îsi încheie Lili Goia spiciul. Toate aceste păreri *s-au spălat*. Peste ani, Vergilius a reuşit un jurnal**, apoteotic**, ca să parafrazez pe una dintre doamnele de la cenaclu, cu un titlu asemănător**: *Îl dau în judecată pe Dumnezeu; Lumânarea lui* Victor Bour**, a mai existat una, aceea a Ştefaniei Oproescu, deci aceasta , a lui Victor a luminat şi fumegait, *altcumva.* Muzical, specific vârstei, anunţând ivirea iubitei, sau a iubirii. Gheorghe Neagu îl felicită pentru reuşita textului, "se vede exerciţiul" , zice domnia sa. Spontană, Janina vine în sprijinul junelui condeier cu o frază, mai mult decât încurajatoare, prietenoasă, protectoare: „ *este*

formidabil. Întrezăresc printre rânduri, marele prozator, care va fi Victor. Remarcabil, are talent şi ştie cum să-l folosească. Personal, consider că realizează o atmosferă himerică, greu de obţinut dintr-un scurt exerciţiu. Mă bucur pentru el, are talent, (repeta acest lucru), face progrese. Atenţie însă! Nu te juca. Jocul poate deveni capcană. Uneori tunelul nu are capăt şi nici luminiţă. Exersează şi, fixează-te." ***V*alentina Bâtcă,** cea mai pasageră dintre cenaclişti, citeşte un gen de poezie cu mult feeling poetic. Argumentez cu două dintre poezii **Ora tăcerii,** poate nu cea mai bună, nici cea mai stângace, dar profundă, ţinând cont de vârsta poetei: " Am stat amândoi/ la masa tăcerii/ Tu ştii doar/ pe fiecare scaun/ din cele douasprezece/ eu m-am aşezat/ A bătut ora fixă/ o oră a tăcerii/ din care a rămas/ calculate pe foi/ suprarăcirea pământului/ de sub noi" ; **şi** " Coridoare lungi/ întuneric./ O lumină la capătul tunelului/ mamă, tu eşti/." (poezia **Biografie)**. O poetă sensibilă, cu profunzimi. Şi nu fiorul poetic este de remarcat. Ci, "*frisonul*" pe care versurile Valentinei ştie să-l inducă. Ion Săracu (profesorul de liceu al Valentinei şi nu numai al ei) uimit de versurile ei se grăbeşte să ne împărtăşească părerea." Gândurile mele, toate, îl ceartă vehement (vorbiţi mai rar domn'profesor, nu dau turcii. Mai rar, să notez şi eu!). „Poezia, reia Ion Săracu, este metaforică. Găseşte cuvinte potrivite pentru a descrie frământarile specifice vârstei. Mi se pare că foloseşte aceeaşi metaforă à la Barbăroşie." Greu de spus altceva în plus. La această vârstă, la acest gen, sângele e mai aproape ca cerneala. Liniştea în care a fost ascultată a fost mai grăitoare decât toate cuvintele lumii" . Drept aţi spus.

"Baladă veselă pentru o domnişoară frumoasă, castă şi contemporană" e mai mult decât divertisment. Bună-seara Europa! Suntem şi noi, pe-aici, pe undeva... ne auzim?!

Ordinea de zi, jurnalul

Octombrie... Toamna nu e tocmai o secătură, vremea e chiar plăcută. Serile sunt reci, dar nu umede. Numai bune de melancolii prelungite până la pagina de jurnal. Intim, intelectual, or simple notări. **Gabriel Funică** deschide seria cu **Jurnal de toamnă** (inspirat, nu?). Scris manieră funicane's, jurnalul lui Gabriel a plăcut. O cale spre a cunoaşte autorul. **Raluca Anamaria** Stroe a citit tot jurnal, **Jurnal belgian** - de aceată dată. Raluca a primit "botezul" cu unele mici amendamente: împănat cu panseuri şi impresii, reacţii proprii la cele văzute; această formă superioară de exprimare, detaşată faţă de evenimente denaturează ideea de jurnal; bine pus în pagină, poate ceva mai multă ficţiune n-ar fi stricat. **Gheorghe Andrei Neagu** "licitează" ... pentru **Licitaţie**. „Damele" din cenaclu atacă: text banal, se citeşte pe nerăsuflate, text de ieri şi de azi... etc,etc... ce de bla-bla-uri! Lili Goia este (din nou) pe felie: „ nu trebuie pus nimic, nu trebuie scos nimic. N-aţi omis nimic.Textul e interesant. Fără fisuri, mi-a plăcut."

... a urmat **seara metaforei**

Violeta Ioniţă, micuţa noastră Picasso, s-a prezentat cu o proză scurtă **Străinul.** Cu un început şi un final bun, Violeta simte nevoia exprimării imaginilor în cuvinte. Speculaţii sculpturale. Îşi trădează prima

pasiune, artele plastice. Nimic culpabil. Prezenţa lui Cătălin a devenit necesitate. Paradoxal prin tot ce exprimă (inclusiv variantele viitorului său profesional: preot, actor or jurnalist?!, **Cătălin Boacnă** şochează de fiecare dată prin subiect, or exprimare. De această data, **Bişniţarii de metafore.** Un tupeu, dar, ce tupeu! De o altă factură. Clasează proza într-un gen. Exprimare inegală, viguroasă totuşi, text în care abundă metafore nemaiauzite. Dialogul, personajele însufleţesc textul, îi dau viaţă. Este proza care a depăşit farmecul "Corigenţei puiului de cioară" . Căci, proza **Bişniţarii de metafore** îi va aduce lui Cătălin confirmarea şi afirmarea, un premiu, prima carte şi, mai ales îi va uşura alegerea profesiei: Cătălin va deveni jurnalist! Secretar general de redacţie la o revistă studenţească de literatură. Ceea ce e important, e faptul că a crezut în el, nu s-a minţit, a crezut şi a susţinut o literatură bazată pe sinceritatea simţirii, şi-a exprimat sentimentele curajos, fără să se teamă de ceva ori cineva.

Metafora în fondul principal de sentimente

Primează discuţiile strict tehnice: eratele noului număr al Gazetei, iritări venite din cea a numărului trecut, nimicuri ce ne întristează, dar nu într-atât încât să ne piară cheful. Din raţiuni greu de explicat scriem, publicăm şi, tiparniţa se mai supără şi ea. Fie! Fragmentul de proză, citit de **Gheorghe Neagu, Fântâna căzută în pântecul pamântului,** a produs reacţii... adverse." Luxurianta abjecţie umană" - sună ironic intervenţia lui Gabriel Funică. Opriţi-vă, Gabriel Funică, sar vexaţi colegii de cenaclu! Nu e prea mult

"luxurinata abjectie umană?! „Delicat şi de un bun-simţ regal, Gabriel ne expune o scuză contorsionată de jenă, o bâlbă: „poate ar trebui schimbat modul compoziţional" . Dură a fost şi Ştefania Oproescu: "raport poliţienesc. Reportaj ce prezintă o situaţie cu ton sinistru, frisonant. Nu este text literar decât pe alocuri" - sună sec vocea poetei. Şi Janina Vadislav acuză: „ muriţi până nu explicaţi dialogul. Treceţi de la un plan la altul fără dibăcie şi a ieşit o *balamuceală* de toată frumuseţea. Textul trebuie rescris. Eh! Lili Goia, cu argumente bine notate, susţine textul, ba, îl găseşte reuşit. După care, Lili Goia citeşte poezii. Proprii. De fapt, poeme în proză într-o aprigă scriitură. Din punct de vedere literar, sunt texte ireproşabile. **Metafora trebuie să existe în fondul principal de sentimente al fiecăruia dintre noi** – ca o, scuză? Nu, ca o *a-cuză.*

Şase decembrie – un an de la apariţia primului număr al revistei **Oglinda literară.** Oaspeţi din ţară, care ne-au onorat cu prezenţa şi cuvântul scris şi vorbit. Discursuri, aplauze, felicitări. Fotografii şi o expoziţie cu lucrările Violetei Ioniţă. Şi, cele ale Tatianei Cerneţchi. Satisfacţii... Afară se dezlănţuie iarna. Ninge viscolit. Cui pasă?! Bucuria e cu noi la masă şi, Dan Movileanu cu al lui „Fals tratat denigrator" . Prefer poetul **Dan Movileanu**: *" sub zodia celor/ şapte tradări/ născut şi insinuat/ în ecouri târzii/ să poţi opri/ sub inima limbii/ hotărârea ierbii/ de a se trăda pe sine/" - pct.13 din* ***Poem- (ul) până la capăt*** al lui Dan Movileanu.

Poveşti la gura sobei

Pre-Ajunul Crăciunului. Seara este un spectacol. Ninge viscolit, ca-n poveştile la gura-sobei. Detest îmbrăcămintea groasă, de iarnă, incomodă. Căciula şi fularul şi mănuşile, care dau dependenţă. Mă gândesc la toate acestea, dorind să scurtez drumul. Nimic mai frumos decât un dar de suflet. Nimic mai surprinzător când acesta vine de la cine nu-l astepţi. **Virgil Panait** citeşte un fascicol de poezii. Presărate cu metafore specifice genului, sunt, şi nu, acceptate. Dar, iată ce s-a spus: „ fac pe avocatul diavolului – zice Gheorghe Neagu, şi-ti spun că nu agreez acest gen. Nu-l gust. Mă lasă rece. Am un feeling care nu-mi permite să accept genul. Nu-mi permite să vorbesc, iar fiorul (ştiu şi eu?... mesajul?!)este prea ascuns." Avantajul acestui gen este acela că este lizibil. Personal, mi-a plăcut, îmi place genul - zice Gabriel Funică. Starea poetică se găseşte în cele mai simple lucruri. Scrise într-o formulă intelectuală, aceste poezii, plac**. Lili Goia** citeşte episodul doi din serialul dedicat celor din **Neamurile Emineşti**. Adică, poeţilor locali. Colegul Sava Francu ne delectează cu epigrame, ce pledează o cauză şi un motiv: r- elevaţia.

Sindromul turmei...

Deja mijloc de decembrie. Se apropie vacanţa de iarnă. Sigur, ei, junii noştri colegi de cenaclu, abia o aşteaptă. Şi noi, într-un fel. **Ludmila Bârsan** citeşte un eseu **Despre Leo Butnaru** sau **Lampa şi Oglinda.** Scriitura nu a depăşit exprimarea medie – aceea a unui cititor obişnuit. Nu este aceea din poziţia criticului începător, aşa cum s-ar fi cuvenit pretenţiei sale declarate, la această calitate. Ca exerciţiu lingvistic, merge**. Lili Goia** promite un serial despre poeţii locali.

Începe cu acest prim episod intitulat **Poeţii miss.** Dacă fair-play-ul ar fi dominant şi s-ar recunoaşte utilitatea textului, bine scris de-altfel, ar fi un câştig pentru cei interesaţi. Gheorghe Neagu, foşnind filele, recitindu-le, se exprimă: „ nu de fair-play mă plâng eu, ci de puţinătatea înţelegerii (?!). Schimbarea *bujiilor* după regimul politic- este un mod de exprimare ce ar trebui să dea de gândit.Textul este inteligent şi curajos. Nu mă tem să-l public." Prof. Florin Paraschiv, trăgând tutun, cu o nostalgie adolescentină, îşi face auzită vocea: "Ar trebui bine ronţăit, pentru că tu dai nume. Este o contribuţie valoroasă ce duce spre, sau ar trebui să ducă la evitarea provincialismului. N-ar trebui să supere. Dar, mai ştii?" În sfârşit! **Ştefania Oproescu** hotărăşte să citească poezie: **Banal, noapte de iarnă, Vânătoarea, Cum stăm la rând, Târgul de păpuşi.** Da, altceva. Poezie cu temă majoră, meditativă, modernă, profundă. Gheorghe Neagu răsfoind (are această deformare profesională- dă indicaţii numai pe text!!! – sic): „ Ştefania Oproescu, zice boss-ul nost', se desparte de poezia intimistă şi recurge la exprimarea metaforică" . Prospeţimea metaforică, progresul exprimarea poetică, trecerea de la romantismul intimist la aceste tendinţe de *romane apaşe* sunt remarcile prof. Florin Paraschiv în acord cu Lili Goia. **Nunta neagră,** proză?... de sertar a lui **Gheorghe Andrei Neagu.** Textul este extrem de controversat. După ce-a fost ascultat, autorul a fost supus unui adevărat interogatoriu. Apoi, deoarece a fost un apoi, s-au exprimat păreri: Baladă iliustrată pentru copii - ar fi o formă de interpretare. Rescrisă, altă sugestie. Lăsată la dospit, o altă voce. Mimetism, cameleonism care sună frumos, trimitere la Eminescu,

Vlahuţa, Coşbuc, Nichita, etc. O sumedenie de sfaturi. Intrigată şi nedumerită, Raluca Ana-Maria Stroe îndrăzneşte: „ nu mai înţeleg nimic, spune ea. Suferiţi de sindromul turmei. Mai întâi aţi bombardat cu tot soiul de-întrebări (când l-ai scris, la 14 ani? L-ai scris tot odată?... şi altele şi altele... Ca, în final, să se spună ce s-a spus. După părerea mea, în acest cenaclu lipseşte curajul opiniei sincere, puterea însuşirii criticii. Acceptarea cu detaşare a criticii, a sugestiilor. Fără ranchiună, se poate?!. Ce-i mai interesant, şoapta, - zisa din doi în doi-e "tare" , e credibilă. Ce s-a citit astă-seară e doar un strop peste pragul talentului comun. Indiferent de vârstă." (sic). De n-ar fi fost cine este, mă supăram rău de tot pe ea. Este, cine este şi are credit. Cont deschis... {*fiica mea*}...

În slujba lui Belzebuth

Spectacol hibernal. Suntem în Ajun de Crăciun. Ninge viscolit, ca-n poveşti. Îmi amintesc poeziile lui Virgil, replicile pro şi contra. „Fac pe avocatul diavolului şi-ţi spun că nu agreez acest gen" . Asta face Satan? Este prietenos şi sincer cu cei apropiaţi? Ceva nu înţeleg... De parcă ar durea pe cineva capul de incomprehensiunea mea!

Caleidoscop

Scrisori, poezie, studiu, panseuri, epigrame, proză. Scrisoare de **la Valentina Bâtcă.** Se impune răspuns. **Lili Goia** citeşte partea a doua de la **Poeţii miss.** Necesar, numai de-ar continua. **Adrian Ţiglea** se amuză: teste de cultură generală prin citirea unor maxime

celebre. Din proza lui **Dorin Mureşan**, astă-seară ascultăm **Oraşul nebunilor**. Nu se ridică la înalţimea celorlalte proze ascultate în cenaclu, **Uşa** şi **Şobolanul. Violeta Ioniţă** prezintă textul **Căutarea.** Imagini freudiene, prin descrierea unor frustrări erotice. Şi totuşi, **existăm-rezistăm** spre disperarea multora.

Nicu Fierbinte şi poezia sa religioasă. Crezuri înveşmântate în limbaj poetic. Ar trebui să citeasca Biblia şi multă poezie religioasă. Este lipsit de tehnica poeziei de această factură, adică religioasă. Poeziile sună ca nişte rugăciuni proprii. ***Cătălin Boacnă*** citeşte proza **Dumnezeii necrofagi**. Obscenităţi şi blasfemie, în opinia Oanei Livia Apostu. Adrian Ţiglea scapă textul de ridicol şi-l defineşte a fi o "poetică demenţială" . Se dezlănţuie un tir de replici pro şi contra." Iar sunt în blocaj comprehensibil - declară Raluca Ana-Maria Stroe. Cum poate fi blasfemia lui Catălin Boacnă lăudată şi, tocmai a declarat că vrea să se facă preot, pe de o parte, iar cealaltă nedumerire o am vis-à-vis de poezia lui Nicu Fierbinte. Mi s-a părut că a creat o stare poetică într-o atmosferă cuminte, religioasă, de sfinţenie (de parcă poeziile ar fi scrise de un preot), iată, ele nu depăşesc definiţie de sfântă şi cuminte rugăciune puerilă?! În fine, oi fi având eu o dificultate de percepţie" . **Gheorghe Andrei Neagu** citeşte **Hamilcar. "** Se vrea o proză paranormală, zice Ştefania Oproescu. Autorul nu se implică în viaţa personajelor, nu-i reuşeşte decât o trecere dintr-un subiect în altul. Proza mi se pare lipsită de concret. *Ce îndrăzneală să te iei de boss! ''Mi--aţi masacrat textul, doamnă'' - pare să spună privirea autorului.*

Invitaţie la... balul bobocilor, vin sărbătorile de iarnă...

"Castelul e închis. Obloane trase/ ne-nconjurau de-a lungul şi de-a latul/ Poate alcoolul ne cutreiera prin case/ Ori poate că e însuşi Necuratul./ Nu vine nimeni. Nimeni nu mai pleacă./ Doar fluturi orbi dansează prin oglinzi/ şi tu esti astăzi parcă mai săracă/ te-aş vinde doamnă, însă ce să vinzi?/ Covor de fluturi negri mă-mpresoară/ în golul ăsta dintre Da şi Nu/ şi cum să râzi şi cum să nu te doară/ când pe Iisus l-ai rastignit chiar tu?/ Doamnă în negru, doamnă-ntunecată/ stimată doamnă, trista mea mireasă/ dă-mi hainele, fă-mi nodul la cravată/ şi-aşteaptă-mă să te conduc acasă!" (poezia aparţine amicului poet, ***Paul Spirescu).***

Vin sărbătorile de iarnă, tot banal. Şi totuşi, rămas-bun, 2002! Ai fost un an minunat. Un an construit cu trudă, e drept. Şi, în principial, ar fi să nu uit a aminti strădania unora (redacţia, în speţă), în mod special contribuţia şi meritul **preşedintelui Asociaţiei *Duiliu Zamfirescu*, Gheorghe Neagu**. A reuşit să organizeze un **Festival International de literatură**, mai mult decât meritoriu, a fost magnific! A reuşit să conducă şi să editeze revista **Oglinda lit.** în flux continuu. Şi, ce-i mai important, să alăture grupării nostre nume sonore în lumea scrisului. Nu e lucru puţin şi, de aceea amintesc (cu smerenie şi respect) doar câteva dintre nume – renumite, semnatari ai unor rubrici permanente**: dna Magda Ursache, Paul Goma, Constantin Ciopraga, Adrian Dinu Rachieru, Liviu Grăsoiu, Theodor Codreanu, Ion Deaconescu, Emilian Marcu,**

Constantin Miu, Liviu Comşia, Florentin Popescu, Carmen Săpunaru, Radu Cârneci, dna Zoe Dumitrescu Buşulenga, Ion Rotaru, Gheorghe Istrate, Victoriţa Duţu, Valeria Manta Tăicuţu, etc, etc... Nume, care au rămas fidele publicaţiei de-a lungul vremii. Putem spune, cu îndreptăţit orgoliu **- La mulţi ani! 2003!**

ANUL 2003

Ianuarie 2003 –

Poetul... bodhisattva...

S-au întors din vacantă tinerii noştri colegi de cenaclu, cei din Basarabia. **Biblioteca *Duiliu Zamfirescu*,** prin reprezentatul ei, dra director, Teodora Fântanaru, coloborator, coechipier ar fi mai corect, al **Asociaţiei Culturale *Duiliu Zamfirescu*** îl sărbătoreşte (13.ian.2003) pe Mihai Eminescu. Participăm. De-aici mergem spre Centrul Militar, gazda noastră din fiecare luni seara. Ludmila Bârsan prezinta o cronică la poezia lui Loriean Carşochie. Jonglează cu idei. Aceea de femeie-piramidă, cu noţiunea bodhisattva, pe care nu o comentăm. Ludmila realizează un joc între critic şi autor - fiind vorba de un poet inteligent, cum afirmă prof. Florin Paraschiv, care aduce precizări: Nirvana nu e totuna cu aspiraţia spre bodhisattva. Explică diferenţele. Nirvana sau desprinderea spirituală de cele lumeşti.

... şi, pupincuriştii zonali...

Lansare de carte spre ultima decadă a lunii Ianuarie. **Loriean Carşochie** şi primul său volum de versuri **Poezii.** Un strop mai norocos, Loriean este prezentat de nume sonore în literatura vrânceană: Florin Paraschiv, Gabriel Funică, Gheorghe Andrei Neagu, Virgil Panait etc… Studiile şi analizele sunt destinate manualelor, *totuşi...* Acest poet a avut parte de aşa ceva. Inclusiv Ludmila a avut curaj să-şi expună public punctul de vedere (a citit cronica prezentată în cenaclu).

Va putea, oare, poetul să ia drumul zeilor?! Stil ludic, realist şi modern, poezia prezintă o realitate imediată, condeiază Virgil Panait. Armonia dintre poezie şi grafică este punctată de Florin Paraschiv. (grafică realizată de Violeta Ioniţă alias "micuţa Picasso de Vrancea"). Stilul impertinent al poetului este un beneficiu, şi este bine mânuit. (Exemplu un singur vers, argument suficient pentru cele zise: *mi-e lipsă de lupul venit să mă pască).* Cuvântul poetului – răstignit de modestie – mulţumeşte *pupincurişti*lor - pentru prea-marile cuvinte spuse vis-à-vis de poezia sa. Cinic, nu? Oricum, felicitări *cur*- ajosule! Să bem o cafea împreună şi, să te *iertăm*. Nu te-am trecut prin *furci caudine*, căci, o lansare de carte este o sărbatoare. Iar pe sărbătorit, *îl pupi în bot*, nu în altă parte! De ziua lui, *măgari*. Şi, "se mai mănâncă poezie pe pâine" în lumea asta nebună, nebună, nebună... de legat. Tot în notele din ianuarie, recitesc poezie **Tatiana Cerneţchi**: Nici cerul nu mă mângâie/ dimpotrivă, mă scuipă/- se lamentează Tatiana; poezie **Tătaru Zenaida, Damian Adrian, Dogaru Ionel,** care, iată ce frumos vorbeşte despre **EA** (Eva cea dintotdeauna): „ *Ea e cerul/ părul ei, razele soarelui/ ochii ei, stelele/ gura ei, luna/ inima ei, universul/"* . Pe aceeaşi pagină, poetul **Constantin Duşcă** cu o poezie dedicată tot **Evei,** cea de toate zilele şi nopţile bărbaţilor: „Visa o răpire şi... / Îmi oprea privirea c-un zâmbet/ Eram în ţinutul în care,/ Odat' ne bucuram de fluturi/ Şi râdeam spre viitor/ să mi-l apropii/"

Violeta Ionită într-o încleştare cu Arta, caută mijloace de exprimare. Şi, din când în când, culorile nu-i mai ajung. Atunci, recurge la cuvânt**. Confesiuni** îşi

intitulează de această dată textul*, micuţa Picasso*. Încercarea Violetei de a pune în evidenţă înţelesul clasic al morţii nu e altceva decât acceptarea propriei existenţe. Sau, cea a personajului. O construcţie bine alcătuită, armonioasă. Se observă paşii spre detaşare. Ştefania Oproescu este convinsă că plasticiana "îşi pune în mişcare tablourile" . Le însufleţeşte, le explică pentru neavizaţi. Domnişoara Picasso, spune Vergilius – a prezentat un text cristalizat, unde progresul tehnicii scrisului se face simţit. Ionel Boc, simpaticul nostru prieten şi susţinător, este convins că" cele patru unghiuri sugerează moartea" . Curajul Violetei de a-şi face personaj din Cleopatra, teribilul simbol feminin, egalează pe cel al scrisului. **Constantin Duşcă** citeşte câteva poezii din viitorul volum, care se va numi, probabil, **Ghid pentru decoraţiuni interioare ale sufletului.** Constantin Duşcă este poet consacrat. I se (re)- cunoaşte stilul, siguranţa, forţa, metafora. Ar trebui să reflecteze asupra titlului ales pentru viitorul său volum. Cam bombastic... Aleg, nu la întâmplare, o poezie, dintre cele foarte puţine publicate ex-volum ale lui **Virgil Panait**. Iată, un CV artistic, o poezie intitulată **Personificare:** „ *Fă-te comodă/ simte-te bine/ Pe noptieră/ Am vinuri vechi/ Vorbeşte sincer/ Şi fără teamă/ nu au urechi/ Spune-mi ce gânduri te mai apasă/ În ce direcţii mai vrei s-apuci/ Ai fost primită/ cum se cuvine/ Cu sănatatea/ cum o mai duci?/ Mai ai motive/ de supărare/ prin rafturi cine/ te-a mai uitat?/ Prietenii noştri/ de altădată/ ţi-au deschis uşa/ când ai sunat/ Ţi-a fost mai unsă/ faţa cu farduri/ ţi-au mai pus unii/ ieftini cercei/ Se ştie totuşi/ că-n lumea asta/ Ai libertate/ să faci ce vrei/ Fă-te comodă/ simte-te bine/ Seara îţi coase ultimul tiv/ Eşti obosită/ Tu, Poezie/*

Rămâi cu mine/ Definitiv/" Este poezia care-l defineşte cel mai bine. Identificarea poetului cu poezia!

Cu un dolar găurit sau negăurit (în buzunare), Gheorghe Andrei Neagu pare (în fotografii, cel puţin) un *american* fericit. Recitesc din paginile **jurnalului american** şi, mă întreb, de ce "*n-o fi pus de-un volumaş?"* Pentru curioşii care nu vor vedea niciodată America, ar fi fost un test, o experienţă cel puţin curioasă. Să nu uităm că şi Mircea Cărtarescu "a coborât" în mulţime şi le-a dăruit fanilor săi "De ce iubim femeile?" Şi n-a greşit cu nimic.

"Ieşind din hotel, ai parte *de un elefant de gips bogat ornamentat, ce stă nemişcat de-o parte a ieşirii sau intrării şi de un măgar. Animalele reprezintă mascotele republicanilor şi, respectiv, democraţilor*" . Ei? Ia închipuiţi-vă dacă un astfel de paragraf ar fi avut o răspândire mai largă, nu s-ar fi inspirat şi bieţii noştri politicieni?! Cine ştie ce animale mai vedeam drept statui-mascote-simboluri?! Sau, poate nu e nevoie, ei **"este**" în carne şi oase, nu mai sunt necesare statuile, simbolurile.

Printre pagini**, Marin Moscu** şi **Existenţa**. Regăsesc poeziile **Adrianei Avram**. Le recitesc, îmi plac. Regret *pierderea* ei între drumuri. „**Din Braţul unui crin / curge sânge adevărat/ picurat pe covorul nefiinţei/ O frunză spicuie/ săgeţile uitării/ pe obrazul unei amintiri fărâmate/" .** Câtă sensibilitate, câtă sugestie, domnişoară Avram!

La ce buni poeţii în vremuri sărace

Poezie gălăţeană, semnată **Ion Grosu**: **Caii albi, Unghiuri obtuze, Spaţiul, Speranţa, Marginea anotimpului, Ferestre adânci.** Poezie onorabilă, promiţătoare chiar. Scrisă însă cu oarecare stângăcie, având în vedere vârsta autorului. Destul de slabă luând în calcul palmaresul premiilor. Nimic special. **Gabriel Funică** citeşte un text **La ce bun poeţii la vremuri sărace?.** Apreciat pozitiv... Cu unele amendamente însă, fără de care nu şi-ar explica existenţa acest cenaclu, n'est-ce pas?: „ i-ar trebui puţină ironie sadică, otrăvitoare, să şocheze. Un stil rablaisian, de popularitate, ar fi în avantajul autorului" - zice Gheorghe Andrei Neagu. Aprecierea prof. Florin Paraschiv păstrează tonul: „Cuvântul lui Gabriel este *floreta muşchetarilor de spirit,* ce depăşeşte ghioaga dacică. Impactul cu urechea cititorului se produce suav. Gabriel jonglează cu autori ai epocii de plumb, o familie ce reinventează un concept rezistent în vremuri de secetă" . Mă întreb, dacă problematica dezbătută de Gabriel nu depăşeste graniţele culturale. Dacă nu cumva forma inteligentă în care este atinsă tema, nu ţine mai curând de o terapie salvatoare?! Aplicabilă celor ce se supun.

Chiar aşa?

În aer pluteşte parfum de primăvară. Parfum de melancolie. Prima cititoare, o avangardistă jună şi curajoasă, **Oana Livia Apostu**. Un eseu despre iarnă, fără titlu. Suntem mulţi şi, nu ştiu cât de bine s-a auzit... suficient, Unu, Doi - spun parafrazându-l pe Costică Ştefănescu. Ideal ar fi să faci un Vivaldi în scris,

sugerează *Gabriel Funică. Corneliu Fotea* consideră că ar trebui exersate două-trei variante mai profunde despre iarnă, altfel seamănă a poem în proză. *Gheorghe Andrei Neagu* a fost emoţionat de vibraţia stropului de iarnă.Teama şi diluţia se resimt. Prezinţi o fulguraţie şi atât. Cumplit de cumplit îţi place cumplitul! Ha-ha... Lili Goia acuză lipsa de vibraţie a scrierii, stilul fiind unul stins. **Ştefania Oproescu** citeşte poezie. De reţinut părerea lui *Corneliu Fotea* diferită de a celorlalţi: „ *ai scăpat de sub control exprimarea. Ai câteva substantive la rând. Iar Thora restabileşte Edenul. Ai tuşeuri inutile, pe ici pe colo. Albul creează senzaţia de infinit, de ce a fost nevoie să recurgi la adaosul "albastrului nesfârşit" ? Pot fi modificate unele exprimări; în rest, e bine"* . E ceva... şi, dacă parfumul nostalgic al primăverii aduce briza neliniştii sau, de ce nu, una de satisfacţie?! (Mă întreb, aşa cum fac eu când n-am ce face, de ce o fi plecat boss înaintea gloatei? De ce nu s-a prelungit seara ca altădată? Dar, hai să nu mai despicăm firu-n patru, suntem fiecare ceea ce mâncăm- zice un proverb. Unii mai mult, alţii mai puţin, condeieri?)... *Şi mătuşa Julia?!*

Critica, distructiv-constructivă? ... Să fie!

În seara aceasta, 2 mai, s-a citit, cronologic, astfel: **Loriean Carşochie** un poem şi o poveste; **Ludmila Bârsan**, un studiu; **Gabriela Mocanu** o proză scurtă. Primul cititor, Loriean Carşochie, a reuşit să-l facă pe Gabriel Funică să-şi rezeme fruntea în podul palmei; pe Ştefania Oproescu să tragă setos din ţigară; dlui Gheorghe Andrei Neagu i-a provocat sete; Ion Săracu se

ia cu mâinile de cap. Celelalte texte auzite au stârnit aripa "cârcotitoare" a cenaclului (Janine, Lili, Vergilius). "Ascultându-ţi poemul **Chiriaş al treptelor fiinţei,** spune Lili Goia, nu pot spune decât că *este o definire naivă a fiinţei şi nicidecum a fiinţării. Muzicalitatea şi exprimarea de-a valma nu m-au impresionat. Cât despre proză, este o reuşită în întregul ei. Este curgătoare, are supleţe, continuitate, iar îmbinarea scenelor pregăteşte finalul. Afirmaţia acelui Gino - „I-am pierdut pe Dumnezeu" - este susţinerea textului.* Scriere după reţetă occidentală, proza lui Loriean duce, predilect, la sex. La desacralizare, la masochism (şemineul ca simbol al organului genital feminin). Gheorghe Neagu, sensibilizat de reacţiile unora dintre noi, atunci când ne înţeapă critica, îl întreabă pe Loriean dacă suportă critica? Căci, proza este lipsită de vigoare. N-are noutăţi, nu stârneşte interes.O pudibonderie desuetă. Nu se simte povara trăirilor. Nu vibrezi metaforic deloc. Dacă în poem parcurgi o spirală a timpului, (fără a-l cita pe Parmenide), îşi continuă Gheorghe Andrei Neagu teoria, creezi o stare de iniţiere. Eşti un pic de filozof. Nu acelaşi lucru îl pot spune despre proză." Proza, intervine Florin Paraschiv, mi-a produs mulţumire şi nemulţumire. Mulţumirea, că ai reuşit o scriere vioaie (?!). Partea negativă ar fi aceea că proza are amprenta ţării de unde vii. Personajul masculin ar fi putut lua drept model pe moş Nechifor al lui Creangă. Folosirea şemineului, ca simbol, încarcă proza de psihanaliză şi hermeneutică. Eseul **Ludmilei Bârsan - *Moarte şi viaţă*,** nu este altceva decât un inventar de păreri despre moarte. Moartea ca filozofie şi ca demonstraţie intelectuală este un punct de vedere. Finalul este punctul de unde ar

trebui construit eseul. **Gabriela Mocanu**, ultima cititoare a serii, cu textul intitulat **Rădăcini.** Curioasă formă de a prezenta viaţa unui cuier**:** un cuier de ţară şi unul de oraş. O confesiune metaforică, un stil avid de viaţă. Şi, aşa pentru ştiinta noastră: critica e constructivă, ori distructivă? Ascultăm cu sinceritate, ne exprimăm cu sinceritate, avem profesionalism, şi într-un caz şi în altul?!... *fiecare pasăre pe limba ei piere.*

Dincolo (d)-e "Zidul Berlinului"

Noutatea serii, **Adr (i)ana Avram**, tânără poetă-pictoriţă, nimeni alta decât nepoata pictorului Toma Avram (din Negrileşti). Majoritari, tinerii. Iată, sunt nevoită să devin, pentru scurte momente ale serii, deschizatoare de... lectură. **Mariana Vârtosu** citeşte două texte: **Un altfel de război** şi **www.ro.Scufiţa confiscată.** Din primul text (cam firav) lipseşte motivaţia. Cel de-al doilea e o proză meşteşugită, sprinţară. O glumă bună" (Gheorghe Andrei Neagu). Prof. Florin Paraschiv consideră ambele texte reuşite." Primul, cu locul întâlnirii, Zidul Berlinului, sugestiv şi bine ales, poziţia şi părerea românului vis-à-vis de ceea ce se întâmplă la M.Kogălniceanu, o idee care ar fi trebuit nuanţată. Glumiţa, din cel de-al doilea text, stil Mariana Vârtosu, mi-a plăcut. Are umor proaspăt, recent" . "Începând cu *Femeia gonflabilă* şi până la acest text, consider că Mariana Vârtosu şi-a găsit drumul exprimării. Temele umoristico-ironice o prind cel mai bine.Textul are nerv, tema este băşcălioasă, cred că a făcut paşi importanţi. Îi recomand să se axeze pe acest gen- cuvânt cu cuvânt,

opinia lui **Vergilius.** Drept pentru care-i sunt etern recunoscătoare.

Tatiana Cerneţchi citeşte **Luna. Arthur Toth** citeşte **Tratament revoluţionar, Gabriela Mocanu - Dincolo; Ludmila Bârsan,** cronică la antologia **Al Evei trup de fum.** Cronica va apărea în revista **Clipa Siderală.**

Vreţi să citiţi o proza-capcană? Se numeşte **Oblonul cu gratii** şi este semnată **Gheorghe Andrei Neagu**. A apărut în Gazeta Vrânceană/221, din aprile/2003.

Nicolae Sandu - "un poet al speranţei nedesluşite":

" Uneori am impresia că sunt/ atât de singur cu sufletul/ Într-un zid chinezesc şi ascult/ ploaia cum cade din univers/ rece peste amintiri-amintirile tale/ amintirile mele care vor muri/ departe de cerul acesta/ sub care ne-am sărutat întâi/"

Ştefania Oproescu vă invită la,

târg de păpuşi: „ sufletul meu/ a depăsit termenul de garanţie/ Alungat din trup/ umblând/ bezmetic după/ apa vie/ N-a găsit decât zile neruşinate/ dezbrăcate/ oferindu-se cu dărnicie/ altora/ despre nopţi, ce să mai zic/ (Ei, nopţile) nişte curve şi ele/ Mai fandosite, mai fardate/ scoase la vânzare de concurenţă/ şi altceva, nimic/ Decât o mare absenţă/ Prin târgul cu păpuşi animate/"

Marin Moscu poetul-matematician sau, viceversa

"Pasărea albă a nopţii/ trece prin univers/ semn că exist/ este zborul/ Dintr-acolo/ de unde-mi aduce/ ultima moleculă/ a timpului/ Pasarea albă ciuguleşte/ Grăunţele/ viselor mele/" ... (Pasărea albă) – şi, parcă-i mai mult fizician, ori chimist...

Orgoliul lucidităţii

"Orgoliul unui om născut într-o cultură mică este totdeauna rănit" (Cioran)

Remarcabilă zi!- 31 martie 2003. Azi, când încropesc acest comentariu, 6 aprilie ! este o zi de iarnă autentică. Grade Celsius minus, viscol, depuneri de zăpadă. Admir tinereţea prof. Florin Paraschiv... numai bătrâneţea şterge respectul de sine- şi, de aceea se impune respect, pentru că discursurile domniei sale sunt educative. Pentru unii clarifică sau reaminteşte, pentru alţii sunt informaţii inedite. Doamne, ce ochi şi ce urechi au tinerii noştri! Aceste "orturi stilizate" , inteligente şi rafinate sunt de bun-gust. Necesare! Să isprăvesc de "bătut-apa-n-piuă" . Uneori, ce bună e! Apa, nu piua. Se stabilesc regulile celui de-al treilea concurs literar în cadrul **Festivalului Zilelor Duiliu Zamfirescu.** Se numesc membrii juriului. Se anunţă ultimile texte sosite la redacţie. Metoda de parcurgere a ultimilor materiale sosite la redacţie. Partea tehnică se încheie. Se trece la lectură. Salutăm prezenţa dragului nostru poet mărăşeştean, **Constantin Ghiniţă**, însoţit de prof.**Virgil Răileanu** şi un grup al cenaclului "Dor de Eminescu" . Se citeşte. Cu sufletul la gură, de o parte şi de alta, se

aşteaptă. Multaşteptatul... Textul lui **Cătălin Boacnă, Limbricul diafan** smulge rânjete. Un delir delicios, pentru unii. Păcat! A lipsit Janine. Şi şuşotelile ei cu Ion Săracu (alias Ionel Constantin). Sunt în de-serviciu. Ele îmi ţineau trează atenţia distributivă. Mă plâng? S-a vorbit destul. Poate prea mult. Am notat destule. Textul a depăşit aşteptările?! Nu te sinchisi... nu te osteni. Nu mai scandalizezi! Cel mult, stârneşti curiozităţi. Despre textele scandaloase, scrise de-a lungul timpului, despre şcoală, elevi şi profesori, relaţia dintre aceştia, căci, acesta a fost subiectul atins de Cătălin - divagaţii de "limbric diafan" . Cătălin un campion al verbului. „Finalul este savuros, declară prof. Florin Paraschiv" . În acord cu Florin Paraschiv este prof.Virgil Răileanu. Admiră alerteţea scriiturii, abundenţa figurilor de stil folosite şi stăpânite. Extraordinare comparaţii, care nu se prea repetă. Bine surprinsă relaţia elev-profesor, atmosfera şcolară. Cât despre puritanism, pudoare şi altele ar fi bună abstinenţa. Dacă acest tupeu frizat este amuzant pentru unii, o altă parte a cenaclului priveşte altfel lucrurile. Iată ce-a spus poetul Constantin Ghiniţă: „ Cred că acest text ar trebui privit din alt punct de vedere.Chiar dacă a avut curajul să se *exprime frumos*, eu l-aş acuza de teribilism. O dorinţă de a ieşi cu orice preţ în faţă. Se joacă, desenează imagini, textul devine captivant. Dar, se rupe pe alocuri. Poporul român gustă savoarea acestor exprimări. Avem resurse fantastice. În privinta prozei, am destule rezerve. Repet, autorul suferă de teribilism" . Toma Barbăroşie încalcă regula şi, pur şi simplu izbucneşte: *Nu mai suport. Îmi iau creierii foc. Unde este actul de cultură din acest text?Mă irită atitudinea exclamativă a antevorbitorilor. Îmi cer scuze de*

întrerupere, dar am auzit atâtea grozăvii, încât mă întreb dacă n-am căzut în desuetudine... . Abia dacă are vreme pentru o gură de oxigen. Reia: *orice artist are un* ***credo,*** *la care trebuie să înalţe relaţiile interumane. În creaţiile de după '89 mi se pare că am decăzut, din punct de vedere valoric. Din text reiese că nu mai e mult şi putem face sex pe stradă. Unde e subţirimea spirituală? Pe doişpe pagini n-a făcut altceva decât să bombardeze cu inepţii*. Plăcerea contradicţiei bine argumentată, susţinută inteligent şi fără patimă a fost, este o încântare. Lili Goia, nonconformist, sau, cu alte gusturi estetice, îl felicită pe Cătălin. Delimitarea între artă şi pedagogie e problema. **Arta** nu atentează la programul **pedagogic**. Ea, **Arta** vorbeşte egal despre pudoare şi vulgaritate. Nucleele epice sunt importante pentru că duc la paroxism. Este vremea altei păreri negative. De această dată, Gabriel (*Garcia) Funică* este nemulţumitul. De la titlu, textul este provocator. Bazat pe o filozofie ieftină, cuvintele deranjează. Poate un harakiri al carburatorului ar fi fost mai incitant. „Paie-peste-văpaie" . Tabere formate cu fani pro şi contra. Replicile ţâşnesc, ţintuiesc, mai mult de dragul conversaţiei. În ansamblu cam toată lumea îi recunoaşte talentul. Imputările sunt de ordin tehnic. Iată, **Ştefania Oproescu** a avut o premoniţie. **Cătălin a ţâşnit dintre noi** şi, iată-l azi, redactor-şef de revistă. Şi, ca să trântim uşa conflictului, *cineva, nu spui cine, persoană importantă*, a exprimat ceva de genul acesta*: iar am făcut... între chiloţi şi pantaloni.* Ruşinică!

... virusul emoţional şi leac pentru el

Epigramele cu temă, ale lui Ion Săracu, ne binedispun. **Constantin Ghiniţă** citeşte din proiectul volumului **Nunta continuă.** Mai exact, din prima parte "Ieşirea din geneză" şi, din cea de-a doua," Intrarea în iubire" . Personal, regret absenţa lui Lili Goia. Ar fi fost interesant de ştiut părerea lui. Dar, iată cum au decurs discuţiile: Gheorghe Neagu, recunoscându-şi carenţele poetice, îşi defineşte starea drept una aplatizată. Poezia ne-înfiorâdu-l în niciun fel. "*Nicio senzaţie. Nici de dezgust, nici de greaţă, scabros, grotesc... nimic. Structura poemului nu este una nouă, stil Cărtărescu. Poate ar fi fost interesant să descoperim un nou Jebeleanu, unul al mileniului III. Un exerciţiu nesusţinut. Un elogiu al prieteniei, care seamănă a strigăt. Şi, nu unul sfâşietor, ci mai degrabă o tânguire aplatizată – între oglinzi. Nicio trimitere spre actul artistic. „Nunta continuă" cu o "intrare" şi o "Ieşire" . Aşteptam o prezenţă carnală pe lânga binecuvântarea asta mistică*. „Foarte frumos discursul *avocatului apărării*, prof**. Virgil Răileanu**. Un împătimit al liricii lui Ghiniţă crede că există câteva elemente ce trebuie eliminate. În rest... „ *poezia este un strigăt înzăpezit, de disperare – o confesiune deosebită. O bătălie a poetului cu viaţa, cu prietenii, unde sufletul poetului este o oglindă. Se lasă citit prin arma supunerii în vers; dureros, spune şi spune. Aroganţa de a trăi în viitor ne face să simţim victoria asupra durerii (stingeţi focul ce-mi linge rămasul- zice poetul). Victoria asupra durerii este un triumf, un cântec. Cel mai frumos, cel al dragostei de dragoste. Un patos liric ce depăşeşte celelalte volume."* Iată, una dintre cele mai vechi

cunoştinţe, ce zic eu? - prieten de condei, e cea mai bună sintagmă - Janina Vadislav, culege din ambele exprimări şi-l dojeneşte pe poet: „ Vorbesc în calitate de prieten, nu-mi permit să fac analize. Gheprghe Neagu are dreptate. Ghiniţă scrie bine, a atins nişte culmi. Dar, dacă se explică la tot pasul, mesajul venind prin vocea altcuiva, ar trebui să-i dea de gândit. *De ce să te plângă alţii ? (nu în sensul peiorativ al cuvântului). Trebuie să depăşeşti bariera sonică a cuvântului. Ai toate datele problemei* – se adresează Janine, direct poetului." Şi, iar sunt nevoită să-mi spun: de gustibus... Poetul Virgil Panait, deloc din dorinţa contrazicerii, sau dintr-un sentiment de fraternizare, este contrariat de cele exprimate de Janina şi Gheorghe Neagu. Tonul vocii este chiar unul supărat: „ dl. Neagu şi Janina au dreptate?! N-au pătruns textul. Nu poate fi disecat. Este un întreg poem orfic, cu structură antică şi mesaj. În acest poem nu trebuie căutată metafora. Este ca o răsuflare, continuă. Un acordeon, cum a zis.prof. Virgil Răileanu. Un poem filozofic, un elogiu prieteniei." Momentul de tăcere face bine tuturor. Chiar şi celor doi "şuşotişti fără leac" (nu spui cine, persoane importante!). Demnă de reţinut şi opinia rondelistului Ion Săracu: - „părerea mea" - este că aş putea alcătui o îmbinare între ce a zis Gheorghe Neagu şi Virgil Panait. Poemul trebuie privit ca un tot.Ţine de stilul psalmilor (Cântarea cântărilor). Metafore splendide sunt îmbinate cu platitudini sau banalităţi. Profunzime şi muzicalitate există. Lucruri foarte frumoase, prost îmbinate (exemplificări pe text). Astă-seară, poeta **Ştefania Oproescu** este nevoită să-şi decline profesia: „ voi vorbi în calitate de medic, spune ea. Tot mai des se vorbeşte despre o nouă maladie.

Aceea provocată de **virusul emoţional**. O boală a stresului, eliberatoare de energii negative. Echipe de cercetători caută remedii. Un mod de tratament al acestei maladii este poezia lui Ghiniţă. Cartea lui poate fi comparată cu una de rugăciuni. A urmat, aş spune, **un act sacru de comunicare** între generaţii. Reprezentanţii mărăşeşteni ai cenaclului "Dor de Eminescu" au susţinut un recital de poezie. Printre ei s-au strecurat moldovenii noştri permanenţi, Olga Cosma, Victor Bour, Valentina Bâtcă (prezentă prin poezie). Florentina Butnaru citeşte poezie şi este bine primită. I se dau sugestii. Chiar dacă poezia sună bine, nu şochează (părerea Olgăi Cosma). Despre moda şocului şi şocul modelor, despre moda ce poate deveni model s-a mai vorbit. Şi s-au spus multe, prea multe. Despre poezia şocantă? Valentina Bâtcă, poezia ei, este dată ca exemplu. Şi **Gabriela Mocanu**, ar fi un alt exemplu. Are talent, dar poate Gabriela să treaca dincolo de jocul pe calculator?! Iată cum mi-ar conveni să închei acest moment emoţional, provocat de viruşi: „ noi timpuri/ noi idei/ noi performanţe/ Noi?... câte vrei... / Aceeaşi viaţă?- (poezia **Noi**, a **Valentinei Bâtcă**)" .

Totdeauna, **facă-se voia Ta, Doamne!**

Aprilie... Suntem în postul mare. Nu spun aceasta pentru că unii dintre noi ar fi habotnici, ori alţii atei. Ci pentru că, totuşi, am fost ceva mai "atenţi" la exprimare. Citeşte **Ala Murafa** câteva poezii, dintre care amintesc: **Setea, Alegerea, Primul păcat, Rugăciune, Orbire, Naşterea îngerilor, Aşteptare.** Surprind pantomima dintre cei doi epigramişti, ascultând una din

poeziile Alei. O.K.!- pare să spună Ion Săracu, ridicând degetul mare, americăneşte, în sus. Înainte de alte păreri, iată replica epigramistului Ion Săracu: „ Nedumerirea ni-i totală/ Şi-acum îţi propun, măi, Ală/ S-alegi ca titlu altădată/ Să fii dezvirgi (l)- deflorată/” . E greu să iei în calcul toate jocurile vulgare. Jocuri create de cuvinte inocente, chiar şi atunci când eşti profesor şi când stăpâneşti destul de bine limba scrisă şi vorbită. Iar pentru Ala, care “suferă” de sensibilitate şi pudoare cu atât mai greu. De aceea am apreciat scuza delicată a prof.Virgil Răileanu. “Intrarea în viaţa unui creator, se face cu paşi timizi” . Se aprobă! Iarna a plecat deocamdată, am descălţat bocancii. Unii îi poartă mereu, treaba lor. Dar, Sufletele poeţilor invadaţi-le, fără bocanci. Poetei i se sugerează, scuturarea de scame a poemelor sale, etc, etc... alte dulci nimicuri, ca puncte de vedere. Dar, să fie chiar rescrise? Or, e vorba de terapie de grup-are?! **Arthur Toth**, cel de-al doilea cititor al serii prezintă un text bizar - **Copilul ...** atomic” -zice Ştefania. Expresia “Ra-za de Soare” tulbură neuroni, atomi, protoni şi, ce-o mai fi să tulbure furtuna magnetică declanşată. Un soi de *furtună în deşert.* Clar, suntem în plin război... creativ. „Război” , când? – cine s-a trezit din vise? - Să mă scuze Arthur, o fi fost, dar s-a terminat înainte de a-ncepe, e vorba de război... .*Lumea (scrisă) a lui Arthur*, pentru unii e mai reală ca realitatea (Ştefania). Pentru alţii (Ion Săracu), aceeaşi lume pare una extraterestră. Adrian Ţiglea, atins de profunzimea textului, a “Ra-zei de Soare” sugerează o analiză minuţioasă pe text. Pe fiecare frază, propozitie, pe fiecare cuvânt. De ce nu, pe fiecare silabă, pe fiecare literă, pe fiecare vocală, consoană, semne de punctuaţie.

Poate, abia atunci ar fi total şi absolut. Ideea unui zeu personal e magnifică. Despre înger protector, ce ştim? Sau, plăcerea de a-l numi altcumva ne conferă bucuria propriei descoperiri?! Zei şi războaie; zei şi rugăciuni. Zei. Cine mai are timp de rugăciuni în lumea asta în care putem striga: „ Facă-se voia mea, Doamne!" Cu toate cârcotelile, "Hristos a înviat!"

E noapte, plouă şi... eu scriu

Mi-amintesc destul de bine: când a sosit clipa să citesc, regretam deja *tupeul*, îndrăzneala. Oi scăpa vreodată de emoţii?! De aceea textul **Marianei Vicky Vârtosu –** ce tupeu am, vedeţi? **- Primăvara e în noi** a fost citit de Corneliu Fotea. La sfârşitul lecturii, textul a creat o stare de linişte. Meditaţie, cum a remarcat Ştefania. De unde-atâta primavară? Că, mai nou, din iarnă sărim direct în vară. Şi, pentru că nimeni n-a îndrăznit să topească "floarea de gheaţă" a caniculei, o face Gheorghe Neagu. Din poziţia moderatorului sau modelatorului, or şi mai bine: aceea a *demolatorului,* n-are importanţă! (temporar poziţia i-a fost urzupată de Janina şi Tică Ghiniţă- fiecare din alt unghi-), mentorul nostru se exprimă: „ o construcţie epuizantă. Am impresia că nu ştiu ce-a vrut să spună. Un gest literar gratuit. Autoarea n-a fost în formă." Sufăr! Sincer. Janina, transformată în avocatul poporului, recunoscâdu-şi egoismul extrem la capitolul "scris" , acuză audienţa că nu s-a ridicat la nivelul mesajului. Gabriel Funică apreciază arta construcţiei prin dialog. Scopul acţiunii contează mai puţin. Tehnica şi modul de lucru sunt fascinante. Să zicem că limbajul nu se ridică la un nivel

de captare, dar, repet, arta de a construi prin dialog este de apreciat. Curiozitatea o împinge pe Janina să afle şi părerea colegului Sava Francu. Nu mă miră. Îmi tremură numai sufletul ca piftia. Cunosc "glaspapirul" folosit de epigramist la şlefuire. Din când în când i-am auzit (şi simţit) zimţii în surdină, netezind asperităţile altor texte comentate". Iată ce-a spus Sava Francu: *Nu pot să spun că-mi place sau îmi displace, zice.* (diplomat!). Eu sunt cititor împătimit şi, fost inginer. (ce tactică!!!). Dar, dacă-mi puneţi întrebări, vedeţi, mă descurc. Am ascultat cu mare atenţie de la început până la sfârşit. Am fost curios. Poţi să spui că nu-i un punct de vedere?! Poeta Ştefania Oproescu - circumspectă – caută un "vinovat" . Gustul... „ Când s-a citit, toată lumea a ascultat cu atenţie. Asta înseamnă o bilă albă pentru text. Despre gustul fiecăruia... ce pot să spun?!" Corneliu Fotea , impersonal, atrage doar atenţia: "să nu uităm câte discuţii a stârnit şi "Sărmanul Dionis" când a fost citit în cenaclu" . Autoarea înţelege ce vrea... **Ion Săracu** – bun-venit, domnule rondelist, era nevoie de sarea domniei tale în bucăţile noastre – citeşte câteva **epigrame.**

Ioan Dumitru Denciu alias lord Byron de Vrancea citeşte poezie: **Parabola veşmintelor, Fragedul trup, Nocturnă, Plâns fără lacrimi, Mai aştept, Recădere, Din miezul realităţii,** etc. Dixit! (mai bine spus, *dencit!*

*Ce vrei? Apă, cafea, covrigei, tutuun ?! "*Textul!!! – cere Gheorghe Neagu. Răsfoieşte. Reciteşte. Se aşează mai bine-n scaun. Se lipeşte de scaun, reciteşte. Uau!... auuuuuu... .au-au. E doar mimica buzelor, nu că aş

„traduce” oarece. Pe faţă i se lăţeşte zâmbetul sedusului. Miere în glas (fără fiere). Ia, ascultaţi mostră de superlative! - ne atenţioneaza, recitând (meritat, compliment, parol!). „Dl.Denciu ne surprinde –se aude glasul boss-ului, modificat negenetic) „.Nu ar fi prima oară – intervine Corneliu Fotea, fără să se poată abţine. „Aceasta e poezia unui cărturar care ştie să se folosească de citate – continuă Gheorghe Neagu. E în “politica” lor, a cărturarilor. Mi se pare a fi o poezie zeflemistă. (Ce i-o fi înnebunind aşa de tare zeflemeaua şi băşcălia? Băşcălia şi zeflemeaua sunt la ele acasă, la Topârceanu, de exemplu). Sunt curios cum ar fi un volum, cu acest gen de poezie- strecoară Gheorghe Andrei Neagu. În curând, asigură lord Denciu.{Corneliu Fotea îl fericeşte pentru norocul financiar: „ bine c-ai găsit bani!” I-am căutat cu lumânarea, te asigur- lămureşte lord Denciu}.” Câtă abundenţă poetică!” - se minunează acelaşi Corneliu Fotea. Deja sunt la tiparniţă volumele lui Viorel Munteanu, Ion Panait, Dumitru Pricop şi, iată şi acesta al lui Denciu. “Generalii din generaţia lui Hitler, pe ce uşă intră? –întrerupe contemplaţia, întrebarea dr. Chirtoc.” O fi vreo glumiţă, sau e vreo maximă?! Îmi scapă ideea... Revenind la poezie, Janina cere “traducerea” unei expresii: *pulsând inept,* ce vrea să spună? Explicaţia poetului pare să n-o mulţumească. Gheorghe Neagu îşi reconstruieşte zâmbetul, vocea, alea-alea... trebuie să continue comentariul, nu? Are nevoie de trucaje... machiaje... „ Descopăr în Denciu un rafinat. Credeam că s-a epuizat în proză. (À-propos de cele spuse, despre omul cult cu tentă folclorică?). O poezie reuşită. Ai şi umplutură: „scăldată în mii de culori” ..clişeu nefericit, punctează Corneliu Fotea. *N-am întâlnit*

un gen care să merite aplauze, ca acesta- încheie Gheorghe Neagu" . Chiar dacă nu e poetă şi-şi promisese solemn să nu comenteze, Janine nu se poate abţine şi, atacă din nou: „ *dacă din punct de vedere tehnic nu ai ce reproşa, unde-i fiorul poetic, domnule Denciu?! Visul, fiorul, unde sunt?..ce-i poezia fără fior? ca să vă citez... „* Nedumirirea Janinei a primit două replici (Sava Francu şi Ştefania Oproescu): „ *fior, metaforă?! Haida-de, Janina. Poezia m-a pătruns, e plină de exemple.- (exemplificări din text).* Janine rămâne la părerea ei. Pauză de şuşoteli. Doi câte doi: Janina cu Vergilius; Ştefania şi Odetta. Constantin Ghiniţă pare absent. Cufundat în tăcere. Înveţi mai multe, tăcând - oftează , comvins de aceasta. Ce să mai spun? Dl. Neagu zice primul, dă tonul ce mai contează părerea altora?! (patetism?- n-aş prea crede. Atunci?...) **Ludmila Bârsan**, îndrăgostită de poezia **Anei Blandiana** îi dedică un **eseu.** În stânga mea, nori gri şi grei se ridică la cer-ul tavanului." Ghini zău, eşti prea trist. De ce?" *Ţi-s ochii de parc-ai fi plâns/ Ţi-e greu să ningi/ Sau, să te laşi nins?/"* Înfiază- mă! – se tânguie poetul, Odettei. Cine, pe cine ? Ana Blandiana? Şi replica asta e bună. Dintre toate comentariile, aleg discursul Odettei – întreruptă neelegant de Marcela Blaga. De foşnituri galbene ale pungii cu bomboane, zdrobite neglijent între dinţii neatenţi ai Marcelei Blaga. " *Starea poetică a unui autor – zice Odette - trebuie să se întâlnească cu aceea a cititorului. Să fie absolut pe aceeaşi frecvenţă. Şi, din acest punct de vedere nu agreez critica, ci doar exprimarea sentimentelor induse de lectură, de poezie. Să construieşti o poezie sau un eseu este foarte greu -* conchide Odette cu vădită emoţie." Ca o completare la

eseul Ludmilei, prof. Florin Paraschiv aminteşte anul de debut al Blandianei: ’59. Ea, Ana Blandiana, debutând cu aceste versuri: „ e noapte afară, plouă, iar eu am scris întâiul cântec liniştit. (*a avut şi momente când a fost “Blondi-ana” - vocea cârcotaşului de serviciu nu moare!- se face auzită, din când în când- ca şi acum).* Cântec, liniştit sau nu, dacă n-ai ureche muzicală, s-a dus toată poezia.

Eleganţa, ca stil de exprimare

Povestea “Zilelor Antares” de la Galaţi o rezumă Gheorghe Neagu. In-amiciţia şi gustul amar al unei in-ospitalităţi este bine să fie uitate. Atenţia este bruiată de micuţa Cora, bichonul Janinei, care ne-a însoţit. **Corneliu Fotea** spune ceva despre cronica de cenaclu a **Sărmanului Dionis.** Fiind ziua cronicilor, ascultăm o alta, cea despre cartea dlui Al.Săndulescu, semnată **Florin Paraschiv** şi intitulată **Dorurile lui Duilă.** Scrumul ţigării lui Ghiniţă se încăpăţânează să cadă. Florin punctează textul cu povestea Marghilomanilor şi cea a regimului de cenzură a vremii. Gheorghe Neagu se acreşte.!... puţin. „Socoţi inutil ce-am zis? Bat iar câmpii?” - întreaba Florin ofuscat. Şi, chiar dacă, dragul nostru, o faci graţios. O mitralieră! Ba, nu- nevricato! Cineva ronţaie alune. Sparge seminţe, ceva de genul acesta. Ah, ce m-am speriat! E numai impoliteţea, nimic altceva. Prof. Florin Paraschiv reia comentariul de pe lângă text. Nu se mai aude nici musca. Ştefania Oproescu nu e în ape teritoriale. Îşi sprijină fruntea în podul palmei. Acelaşi gest, aproape simultan îl face şi Gheorghe Neagu. Mă amuz şi mă întreb: o iau câmpiile la vale?! Pe diagonală,

o carte trece de la Vergilius la Ion Saracu. Pe post de supapă, biata Cora oftează. Rezistă stoic şi eroic. După terminarea lecturii, dr. Chirtoc vrea să ştie dacă sunt permise aplauze. Dacă ar fi ceva de zis, ar fi şi mai bine. Un reproş, ce aparţine lui Corneliu Fotea, făcut autorului cărţii. Acela că nu vine cu noutăţi în volum. ''Elogiul adus lui Duiliu Zamfirescu, eleganţa omului politic bine creionată ţi-a reuşit mai bine ca autorului. Ca şef al senatului, zice dl. Fotea din mers, salutându-ne, **Duiliu Zamfirescu a fost un model de eleganţă românească''.** Cora se agită neelegant. Semn că trebuie să ne luăm şi noi rămas-bun.

***Dez-Virgil-area*, sau de la 100m, la maraton**

Suferinţa hârtiei. Durerea implantului, invazia tuşului de toate culorile. Cine se ocupă de toate acestea ? Ce seară minunată ! Fără definiţii, ştiu. Să trecem la descriere: **Ala Murafa.** Poemele ei – refăcute– nu conving*. Marele chirurg estetician*, Gheorghe Neagu, pare nemulţumit. Hotarârea Alei de a ne direcţiona emoţional, e neconvingătoare. ''Minunea trebuie descoperită, nu arătată cu degetul. De la un om de calitatea domniei tale, cu pretenţiile dumitale aştept mai mult – zice afectat boss." . După clipele de respiro, prof.Virgil Răileanu citeşte un eseu despre cartea de versuri a gen.Ştefan Cucu. Ala Murafa pare că ascultă pătrunsă. Or, e numai devastată de masacrul asupra poemelor sale? Nici nu clipeşte. Vergilius chicoteşte. Reacţie la glumele lui Sava Francu. Rime şi cruci. Se cruceşte de-atâtea frumuseţi poetice. Aşa e Sava Francu: sensibil la frumuseţe. Vergilius - mica pată galbenă - pe diagonală cu marea pată galbenă – Marcela

Blaga reacţioneaza în tandem: zâmbesc, trosnesc, pocnesc din degete, exclamă." Hopa!- ce bine sună. Ce?- întreabă Marcela. Reproşurile lui Neagu? » Poezia e ca sportul. De la 100m la maraton. Deci, urmează să decizi. Alegi singură proba sportivă. Şi a ales. Ala a luminat puternic un timp scurt. După care, s-a retras. Nu s-a stins. Timpul va decide. După eseul prof.Virgil Răileanu, din nou poezie. **Adr (i)ana Avram** cu: **Şi eu** , **Secret** , **Stele** , **Doar atunci**. *Hienele,* tot hiene. Ce dacă sunt sanitarii deşertului! Iată ce calificative a primit poezia Adrianei Avram. Gheorghe Neagu subliniază două lucruri bune: 1. este exclusă tristeţea - formidabil pentru vârsta ei - ; 2. are metafore inedite, imagini nemaiîntâlnite. « *Ar fi o crimă să sfârtec textul. Ar însemna să distrug setea căutării. Sfioşenia din viaţa ei cotidiană o regăsim şi în scrisul ei. A făcut progrese. Are atâta sensibilitate şi feminitate încât fiecare gest e un poem" .* În partea a doua a serii a citit **Gabriela Mocanu, Armuri.** Ce grindină! Pardon, e numai o ploaie de reproşuri. Reci, calde, acide... Amestecul acesta o nedumereşte pe Marcela, (biciuirea, sau rezistenţa celei biciuite?) Abandonăm. Apare o problemă *gravă:* care ar fi exprimarea corectă: zgrumpţii de pe pereţi e calciu smuls, nu? Atunci, de ce nu, „zgrumpţi smulşi" ... care ar putea să se topească la prima ceartă în familie. Reacţie în lanţ, o bâlbă, o amânare. „Hai, Virgile, ia un laxativ şi *de-Virgil-eazǎ-te*, dă-i drumul la părere! - îndeamnă Sava Francu, (à- propos de vorbe de duh, lipseşte *sarea,* Ion Săracu, *piperul* e prezent, după cum se *vede*). După o pauză îndelungată, Gabriel-Garcia Funică se decide să vorbească primul: „ textul Gabrielei este o scurtă meditaţie existenţialistă. Matură, dacă ţinem cont de

vârstă” . Lord Denciu crede în Gabriela. Chiar şi fără norii şi aroma tutunului de pipă (legea fumatului, e lege... şi de unii respectată), cu acelaşi farmec conferit de generozitatea-i caracteristică, este vrăjit de tehnica Gabrielei. Textul prezintă conflictul între eul matur şi cel inocent. Temă ce nu mai e la modă, repet, dar care, prin ironia dinamitată de raţional, pare că produce un efect bun” . Gheorghe Neagu *dă cu biciul peste peniţa ineficientă*. - Înverşunare, vreau înverşunare” ! - ştiu că nu se va supăra dacă dau cu biciul. Se va înverşuna şi nu va abandona. Ce faci” - e curioasă Ştefania să ştie. Ghiceşti în cafea? – contrariată de incizia prea adâncă, continuă dojana: Gabriela e autoare de pilule de scurtă respiraţie, zice precipitat, ea însăşi respirând uşurată. Vergilius, descoperitorul talentului Gabrielei, consideră “chichiţul” din text... de ce râdeţi, ce, n-aţi mai auzit? Chichiţul, adica soţul chichiţei – ignoranţilor! Deci, chichiţul discursului o va purta spre... “**izbânzi reuşite”** - suflă lord Denciu, scoţându-l pe Vergilius din impasul oratoric. Nici despre asta n-aţi auzit?! Are dreptate “Gagamiţă” când vă *beşteleşte.* Un triunghi al acordului, astă-seară: lord Denciu-Vergilius-Gheorghe Neagu. Chiar dacă e dezacord, rămâne cum am stabilit. Un mobil mitralieră. O brichetă visează... Ghiniţă-i este amic, recunoaşte, chiar dacă Vergilius împlineşte o cifră rotundă, e un CONSTANTIN, chiar el! “*Fir-aş să fiu cu-a mea sclipire/ că-i doar o scurtă rătăcire/ Voi străluci, ca ea, prin cimitire/ O flacără cam palidă, de lumânare/ De lumânare, fie! Dar, nu-i ca ea oricare”* - asta o fi vrut să spună resemnarea lui Vergilius?!

Învaţă să dai cu tunu-n muşte

- Bestia de tutun unguresc cu aromă de cireş a rămas acasă- a şoptit resemnat lord Denciu. Nu glumesc, tutunul! Ce vreţi, fumez şi-un altul, n-are aceeaşi savoare. După scurta noastră vacanţă, **Sava Francu** citeşte câteva epigrame cu destinaţie: ***Opinie de cenaclu, Ghinion, Discordanţă, Medicală,*** **dlui Florin Paraschiv,** ***Coincidenţă***. Un grupaj reprezentativ, de calitate. Având în vedere că însuşi prof. Florin Paraschiv a fost vizat, domnia sa şi-a dat girul calităţii." Glumiţa serii": se citesc poezii, fără a fi dezvăluit numele autorului. Să vedem, recunoaştem stilul, suntem obiectivi? ***Memorii, Spaimă, Dar al pământului*****.** Hâc... Se recitesc. Poate, o altă voce, mai expresivă... E ca şi cum ai sta lângă preot în confesional. Şi, ţi-ai expune sarcastic părerea – zice Florin Paraschiv, stingherit de această idee. „Dacă autorul ar fi un tânăr, poţi acutiza. Aşa, nu te poţi exprima decât sintetic" – i se reaude vocea prin fumul disipat. Vergilius este convins ca poezia aparţine unuia "cu stadiu" . Dă impresia de neterminat. Dar e bine, continuă el. Ion Panait (atât de rar printre noi! ... din considerente personale, ce ţin mai curând de orgoliu decât din alte motive), iată ce spune: „ din audiţia versurilor, se desprind nişte imagini disparate, lipsite de metaforă. Imagini ce nu spun mare lucru" . Gheorghe Neagu este de cu totul altă părere: „ ce zici de *frânghia alunecoasă a respiraţiei* sau *locuinţa din carcasa unui câine*?! S-a recurs la acest truc dintr-un motiv: **Ştefania Oproescu** a citit şi altădată poezie şi nu s-a ales cu nicio părere. În fond, pentru ce citim?! Să aflăm opinia colegilor, nu? Ion Panait încearcă *să dreagă busuiocul.*

Să o asigure pe Ştefania că are poezie bună. Dar acest mod, de a se citi două registre, l-a derutat. L-a băgat în confuzie. Depăşim momentul, ascultând ceva din punctele programului **Festivalului *Duiliu Zamfirescu***. „Poate-ar fi mai interesant să publicaţi menu-ul, sugerează Gabriel Funică. Locul "lansărilor de carte" ar trebui regândit – intervine în discuţie, Ion Panait. Cât priveşte lista invitatilor, poate n-ar fi rău "să reziliem contractul de prietenie" cu o parte dintre ei. Poezia **Adranei Avram** ne readuce la masa de lucru: ***Clipa, Rana, Natura, FT (*** fără titlu). Ei bine, Gheorghe Neagu a decis să dea întâiul cuvânt poeţilor." O evoluţie, recunoaşte Vergilius, dar nu atât de spectaculară cum i s-a parut Ştefaniei sau lui Gheorghe Neagu. Ar fi bine să elimine teribilismele" . Florin Paraschiv este intersat de profilul liceului unde studiază Adrana. I se atrage atenţia asupra redundanţei metaforice: utilizează trei într-un singur vers: „ **trandafirii purtând doliul alb al nemărginirii**" . Ultima "strigare" a serii, un text semnat **Constantin Mazilu,** de la Bucureşti. Ascultăm. Apoi, tăcerea este sparta de Gabriel: „ ce-i asta? Un panflet? Un fel de a da... cu tunu-n muşte? Versul alb, intervine Florin Paraschiv, a început cu Macedonski şi a mers până la Blaga. Un fel de exprimare... „ Se apropie de Adriana Avram şi-i şopteste: „ Sunt versuri bune, versurile tale. Mi-au plăcut.Şi, păstrează *botezul Marianei, ADRANA- sună poetic. Mulţumeşte-i pentru "greşeală" .* Uneori, mi-e dor de *moarte*. Pe unde-o fi umblând?

Atracţie, dar mai ales, seducţie fatală

Mercantil, nu? Numeroşi, cum n-am mai fost de mult. E bine. Locurile celor două mese, în silueta literei" U" sunt ocupate. Recitind, descopăr o eroată de timp (seara este datată cu un an în urmă, cum de n-a văzut nimeni?!), dar nu data este importantă, ci conţinutul. Printre noi, două nume noi (şi tinere): Oxana Melnic şi Adina Epure. Lipsind moderatorul tragem *mâţa de coadă.* Ţotuşi, Ştefania propune şi "dispune" deschiderea serii de lectură. **Arthur Thot**, prin vocea lui Gabriel Funică, cu două texte**:** ***Final fantazy*** şi ***Devoratorul de publicitate.*** Ştefania fumează aparent absentă. Sau, valsează fumând, traducându-şi englezismele din text?! Gălăgioşi, Vergilius şi dr. Chirtoc re-vin... „ de undeva" . De unde şi *regele Arthur* a mers pe jos. Arthur Toth îşi şterge emoţiile prin râsul lăuntric. Hohotul se înalţă până la lumina ochilor lui jucăuşi. O tuse discretă. Cineva se plictiseşte. Cu o ridicare din umeri, lectorul textelor e curios să ştie ce gust are? Cine, sandwich-ul, ori textele?! „Caracuda" , aşa cum se auto-defineşte dr. Chirtoc, crede că "lucrarea auzită e prea pe înţelesul tuturor. Niciun mister... „Ca băşcălie, ar fi bună. Un fel de Fred şi Barney." Un Big Brother" – se aude o voce incoloră-tot eşti tu un fan înrăit. Oops! E şi părerea mea, întăreşte lord Denciu. *"E*" prea multe păreri, ce-ar fi să vorbiţi civilizat?! Pixul meu şi-a uitat *reportofonul* acasă! Apare şi Cătălin "Bocănele" . Ce elegant e! *Chiuahua!- exclamă Ştefania,* în ton cu textul. Tocmai voiam să scriu ceva de genul acesta, avertizează Ion Săracu. "Aşa cum ai vrut să scrii şi "*ceva-ul"* acela istoric şi ţi-a luat-o altul înainte,

– zice *suav* - I.D. Denciu, (nu ca Suavul- autentic!)... Pauză de... “little syster” ...

Gheorghe Neagu împarte materiale şi scuze... pentru: de două ori întârziere; prima, pentru cursa de Bucureşti, care l-a obligat să întârzie la rându-i. Voaluri negre şi galbene: Odette. Primul, care îşi expune părerea, Lili Goia, discret-distant, nonşalant şi bronzat (un nou look), crede că cele două texte ale lui Arthur Thot nu sunt proză. „ Nu dezvoltă un conflict, zice Lili. Sunt doar trecere în revistă a unor semne de calculator. Nu au – sub nicio formă – atributele unor proze. Se remarcă, fireşte, inteligenţa. Speculaţia, la tema zilei” . Gheorghe Neagu nu-i împărtăşeşte părerea. „Arthur va fi un prozator. Un potenţial concurent al lui Cătălin Boacnă. Are metaforă (ex: zâmbet păros; arătare mică şi zburdalnică); are comentariu de retină. Pretenţiile tale, Lili, ţin de proza mare. Arthur are nonşalanţă. Se va obişnui cu pretenţiile cenaclului şi va avea text!” *Asta-i altceva – şopteşte Ion Săracu. Uşor-uşor, punem mâna pe topor.* “O glumiţă, se poate?” - întreabă tare, acelaşi Ion Săracu. Glumiţa se lăţeşte, atmosfera se tensionează, părerile se gonflează. Virgil Răileanu se aprinde: “şi, dacă nu-i proză, vă rog, precizaţi ce este. Text intelectual, strict *Dilema* – răspunde şcolăreşte Ion Săracu. Replicile zboară între Virgil Răileanu şi Gheorghe Neagu. Nu se pun de acord. Lord Denciu aprinde o ţigară. „Unde ţi-e futacu Denciule, ai trecut la ţigări? „De n-ar fi fost norul acela gros, de fum, nu s-ar fi observat lipsa pipei, respectiv, a futacului. Se bate apa-n-piuă; hipebolizăm, fabulăm. Două sublime exerciţii de scriere pentru pian, clavecin sau violă. Uneori, oftatul

disperat al Janinei - de parcă n-ar mai avea decât un pas şi s-ar urca pe pereţi, zău, uneori se justifică, zice: „ Ah! Sunt iertată de toate păcatele lumii, din clipa când decid să vin aici!!! – rosteşte destul de tare, ca să poată fi auzită. „*Fă şi tu o crimă, un nou păcat, dacă tot suspini după cele şterse,* îi sugerează cârcotaşul de serviciu. Prof. Florin Paraschiv, "copil" bine-educat, cere cuvântul: „ spun ceva scurt, promite el. Dacă nu e poem în proză, atunci textul lui Arthur reprezintă stilul noii epoci. Tocmai scriu un eseu despre "era informaţională" ... Între timp, vin tinerii, vin tinerii! Vin tineriii! Au terminat orele. „Dacă mai suportaţi – încearcă Florin să-şi reia discursul.– ... până mâine seară - asigură dr. Chirtoc. Parcă-ai fi ecou, îl apostrofează Gheorghe Neagu. "Arthur face un peisaj al civilizaţiei, se strecoară Florin printre replicile deloc politicoase. Îmbină arta digitală cu ce-a rămas din definiţia peisajului" . Alt moment de respiro. Era şi vremea! Citeşte **I.D.Denciu, eseul *Noi, particula şi lumea*.** De fapt, e o cronică la cartea semnată de Basarab Nicolesco. Declicul unei brichete e singurul zgomot. În rest, tăcere şi mult respect. După terminarea lecturii, se stabileşte *doar* rubrica unde ar fi potrivit să apară textul. S-a decis: hermeneutică sacră. Noi crănţănim covrigei. Îndatoritor, Florin Paraschiv completează CV-ul lui Basarab Nicolesco. Bine, nu e obligatoriu să fie ascultat... Are, totuşi, destui fani (printre care mă număr). Moda autorului incognito a prins. Aşadar, ascultăm un eseu prin vocea Ştefaniei Oproescu. La final, blând şi ocrotitor, Gheorghe Neagu se adresează **Ludmilei Bârsan**: „ Vezi, Ludmila? Aşa se construieşte un eseu!" Nicio problemă, replică Ştefania, reluâd: Tocmai te-ai adresat autoarei eseului.

Avangardismul experiment al perioadelor de tranziţie – aparţine **Ludmilei Bârsan.** Complet surprins, Gheorghe Neagu a fost curios să afle dacă cele scrise îi aparţin în totalitate, sau, dacă nu cumva, are vreo sursă de inspiraţie. De la această frază au de-curs altele (argumente pro şi contra surselor de inspiratie)... vorbe, în ploaie. Dar, *între atracţia publicităţii de pe ecran (subiect tratat de Arthur) şi subiectul tratat de Ludmila – "fatalitatea" – a creat o punte,* ***dencit****, lord Denciu!* Nu implozie, nu dinamită. Preferabil, răbdare şi... futac.Trăgând cu eleganţă din pipă, aşa cum stă bine unui lord, îi felicită pe amândoi deopotrivă.

Armonia, codul muzicii şi al Poeziei

Marii cititori n-au nevoie de semne... pentru carte. Am admirat (şi admir) pe cei cu memorie poetică. Este magic să redai versuri învăţate din dragoste pentru poezie. Să le interpretezi e sublim. Corneliu Fotea ne citeşte (recită) **poeme semnate Viorel Munteanu.** Ca şi muzica bună, poezia produce frison, fior, mă rog... Creează acea supersenzaţie cinestezică, trimiţând stimuli spre organele receptoare. În fine, poate e cam mult spus. Poezia ascultată, prin vocea lui Corneliu Fotea (cu dicţia îmbunătăţită de noua dantură)... are şi pre-dicţie! Citeşte "muşcat" , convins de calitatea poeziei şi de locul lor în ierarhia valorică. Vergilius, deloc mulţumit, nu-l aprobă. O poezie desuetă cu priză numai la public. Şi critica? ". Nu mai căuta esenţe poetice în aceste tulburi vremuri" - îl atenţionează Corneliu Fotea. *Non e facile, dar poezia e facilă, colega* – răspunde Vergilius. O fi pe lumea asta

vreun poet mai talentat ca tine, Virgile?! – întrebare în eter. Ascultăm **traducere,** două din poemele lui Roberto Pasanesi. Interpretarea aparţine lordului **Denciu.** În trecere prin Galaţi, **Roberto Pasanisi** scrie un poem intitulat **Galaţiul în mai;** iar cel de-al doilea se numeşte **New-York-ul în asfinţit**. Nu ştiu cum or fi sunând în italiană, dar traducerea este O.K. Galaţiul sub zăpada pufului de plopi canadieni. Ştiu şi eu? Dacă n-aş fi trăit acele clipe, poate nu m-ar fi impresionat ... „ maxim" ! Sigur, numai un poet putea traduce atât de sensibil, alt poet. Nu pledez, nu justific, explic, îmi explic. Grupul '' se rupe''. Rămânem cei implicaţi în... organizarea noii ediţii. Se discută despre cărţi, coperţi, lansări, tipografie, invitaţi, refuzaţi, anulaţi, (expiraţi?),etc, etc... Până la Marele Eveniment, două săptămâni. Emoţii? O-ho!

DESCHIDERE EUROPEANĂ

Memoria afectivă reţine ce vrea ea. Afectivitatea, mai sensibilă decât alte *fişiere* ale memoriei, redă o amintire, ce se reliefează tot mai clar**: Festivalul Naţional de Proză, Poezie, Eseu şi Critică lierară *Duiliu Zamfirescu* / 2003.** Cea mai reuşită dintre manifestaţii, în opinia mea, cu un număr impresionant de participanţi, cu invitaţi din ţară şi străinatate, evenimentul a fost spectaculos. Un act cultural de calitate, unde patronul manifestaţiei, ***Duiliu Zamfirescu*** a fost onorat. Voi aminti dintre invitaţi, câteva nume, căci sorgintea mea de vrâceancă mândră, nu-mi îngăduie altfel: dna Academician **Zoe Dumitrescu-Buşulenga, dl. Domenico Morina** – secretar al scriitorilor UE, **Pavel Gătăianţu** din Novi-Sad (Serbia), **Vasile Tărâţeanu**

(Ukraina), dl.**Matei Romeo Pitulan** (Italia), **Ioan Adam, Emilian Marcu, Carolina Ilica, Lucia Olaru Nenatti, Magda Ursache, Petre Ursache, Viorel Savin, Theodor Codreanu, Cassian Maria Spiridon, Constantin Miu, Ioan Deaconescu**, etc. Cele *trei zile de foc continuu*, au fost, dacă vreţi, proba de rezistenţă şi fizică şi morală. Mă întreb, de câte ori, sau, câte batiste (de sudoare!) a stors Gheorghe Neagu, câţi kilometri a parcurs, câte ore de nesomn, câte griji, câte conflicte a stins, câte... ?! Oare, mulţumirile noastre , fie chiar verbale, ar putea fi un premiu de consolare?! Mulţumim Gheorghe Neagu pentru că ne-ai scos în lume. Pardon! Ai adus **lumea-bună** la noi acasă, la!... picioarele noastre. Mulţumim pentru tot, pentru spectacolul literar de excepţie. Îţi mulţumim că existăm pe lângă domnia ta. Ştiu, există persoane care mă pot acuza de *pupincurism (virus carşochian, se zice)*. Cine mă cunoaşte cât-de-cât, ştie că, în tot ce spun şi ce fac, situez pe primul loc, onestitatea. Despre acest **Festival *Duiliu Zamfirescu* - al Prozei, Poeziei şi Criticii literare / 2003** o adevărată deschidere europeană, desfăşurat în trei etape se pot spune (scrie) multe. Sintetizez, cele trei zile: prima, deschiderea şi colocviille la care au paricipat nume sonore din toată ţara şi din străinătate. Aş aminti pe dl. Domenico Morina, secretar al scriitorilor UE, Ion Gătăianţu din Novi-Sad (Serbia), Leo Butnaru din Republica Moldiva, Vasile Tărâţeanu din Ucraina, Dl.Matei Romeo Pitulan, din Italia, etc. Din ţară ne-au onorat, printre alţii, dna academician Zoe Dumitrescu Buşulenga, Ioan Adam, Emilian Marcu, Lucia Olaru Nenati, Viorel Savin, Theodor Codreanu, Al.F.Ţene, Adrian Dinu Rachieru, Marian Drumur, Olimpian

Ungherea, Aristide Butunoiu, Ion Deaconescu, Cassian Maria Spiridon, Violeta Craiu, Costel Pricopie, etc. Alături ne-au fost toţi scriitorii vrânceni. Colocviile au vorbit despre "Condiţia scriitorului în Romania contemporană" . Textele au fost publicate în revista **Oglinda literară**. După-amiaza zilei a fost ocupată cu lansări de carte. Gazda noastră, **Biblioteca Duiliu Zamfirescu,** prin reprezentantul său, dra director **Thoedora Fântânaru.** Astfel, **Florin Paraschiv, Ion Panait, Virgil Panait, Constantin Ghiniţă si Mariana Vârtosu,** au primit girul **Editurii Zedax.** Cât priveşte volumul de versuri **A îmblânzi destinul,** semnat **Ioan Dumitru Denciu,** a văzut lumina tiparului la **Editura Corgal Press / Bacău.** Ediţia lipliput a **Scrierilor alese/2003** a fost creditată tot de **Editura Zedax –** prezentate de **Gheorghe Andrei Neagu. Latifundiile trădării,** volum de versuri semnat **Ion Panait** a fost prezentat de poetul gălăţean, **Viorel Dinescu. Ştefania Oproescu** a prezentat volumele **Nunta Continuă** a poetului **C-tin Ghiniţă** şi **Eseuri anabastice** semnate **Florin Paraschiv.** Volumul de proză scurtă al **Marianei Vârtosu, Mireasa de nisip; şi** volumul de versuri al lui **Ioan Dumitru Denciu, A îmblânzi destinul,** au fost prezentate **de criticul Florin Paraschiv. Dl. Adrian Dinu Rachieru** a prezentat volumul poetului **Virgil Panait,** intitulat**, Poemul precum actul sexual. Bişniţarul de metafore – Cătălin Boacnă,** împreună cu volumul cu acelasi titlu a fost prezentat de Gheorghe Andrei Neagu. Volumul a primit premiul de debut. A urmat un moment muzical, cu Lucia Olaru Nenati şi o scenetă prezentată de actorii Teatrului Mr. Gheorghe Pastia. Ploia ne-a împiedicat să urmărim finalul. Cu altă ocazie... Ziua premiilor nu a fost cu nimic

mai prejos: poeta **Carollina Ilica** ne-a oferit un recital. Cu toată plictiseala oferită de o asemenea listă, decenţa nu-mi îngăduie să nu înşirui numele premianţilor. S-au acordat premii de către diverse instituţii şi voi prezenta lista în această ordine (impusă de mine):

- premiile revistei **Oglinda Literară:**

- **Matei Romeo Pitulan-** pentru sprijinirea culturii româno-italiene; **dnei Magda Ursache** pentru activitate culturală**; dlui Al. Florin Ţene** pentru contribuţia adusă în critica şi literatura contemporană; dlui **Leo Butnaru-** pentru cea mai bună poezie publicată în **Oglinda**... / 2003; dlui **Constantin Ghiniţă** pentru vol. de versuri **Nunta continuă**;dlui Vasile Tărâţeanu pentru promovarea literaturii române în diaspora.

- **Premiile Asociaţiei Culturale Duiliu Zamfirescu**

- **Consiliul Judeţean şi Primăria Municipală** pentru contribuţia adusă în sprijinul tipăririi revistei **Oglinda; Direcţia pentru Culte Cultură şi Patrimoniu a Jud.Vrancea** pentru sprijinul acordat în organizarea **Concursului Naţional Duiliu Zamfirescu; Tipografiei Andrei Comimpex** pentru contribuţia adusă în tipărirea publicaţiilor SRL.

- **Premiu pentru poezie în manuscris**

- Nominalizat şi premiat **dl. Ion Deaconescu,** pentru volumul **Interferenţe lirice româno-macedeonene;**

- **Premiu pentru eseu în manuscris**

- Nominalizat şi premiat pr.dr.Constantin Miu pentru vol. **Lecturi sub abajur;**

- **Premiu pentru proză în manuscris**

- **Nominalizaţi: Tatiana Dragomir** pentru **Istorii paralele; Marian Drumur** pentru vol. **Soldatul merge mai departe; Iorgu Gălăţeanu** pentru vol. **Blestemul plopilor. Premiată, dna Tatiana Dragomir pentru vol. Istorii paralele.**

- **Premiu pentru proză publicată:**

- Nominalizări: **Anatolie Paniş** pentru vol. **Lagărul e viaţa noastră**; **Cătălin Boacnă** pentru vol. **Bişniţarii de metafore**; **Corneliu Ifri**m pentru vol**. Răstignit pe semilună**; **Gilbert Danco** pentru vol. **Eu contez; Daniel Dragomirescu** pentru vol**. Nimic nou după cortina de fier;**

- **Premiaţi:**

- **Anatolie Paniş** pentru volumul **Lagărul e viaţa noastră;** debut: **Cătălin Boacnă** pentru vol. **Bişnitarii de metafore.**

- **Premiul Opera Omnia**

- D-nei Academician **Zoe Dumitrescu Buşulenga şi**

- Dlui **Gheorghe Grigurcu** pentru contribuţia adusă în slujba valorii literare.

- **Premiu de excelenţă**

- **Carolina Ilica** pentru întreaga activitate literară;

- **Domenico Morina** pentru activitate literară.

În fine! Lupta cu balaurul nevăzut a luat sfârşit. Deocamdată! Sincer, cred că şi manegerul acestui eveniment merită un premiu. Fie şi de consolare. Pentru reuşită, implicare, organizare. TOT. Noi multumim pentru aceste minunate zile, pentru reusita acestui Festival Internaţional de literatură. *Pastorala* a încheiat magistral evenimentul. Cât despre flori... ce mai de flori!!! Boboci, înflorite, ofilite... după umiditate...

August ?...

Să notăm, mai întâi niste impresii despre **Festivalul Duiliu Zamfirescu.** Iată ce-a spus dna **Carolina Ilica: "**Întâi, să mulţumesc că am fost invitată; oraşul este plăcut şi curat, spre deosebire de Bucureşti... mă bucur că, după '89 , sunt şi oameni, şi mă refer în special la scriitori, care au ştiut şi ştiu ce să facă cu libertatea. Pentru c-o avem, dar mulţi dintre noi nu ştim s-o folosim. Şi unii dintre ei au reuşit să facă **instituţii.** Pentru că şi acest **Festival Duiliu Zamfirescu** este deja o instituţie."

Pavel Gătăianţu – (scriitor român din Voivodina-Serbia)

“Călcând pe acest meleag românesc am rămas surprins de frumuseţea municipiului şi am auzit de acest **Festival** din presa literară; este **un festival tânăr** şi eu am revenit aici pentru a sprijini moral pe Duiliu Zamfirescu, şi respectiv pe confraţii mei din această zonă” .

Vasile Tărâţeanu – Ukraina

“Focşani cu **Festivalul Duiliu Zamfirescu** mi se pare **magnific şi magnetic,** adică şi atrăgător, fiind foarte prietenos şi generos cu mine, cel puţin, şi cu toti colegii din Basarabia. **Scriitorii din Vrancea au fluviul literaturii... „**

Dan Vicol - (Suceava)

“Focşanii mi-au plăcut dintotdeauna, este oraşul în care aş fi vrut să trăiesc deoarece aici este intersecţia dintre două civilizaţii. Dar Focşanii îmi plac mai mult pentru ce este acum, în viaţa literară, dar mai ales prin prezenta publicaţie deja cunoscută şi prin prietenii de condei pe care îi am aici. Spre deosebire de prima ediţie, văd mai multe prezenţe marcante ale vieţii literare româneşti.” .

Ca un spectacol (lăuntric) relevat

Las deoparte febra începutului de şcoală. Dintre tinerii basarabeni, din motive pur administrative, azi a venit doar Ludmila. Mai întâi, polemici pe margine de

poezie sexualistă (şi pornografică). O prelungire a întâlnirii trecute. Lili Goia... o, Lili Goia! Omul acesta este *tulburător,* cum s-ar exprima chiar el despre o persoană similară. **Să umbli desculţ într-un lan de lucernă, să simţi în talpi răceala şi vocea morţilor dintotdeauna... este uluitor câtă linişte şi cât de benefic poate fi. Imensitatea aceea verde încărcată gras de clorofilă, vă imaginaţi?!** Lili Goia este un spectacol benevol-gratuit, dincolo de rolul său de apărător al artei pure. Ne invită politicos să facem distincţie între pornografie şi ARTĂ. Nu este adeptul grotescului, al scabrosului, sau al pornografiei. Dar n-are nimic împotriva artei nude." *Să ne gândim la Zeus. Statuia aceea în care i se disting toţi muşchii, inclusiv falusul. Zeus a fost pictat sau sculptat în întregime. Este o frumuseţe. Cum am putea numi această frumuseţe, pornografie?! Să fim seriosi, Virgile! Să priveşti o femeie goală, e mai frumos decât oricare poem al tău. Sau Zeus cu falusul liber! L-aş diviniza, eu ca şi creator- zice Lili aproape iritat" .* Apoi, tace obosit de argumentaţia inutilă - pentru că, se pare, e greu să-ţi susţii părerea, chiar dacă e democratic, chiar dacă punctul tău de vedere ar trebui să conteze, să te faci înţeles. Inteligenţa feminină (un strop, viclenia?), sau o "mică ticăloşşşşie" , cum a numit-o Gheorghe Neagu, o stârneşte pe Ştefania (tot o Evă) printr-o întrebare provocatoare: ***Evanghelia după Iisus,*** a lui Jose Saramango, este artă pentru artă, sau nu? (Lili gesticulează aprobator). „Să zicem Lili Goia, că eu – Ştefania Oproescu, aş crea un Iisus cu falus – sculptură sau pictură - n-are importanţa. Cum te-ai raporta tu, Lili Goia, la acest act creator?" . Întrebarea are răspuns... Şi, când te gândeşti că, toate aceste contraziceri au pornit

de la noua formă de exprimare poetică a lui Emil Brumaru!... ***Somnul paradoxal al dansatoarei***, proză scurtă din ciclul ''*inscripţionări pe creier*'' semnată **Mariana Vârtosu** primeşte opinii ... *dadaiste*. Mulţumiri şi pentru atât. Oricum, sufletul autoarei este scăldat în *spectacolul serii...*

Cuvinte şi feeling

" *Cât de falsă e viaţa în societate, cât de absurdă! A vorbi când ai chef să taci, să fii amabil şi să araţi recunoştinţă altora când ai chef pur şi simplu să le scapi printre degete, să rămâi aşezat, când în fond ţi-e foame... etc..etc admiţând că-ţi îndeplineşti datoriile faţă de societate!" (frag.Jurnal suedez II - Gabriela Melinescu)*- Mi se pare cea mai bună introducere pentru această seară a poeziei. Printre noi, un nume nou: Valentina Poperecinâi. Ludmila Bârsan, *ambasadoarea* poetului **Paul Andrei** de la Sfântu Gheorghe şi a **Valentinei Bâtcă,** citeşte poezie. Paul Andrei-talentul trece cu bine testul. Despre poeziile Valentinei... poate ar trebui să extirpe din surplusuri. Verdict clar: involuţie... **Ala Murafa** citeşte cinci poezii: **Cameleonic vals, Regrete, Tomnatice greşeli, Corida, Autocunoaştere.** I se sugerează să scoată unul din versuri, din una dintre poezii, salvând-o astfel de izul de urătură. Renunţarea la anumite cuvinte, ce "rup" frumuseţea poetică, este altă sugestie. Într-un plictis total, Vergilius este de acord cu Gheorghe Neagu (care, nu s-a exprimat încă... poate nici n-o va face). **Ion Săracu** încheie seara de poezie cu un rondel şi o bahică. Prima e poezie adevarată. Cea

de-a doua, versificaţie, bahică, după cum a zis. Sava Francu tuşează splendid seara, adresându-i Alei aceste versuri*: „ A înţeles părerea poetei Ştefania/ Că, scoţând durerea/ Rămâne poezia/”* Care e rostul poeziei, al literaturii? Care e rostul scriitorului*?!” Emoţionează-mă, dacă ai forţă! Şi rezolvă enigma fericirii pe care ţi-o propun” (Proust).*

Şi totuşi...

Nu pot să trec peste aceasta seară, în care singurul cititor a fost boss-ul nostru. Neîncrezător, cum stă bine unui personaj decent, **Gheorghe Andrei Neagu** a continuat, la insistenţele unora, să citească din ciclul “ Esopiadei” – **Aesopica** de mai târziu. „Să fie nădejdea, singura dintre virtuţile rămase, mă întrebam, singura, care pe unii îi va urca la cer?” . *Scrisa de* sertar, citită şi contestată parţial de cenacliştii serii a stârnit păreri controversate.” Blestemata literatură esopiană” , cum a definit-o Florin Paraschiv a fost ascultată!!! Revenit, explicat, ajustat, e doar voia autorului. Convinşi că ar fi o literatură depăşită, ce necesită „dicţionar explicativ” pentru cititori, unii îl sfătuie sincer s-o lase mai departe în sertar. *Buzura, în Vocile nopţii, foloseşte acelaşi mod supraîncărcat de exprimare- intervine Ion Săracu,* sugerând autorului o notă justificativă în josul paginii, aşa cum se obisnuieşte.În stil propriu, Gheorghe Neagu răsfoieşte paginile de la finele manuscrisului, mini-dicţionarul ce elucidează problema. Destul de greoaie, parcă într-o altă limbă, istoriile aesopice nu sunt la îndemână. Şi, dacă aş fi autorul ei, nici nu mi-ar păsa. N-aş modifica nimic. Nici măcar numărul cititorilor nu m-ar

impresiona. „Literatura de sertar” trebuie tipărită exact cum a fost concepută. Atunci, la ce bun?! Gabriel Funică şi prof. Imre Ambrus fac trimitere la cele “Trei nuvele exemplare” ale lui Miguel de Unamuno. De ce n-ar fi acestea “Trei nuvele cenzurate” ale lui Gheorghe Neagu?! “Euridice” e în vacanţă. Chiar aşa, noi, pe când o vacanţă?

Ştefania Oproescu ne anunţa delicat: „avem un Logodnic al orei patru” ... **Nunta continuă**... numai cu poetul **Constantin Ghiniţă.** Neîndoielnic, Constantin Ghiniţă a zărit lumina şi nu va părăsi calea până nu se va întrupa în ea. Atunci Logodnicul va deveni Mire, atunci când... restul nu mai contează... când vine Albul ca o mireasă anunţând/ Nunta continuă. Nostalgic, îmi iau rămas-bun... de la Iuda: **Iuda, rămâi cu bine**!- într-o proză scurtă, fireşte.

Beţia de cuvinte... într-un sfârşit de septembrie

Ceea ce profeţeam, iată, se împlineşte: lord Denciu pleacă în vacanţă. (A se înţelege exact: n-are nicio legătura cu bun-rămasul luat de la Iuda. Lord Denciu, poetul străbătut de-o imensă sensibilitate, cel ce n-ar supăra nici pe cel mai crunt inamic, chiar pleacă în vacanţă! Jn Elvetia). Şi, uite-aşa avem parte de promisiuni... Cine ştie?... poate un jurnal de călătorie. Ceva interviuri. Poate chiar unul cu prinţul S. Ceva inscriptionări pe creier, poeme, corespondenţă... orice. Doi învinşi de caniculă. Primul, Vergilius. N-a prea avut chef de citit. A răsfoit numai ceva însemnări ale lui D. Botez. Al doilea, Gheorghe Neagu, care, nu-şi doreşte

decât o călătorie mai lungă în spaţiu şi timp (două-trei luni), singur –singurel... ba, pardon. Doar el, caietul şi pixul. De ce nu, reportofonul, e la modă. Ion Săracu, recent venit din concediu, ne vorbeşte exaltat despre scriitorul lui preferat, Paulo Coelho. Despre el, rai şi iad. Şi, dacă tot suntem la ciudăţenii, ce-aţi spune, dacă v-aş mărturisi că am răsfoit "Cartea cu jucării" a lui Tudor Arghezi. Nu ieşim din domeniu, ascultăm poezie **Violeta-Craiu** de la Brăila. Găselniţe şi trucuri. Poezia e poezie, e religiozitate şi-atât. Ala Murafa ne anunţă: are ceva fierbinte. Atenţie draga mea la decongelare. Or, dez-frigidare. Apropo de dez/ virgilare. Văzuşi ce de polemici?! În fine. **Moarte la cub** aşa cum o prezintă **Valentina Bâtcă,** stârneşte nostalgii. Ne e dor de Lili. De Ludmila şi Victor. De Cătălin. Mai tinerii noştri prieteni trăiesc prezentul. Sfidează moartea, transformând-o în temă de creaţie literară. Ascultăm o istorioară irlandeză, relatată de Gheorghe Neagu. Acolo, copiii gazdei, la rândul lor studenţi şi muncitori, puneau umărul la treburile casnice, ştiindu-şi fiecare rolul: unul făcea salata, altul aducea vesela, altul aşeza tacâmurile s.a.m.d. Pe când şi copiii noştri "supuşi" la un asemenea tratament?! Mentalitatea, vom spune. Mentalitatea... şi, nu face bine nimănui. Ei, bine, iată o cronică laaa... aproape nimic, metaforic vorbind, o beţie de cuvinte.

„cina cea de taină" într-o toamnă târzie

Sala destinată cenaclului nostru este "ocupată" . În sala de rezervă, ascultăm cinci poezii ale Alei Murafa: ***Cina cea de taină, Aşteptare, Inel, Împăcare, Soartă***. Ala a abordat tema religioasă. Scrisul, ca metodă

terapeutică?! Fără intenţie, cum a reieşit din mărturia poetei, Ala a prezentat un ciclu poetic mistic. Mai exact spus, o interpretare metaforică a unor simboluri religioase. E obosită poeta? Angoasată?... îşi cauta drumul? Simple speculaţii. Crisparea şi simţul autocritic sunt două stări de spirit ,ce pot fi, şi trebuie depăşite.Nu starea limitează creaţia, ci mai curând împinge spre exerciţiu. Lili Goia rosteşte un mare adevăr: ‘’starea poetică se trăieşte intens, dar nu continuu’’. Se apropie Sf.Dumitru, **Salonul de la Dragosloveni**, întoarcerea lui Ionică **Dumitru** Denciu. Un **La mullţi ani!, sincer, Dumitrilor** noştri.

27 0ctombrie - **Din ausgang spre aingang**

Vă place pizza? (... şi Brahms). Şi nouă. Mai ales atunci când este servită cu artă, aşa cum s-a procedat. Direct de la Napoli primim un răvaş de suflet, cu un titlu tandru: „ dragi colegi de gaşcă” . Conţinutul, un ochi larg deschis. Aflăm despre tot ce-a văzut. Iar finalul, o altă vorbă de drag, final de aingang. Al doilea “dragilor dragi” - a fost cel de-al doilea mesaj din ţara adevaratei libertăţi, Elveţia. Acolo, unde **lord Denciu** “a tras curat fumul din pipă” . Ei bine, cele două epistole au ajuns la noi odată cu semnatarul lor. Care trage din pipă cu sete, confirmând zvonul: Da, la Napoli a primit un **premiu , la Festivalul Internaţional pentru literatură**, pentru un ciclu de versuri în limba italiană. Diploma trece din mână în mână. Părăsim momentul relaxant şi trecem la alte lucruri *serioase*. Se citeşte. Primul, **Cosmin Dragomir,** o proză scurtă, **Departe de lună, departe de mine.** Exuberant, textul scapă de sub control

revărsându-se ca şampania. Maniera aminteşte de Cătalin Boacnă. Proză rugoasă, redundantă. Străbătută uneori de stângacii tehnice, de scăpări cacafonice şi pleonastice, jonglând cu avalanşa de neologisme destul de bine, utilizate corect, Cosmin, cu textul citit, a uimit prin talent. Text opresator, dă verdictul Lili Goia. Şi bunele si relele trebuie "contabilizate" corect. Bilanţul aparţine autorului. Gergel Vascu citeşte poezie. L-am ascultat. În rest, e băiat mare, să discearnă.

Bună-seara am dat...

Pe ***Corabia Literaturii***, astă-seară Ştefania Oproescu împreuna cu Alis în Ţara Vacanţelor, Ion Săracu, Lili Goia, Victor Bour, I.D. Denciu, Gabriel Funică, Tatiana Cerneţchi, Sava Francu, Virgil Panait, Ala Murafa, Cosmin Dragomir, Adrian Ţiglea, Florin Paraschiv, Georgel Vascu, fireşte, Gheorghe Neagu, căpitan, iar matroz de serviciu, Cosmin Dragomir. Dacă am omis pe cineva, e scuzabil, a fost involuntar. Traseu pe ape limpezi, dar paradoxale. Bună-seara ne-a dat poetul **Gheorghe Verginel Chirină,** descoperirea lui Vergilius. Un succint CV, o lectură, de asemenea. Poeme intimiste, estetice, de factură religioasă. I.D.Denciu crede că cel puţin trei dintre ele sunt reuşite. Retorice sau simple enunţuri prozaice, poeziile lui Verginel Chirină prezintă o îmbinare a două stiluri: abstractul, greu de transferat în lirică, şi popularul, făcându-le să danseze pe muchie de cuţit. Oricum, bun-venit în cenaclu. Sensibilitatea creativă rămâne de demonstrat. Recitind câteva dintre poezii, Gheorghe Neagu se exprimă: decorative, argumentate, cu ghilimele,fără, cuminţenie lingvistică.Cam aşa s-ar defini.Prea multe vorbe, ori prea

puţine, sunt semne.Aşadar... **Cosmin Dragomir** ne arată reversul **Nebuniei**. Adică, cel de-al doilea capitol. *Même chose*, cum ar zice franţuzul. Sigur, asemenea manieră nu este agreată. Textualismul, stilul aglomerat, obositor, nu e în pas cu timpul în goană. Dar, cine va citi, nu va regreta. Dragul nostru Sava Francu încearcă (şi reuşeşte!) să ne scoată din febra poetică (ori a gripei poetice) prin câteva *glumiţe:* ***Conferinţa de presă televizată, Unui secretar de redacţie, Dlui dr. Iorgu Gălăţeanu (inspirată de lansarea romanului Blestemul Plopilor), Unui autor de versuri albe, Unuia care mă contestă, Unui prof.de matematică şi poet, Lui Viorel Munteanu***. Aplauzele şi zâmbetele (rânjetele noastre) au fost comentariile meritate şi bine primite. Mulţumit, nemulţumit... numai Dumnezeul lui ştie. De la Lili Goia aflăm o istorioară. Interesantă. Se referă la patronul nostru spiritual, Duiliu Zamfirescu, ţeparul Băncii Podgorenilor de la Odobeşti. **Fecioarele despletite** ale lui Gheorghe Verginel Chirină încheie seara. Deja sărăcită prin plecarea precipitată a Ştefaniei (cauzată de Alis în Ţara Vacanţelor şi a schimbărilor de fus-orar). Ala Murafa o urmează... Să nu dai bună-ziua, urmează beleaua. Să dai buzna... e o variantă.

Citeşte, scrie şi mergi mai departe...

Gabriel Funică nu mai citise de mult. O face rar şi bine. Aşa s-a petrecut şi în seara comentată când a decis să citească un text **funicane'weke** intitulat **Un pic mai înţepător,** cu un motto la fel de incitant: „Să vedem

despre ce-i vorba în propoziţie” . Textul nu dezamăgeşte. Nu că asta şi-ar fi propus, or ar fi trebuit să facă. Este bine construit, echilibrat. Ironia bine dozată, compact. Nu prea lasă loc comentariilor. De bun-simt, de bun-gust. **Lili Goia,** la fel de zgârcit *în a-şi lansa pe albul colii gândurile*, citeste astă-seara o proză intitulată **Copiii Lunii**. Splendoarea lecturii este dată de simplitate. Efectul obţinut prin tehnica exprimării este spectaculoas. Liniştea, emoţia, curiozitatea. Respectul!, iată, acesta este cuvântul, respectul pentru **cuvântul** răscolitor. Este uluitor (cum ar spune chiar autorul). Încărcătura poetică, frazarea, seva. Euforia creată de cele auzite este generală (?). Nu ştiu ce-şi propune sau cât îşi propune autorul, în ce procent vrea să-i fie decriptat textul. Sau, cât, mesajul. Dar starea, prin atmosfera creată, este un lux. Nu orice autor reuşeşte. Lili e una cu natura descrierilor sale. Contopit cu iarba, cu soarele, cu munţii... devine sacru precum acestea. Religiozitatea transmisă devine binecuvântare, chemare, provocare, mister. Încântat, Gheorghe Neagu *aplaudă* în stil propriu proza ascultată: „ proză cu forţă de catapultare, ce trimite pe un tărâm cu existenţe ciudate. Un gen de filozofie proprie, tratat într-un subiect unde întrebările nu-şi au rost. Lili nu se dezminte. Şi, ca un izbuc-metafora, textul este o reuşită” . Ştefania Oproescu crede că Lili Goia şi-a găsit deja stilul de exprimare. În orice altă revistă ar fi depistat textul, chiar nesemnat, l-ar fi recunoscut. Deloc convenabil, după un asemenea text greu, **Tatiana Cerneţchi** îşi citeşte lucrarea intitulată - **Jntunericul.** O poveste de dragoste, cu excese lingvistice şi de relatare, peste care creionul roşu trece neîndurator. Candoarea şi sensibilitatea nu trebuie demolate. Aşa că, îngăduitori,

acordăm o a doua şansă. „Boss” – **Gheorghe Andrei Neagu-** citeşte o nuveletă, **Căsătoria.** Multitudinea personajelor dă acest drept textului: Aglae, Prichici, Mitruţ, Jenică, etc. Personaje bine conturate, dar comune. Niciunul nu iese în faţă prin nimic. Un poliţai “navetist” , pe care-l regăsim şi în tren şi la finalul nuvelei. Un subiect dinamitat de dialog , antrenat de acesta. Care, totuşi, n-o opreşte pe Ştefania Oproescu în a-l descalifica, dând o bilă neagră *patetismului intolerabil.* Finalul este şocant, iar subiectul desprins din ştirile orei cinci. Seara a fost frumoasă, dacă excludem starea de plictis a lui Vergilius. Parfumul toamnei să fie vinovat?!

Literatura în epoca de fier a zeiţei Kali

Doi poeţi, doi epigramişti, un spirit critic, (!), un prozator... inventariere?! Nu, doar o trecere-n revistă. Este literatura anilor ’90 în căutarea unui nou limbaj?! Mă întreb, vă întreb. Poeziile lui Gheorghe Verginel Chirină nu se înscriu în niciunul din cele ştiute; pentru că şi poeziile Valentinei Bâtcă oscilează între genuri; fragmentul citit de Lili Goia astă-seară are mai multe registre. Dar, iată ce s-a citit. **Gheorghe Verginel Chirină** poezie: **Dacă n-am fi fost ruine, Peisaj de iarnă, Aş vrea să sfârşesc, O metaforă goală, Cu minţi de fier, Prin nopţi de toamnă.** Cele citite anterior au fost mai izbutite. Dar, cum a zis şi I.D.Denciu, “***orice, poate fi literatură, cu condiţia să o faci cu măiestrie” .*** Nu orice aluat se transformă-n cozonac. Uneori, nici măcar în pâine. Ploaie de neologisme. Mai indicată, cea de meteoriţi. Efectul? Capuri sparte... .agresate.

Greşelile gramaticale sunt taxate drastic. Cât priveste calitatea poeziei din această seară, slăbuţă! De aceaşi părere a fost şi Gabriel Funică. Lili Goia, Ştefania Oproescu, Gheorghe Andrei Neagu... un duel în replici scurte, conduce spre un singur sfat: exerciţiu. **Valentina Bâtcă**, reprezentată prin vocea Ludmilei Bârsan, citeşte o serie de poezii la fel de contradictorii. Cu ziceri destul de bune, cea care a ţâşnit, ca să spunem aşa, a fost poezia **Ploi-noi. Ion Săracu** citeşte câteva epigrame, patru, cu temă. Le va trimite la concursul de la Reghin. De aceea ar dori să afle opinia cenaclului asupra valorii lor. După lectură, are confirmarea cenaclului. Sava Francu are o epigramă adresată **Zilelor de la Mărăşeşti**, din care, am reţinut doar " *lipsa braşoavelor şi a izului de usturoi" .* (aluzie la primarul de Mărăşeşti, Emilian Braşov, şi la directorul Direcţiei pentru Cultură, Puiu Usturoi). Două *personaje* ce nu au onorat manifestaţia. Surprinzătoare a fost **Ludmila Bârsan.** Cu (im)-pertinenţă şi-a permis să analizeze cartea criticului literar Alex.Ştefănescu. Carte, cu un conţinut de texte critice referitoare la *literatura* apărută după anii '90. Grafomania să fie un cusur numai al doctorului Ciocâlteu sau şi al dl. Alex Ştefănescu? Să fie vorba, de "virusare" ? Ei bine, textul Ludmilei este unul foarte curajos. Bine scris pentru o liceeană, drept pentru care merită felicitări. Seara se încheie fascinant, cu un recital-spectacol oferit de textul lui **Lili Goia, Acuarele.** Ascult , şi privesc. Fur cu coada ochiului chipurile celor tineri: **Arthur Toth, Ludmila Bârsan, Cosmin Dragomir, Gabriela Mocanu, Tatiana Cerneţchi...** Chipuri expresive, inocente, clare. Transparente. Nu pot spune acelaşi lucru despre cei adulţi. Cărora nu li se citeşte pe chip, prea uşor, efectul

lecturii. Timid, şi cu rădăcini în calculator, Arthur îndrăzneşte: „ o curgere de idei bine scrise. Profunzimile textului sunt date de maturitatea autorului şi dexteritatea scrisului. Abilitaţi ce sunt redate în imagini senzoriale şi cromatice. O literatură de fond şi nu de formă, o literatură care place” . Vergilius nu-i împărtăşeşte părerea. Dacă scuturi bine textul, spune Virgil Panait, nu rămâne nimic. „Cum adică, sare vexat Cosmin. Scuturi un măr: împrejur, numai roade. Asta e nimic? Jn acest text, Lili Goia redă carnal şi literar, sentimentul” . Obsedat de Marquez, pe care-l întrevede în orice talent licărit (nu e cazul lui Goia), Gheorghe Neagu subliniază evoluţia pasajelor dinspre poetic spre proză, punctul de unire între aceste două genuri ce îl apropie pe Lili Goia de genul Marquez. O carte, un volum de câteva zeci de pagini îl va clasa desigur, într-o categorie sau alta. Lili are talent, scrie aproape fără cusur, impresionează. Va avea forţa necesară pentru alcătuirea unei cărţi?!... timpul va decide. Şi, mai ales, Lili Goia.

qui s’aiment se taquinent
Sau, ca o revoluţie spirituală, POEZIA!

Seara începe cu un **La mulţi ani!** poetului **Constantin Ghiniţă**. În cea de-a zecea zi a lunii noiembrie, **Cenaclul Duiliu Zamfirescu** îl serbează pe amicul Tică Ghiniţă. Mirosind încă a cerneală, sărbătoritul ne tratează cu poeme abia născute: **Oglinzi paralele, Poetul, Lumina pentru care mor, Rămân la fel ca pân-acum, În trupul meu tu ai născut, Repetând aceleaşi legi sub alte legi.** Nemulţumit de tehnica

poetică, Vergilius îl asigura pe Ghiniţă că: „ aceste poezii îi asigură ieşirea din găoacea Vrancei. Cu aceste poezii trece cu brio de la apelativul popă la cel de POET!” ... (*Recitind notiţele mă amuz. Cel mai adesea. Uneori condamn credulitatea, alteori, îngăduinţa şi tăcerea. Dar, perseverenţa şi tenacitatea sunt calitaţi statornice care-mi vor rămâne însoţitoare de bord şi pentru care sunt mândră).* Am considerat necesară această paranteză, voind să accentuez nestatornicia altora, schimbarea de poziţie şi opinie. Cei în cauză ştiu ce vreau să spun. Suntem schimbători, e drept. Dar, radicali?! Emoţionantă părerea lui Gheorghe Neagu: „ Sunt un adept al poeziei rimate. Îl felicit pe poet cu sărutări pe suflet. Începe acest nou registru cu poezia **Oglinzi paralele**, atacând în forţă. Evoluţia se observă cu uşurinţă. Desprinderea de mistic, abordarea genului erotic mă face să susţin că avem de-a face cu o poezie bună. Alegerea majusculei pentru anumite cuvinte, voia poetului.” Tenis de masă” între Ştefania Oproescu şi Gheorghe Neagu. Mingea la fileu. Dar, *“qui s’aiment, se taquinent*” ... pluteşte liiiiiiiiiiin, replica în fumul aromat al pipei, învăluind jumătatea de zâmbet a replicantului... .ştim urmarea. Peste poemele lui Gheorghe Verginel Chirina tragem cortina. **Ştefania Oproescu** ţine să demonstreze că şi versul alb poate impresiona. Astfel, ascultăm: **Timpul vânătorii, Migraţie, Apocalipsa, Delirul fulgerului alb.** Cea mai tare, a zis lord Denciu, (în erecţie, a şoptit vocea cârcotaşă) mi s-a părut a fi poezia “Timpul vânătorii” . În aceste poezii, Ştefania Oproescu se autodepăşeşte. Iar când îţi depăşeşti condiţia, e numai de bine. **Nicolae Sandu**, deloc descurajat, citeşte câteva poezii fără titlu, mai exact**, Hai-ku.** Poezie bună. Alăturarea de poezia lui

Appolinaire nu poate spune decât acest lucru. Lord Denciu remarcă filonul unei noi şcoli de poezie, al cărui ton l-a dat Vergilius. Incluzându-i în acest segment pe Adrian Botez, Constantin Duşcă, Nicolae Sandu. Din când în când pe la cenaclu, **Dumitru Bordei** cu poezie şi, destul de bunicică; " (sânii femeii înţeapă cerul/ curg lacrimile lui Dumnezeu/ pe pământ azilant (vorba aceea)/ între a fi sau a nu fi/ poezia *Azilant- vorba aceea*-.)"

" Ca poet, Virgil Panait îşi construieşte o imagine modestă în creaţiile sale dorind mai mult să evidenţieze eterna condiţie mizeră a omului de artă. Astfel, reuşeşte să-şi exprime ideile într-un mod plăcut, cu iz melancolic, ironic şi umoristic." Am extras acest scurt fragment dintr-un simplu motiv: uneori lăsăm să ne scape de sub control vorbe, fapte... Comentariul, semnat Violeta Ioniţă, este făcut volumului de poezie **Poemul precum actul Sexual** - volum, ce aparţine poetului Virgil Panait. Comentariul mi-a atras atenţia şi, citind printre rânduri, întrezăresc un alt chip al poetului. Alăturând cuvinte precum *iz şi melancolie*, or *jongleria cu mai multe măşti*, uneori *folosirea mănuşilor*, ei bine, aceste expresii trag un semnal de alarmă! Să fi întrezărit juna noastră pictoriţă o altă faţă a poetului?! Lăuntrul umano- poetic, a lui Vergilius?... faţeta- *înţeleptului îmbrăcat în haine simple?!* Oi fi înţeles eu bine, sau, am rămas între rânduri?!"

Nimeni nu mai poartă doliu după privighetori

Nu ştiu exact, nu mai ştiu exact numele privighetorilor. Nici nu vreau să-l ştiu. De fiecare dată când recitesc câte ceva, îmi produc un şoc. Unele

înscrisuri îmi produc ilaritate, altele, bucurie, altele uimire... şi nu contenesc să mă dojenesc pentru ... naivitate. Tot din când în când printre noi, poetul **Ion Panait,** pentru care nutresc o preţuire fără margini, însoţit adesea de nemulţumiri şi reproşuri, "distruge" armonia creată în cenaclu. Îi impută prozatorului Gheorghe Neagu o implicare prea mare, o pierdere de timp, cu aceşt tineri care diluează valoarea cenaclului. Dar, cel mai adesea domnia sa, poetul Ion Panait, uită, sau a uitat de mult că, noi oamenii avem nevoie de sprijin şi încurajări. Indiferent de vârstă. Iar aceşti minunaţi copii, pe care Gheorghe Neagu i-a luat sub aripă protectoare, cu toată iubirea, încurajându-i, sprijinindu-i, nu pot constitui un subiect de conflict. În schimbul unui sfat, oferă prospeţimea vârstei, exubernţa, veselia, bucuria, nebunia, angoasa... .Şi, când spun sprijin, cuvântul include multe posibilităţi. N-am acordul nimănui să dezvolt ideea. Dar, nimeni nu-i lipsit de imaginaţie. Gheorghe Neagu le-a fost alături, înrădăcinându-le încrederea în propiile forţe." Aceşti copii, spunea Gheorghe Andrei Neagu, în loc să se plimbe, să danseze, să se joace de-a iubirea, ori pur si simplu să doarmă, ei "cheltuiesc" din timpul lor, scriu, citesc, ne sunt alături. E minunat că mai exista copii de acest fel. De aceea vă cer, vă rog să fiţi îngăduitori, să-i ajutaţi." Aşa se face că, **Ludmila Bârsan, Valentina Bâtcă, Victor Bour, Raluca Ana Maria Stroe, Cătălin Boacnă, Cosmin Dragomir, Natalia Cebanu, Aliona Munteanu, Diana Blănaru, Adriana Avram, Mihaela Prodan, Tatiana Cerneţchi , Arthur Toth, Gabriela Mocanu, Adrian Simion, Alina Tătaru** şi alţii şi-au făcut obicei în a-i solicita ajutorul ori de câte ori se confruntau cu

diverse probleme (şcolare sau particulare). Preludiul serii, mult prea lung, lasă loc lecturii. **Cosmin Dragomir**, proaspăt **premiat** pentru proza **Nebunia**, atins de *cioranită,* scrie o proză de nedemolat. **Valentina Bâtca** cu poeziile: **Personaje, În cer, Forţa, Frig, Moarte, Cutia, Hexagon, etc,** obţine drept răsplată o pagină în revista **Oglinda literară**. Confirmarea, într-un cuvânt. Tatiana Cerneţchi a început să gândească poetic. Până la poezie adevărată, n-are altceva mai bun de făcut decât să exerseze. **Marin Moscu** (prin vocea lui Gheorghe Neagu) citeşte poezie: **Rostul lumii, Marea de semne, Natura statică, Sărut neînchipuit.** Fără comentarii. Politica acestui cenaclu spune că," în absenţa autorului textul citit nu se comentează" . Drept pentru care... „ nimeni nu mai poartă doliu după privighetori, toată lumea scrie poezie!" Pe drumul întoarcerii spre casă, Lili Goia recită din poezia lui **Ion Panait**: „Veneam din Crimeea/ în spatele frontului era linişte/ în aerul încremenit al păcii răguşite la orizont/ cohorta aceea de prepeliţe cădea secerată/ de moarte undeva, în aerul plin de neghină al asfinţitului/" .

Prepeliţă speriată îmi furişam paşii în întuneric, alungând noaptea, însingurarea... De ce? Tocmai m-am despărţit de Lili Goia, Gheorghe Neagu, Sava Francu, Constantin Duşcă, Ioaneş Constantin, Tatiana Cerneţchi, Nathalie Cebanu, Ludmila Bârsan, Victor Bour (ultimii doi premiaţi ai Festivalului ''Iulia Haşdeu'' de la Cernăuţi), Cei doi Panait, Ion şi Virgil, Ala Murafa şi, fireste , vedeta serii, Cosmin Dragomir.

Cuvinte bio

O salutară şi brutală reevaluare face să reconsiderăm ambiţiile spirituale, ce sălăşluiesc în

profunzimile fiecăruia. „Stenograma serii, semnată-parafată” s-ar putea rezuma cam aşa: eseul **Memorie, reconstrucţie, mărturie** sau “Despre cine şi cum ne-a distorsionat destinele, comentariu la cartea **Virginiei Şerbănescu- Scântei din vatra-vremii** – eseul a fost semnat de **Ioan Dumitru Denciu**. Nu poate fi, nu trebuie comentat. **Ion Săracu**, epigramistul, citeşte câteva cugetări... (necugetate, spun cârcotaşii): **Călătorie în zori, Rodeo, Avansare, Western**. Proză rimată suculentă. Seara aceasta este una memorabilă. Şi, dacă Violeta Ioniţa, fără voie, cu siguranţă a atins puncte nevralgice, iată **Lili Goia,** dintr-un considerent lesne de înţeles, şi-a “pierdut vremea” analizând minuţios opul lui **Virgil Panait**. Intenţiile? Pur amicale - aşa cum a mărturisit-o chiar Lili Goia. Analiza minuţioasă, pe care Lili Goia a prezentat-o, pe câteva pagini bune, a stârnit reacţii în lanţ. De fapt, această analiză a operei poetului era un răspuns la **scrisoarea pierdută** adresata de Vergilius scriitorului **Ismail Kadare.** Profund jignit, mâhnit, Vergilius a tratat cenaclul, din seara aceea, cu **multă răceală**. Distanţă. Demn de notat comentariul **Janinei Vadislav**, de-altfel cel mai pertinent: „ Aş fi încântată dacă cineva mi-ar citi cărţile cu atâta atenţie şi mi-ar descoperi părţile bune şi rele în urma lecturii lor. Virgil este un fericit. Iar Lili merită felicitări” . Poliţe plătite (metaforic), răutate contabilicească, monitorizare, profiluri poetice, patos... Şi **Arthur Toth** aruncă piatra (la vârsta lui, nu-i de mirare**): Frăţia pietrelor,** text în şase subpuncte, bine tensionate. „Ca să asculţi un astfel de text trebuie să ai ureche muzicală. M-am lăsat furat de el, ca de ape, mărturiseşte Lili Goia” . Furat de text, care-i mesajul? Ce-aveţi oameni buni, ce vă trebuie mesaj?

Proză cerebrală, aşa poate fi considerată. Faţă sau faţete ale ego-ului, fie**! Dezamăgire, inutilitate**, **sinucidere** – trei cuvinte pentru viaţă, propuse de **Cosmin Dragomir.** Sau, **insuportabila uşurare a libertătii.** Cosmin e genial. Recunoaştem stilul percutant şi profesionist în care reuşeşte să descrie angoasele malefice, într-un ritm aparent obositor. Cosmin demonstrează maturitate în frazare, puterea şi penetrarea cuvântului, comparativ cu textul citit de Arthur." O generaţie în plină formă, care ştie să se exprime, ştie să scrie foarte bine, conchide lord Denciu." Sclavi ai acestei dulci poveri, cuvântul (scris), aprobăm nostalgic, cu aceeaşi ardentă supunere.

Decembrie 2003 - Nod gordian, complici sau martori

Răruţ dar "très bunuţ" . Textul lui **Gabriel Funică** a stârnit aprinse controverse**. Caragiale,Deleuze şi Antonio Banderas -** doldora de jocuri intelectualiste. Incitant, a ştiut să puncteze valoarea lui Caragiale.Iar textul îşi propulsează autorul, în VOCE. De sorginte tragică, precum marea literatură, textul anunţă stilul inconfundabil al autorului. Un mod estetist, stil nod gordian. Cineva o va face pe Alexandru Macedon si, cu acest text , va desface cifrul, nu? După Gabriel, **Gabriela... Mocanu** cu un text **FT** (fără titlu). Halucinant, oniric, antrenant, demn de ciclul "inscripţionări pe creier" . Cosmin are o singură întrebare: De ce un mistreţ face cât patru fete? Am trăit cu teama unui mistreţ deghizat, à la Ionesco, completeaza Cosmin.. *Derulându-se ca un tăvălug aş încadra proza în*

trei termeni: a plăcea, a visa, a se mistreţi (lord Denciu). I se propune chiar un titlu pentru textul ei: „ În vestiarul viselor" – sau – "Domnişoara" şi s-ar rezolva simbolul mistreţului. Astă-seară, **Cosmin Dragomir** vrea să (se) ne convingă de talentul lui poetic. Nu prea reuşeşte. Unii spun că are fior poetic, alţii dimpotrivă. Consideră că tot suflul artistic l-a consumat în proză. Adevărul, pe undeva, pe la mijloc. Gazda noastră, dl. **Eugen Anghel** ni se alătură la sărbătorirea zile de 1 decembrie. Nu fără să se intereseze de confortul nostru, aşa cum îi este obiceiul.

Baladă pentru frumoşii nebuni ...

Aniversarea "micuţei noastre" , revista **Oglinda literară**: împlineşte doi ani. La sugestia Janinei nu se citeşte, se cinsteşte. Răsfoim reviste, propria revistă la cel de-al 24-lea număr. Comentăm, fumăm, glumim. Salutăm întoarcerea altui fiu rătăcitor între noi, Florin Paraschiv (cel dintâi fiu rătăcitor este George Costin). Ion Săracu, Moni, "argint-viu" ca de obicei, "epigramează". Le aşterne pe hârtie. Primesc provocarea. Dar, iată replica la versurile lui Ion Săracu dedicată aniversării: „ *în capul mesei, Ghiniţă, răspopitul-poet/ se pare că nu-i pasă de noi/ îl doare în sonet/ Alăturea de el, Janine de la PRIMA/ Zâmbeşte, şuşoteşte, un tête-à-tête (?) prozaic, cu Lili Goia-boemul talentat/ Cedează surâzător şi laic/ Se lasă, antrenat?/ Ce joc mai e şi-acesta? Se-ntreabă cronicarul, un strop mai degajat./ Prin abur şi prin fum, nostalgica Ludmila/ strecoară Tatianei, surâs cu înţeles: ce-i toată alandala şi chix harababura?/ Cafele, pepsi, tachinări şi vin./ Dureri de cap, suspine şi venin/ O poezie albă era de preferat/ Eu, am promis amicei. Şi, iată cum intru în rahat! (să mă*

*ierte delicata mea prietenă, n-am găsit alta rimă!)dureri-de-cap, "rimează" cu lord Denciu/ iar suspine şi venin, cu suavul Florin/ la cognac lângă futac/ astfel o să-i vii de hac durerii tale de cap!/ recomandă doctoriţa întinzându-i cafeluţa/ Din când în când rimate cad versuri mai "forjate" / de după umăr boss/ ul; le zice jumătate. Gabriel zâmbeşte, tace, surâde... / e cavaler al "mesei rotunde" / Ştefania poetesa, cu Janine în duet/ nu se bat în sabii florale/ ci, "în gradini de ciment" / Vine Victor. Trece nour/ Nu degeaba i se zice sic!/- simbolic, Victor Bour/ Iata! Vine, vine, vine... bodygardul lui Janine... „ *** " măi, Cosmine Dragomire, ia! Atenţie la tine!/ Îs Oglindă-Oglinjoară cu pretenţie în ţară./ Şi, voi toţi frumoşi-nebuni/ Ce vă credeţi cei mai buni/ Voi , scribari şi condeieri,/ cei de azi şi cei de ieri/ Luaţi aminte la mine: fie, chiar şi de Crăciun/ Când şederea e un bun/ N-o ţineţi una-întruna/ şi, mai scrieti câte una/ Eu, vă cer, vă rog, vă spun: La anu' şi, la mai BUN!"*

Figuri, figuranţi şi figuri de stil...

Timpul... Cât de preţios! Unii nu-i cunosc valoarea... Sau, puţin le pasă de timpul altora. Cu tot creditul acordat de poetul Ion Panait, debutanta serii, cu "literatură" pentru copii, a dinamitat seara. Prezenţă maximă. Nume, care au trecut meteoric, de aceea nici nu le voi menţiona, decât pe cel al cititoarei care a creat explozia: **Ana Toader!** Intersant cum lectura acestei doamne a flambat-o chiar şi pe blânda şi delicata Ala Murafa. De fapt, ea a dat tonul. Nu se mai înţelege nimic. *Monolog, monolog! – tună Gheorghe Neagu.* Zadarnic solicită moderatorul cenaclului acest lucru. Imposibil.

Dialog! Cine cu cine... Janina, Toma Barbăroşie, Lili, Virgil, Cosmin, Ştefania... uf! Replicile, indignarea cad precum fulgerul. Nici despre literatură naivă nu poate fi vorba. Într-un moment de respiro, Gabriel Funică reuşeşte să-şi strecoare recomandarea: Scrierea cere aerisire, revizuire. Exerciţiu. Şlefuire. " Aiurea! Pe vremea lui Harry Potter cine-şi omoară timpul cu un text atât de obositor?!" După potolirea spiritelor, când figurile par înrămate, în căutarea figurilor de stil, îndrăzneşte să tulbure precara acalmie, **Victor Bour** cu un fragment din romanul **Castelul de dincolo de ploi.** Hai! Opinii? Să fim serioşi. Frânturi... voci suprapuse, şuşoteli... ridicări din umeri. Ce mai, ca la Turnul Babel. De reţinut: Astă-seară, Ion Săracu nici n-a foşnit. Ar trebui subliniat, ori folosite majuscule. E, de parcă nu-i el. În schimb, Toma Barbăroşie are "combustie vioaie" . Vergilus a trecut la *demolări*. A desfiinţat, pur şi simplu, fragmentul citit de Victor. A găsit chichiţe de tot felul. A prevăzut inclusiv replicile Janinei şi ale lui Lili Goia, adepţi ai prozei lui Victor. Dar, ca de obicei, Lili Goia, prieten al pixului şi carneţelului, notase minuţios plusurile şi minusurile sesizate. Despre alerteţea, dinamismul, acurateţea dialogului, dar mai ales despre final, pe care-l găseşte magistral, Lili susţine cauza, citând textual replica de final: „ *voiam la mine, la ţară*... „ .Ştefania Oproescu încearcă să fie imparţială. În trei puncte, dă replică Janinei. Care, ca şi Lili este susţinătoarea îndreptăţită a prozei lui Victor. Iată cum punctează Ştefania textul: 1) proza este plăcută, Victor a reuşit un salt extraordinar; 2) e bine că are multe lecturi, cam în forţă; 3) mă întreb cât de bine sunt asimilate, cât bine îi pot face? Se cam contrazice, dar e problema ei. Minunată replica

epigramistului Sava Francu: " cine ştie, zice Sava Francu. Poate, peste vreo doi-trei ani, când Victor va ajunge un scriitor renumit, voi fi mândru că am fost colegi de cenaclu" . Drept răsplată ne citeşte **epigrame** (diplopic, **Sava Francu** citeşte cu batista sub lentilă): ***Pentru Ion Panait, Lui Virgil Panait, Lui Ion Sărac, Unui Tănase Scatiu modern, O urare de pensionari, Cadou de Anul Nou, Publicitate, etc.*** Epigramele au detensionat, oarecum, atmosfera. Nu mă pot opri să nu constat că, peste atmosfera arţăgoasă, ce dăinuise întreaga seară, prin umorul epigramelor, s-a aşternut un văl ca de mătase**. Cosmin Dragomir** citeşte cap.II **Cimitirul** din lucrarea ***Trei cuvinte pentru viaţă***." *Fii dur cu tine*" – i se recomandă, după ce-i sunt enumerate "defectele" de stil. Citeşte **Toma Bărbăroşie,** poezie. Câteva titluri, dintre care amintesc: **Reflux, Supervară, De facto, Poveste de demult, Cantata unui fiu natâng,** etc. Citite cu talent actoricesc, poeziile lui *Barbarosa* sunt, (par?) de calitate indiscutabilă. Nonşalant, asortându-şi intervenţia cu o glumiţă suavă, Florin Paraschiv încearcă să atenţioneze poetul că: *nu-i de bon-ton siguranţa pe care-o flutură sub nasul nostru, fie că suntem cititori mai mult sau mai puţin avizaţi.* În discursul său, Florin Paraschiv aminteşte de Urmuz, şi umorul acestuia; de Topârceanu, ca pe un *arhaic dragălaş. D*ar, nici aceste alăturări nu par să-l satisfacă pe autor. Alăturarea cu aceste nume sonore nu înseamnă, *musai,* comparaţie. Aluzii, sugestii, iluzii... Departe de antipoezie, cum s-a exprimat unul dintre colegi. Scurtate, nu sunt decât versificaţii. O revizuire nu strică nimănui. Aveţi perfectă dreptate. Ce de figuranţi pe lumea asta!

O buruiană în grădina artelor sau paradigma definiţiilor

Ultima întâlnire de lectură a anului 2003. Seară a bilanţului. Sunt atâtea pixuri isteţe gata să se cramponeze de cifre, încât noi, cei ce "dansăm" între litere suntem gata să abandonăm teoria băţului de chibrit. Se răsfoiesc reviste, cărţi. Gheorghe Andrei Neagu citeşte un fragment dintr-un **Manual de sinucidere,** al lui **Radu Mareş**. În ochii lui Victor Bour, Violeta Ionită, Cătălin Boacnă, Arthur, Gabriela, (Ludmila, Tatiana, Olga Cosma, deja au intrat în vacanţă), în ochii acestora joacă lumini de peron, lumini de brad de Crăciun. Şi totuşi, noul student, **Cătălin Boacnă** îndrăzneşte să definească pentru urechile nostre următoarele instituţii: „**Definiţia Liceului" ; Definiţia de literatură amestecată" ; şi "O scrisoare placentară" .** Deloc impresionaţi, zice brutal Gheorghe Andrei Neagu. „Viaţa de student nu şi-a pus *încă* amprenta. Nu-i decât un lung exerciţiu al *corijenţei puiului de cioară.* Cele trei ipostaze prezentate de Cătălin, ficţiunea, şocul şi lapidarea poetului nu sunt decât joacă, repet, o înşiruire de cuvinte. Este vremea să prezinte proză matură. Joaca de-a metafora din "Scrisoare placentară" pare ceva mai închegată, dar unde sunt trăirile?!" . Janina jubilează. Sare arsă: „ unde-i Marquez al dvs. pe care-l ridicaţi în slăvi, ieri-alaltăieri?! Să fim serioşi, e departe de ideal. Nişte "joace" care definesc autorul, atât! Vorbiţi de tendinţe de scriere, ei bine, ele sunt naivitatea şi impostura." Intervine Lili Goia care subliniază una din lipsurile cele mai grave ale autorului: limbajul aristocratic. Corneliu Fotea îi recomandă să-şi disciplineze

imaginaţia. Şi, să scrie o carte, care îl va pune sau re-pune la locul cuvenit. Dacă mă gândesc bine, aceste lucruri şocante sunt subiectele tinerilor condeieri de azi. Un punct comun: foamea scrisului. Mapa cu grafiile Violetei Ioniţă încheie, colorat, seara.

Se apropie un Nou An. Se impune vacanţă. Om fi obosiţi? „La mulţi ani!” - dragi colegi de cenaclu. Vă doresc şi îmi doresc un an mai bun, mai prietenos, mai fertil, mai sincer**.” La mulţi ani/ 2004!”**

ANUL 2004

Şi, pe Nichita îl doare în cenuşă

Dulce vacanţă! Nu pot să cred că pe unii i-a înspăimântat Gerul Bobotezei. Temerarii "cercetaşi" (sic) au îndrăznit. Au înfruntat viscolul, gerul, frigul năprasnic, nămeţii... Unde eşti Ştefania?! Din lipsă de "producţii literare" se citesc două nateriale de analiză. Lord Denciu citeşte un text al **Virginiei Şerbănescu - O întruchipare a armoniei** - remarcabile trăiri alături de Cella Delavrancea. Ştiaţi că I.L. Caragiale a murit, în locuinţa sa berlineză, în acordurile muzicii lui Chopin şi Bach, executate de doamna Cella Delavrancea?! Tinereţea ei uimitoare, vitalitatea, aveau să ne şocheze urmărind spectacolul oferit la sărbatorirea centenară a domniei sale, concertând la patru mâini, împreuna cu Dan Grigore. A uimit prin forţa, debordând de tinereţe. Aflăm, din documentul citit de Gheorghe Neagu că cenuşa lui Nicolae Bălcescu se află pe tărâm italian, undeva, în cimitirul Rotolli al Mânăstirii Capucinilor. Cum se va face separaţia şi cum se va returna în ţara, credem că şi pe Bălcescu îl va durea exact în cenuşă, vorba Marelui Nichita. Ei, dar cât de Mare a fost Nichita, ca poet, încearcă să stabilească C.T.Popescu într-un articol de jurnal, în care sugerează arderea operei poetului, aproape integral. **Scrisoarea pierdută a lui Vergilius** este prima ripostă. Alcătuirea scrisorii, faţă de efectul dorit, stârneşte dispute. Buna intenţie a Janinei va fi bine înţeleasă? Prea des folosite bietele expresii: "jenantul *căci*" , "infamul *dacă" ... Căci, dacă...* noi vrem să dăm o replică, ea trebuie să fie de necombătut, nu hilară!!! Nu

cu *iz-ul* bomboanei de pe colivă. Seara a fost salvată de **Sava Francu şi epigramele sale**.” La mulţi ani! – Ion-ilor!!!”

Joc de puzzle

S-a abatut gripa peste oraş, peste unii dintre noi. Vremea, la fel de duşmănoasă, nu permite o întâlnire de amploare. Totuşi... După o zăcere la pat, Ştefania Oproescu e destul de zglobie. Nu se plânge, nu-i în obicei, dar vocea alterată şi nasul înfundat o dau de gol. Urmele gripei alungate ... Şi pentru liceenele de peste Prut s-a încheiat vacanţa. Astă-seară împreună cu noi, Ludmila şi Violina. Prim cititor al serii, **Gheorghe Suchoverschi** cu rondeluri şi poezie: **Mitul fericirii, Tangenţe, Neîmplinire, şi două rondeluri: Trenul vieţii, Rondel artificial.** Ei, şi câţi bani face odihna! Gheorghe Suchoverschi are parte de o analiză pe text, valoroasă. Cea mai plastică exprimare a fost aceea a altui rondelist, Ion Săracu (părere avizată): „ două rondeluri izbutite, zice Ion Săracu, în care autorul îmbină elemente moderne, subliniind artificialitatea înconjuratoare (ex: ninsori de cretă dau asalt). Despre poezie să se exprime poeţii” . Aşa e şi corect. Drept pentru care, poeta Ştefania Oproescu, invitată la cuvânt, recunoaşte: „ *mi-e greu să mă pronunt asupra calităţii poetice. Tot ce-a citit Suchoverschi are influenţe rondelice cu parfum*! (ei, *parfum, e altceva decât izul invocat de Violeta Ioniţă în cronica sa)... cu parfum macedonskian.* ***Mitul fericirii,*** *ca poezie, face con separat faţa de restul poeziilor. Poate de aceea Gabriel o consideră filozofică” .* În schimb, Gheorghe Neagu e de altă părere. Reproşează autorului calitatea înşelătoare,

aparenţa filozofică adâncă. În căutare de rimă alunecă în facil şi recurge la găselniţe ieftine în detrimentul calităţii. **Neîmpinire** ar fi putut fi o poezie bună, dar vine cu o prozodie ieftină şi anulează tot. Cred, totuşi, că avem de-a face cu un rondelist de calitate. Vorbeşte, poete, îl îndeamnă domnia sa pe Vergilius. E rândul poeţilor, prozatorii se pot odihni, (acelaşi Gheorghe Neagu). " Ca de obicei, îşi începe Vergilius comentariul, **sunt de acord cu Gheorghe Neagu**.{ – cu această propoziţie, totdeauna l-am bănuit de o glumă lipsită de loialitate! – suspiciunea îmi aparţine, îmi asum responsabilitatea –}. „Mitul fericirii" mi se pare o poezie reuşită, excluzând nota declarativă şi goana după rimă, à la Viorel Munteanu. Combinaţia metaforei cu banalul a rezultat poezie. Cred că avem de-a face cu un poet. Proza **Marianei (Vicky) Vârtosu - Elefanţii din Johanesburg**. Un joc de puzzle**,** cu personaje încifrate. Mesajul era, de fapt, unul important. N-a avut impactul dorit. Nu s-a dorit deloc o proza erotică, aşa cum a definit-o Ion Săracu. Lili Goia citează un paragraf cu esenţă literară, îndemnând ascultătorii textului să judece, pornind de la acest fragment: „ *alergăm... alergăm cu toate puterile, urmăriţi de un nor de ceaţă. Escaladăm "spinarea cămilei" , urmăriţi de aceeaşi ceaţă densă, roşie. Furtună de nisip? Luţim paşii, înspăimântaţi. Pământul tresare. Trepidaţiile se intensifică. Cutremur?!... Un nor cărămiziu ne ia în braţe, ne orbeşte. Câinii latră speriati, găinile cotcodăcesc, cad din copaci, caiii nechează, copiii ţipă ca din gură de şarpe... Ne lipim de primul gard, ca timbrele. Pe lânga noi, trec în goană elefanţi. Elefanţii din Johanesburg, cadoul primarului... „* . E partea de substanţă a prozei. Limpezită, ar spune

ceva.''.. E părerea lui Lili Goia. Autoarea? *Şifonată* în forurile nedecodificate. În rest, totul e O.K.

Cu un pumnal înfipt în inimă

Ador întâlnirile în care numărul celor tineri ne depăşeşte. Transfer de prospeţime, infuzie de tinereţe, pentru noi, *hârşiţii speculanţi*. În fond, şi ei au avantejele lor. Care sunt? Întrebaţi-i. **Cosmin Dragomir** şi-a intitulat textul, proza, mă rog, **Buletin de presă.** Textul nu este foarte clar. De ce ar trebui să fie? Este uimitor. Alert, dinamic, profund. Un alter ego încătuşat în propria închisoare. Spirituală, ficţională, virtuală. Ritmicitatea frazării exprimă goana gândului, a trăirii. O acţiune punctată. Alerg, gândesc, stau. O anticipaţie a unei anchete poliţieneşti; cam aşa s-ar rezuma impresiile lăsate de lectură. Starea dramatică a eroului, agonia, căderea în haos, par să fie trăiri experimentate (sau nu) dar sunt bine redate. Convingătoare. De dragul exerciţiului, sau nu, de factură onirică (aşa cum au perceput-o Gabriel şi Ştefania) proza este bine scrisă. Pentru că, *la Cosmin nu contează **Ce** scrie, contează **Cum** scrie! (*Sava Francu). Gheorghe Neagu ne asigură că la acest gen de proză nu contează mesajul, textul lăsând loc interpretării. Este o reuşită literară, o introspecţie, într-un iureş ametitor" o frazare înnebunitoare, mustind de metafore. Cineva face trimitere la textul lui Anton Holban - **O moarte care nu dovedeşte nimic**; mişcare greşită, care aduce în scenă şi păreri demolatoare. Lili Goia aminteşte textul lui Borges de doar jumătate de pagină **Pumnalul**, cu

adevărat o proză scurtă care zice ceva. Recomandă autorului o pauză de scris. **Paul Andrei** de la Sfântu-Gheorghe se face ascultat prin vocea Ludmilei Bârsan, deloc ludmiliană. Dacă ar fi fost încărcată de alt sentiment decât cel al prieteniei ar fi sunat altcumva. Iată titlurile poeziilor citite: **În tine văd, Al nouălea paradis, Geneza, Furii mici, Agonia ultimei dureri.** Intersantă ordine: *în tine văd al nouălea paradis şi simt fiorul genezei unor furii mici, alungându-mă în agonia ultimei dureri.* Poezie de rezistenţă, de factură eminesciano-eseniană, intelectualistă. Dovedeşte cultură poetică, într-un cuvânt, publicabilă. Tot poezie a citit şi **Olga Cosma. Hai-ku.** Rugăciuni strigate la cer... .**Dumitru Bordei**, tot poezie. Versificaţie umoristică, bine gândită, nu poate fi vorba de poezie căci... vocea cârcotaşului tună: „ mai lăsaţi-le fraţilor şi prin sertare!” . Opinii auzite? Nu. Tăceri ascultate... dureros: „ **ca un pumnal infipt în inimă”: “**dacă aş avea puterea/ m-aş preface-n rugăciune/ ca să strig/la cer/-“ (... **hai-ku,...** Olga Cosma).

Oră deschisă... de literatură

Lili Goia e decis să ne dea o lecţie. Nu de oricare, ci de literatură. Aşa cum numai el ştie. A scris un eseu despre proaspăta apariţie editorială ce-l vizează pe Ioan Dumitru Denciu. Eseul – **fără titlu** – prezintă urechilor noastre şi sufletul lor pe măsură, o intersantă viziune asupra metaforei, a imaginilor create de poetul **Denciu** în volumul **Îmblânzirea destinului**. Ascultăm cu luarea-aminte. Altfel, cum “să traducem” sprâncenele ridicate ale lui Gheorghe Neagu - dialogul telepatic între Ştefania şi Gheorghe Neagu. Atenţia excesivă acordată pipei

neascultătoare, a lordului Denciu (nici pipă n-am fumat, nici gura nu-mi miroase a cireş... altă floare, **poezia!**). Se propun titluri pentru eseu: *Visătoria* unui copil - or, Versuri cu picioruşe de păianjen... Autorul este emoţionat pâna-n rărunchii pipei neascultătoare. Solicită purificare de futac (pipa, nu autorul). Răsfoind paginile, Ion Săracu sare de pe scaun. Cineva îl linişteşte: „ lasă, Moni, nu te mai agita. Lili ţi-l dă acasă să-l citeşti pe-îndelete." Textul nu e prost, a ţinut să precizeze făuritorul lui. De fapt, eseul dezbate feelingul poetic pe diagonală, verticală, orizontală. Şi, ca să rămân în acelaşi ton, amintesc replica lui **Ernesto Sabatto,** atunci când a fost întrebat dacă e mulţumit de romanul **Abadon exterminatorul.** Răspunsul a fost cam aşa - scurt: „ **nu-s atât de canalie**!" . Cam acelaşi lucru poate fi spus şi despre cei doi autori vizaţi: al **Îmblizitorului de destine** şi, al eseului construit pe marginea volumului. Printre fumul şi aroma de cireş, I.D.Denciu citeşte un poem (traducere) ce aparţine lui **Benitto di Polito**, care este dedicat nonviolenţei, pădurii amazoniene, **povestea lui Cico Mendez.** Un singur cuvânt ar califica lectura: splendidă. Înaintea plecării spre casele noastre, **Sava Francu**, aşa cum îi este în obicei (ce obicei, don'le, ce obicei!!!!), "ne sedează" cu epigrame. Cele mai bune... .Micuţa Picasso ne încântă vederea (şi sufletul), vorbindu-ne despre bucuriile vieţii studenţeşti, despre examene şi profesori.

Europa în cinci ipostaze

Geruri cumplite. Dincolo de viscol, noi, numai voinţă şi “doruri” . Sunt anunţate genurile lecturilor din seara aceasta: scrisoare, basm, eseu, poezie. **Cosmin Dragomir,** deloc dezarmat, citeşte scrisoarea intitulată **- Onest cu mine însumi** şi, o poveste **FT (** am precizat, acest **ft,** înseamnă fără titlu, nu altă drăcărie, la care aţi fi tentaţi să gândiţi). Analiză, critică, sugestii, testare. Povestea n-a impresionat. Limbajul bunicului se confundă cu cel al autorului. Ar trebui să existe două voci, or ele se confundă. Pe scară valorică, scrisoarea e ceva mai sus. Cineva tresare: “scrisoarea?” Hmm... de fapt, ce mă priveşte dacă a purtat cravată de pionier sau de şoim, căci pe timpul revoluţiei tu erai şoim. Nu ştiu ce ai putut sesiza” ... Comentariile cenaclului par să-l distreze pe Cosmin. E bine aşa. **Lord Denciu**, totdeauna fumător de pipă, astă seară, una a păcii, intervine. Citeşte episodul unu al serialului propus. Acest prim capitol se numeşte **În căutarea zeiţei Europa**. Subiectul, căutarea şi găsirea comunicării perfecte. Trimişi direct în mitologie, între aceste personaje, avem nevoie (unii dintre noi) de explicaţii. I se solicită autorului ceva umor în plus. Se produce un dialog între Gheorghe Neagu şi Ioan Dumitru Denciu. I se cer completări. „ Cartea se vrea una de călătorie, de calătorie culturală – explică autorul. Ca prefaţă ar avea acest prim episod. Mi-am propus să abordez problema Europei din punct de vedere mitologic. Călătoria ar putea sfârşi prin găsirea sensului” . Până aici, totul e limpede. Janina, care nu-şi găseşte locul în scaun, atacă direct: „Vocea, bucuria, eleganţa şi siguranţa cititului au fost grăitoare. Vi s-a citit mulţumirea pe chip. Ce-aş putea să mai adaug?” . Chiar dacă miopia nu mi-a permis să sesizez aceste detalii, cu

siguranţă Janina are dreptate. Dumitru Denciu s-a mişcat în subiect ca peştele în apă. Curaj şi tenacitate. Iată două calitaţi demne de observat. Da, la **Olga Cosma,** pe care, nici pe ea, n-au dezarmat-o criticile. A ţinut să demonstreze că poate gândi şi simţi poetic. **Hai-ku-**urile citite au fost altceva. Cosmin, puţin confuz, poate în căutarea celor şaptesprezece silabe rătăcite ale versurilor citite anterior, dă din umeri şi ne avertizează: „ eu nu comentez poezie, dar, v-au auzit!” . Şi ce? Pot să spun şi tare, zice Janina: „ sunt publicabile, demne de **Oglinda... „**

Proză tamizantă şi poezie sapienţială

Sub titluri preţioase, aşa cum au procedat Cosmin Dragomir şi Ion Săracu, sau, pur şi simplu fără titlu, cum au procedaţi alţii dintre noi, se citesc răspunsurile la provocarea lansată de revista **Oglinda literară**. Dar, mai bine, “s-o lăsăm cum a picat... „ . Prin vocea Ştefaniei Oproescu ascultăm textul **Anei Iuga** intitulat **Jojo.** O înlănţuire de fraze puerile. Facile, cu un mesaj banal de *banal.* Dacă autoarea suferă de boala scrisului, ce altă recomandare, decât exerciţiu intensiv? E proză, dar una ... *tamizantă.* **Olga Cosma** are nerv. Decisă să ne convingă de aptitudinile ei poetice, iată, încearcă în dulcele grai al lui Baudelaire (limba română neajungându-i) următoarele versuri: **Eu-tu, Jocul, Infinit, Piatra.** Sensibilitate şi... cam atât. Irelevant. Despre ceilalţi poeţi care au citit, pe scurt: tinichigerie! Verdict à la Lili Goia. Lord Denciu, dencit: „ poezia lui **Suchoverschi** are ingeniozitate, profunzime, dar şi

greşeli de exprimare. Genul ludic al poeziilor ne îndreptăţeşte să le încadrăm la genul poezie *sapienţială.* Suntem între evenimente de maximă importanţă pentru urbea noastră: **154 de ani de la naşterea lui Eminescu; 24 ianuarie, ziua Unirii Principatelor şi! Redeschiderea Teatrului Municipal Mr.Gheorghe Pastia! Salutăm cu drag toate aceste evenimente.** Ba, chiar mai mult. Implicit.

Défloré... spiritual

"Boos" lipseşte. Treburi importante! Un nou "vizitator": Viorel Crângaşu, de pe plaiuri buzoiene. (De la *şcoala Marafet*, unde a frecventat cenaclul jumatate de anotimp). Foarte curios, musafirul nostru a vrut să ştie dacă avem printre noi şi tineri. Curiozitatea i-a fost satisfăcută prin apariţiile **Ludmilei, Tatianei, Olgăi, a lui Cosmin, Cătălin, Ala Murafa** etc. Vechea gardă aproape completă (reamintesc absenta boss-ului), iar ca noutate: printre noi, din nou, poetul **Ion Panait.** Curiozitate? Jn fine. Cărţile au fost făcute, zarurile aruncate... Ca debutant, citeşte – poezie – musafirul nostru, **Viorel Crângaşu**: ***Pe geamul dispre miazăzi, Fiul soarelui, Pasărea de dor, Jmi făceam loc în ghearele disperării, Când Dumnezeu doarme, Jocul de-a nimic şi-o linioară, Grija, Paşi, Copilul de lună şi pământ***. N-a precizat dacă aceste versuri au fost publicate de "Renaşterea Buzoiană" . Sunt publicabile şi, balanţa o înclină **lord Denciu**: „Nota zece pentru puritate, sensibilitate şi candoare. Este o calitate să mai poţi, cu tot haosul din jur, să trăieşti cu amprenta copilăriei în suflet, la cei 26 de ani cât are poetul.

Impresionantă simplitatea, muzicalitatea simplităţii care, de cele mai multe ori, e mai profundă decât abisul" . **Ala Murafa** o consideră un gen de poezie pentru copii şi despre copii. Chiar şi-a propus un experiment şcolar cu acest gen literar, provocându-şi elevii la analizarea genului. **Mister Bardu** (Vergilius) dă cu barda! "De-acord cu don' director chiar dacă nu-i prezent. Asta nu-i poezie, e joacă... oarece îndemânare, are. Dar... „ Da, ai dreptate poete. Nu-s de nivel înalt - naţional - fie. Preferabile însă, "vlădărismelor" şi "ianuşismelor" de tot soiul, nu? Forjatele tale pun la zid acest gen teribilist... Seara lecturii o continuă **Ala Murafa,** tot cu poezie: **Marea, Poveste, Iubire narcisiacă, Disperare**. Ala are şi un scurt eseu despre Nichita Stănescu, intitulat **Citindu-l pe Nichita.** Textul în sine nu s-a dorit decât o replică la atacul lui CT Popescu – o replică sentimentală, e drept, (o scrisoare de dragoste, dacă vreţi, aşa cum a mărturisit semnatara ei). Lili Goia o dezaprobă, căci pentru el "*Nichita nu-i decât un constructor de poezie, un tinichigiu. Dar, care a influenţat o generaţie, a creat un curent. Îl putem anula? Dovadă elocventă, acest cititor pasionat, Ala Murafa şi ca ea... .o droaie. Nichita are poezii forjate (orgi de fiare! – accentuează Lili). „Scrisoare de dragoste pentru Nichita" ,* da! (ai deflorat-o tu, dragă Lili. Ca să rămân în termenii des folosiţi în poeziile Alei)... În niciun caz, eseu."

"Nu-i nimeni bolnav de poeziei" !!!

Afectat profund de subiect, discuţia despre poezie se prelungeste şi în seara întâlnirii următoare. Decis să-şi argumenteze ideea, Lili Goia citează din poeziile

publicate în revista **Oglinda literară**. Aspru, poate prea aspru, dar, **poezia publicată de revistă nu e... molipsitoare. Nu induce nimănui starea "de boală de poezie" .** Ar trebui să ne facem harakiri, ori , sepuku. Ascultăm (năuciţi) texte de poezie sosite la redacţie. Lili are dreptate. Fără culoare. Nici alb, nici negru. Poate, pe undeva, pe alocuri, gri... Boală curată! - în niciun caz, poezie! Am putea deveni "criminali în serie" . Asta e poezia vremii. Dorind să devieze subiectul, Gheorghe Suchoverschi citeşte un pamflet**,** răspuns la provocarea lansată de redacţia Revistei. Răspunsul e gri. O replică la un articol trebuie să fie "criminală" . Să spună de care parte a baricadei te afli. Un răspuns incert nu spune nimic. Se impun nişte corijări**. (E seara Lili Goia!).** Citeşte **Mariana Vârtosu – Îngheţul.** La cât de rece a fost atmosfera, textul a căzut... sub incidenţa sugestiei. Aşadar... Vergilius şi Ion Săracu nu au gustat textul (unul a văzut cai verzi pe pereţi- de la atât agitaţie-; iar celălalt a rămas în faţa uşii- moţăiala, probabil!). Ei bine, Lord Denciu o asigură pe autoare că proza este literatură adevărată. Şi încă una de calitate." Text foarte bine scris, zice lord Denciu. Proză fantastică, bine pusă în scenă, bine redactată. Hiperbolizarea celor paisprezece ani, trăirile, viziunea dinamică, alertă, mesajul textului şi finalul optimist îndreptăţesc să spunem că este literatură de literatură. „Găselniţa cu îngurgitarea progeniturii spre a o salva, este bună, zice Gheorghe Neagu; proză de factură onirică, interesantă" . Ca şi atitudinea meditativă a Ştefaniei, îmi spun. Ascultăm o replică la replică, aceea a lui Sava Francu, un eseu *interesant, o lectură spumoasă,* care demonstrează un alt talent al

epigramistului. Are calităţi ascunse, spun *şuşotarii.* Şi-încă ... !

Bărbaţii, ca décor

Primăvară şi... Stare de poezie. Noi, femeile suntem (în)-vestite special cu simboluri ale lunii martie. Primim flori de la Sava Francu şi lord Denciu. Primim …invitaţie la programul artistic prezentat de gazda noastră, Cercul Militar, prin organizatorii lui, Mircea Grosu şi Eugen Anghel; E **ziua de naştere a poetului Ion Panait**. Lili Goia ne dăruieşte un eseu special (îmi place să cred aceasta). Seara literară o deschide **Cosmin Dragomir**. Textul atacă o temă pe cât de obsedantă, pe atât de riscantă: nebunia. **Apt de înnebunire, sau fals tratat de pierdere a facultăţilor mintale,** şi-a intitulat **Cosmin,** textul**.** Un gen de critică, una comparativă, cum a zis Gheorghe Neagu. Deloc original. Nedelciu are un roman în această manieră. O analiză la modul personalizat, a unor stări, trăiri. Pot fi critice pentru cititorul sastisitt de critica fadă şi liniară, aceea înainte de ’89. „Dacă va încerca să facă ceea ce Roland Barthes a făcut, e bine; dacă va mixtiona fericit texte critice cărora le va da o conotaţie literară şi mai bine. Îşi va putea susţine o rubrică permanentă în Revistă – decide Gheorghe Neagu. „Această propunere, ca o premiere, se impune- zice Gabriel Funică. Atenţie la limbaj, semnalează I.D.Denciu. Am ajuns la **Lili Goia** şi eseul despre femei**: Iubiri medii.** O nunaţare a feminitătii din diverse unghiuri. Femeia de condiţie mic-burgheză, surprinsă în ipostaze ale amorului aferat şi aferent (epocii). Mai explicit, femeia în dramaturgia lui Caragiale.

Două opinii legitime, ce au clasat şi clasificat eseul: prima, aceea a lui **Dănuţ Ceamburu** (salutăm revenirea ultimului mohican), de fapt, a redat un citat din text: **„ Dacă vreţi să stiţi ce se petrece în orice împrejurare, duceţi-vă în Ţara femeilor" .** Cea de-a doua opinie, tot textual, este **scena jupoanelor,** sesizată de Ioan Dumitru Denciu: „ irezistibilă imagine, senzitivă. Cu o încărcatură literară extrem de reuşită. Evidenţiază încercarea autorului de a defini tipologia feminină în dramaturgia lui Caragiale. Acelaşi lucru îl creionează toate celelalte aspecte puse în discuţie. Excluderea parţială a masculinului din eseu, implicarea spirituală şi emotională a autorului, relevă, printre altele, descoperirea spiritului bacovian în teatrul lui Caragiale. Eseul este lipsit de iluzii, realist, precum a fost şi materialul analizat" . **Victor Bour** citeşte o proză scurtă, intitulată sugestiv, **În seara de Ajun.** S-au spus destule "răutăţi" . Dar, tema abordată, basmul în basm, a fost speculaţia autorului, şi încă una foarte bună. Bine aleasă. Pierzând calitativ din vina cititului, lord Denciu reciteşte un fragment - aroma fumului de pipă, cu adieri de cireş, e de vină (drog, ce mai!); fragmentul, auzit prin vocea lui Ionică Denciu, a fost cu totul şi cu totul ***altceva***. S-a reliefat substanţa. Minunat şi necesar aţi fost, lord Denciu!: „Joaca acestui text şi a personajelor lui de hârtie, lait-motivul, cartea şi cartea de poveşti, ar trebui să trimită la meditaţie" , atenţionează lord Denciu. Parafrazându-l pe delicatul **Georgel Vascu**, zic: „ să nu fim pătimaşi, să nu vedem numai cocoaşa altora. Căci, vai! S-ar putea s-arunce cu ea după noi!" . La unison, Ludmila, Tatiana şi Olga au apărat proza colegului lor. Şi-au argumentat părerile. Căci, ei, tinerii noştri colegi basarabeni, nu pot fi

comparaţi cu cei de-aici, din patrie. Ei se confruntă cu dificultăţile de limbaj, de gramatică, de integrare şi asimilare. De co-acceptare. (Îmi amintesc cât de afectată a istorisit Ala Murafa peripeţiile prin care-a trecut şi cât de umilitor îi era tonul, reproducând scenete, trăite de-o parte şi de alta a Prutului. Greu de integrat aici, mai greu cu cei de dincolo). Reîncărcarea bateriilor. Duel epigramistic: Sava Francu şi Gheorghe Suchoverschi. Relaxare…Cu braţele încărcate de flori, cu poezie-n suflet şi-n simţiri, salutăm "DECORUL" nostru cel de toate zilele, atât de necesar şi nu uităm că mâine, e ziua dvs., domnilor bărbaţi!... ştiu, pleo... Să ne trăiţi, să ne iubiţi …

„Să luăm aminte"

… Se repune în discuţie un subiect răs-comentat: noul limbaj poetic şi curentul literar abject. Iar noi, iată, prin rubrica permanentă a versurilor forjate, exemplificând, facem publicitate gratuită. Îi mediatizăm, îi facem cunoscuţi prin acest gen de revoltă scrisă. Măcar de ne-ar fi recunoscători. Rubrica permanentă a "**versurilor forjate" din revistă este cu dublu tăiş.** E drept, e rubrica cea mai citită, poate. A atras un număr mare de cititori. Publicând versuri cu tentă pornografică, am fost "acuzaţi" . Nu toţi cititorii au înţeles că sunt exemplificate doar. Gusturile nu se discută, or fi existând şi degustători ai acestui gen, al poeziei pornografice. Graniţa între erotic şi pornografic este adesea confuză. Pornografia defilată în aceste poezii nu suportă comparaţie cu poetica din proza erotica a lui **Henry Miller** - **Sexus**, **Plexus, Nexus.** Atât de controversată, la

rândul ei, trilogia a fost la rândul ei, interzisă. Se discută despre noul val în dans, balet, teatru: interpretarea nudă, pe scenă. Discutabile calitatea, valoarea. Cum rămâne cu pudoarea, sau falsa pudoare. Moralitatea, la limitele decenţei. Poate suntem falşi, Lili Goia, dar suntem cei din fiecare zi. Starea de poezie, pe care tu o invoci este percepută individual şi la cote diferite. Tu eşti poetic, poate cel mai poetic dintre noi, prin tot ceea ce eşti. De aceea nu-ţi împărtăşim – adesea – opinia. Ai capacitatea luării pulsului social **altcumva. (“**Matematic, susură vocea cârcotaşă). „Elevaţiunea, spui tu, a devenit provincială într-o societate decadentă” . De la Adam şi Eva-ncoace, societatea s-a tot modificat, falsificat. Lumea primară a fost brutală pentru noi. Atunci, noul curent se erijează într-o lume nouă? Gheorghe Neagu aminteşte dadaismul. Sexologia de azi, patul germinativ al artei superioare?! În ce categorie poate fi inclus **Costel Pricopie** de la Botoşani? (vezi volumul **Satana în sutană**). Şi, pentru că nu avem alte comentarii, discuţia ne împinge strategic spre, “Lecţia de învăţătură de minte”: **Georgel Vascu**. Scenetă, între dialog şi monolog. Pardon! **Monolog interior** şi **Litera D.** Ascultăm, strângem din dinţi, din pumni. AŞA NE TREBUIE!!! Jn procent de 100% am avut de câştigat. Iar Georgel Vascu a promis solemn că va mai scrie. Iar noi ne-am înghiţit limbile (ceasului biologic), dar ne promitem solemn, să mai “comitem” şi noi, din când în când, câte un text.

Pentru întâia oară (?), gust amarul inutilităţii. În drumul spre casă*, „privesc cu resemnare/ la câte o*

duducă/ având pe dânsa blugi/ şi celular pe-o bucă/" (citat din Gabriel Funică), adecvat temei disputate.

Cartea şi tendinţele speracliste

Seara aceasta– nevolitiv- a fost una de isterie-istorică. Sau, poate, viceversa. Provocare: "cine scrie despre Ştefan-cel-Mare şi Sfânt? Fără măgării şi blasfemii. M-am săturat până-n gât! …Să aud pe unii sau pe alţii identificându-se cu Dumnezeu" - zice ofuscat mediatorul cenaclului, Gheorghe Andrei Neagu. Citeşte, pentru început, **Cosmin Dragomir,** un eseu intitulat - **Speraclul literar sau prefeţe la comandă**. În vârful peniţei, Alexandru Muşina şi ale lui cărţi preferate, editate la "Aula braşoveană" . Destul de inspirat, textul lui Cosmin. Atinge câteva puncte nevralgice, bine prinse în acul peniţei. „Mai chirurgical, n-ar fi fost rău deloc. Politica scrisului e una: tăiat răul de la rădăcină, sau lăsat să lăstărească!" - zice Gheorghe Neagu. Una peste alta, textul lui Cosmin a trecut testul. Urmează **Cătălin Boacnă**, studentul navetist, care între drumuri (Iaşi-Focşani) a înşirat un text: **Zburătăcirea îngerilor din Rai.** Incitant, sfidător. *Maquez de Focşani* a cam lăsat garda jos. Finalul, într-o cruntă plictiseală. Ultimile acorduri ale vocii lui Cătălin. Zăresc, înălţându-se norul fumului-de-pipă. Aud sorbitura cafelei diluate (de seară) a lui Florin Paraschiv. Văd mâna lui, ştergând închipuit oboseala, sudoarea, tot închipuită a frunţii. Prind din zbor, bombăneala în barbă a lui Moni (Ion Săracu)…toate aceste semne, de nerăbdatoare plictiseală nu prevestesc nimic bun. Suavul Florin

Paraschiv, într-o pauză de apeluri muzicale, surâde, încercând să-şi exprime părerea. Jucăuş, mobilul boss-ului se agită muzical. „ Aşa da- zice Florin. Mă temeam că acest sunet muzical nu se face auzit astă-seară. Am răbdare. „Textul nu vorbeşte despre Cătălin de odinioară. E diluat, nedefinit. Considerat un *alergător de cursă lungă,* nu-i este trecut cu vederea, eşecul. Oricărui alergător îi e dat să mai dărâme sau, să nu treacă peste toate obstacolele. Având în vedere condiţia lui prezentă, acordăm circumstanţe. E rândul **Ludmilei Bârsan** să răspundă la provocare: citeşte un eseu intitulat **Nişte tineri.ro - sau nişte tineri români.** O interesantă pledoarie – pro, creaţiei şi creatorilor din Basarabia. În speţă, a tinerilor creatori ai cenaclului **Iulia Haşdeu**. Cenaclu condus de inimoasa poetă **Eugenia Bulat** - de care mă leagă o sinceră şi *poetică* prietenie – şefa revistei **Clipa Siderală. Revistă,** în care am publicat secvenţe din cenaclul "Duiliu Zamfirescu" , ce-i vizau pe tinerii basarabeni. Să revenim la textul Ludmilei, care, iată ce vrea să spună: tinerii basarabeni, veniţi la studii în România, au avut acces la informaţii diverse, spre deosebire de cei din Republica Moldova, unde publicaţiile în limba română lipsesc aproape cu desăvârşire. Nici chiar bibliotecile n-au fost dotate cu asemenea materiale. Interesant curajul Ludmilei, curajul de a aborda în eseu o problemă gravă, cea a unirii. Dezamăgită de combatanţi şi susţinatori cu greutate, precum **Grigore Vieru** şi **Leonida Lari**, Ludmila nu se sfieşte s-o noteze. Insuficient punctată, ideea este nuanţată de Ala Murafa. Vine în sprijinul Ludmilei, precizând: „ de o parte şi de alta există oameni care nu se mai doresc. Au şters "Podul de flori" , l-au dărâmat (podul-de-aur s-a

dărâmat!). Însufleţită, Ala redă momente jenante, pagini de istorie recentă, unde guvernele şi politica nu se implică. Această lecţie de istorie creează între noi o stare de jenă. Poetică!!! Idilica imagine a unui Chişinău încremenit în timp e doar iluzie. Chişinău e un oraş european. E prosper şi modern! Cât priveşte "Podul-de-flori" , nostalgia este inegală. Lui Florin nu-i aminteşte decât de un prim moment, cel al strângerii de mână, ca mai apoi amuşinarea bişniţarilor ca fiind egală: şi de-o parte şi de alta a Prutului. Şulfăriile, diferite? Şi de o parte şi de cealaltă trăiesc tot români. Iată, ce frumos spune poeta **Eugenia Bulat: „** *Ce facem noi cu două mari tristeţi?/ eu printre lacrimi trec să mai zâmbesc/ Când plâng în mine alte şapte vieţi/ apuse-n doru-n care eu trăiesc/" (poezia "Ce facem noi?" - vol.DOR DE VOI).*

O fi uitat de Ştefan-cel-Mare?- întreabă şoptit Cosmin. "Credeţi voi- zice boss. Zice mumă-sa, că-i plecat la turci să-şi bea cafeaua!" Iar noi, ne vom servi-o pe-a noastră, dacă-l ignorăm! (Ştefania). De ignorat, sigur nu l-a ignorat **Atletul Moldav** - cum i se va spune poetului **Emilian Marcu**, - după apariţia volumului de versuri (volum prezentat la "Festivalul Internaţional de proză, poezie, eseu, şi critică literară **Zilele Duiliu Zamfirescu/2004")** - pseudonim dat de dl. Mihai Cimpoi.

Piticania mitologică

În sfârşit, provocarea a primit răspuns. Cosmin Dragomir a scris despre Ştefan-cel-Mare. Până la audierea textului am dezbătut "probleme arzătoare" la

ordinea zilei. S-a vorbit despre **Zilele Antares** de la Galaţi; despre sărbătorirea poetului Ion Panait, petrecută între scriitorii de la Buzău (aşa i-a fost mai bine. Şi, probabil a vrut să-şi achite o poliţă mai veche, à-propos de invitaţii şi invitaţie…specială. **Sava Francu** are o replică în versuri, apropo de invitaţie: "de ce se uită el cruciş/ când nu se vede pe afiş/ şi-a făcut o fixaţie: / n-are…invitaţie/" . Până la textul lui Cosmin am ascultat un punct de vedere exprimat de **Sava Francu,** vis-à-vis de "puştimea" poetică a acestui deceniu, intitulat **Modele la Modă.** Nu s-a vrut un text cu pretenţii literare, aşa cum bănuiam, ci mai curând un act de revoltă la tot ceea ce înseamnă poezie modernă, cu exprimarea ei aberantă şi abjectă. {Îmi permit această acoladă; îmi vine în minte chipul încărcat de dezgust al Marelui nostru Boss, la auzul unor "forjate" . Grimasa plină de subânţeles, încăpută în cei aproape doi metri cât îi măsoară. (atât cât l-a înzestrat mama natură, cu suficientă pudoare şi bun-simţ, pe măsură} **Scrisoarea pierdută** a lui **Virgil Panait**, adresată Ninei Cassian putea fi mai incisivă. Mai caustică, ţinând cont de confesiunile deocheate din "Jurnalul" domniei sale. Finalmente, citeşte **Cosmin Dragomir.** Despre piticania mitologică, Ştefan-cel-Mare şi Sfânt: **Portret Ştefan-cel-Mare**. Ludicul începutului, descreşte până la blasfemie. Acest gen de-a joacă cu istoria poate avea priză la public, în rest... nu are nicio valoare. Lord Denciu, ofensat de tonul textului, supărat pe pipa tot mai neascultătoare, trece la ţigară, pentru că textul l-a revoltat. „Ţie, poate îţi place, Virgile. Nu e pe gustul meu. Iar rolul de *mişţocar patriotard* al autorului, nu-l prinde, zice lord Denciu, atenţionând că genul ludic îl demitizează pe Ştefan-cel-Mare" . Gheorghe Neagu e

cam de aceeaşi părere, numai că istoria cere implicare. Florin Paraschiv rânjeşte suav. Se amuză. Îl îndeamnă pe colegul Denciu “să îmbine gluma cu plăcutul” , făcând aluzie la pipa abandonată. Ştefania a lipsit. Motivat. Gheorghe Andrei Neagu e chemat *urgent* la tipografie. Iar noi, “singuri acasă” , suntem cuminţi, cuminţi… ca-n film!

Zilele Fesivalului Duiliu Zamfirescu / 2004

Eternitatea unui eveniment cultural nu este dată de amploare sau de fast. Nici de numărul participanţilor. Ci, de renumele lor, de calitatea colocviilor. Cele trei zile ale Festivalului, într-o vreme paradoxală, între caniculă şi tornade. Colocviile s-au desfăşurat în Sala Mare a Consiliului Judeţean. Dintre invitaţi aş aminti: prozatorul **D.R. Popescu, M.R. Iacoban, prof.Ion Rotaru, Matei Romeo Pitulan, Ion Filipciuc, A.D. Rachieru, acad. Mihai Cimpoi, Leo Butnaru, Ion Mânăscurtă, Emilian Marcu, Marian Drumur, Florentin Popescu, Dinu Grigorescu, Al.Florin Ţene, Bogdan Ulmu, Vasile Andru, Vasile Spiridon, Petrică Birău, ambasadorul Alexandru Mica, Ioana Greceanu, Anca Popoacă Giuran, Ion Toma-** reprezentantul **APLER, Magda şi Petre Ursache, Violeta Craiu-Cârjan, Sterian Vicol, Angela Baciu, Viorel Dinescu etc.** Trecem peste salutul autorităţilor şi peste laudele aduse Asociaţei Duiliu Zamfirescu pentru strădania de a monitoriza si conserva personalitatea lui Duiliu Zamfirescu. Notez din şaradele regretatului prof. **Ion Rotaru**, apropiind numele scriitorului Duiliu Zamfirescu cu cel al Focşaniului printr-un cuvânt: SUPERBIE! O anume atitudine aristocratică

întâlnim şi în viaţa acestui oraş, ca şi la scriitor. O mândrie nejustificată. Ceva între sublim şi ridicol. Interesant S.O.S-ul lui **Leo Butnaru**, fiind de fapt majusculele celor trei reviste vrancene: Salonul, Oglinda şi Saeculum, reviste ce au transformat Focşani-ul în centru cultural. Au urmat lansările de carte, găzduite, ca de obicei, în spaţiul estival al Bibliotecii Duiliu Zamfirescu. Gazde neîntrecute, cu profesionalism, doamnele bibliotecare au ştiut să facă neobservată absenţa şefei lor, dra director, Theodora Fantânaru. Atente la fiecare detaliu, în fundal au organizat o intersantă expoziţie iconocastă aparţinând Inei Adriana Panamarciuc. Cărţile din zona bănăţeană au fost prezentate de dl.Adrian Dinu Rachieru. Astfel, am aflat amănunte despre următoarele cărţi: romanul lui **Marian Drumur, Soldatule, mergi îndărăt,** despre volumul de **memorialistică al Petrei Vlah,** despre **Viaţa de microbist,** aflăm chiard e la dl. **Adrian Dinu Rachieru, Emilian Marcu** şi **Atletul moldav, Constanţa Marcu** şi romanul **Acoperământul, Vasile Andru,** cu **Operaţie pe creier etc, etc.** Caseta celor şaisprezece autori vrânceni şi **Tarantula** reeditată, sub semnătura lui Gheorghe Andrei Neagu, au fost prezentate de... **Gheorghe Andrei Neagu.** Într-o scenografie reală şi un decor la fel de real (afară s-a dezlănţuit furtuna, tornada), trupa Teatrului Municipal, Mr. Gheorghe Pastia a încheiat seara, prin reprezentaţia oferită. Premiile, acordate în cea de-a treia zi, au fost obţinute de: scriitorul **D.R.Popescu, premiu de excelenţă**; dna **Magda Ursache**, pentru volum editat – **Rău de România;** premiu pentru **proză în manuscris, dlui Constantin Miu;** pentru **eseu** în **manuscris, dlui Leo Butnaru;** pentru **poezie în manuscris, dnei Maria**

Cârdei Martinescu Pal; pentru critică nu s-a acordat niciun premiu; **premii de excelenţă** s-au mai acordat**: acad. Mihai Cimpoi, Cezar Ivănescu, Valeriu Rusu, Paul Goma, Ion Rotaru, Marian Popa, Mircea Radu Iacoban.** Un premiu special, pentru **Diplomaţie şi Cultură**, a fost acordat dlui **ambasador Alexandru Mica. Dl. Petrică Birău de la Petrila** a uimit prin gestul său: a oferit **Asociaţiei Culturale *Duiliu Zamfirescu*** un portret – pictat - al patronului acestui eveniment, scriitorul Duiliu Zamfirescu. Monopolizând superbia acestor zile, ne luăm rămas-bun, pănâ la... anu'... care... ce va fi?

Prima întâlnire, de după…

Festivalul s-a încheiat. Odată cu el, momentele de emoţie şi agitaţie. Nu pot fi ignorate celelalte momente: de bucurie, de realizare, *de lucru bine făcut.* Cine a lucrat, în folosul cui? La acea primă întâlnire a citit **Cosmin Dragomir** un eseu interesant (sic**!): O Românie perfectă geografic, compensată din plin de români – Obscenitate publică, Andrei Pleşu.** Textul se doreşte o acidă recenzie de carte. Presărat cu…oarece ironie, ceva pleonasme, inadvertenţe textuale, confuzii de exprimare etc, etc... Aşadar,s e impune (grabnic) o revizuire. *Pe ici, pe colo prin părţile esenţiale.* Ideea este bună, dar nu-i suficient. Părerile exprimate s-ar sintetiza în următoarea vesificaţie: „ vis-à-vis de ce-a citit/ rămâne cum am stabilit: / se desprinde incipit/ să nu fie tipărit (încă)" . Iată, ca niciodată, poezia **Ştefaniei Oproescu** a stârnit furtuni. Astfel că: **Aşteptând semnalul de intrare, Palimsest, Mereu în ziua a şaptea, Rugăciune inversă, Reîncarnare** au fost **Semn-**ul, semnalul ce a prezis volumul **Singurătatea nisipului. O carte de**

excepţie, într-o grafică specială, cu poezie intelectualistă. Carte, ce a *notat* talentul poetei, oferindu-i, în sfârşit, locul cuvenit. Dar, să revenim la acea toridă seară de sfârsit de iulie 2004: „ Poezie profundă, teme majore, zice Gheorghe Andrei Neagu. Însă, aridă, lipsită de fiorul poetic specific poeziei” . Bine-bine, fie, spunem noi, dar n-am decis că e poezie intelectualistă, bine făcută, care-i problema?! Indignat şi împresionat, la modul plăcut, de expresia „uterul reîncarnării” , Florin Paraschiv recunoaşte progresul poetic. Apreciază evoluţia într-o cursă a autodepăşirii, cum zice criticul Florin Paraschiv. Un îndemn caustic, cel al Marcelei Blaga: *nu-i cazul să-ţi renegi primul volum. Acest stil nu este decât o subliniere a noului mod de expprimare estetico-poetică.* Mod, ce aduce aplauze autoarei. Şi Vergilius e o figură: „ Cu noua exprimare, aceea a “*duritătţii expresiei înhămate*” , Vergilius o consideră un mare câştig pentru poetă. Aşezând-o pe trepte înalte ale literaturii (cum zici tu, Vergilius). Un joc metaforic inteligent şi bine temperat, cu mult patetism, dar sunt poezii bine scrise. Părerea lui Ioan Dumitru Denciu, cu cădere (nu în cădere), n-a fost altceva decât o analiză (pe text, cum îi este în obicei). Punctând două din poeziile auzite, **Rugăciune inversă şi Palimsest**, le consideră, de departe, cele mai reprezentative. „Formularea voit ambiguă, din poezia “Rugăciune inversă” este reuşită prin mesaj;” Palimsest” e mai eterogenă, mai încrâncenată, construită din multe cioburi poetice. Fracturi poetice. Ştefania a prezentat o poezie construită (bine construită, bine gândită, mi-am permis să anticipez!). Senzaţiile poetice ale unor imagini ţâşnite din suflet şi nu din creier, aşa cum sunt acestea - sunt

emoţionante, frisonante – a zis lord Denciu. Virgil Panait, **Vergilius,** cochetează cu eseul. Citeşte textul **Veronica Micle numele de domnişoară al lui Mihai Eminescu.** Textul este foarte aspru *notat* de boss: Ce-ai vrut să zici? O halucinaţie. Blasfemie, la adresa lui Eminescu. Este un text sec, lipsit de dinamism. Iar finalul nu are niciun chichirez. Bulversant. Ioan Dumitru Denciu este, are! o cu totul altă părere: „ O asociere de idei, cu un final pe măsură, textul fiind unul autentic, poate fi înscris la rubrica "inscripţionări pe creier" . Pentru că este *în program*, **Mariana Vârtosu** citeşte **O replică fără cuvinte.** Cu mesaj, la vedere. Revolta împotriva manelelor şi a maneliştilor, textul trece drept unul fără pretenţii. Şoapta lui Lili Goia este una de catifea: „ Cu mici modificări, proza ar putea fi o bijuterie" . Verdictul?: „ o glumă reuşită" .

Doamne, dă-ne nouă tărie de caracter şi tact

Nu vreau să luăm în discuţie nici jocul de cuvinte, la care ne-a provocat Sava Francu şi, nici măcar tevatura creată de proza lui Ion Săracu (deloc saracă, aş zice, una bogată chiar). Cât priveşte epigramele ori poeziile lui Suchoverschi, discuţia rămâne deschisă. Liberă. De ţinut minte, poeziile citite de **Lili Goia**. Impresionante. Să numim câteva dintre ele: **Arms,Onle**…(fi-mi-ar diacriticele de râsul lumii!) de fapt, **Armonie!, Trist, La coada poeţilor grandilocvenţi, Iuda, Binecuvântată faptură a ierbii, Acest psalm în floare, Ileana Nebuna, Forma Aburului Dintâi, Curba de indiferenţă.** Ei, Doamne! Cine-ar spune că acest bărbat, străbătut de un

bun-simţ controlat, politicos, decent, modest, acest bărbat comun (aparent) are şi dăruie atâta frumuseţe?! Dacă lord Denciu scrie poeme fumându-şi delicat pipa cu aromă (inconfundabilă) de cireş, dacă Florin Paraschiv impune respect şi când tace, ca să nu vorbim despre discurs; dacă Gheorghe Neagu, în toată grandoarea, îşi trădează şi manifestă sufletul de copil inocent şi sfios iar Ştefania Oproescu abilităţile de pacifistă, Constantin Ghiniţă, misticul-boem face infuzii cu declaraţii şi demonstraţii de prietenie, Sava Francu îndeplineşte rolul celui de-al treilea ochi, Gabriel Funică inundă prin rafinamentul şi abisalitatea observaţiilor sale prinse în spatele cortinei, Virgil Panait poetul-nihilist, cu un accentuat simţ estetic, dăruie, se jerfeşte pe altarul valoric, ei bine! Lili Goia, între noi, **talentul, estetul**, etalându-se ca…un poem (încă) nescris, iată ce chipuri, ce **oameni** reuşesc să scoată la suprafaţă lecturile sale!!!! Orice cuvânt, sub condeiul lui Lili vibrează, se sacralizează. Poate că acesta e marele lui talent." Un sadic" – cum spune Florin Paraschiv, căruia în această seară, cu aceste versuri, "i-a luat maul" . Aceste splendori ar trebui strânse într-un volum, să nu-i fie suficiente apariţiile în reviste, fie ele culturale chiar. „ Poezia serii, **modestă** şi umilă, à la Bacovia. Pătimaşă în ton cu Iuda – o defineşte lord Denciu" . Gheorghe Andrei Neagu punctează cele mai reuşite exprimări, cu încărcatură metaforică. Acel limbaj creator de feeling poetic. Aceasta a fost…**o altă seară LiLi Goia**. Nu greşesc numind-o aşa. Ala Murafa a citit poezie şi, dacă i-a tremurat glasul, o înţeleg. După poezia lui Lili e bine să nu… să nu mai ai curaj. Iar dacă îl ai, să-ţi asumi toate riscurile. Iată ce-a citit **Ala Murafa**: **In galop, Izvoarele, Struna, Credeam,**

Copiii din apă. "Neinspirat moment, a zis chiar autoarea versurilor. Să citesti după Lili Goia…" Tăcere prelungă. Inaltă, adâncă, profundă, tăcerea a vorbit. Poezia Alei este scrisă în galop. Cu toată logoreea poetică de care face uz. Versuri confuze, a zis Virgil Răileanu, veşnicul apărător al poeziilor Alei. Ei bine, de la confuzie la abstract, până la absurd, un pas. Am ascultat dizertaţii pro şi contra materialelor citite. Oraţii emise despre aceste curente literare, acest gen de poezie; Florin Paraschiv, decretează: „uite, eu cred că tu te autohipnotizezi" . Prea multă poezie…probabil, Florin Paraschiv are dreptate: suntem în transă colectivă. Duşul rece (furtunul cu apă rece) îl primim de la **Sava Francu** prin epigramele: **Răutate, Prietenie literară, Unuia care ne înjură, Unei emisiuni culturale, Unui Preşedinte, Suspendare cu permis, Proiect de viitor, Lui Emil Brumaru, Compensaţie, Unui student la viticultură.** Nu ştiu ce şi cât şi-a propus, dar colegul Sava Francu a reuşit să ne scoată din transă. Am plecat spre casele noastre, zâmbind. Ca un ecou, versurile Alei Murafa sunau în ritmul paşilor: „Numai ţinându-te bine/ de coama calului/ Poţi trece prin asfinţit/ Soarele va pătrunde/ dincolo de umbre şi va stinge/ iubirea fără adăpost/ Să nu plângi moartea zilei/ Când ştii/ că viaţa/ Este un galop/" (poezia **In galop**).

Opinca la scuturat, *deja august*

Seara, un *incendiu* - foc mic. Polemică. Discuţii persuasive referitoare la recenzia scrisă (şi citită) de Gabriel Funică. Cartea dnei **Magda Ursache, Rău de România,** e chiar mai bună decât a încercat autoarea să

descrie**-** a remarcat Sava Francu. „.Modul în care autoarea "ia opinca la scuturat" , felul cum prezintă starea de revoltă, furia, în **tonul mâniei libere**, acest soi de îndârjire, sunt orbitoare! În această stare se autoconstruieşte starea răului de rău" . În recenziile dlor Constantin Miu, prof. Ion Rotaru, dna Lucia Olaru Nenatti, recenzii pozitive, făcute aceleiaşi cărţi, recenzii, la cote înalte, n-au atins puncte nevralgice, aşa cum a făcut Gabriel, – lucru remarcat de Ioan Dumitru Denciu. „ A lua opinca la scuturat şi Mioriţa la goană" sunt două fraze des repetate în textul lui Gabriel, exprimări sesizate de Florin Paraschiv, ca pertinente şi potrivite, având în vedere stilul ludic-elegant al autoarei. Din dorinţa de a suprima răul naţional, să nu fim imbecili şi să tragem concluzii, ne-ar trage de mânecă **Gustave Flaubert.** Preocupat cu procesele (verbale, nu de conştiinţă), boss comentează *călduţ* în speranţa că dna Magda Ursache va aprecia gestul lui Gabriel. **Cătălin Boacnă**, prin voinţă proprie, re-citeşte **Zburătăcirea îngerilor din Rai.** Ooops! *Încredere investită în obiectiv falimentar*…Se citeşte printre rânduri, gândul. Cam aspru gând. Cu toate pretenţiile şi mofturile cenaclului. Ridicarăm noi ştacheta, dar să fim atât de cruzi cu bietul tânăr! Involuţie, manierism, autopastişare…Ion Săracu a încercat o glumă cu trimitere la îngeraşul Pişulică. N-a mers, n-a râs nimeni. Alt comentariu, de prisos. Surpriza serii**:** Ioan Dumitru Denciu. Preocupat să-şi gratuleze colegii de cenaclu a ''croşetat" frumoase **epigrame** dedicate semnatarilor "casetei **liliputanelor" / 2004**- casetă cu un număr de autori, lansată la **Festivalul Duiliu Zamfirescu**. Talente ascunse chiar şi la Iorzii-poeţi.…Recital poetic oferit de Constantin Ghiniţă. Poezia

naivă, aparţinând ***Leonilei Pleţanu***, s-a auzit destul de bine, prin vocea recitatorului. Poeta, la 33 de ani, un Crist feminin,- glumiţa aparţine lui Florin Paraschiv, scrie o poezie bunicică - ţinând cont de lipsa lecturii (poetice numai?!). Poezie senzitivă înnobilată de interpretare. Aşadar, **Dragoste regească, Prieten bun, Steaua mea, Ochii tăi, Mă-ntrebă inima, Vara, Mi-ar fi de-ajuns, Nucul, Cu sufletul în palmă, Eminesciana**, etc. A u fost cele câteva poezioare care, prin tentaţia versificaţiei nu pot trece total neremarcate. Cosmin Dragomir, Vergilius, Florin Paraschiv sunt în acord cu o singură propoziţie, sumă a părerilor exprimate: modest, dar onorabil. Explozia ne-poetică duce spre suflul fără suflu al lui Cătălin. La comparaţii nefericite, cu videoclipuri publicitare. Dar, parafrazând un filozof (nu-mi amintesc numele), zic şi eu tot cam aşa: "decât steril, mai bine o carte mai puţin bună" .

Între nunţi şi botezuri

Seară a poeziei, a poeţilor. Citesc– în această ordine- **Gheorghe Suchoversci, Sandu Nicolae, Ştefania Oproescu. Pentru Gheorghe Suchoverschi** s-a pregătit o replică rimată, poate, cine ştie…Replica aceasta, (ca şi celelalte) n-a rămas fără răspuns…în timp! Iată cum a sunat: „ *poetul este cam grăbit/ şi scrie versuri suculente/ el,* ***suchoversuri*** *le-a numit/ deşi, mereu l-am sfătuit/ grăbeşte-te…festina lente" .* Adesea perseverenţa, exerciţiul înlocuiesc talentul, nu?

Sandu Nicolae a citit prin dez-humare, cum i-a plăcut cuiva să glumească următoarele poezii:

Singuratate, Bucuria clipei, Clipă de singurătate, Lacrimi de păienjeni, Paşii tăi, Tu şi eu, Cerul îndepărtat, Sub privirea lunii, Florile din primăvară, Umbra din frunze, Sărbatori, Îngerul florilor, Visarea, Lacrima nopţii, etc. Mai mult proză decât poezie, zice nemulţumit Virgil Panait. Să fie influenţa tablourilor *Micuţei Picasso* de Focşani vinovată? Nonconformiste şi ambigue. Poate, trecute printr-o drastică revizuire, cu detaşare, Sandu Nicolae poate dovedi că acestea sunt poezii existenţialiste, precum este starea poetică în sine, crede poeta Ştefania Oproescu. De două ori *botezat* - o dată cu sângele lui Hristos şi, a doua oară cu o cafea diluată, Gheorghe Andrei Neagu nu împărtăşeşte părerea antevorbitorilor. Aplaudă genul. I-au plăcut poeziile. Prin "extirparea tumorilor" , prin detaşare, dincolo de pagină, transpare sensibilitatea poetului. Au substanţă poetică! Urechea medie prinde din zbor şuşoteala: şi fundul poate fi un ochi, al patrulea, după cel pineal" - cine-a zis-o? Ghiciţi?! Da, nimeni altul, decât **suavul** Florin Paraschiv. Ei, dacă el s-a *pretat* la o asemenea replică, sigur a meritat" . Atmosfera, replicile, poeziile, poetul, cine ştie? Tot o ghicitoare...

Cu toate armele jos, **Ştefania Oproescu** se întreabă retoric: „ stare sine qua non poetică, fie! qui prodest?" Îndepărtează manuscrisul, gata-gata să nu mai citească. Eroare! Ştefania este chiar în stare poetică, existenţialist-poetică, spun, citând-o. Spre bucuria unanimă, Ştefania a făcut o demonstraţie de …perseverenţă. De exerciţiu îndelungat. De muncă, într-un cuvânt. Profundă, abordând teme majore, poezia Ştefaniei a fost o lecţie deschisă. Îndrăznind să denumesc **seara, Ştefania Oproescu. Nu a citit poezie**

paradoxală, ci paradoxată. Ioan Dumitru Denciu - puţin fâstâcit, cum remarcă Sava Francu - aşa, ca-ntre poeţi de aceeaşi factură, trage cocluzia (reamintindu-şi că este o imbecilitate, concluzionarea). Lord Denciu, dencit: „ Ştefania urmăreşte drumul început. Pregăteşte probabil un volum în această manieră. Preferinţa pentru substantive derivate din verbe, folosirea genitivului, simţ al proprietăţii, ştiut ca semn al progresului poetic, poezia este una în mişcare, într-un vârtej către poezia religioasă” . Nesiguranţa din text n-a trecut neobservată. La pândă mereu, în binele comunitaţii, intervine Gheorghe Andrei Neagu, o avertizez pe poetă de acest lucru. „Al doilea scriitor, poeta Ştefania Oproescu, după Constantin Ghiniţă, care-şi permite să abordeze teme religioase, merită felicitări pentru cele citite astă-seară. Ascunsă, cu tentă şmecheră - continuă Florin Paraschiv - într-o formulare scandaloasă. Poezia vorbeşte despre viol, de parcă ar fi pogorât duhul sfânt pe cuvântul poetei” . Gabriel Funică se mulţumeşte să amintească un citat al Magdei Ursache: „ Ştefania, o poetă care nu se ia în serios” . Ştiţi când au blondele creierul cât o boabă de piper?... atunci când se dilată” . Ce căldură! Şi, când se va sfârşi căldura, rămânem fără blonde, ori fără piper?! Opriţi-vă…nu năvăliţi cu explicaţii. Eu oi fi blondă, dar sunt una platinată… Despre nunta poetei de la Galaţi, v-am povestit? Şi, ce nuntă! Cu lacrimi (de iubire pierdută) şi, cu, sau fără… lăutari…Recitatorii, pot fi ei un soi de lăutari? Când au şi calităţi erotice... poate.

De la răgălii la ambuscaţi

Animaţie. Dl. Eugen Anghel a ţinut să sărbătorim 23 august împreună. Nu-i rău. N-a fost rău deloc. S-a citit

poezie, Ala Murafa şi Sandu Nicolae. Eseu, lord Denciu; Cosmin Dragomir, aşa cum ne-a obişnuit în ultima vreme, recenzie de carte.

Şi Ala Murafa a citit: **Visul, Experienţă, Serile, Noapte de vară, Începutul, Coloana infinitului, Trecere**. Ala conştientizează discursul poetic. Tratează cu seriozitate tema, şi-a găsit calea - crede Ştefania Oproescu. Lord Denciu nu are noutăţi în ceea ce priveşte stilul poetei. Vergilius, zgârcit în laude ca de obicei şi, poate nu greşeşte, punctează motivul greieraşului, micuţul animăluţ mitologic. Poate fi simbol al animalului sacru, nu?- se întreabă cu virilitate scriitoricească Cosmin Dragomir. În fine, revenit din concediu - se vede cale de-o poştă, o spun bronzul epidermei şi tonusul poetului! - Lili Goia insistă asupra poemului **Nopţi de vară.** Poezia "eternizează comuniunea dintre femeie şi bărbat. Iar greierul este eternul cântăreţ al nuntirii. Înlănţuire statuară, sugerată de el prin descoperirea cântecului tăcerii. Ca să nu mai vorbim de nuanţa filozofică a poeziei" . Cosmin Dragomir, travestit (deghizat) în "scriitor ratat" o face pe criticul şi scutură temeinic şi din temelii, sub rigoarea definiţiei, *nişte autori*. Recenziile de carte, făcute celor doi scriitori de provincie, nici dintre primele zece nume ale literaturii, dar nici din ultimele zece, ne-au lăsat cu gura căscată (pe unii). E riscul şi voinţa lui. Cei luaţi în colimator sunt poetul **Viorel Dinescu de la Galaţi** şi poetul **Ioan Suciu de la Braşov** (provinciali, poate de aceea?!). Curajos, **Cosmin Dragomir** şi-a numit recenzia**: Fantome de fantome** şi **Poezie de tăiat frunze la câini.** Textul n-are cusur din punct de vedere tehnic. Poeţii puşi în discuţie nu merită " o săpuneală" de acest gen. *N-am nimic cu*

dorinţa ta de a fi caustic, zice boss. De ce nu te iei de un Dinu Săraru, de Mircea Cărtărescu, dacă vrei să tai în carne vie?! Sunt cărţi proaste, cum zici. Trebuie semnalate şi-atât.” . Ştefania Oproescu admiră talentul de critic al lui Cosmin, salută ideea. Cui nu-i convine, problema lui. Notabilă părerea prof. Virgil Răileanu: “utilă preocuparea cuiva de a se ocupa de cei mici (mai puţin re- cunoscuţi, e aproape de adevăr. Cine-i mic şi cine-i mare, n-o stabilim noi). De cei mari, oricum se vorbeşte mult şi uneori de prea bine” . Să adune aceste recenzii într-un volum, şi…timpul va decide. **Sandu Nicolae** citeşte o altă serie de poezii…naïve. Sava Francu, epigramist nativ, cârcoteşte. Nevoită, dau replică eratei strecurate în numărul trecut în **Gazeta literară**, unde epigramele lui Ion Săracu purtau semnătura lui Sava Francu; sau invers. Iată (ce glonţ) mi-a trecut prin ţeastă: „Făuritori de epigrame!/ au produs întruna drame/ drame, chiar şi între ei/ inversându-şi semnătura/ nu însă şi…tevatura/” . În lipsă de inspiraţie, cum a mărturisit, **Ioan Dumitru Denciu,** lasă Europa departe şi citeşte **Însemnări despre viaţa reversului lui Napoleon.** Sinceritatea nudă e uneori plătită scump. Din prietenie, Sava Francu îi dedică un catren lordului Denciu*: „ I.D.D-ul cu a sa pipă /Mai visează o gagică/ Europa…s-ar chema/ Fie! Numai să-l vrea Ea/”* Despre text? Are informaţie culturală atât cât trebuie. Poate, un strop de ironie în plus, n-ar fi stricat. Ieşim din atmosferă, adică ne scoate nolens-volens, ‘’forjatele cu sfârc’’ ale lui **Vergilius**. Cineva aruncă cu vorbe: masi-creştinism, sau masi-cretinism revoluţionar. Nicio legătură între revoluţia franceză şi masicretinismul la români. Avem noi această aplicaţie spre autodenigrare.

Muncesc, trăiesc, cârcotesc…

... deci exist! În pană de…i-luminare ascultăm, prin vocea boss-ului, materiale trimise la redacţie. Materiale ce vor primi gir sau nu, BPT. Poetul **Dumitru Ioan Dincă,** fascicol de versuri**: Singur în pădure, Vamă demonului, Iov blândule, S-o chemi, Armonică bolnavă, Năjitul, Plaga, Manuscris, Talpa bocancului, Supermarket…etc.** Aproape convingătoare. Am citit (ascultat) poezie şi mai proastă. „Drept la replică" al Valeriei Manta Tăicuţu, nepublicabil. Ciclul de **versuri** ale lui **Nicolai Tăicuţu: Impact, Demitizare, Acrobaţie, Desprindere din piatră, Oglinzi paralele, Pas cu pas, Totuşi, Bătrâneţe, Împăcare, etc** au stârnit reacţii pozitive. „Ciclu convingător- spune Florin Paraschiv- îi lipseşte ceva ... să fie poet adevărat! Mitul oglinzii, această înfioratoare banalitate şi iată, nu-l transformă în impostor. Poezie publicabilă, din punctul meu de vedere" . Marin Ifrim interviu cu Valeria Manta Tăicuţu, nu! (Oare de ce, două negaţii într-o singură zi? E problema mea, nu! Atunci…lăsaţi copiii să adoarmă…**Nicoleta Cristea Ifrim** – proză, **Marioneta**. Cred că nu s-a înţeles bine. E orice, numai proză, nu! O fi vorba de reportaj, or relatare. Despre proză, nu poate fi vorba. **Constantin Marafet**, versuri: **Tăcere galbenă, Fără tine 1, Fără tine 2, Fără tine 3, …4,5,6**…la infinit, (o fi vorba de inspiraţie, de muză?!), **Doar în zbor, Iluzii galbene, etc**. Cosmin Dragomir "a gustat" două-trei; în rest, bla-bla-bla…Nici la aripa tânără nu e ceva extraordinar. Noi am ascultat "vinovaţi" de a nu fi comis niciun eseu (!)- măcar. Ei bine, Janina, după o lungă absenţă, participând la această pierdere de timp, la această zădărnicie, sfâşiată de

regete, îşi roade unghiile. E gata-gata să- (şi) smulgă părul…din capul cui?

Condiţia poetului azi şi, din totdeauna

Remarcabil câtă voinţă au unii. Remarcabilă neclintirea, forţa. Mă întreb dacă nu cumva sunt mai demni de admiraţie decât "abandonacii" . Poetul **Gheorghe Suchoverschi**, deloc descurajat de critici, prezintă noi încercări. Cosmetizare? Cu toată involuţia, cu toată materia primă prost utilizată, în căutare de rimă, cum zice Cosmin, poezia lui Suchoverschi ar putea fi sintetizată, à la Gigi Becali, metaforic (un scuipat şi-un şut în fund). Sugestii primeşte şi de la Gheorghe Neagu şi de la Florin Paraschiv. Sucoverschi va decide schimbarea: spre o poezie cu vers alb, sau spre una perversă? Şi **Cosmin Dragomir** citeşte poezie: **Natură moartă, În aşteptarea morţii, Loteria nuferilor, Unde te duce iubirea**. Poezie interesantă… (ah! ce cumplită expresie în gura altora!), cu o rimă glumeaţă, parodică. Uimind prin tema majoră abordată. Şi, daca n-ar fi parodică, ar fi impostură? A încercat confuzia, deruta şi nu văd de ce n-a folosit versul alb, tot e la modă. Atins de *cioranită,* insuficient sardonic, de un lirism depăşit, aplicând o formulă învechită, repetarea ei, dă un anume şarm poeziei. Ar fi trebuit să aplice parodia inteligentă, astfel nu se întrezareşte rânjetul autorului. Cosmin Dragomir are tehnică– zice prof. Florin Paraschiv. Şmecherii tehnice, îndemânare, nonşalanţă. Dar, insuficientă obrăznicie. Gheorghe Neagu are cam aceleaşi aprecieri, aceleaşi recomandări ca şi Florin Paraschiv. Tranşant este Lili Goia care împarte producţia

literară a lui Cosmin în două: capacitatea de a fi poet; şi puterea intelectuală de a construi un text. Fără discuţie are simţ poetic. Boss-ul, **Gheorghe Andrei Neagu** îşi reaminteşte vremurile– bune - de odinioară şi *comite* un poem: **Şederea poetului.** Ar putea fi un editorial în versuri, condiţia poetului…

Promisiuni…

Azi, puţini…Începe şcoala, s-a dus vacanţa. Citeşte **Marcela Blaga, Exil portocaliu.** Prin vocea boss-ului nostru, ciclu de poeme, recitate actorial, aş zice, par, sunt emoţionante. Se opreşte: - harşti-harşti, se aude zgomotul crunt al stiloului pe pagina agresată! "Asta nu e poezie!" - tună vocea necruţătoare a lectorului. „Atunci, ce-i? întreabă şoapta nerostită a autoarei?" . Aud strădania Marcelei de a-şi înghiţi nodul din gât. „ Bine-bine, treci mai departe, cere ea, vizibil afectată. Trebuie să fie şi ceva bun, nu?" . **Exilul portocaliu** al **Marcelei Blaga,** nu e în întregime convingător. Dar e... exilant! Impresionantă, **Iluzia Damei-de-Pică.** Are subtilitate, sensibilitate, farmec muzical: *„Iluzia Damei de Pică/ Este pantoful, rămas fără limbă/ Ce singur zadarnic se zbate şi ţipă/ În urma, ce-o lasă schiloadă şi strâmbă/ Iluzia Damei de Pică/ Este ziua de mâine ,sau o sărbătoare/ Când mâini ticăloase, măslui-vor cu frică/ Forme cu număr, rostite-n culoare/ Desenul rotund, al unei umbrele/ Dănţuie-n fluturi, ce cad sau ridică/ În spaţiu de limbi– curele– zăbrele/ Pantofului mut-iluzia Damei de Pică/" .* Sigur, poeta Marcela Blaga se defineşte (în) portocaliu. În exil…

Cosmin Dragomir este hotărât să dea un nou bobârnac. De această dată, poetului prahovean, **Victor**

Sterom. Incizează, extirpă, amputează fără anestezie. O fi şi acesta un mod de gândire, cum spun unii: decât să nu se vorbească deloc despre tine, mai bine de rău…Indiferenţa doare rău. Dar, o "bătaie" nemeritată, face bine? Merită prietenul nostru Victor Sterom un aşa bobârnac de la Cosmin?! Un nu categoric! Iar dacă **tu** ştii de ce-mi vin în minte aceste versuri, spune odată cu mine: "mori, mori/ ca să rămâi frumos/ Da, adică, nu/ le-am răspuns/ trăind atâta cât trebuie să mor/" - aceste versuri mi-au venit în minte gândindu-mă la Victor Sterom…

Promisiuni de lectură, Ala Murafa, Cosmin Dragomir, şi alţii.

No comment…no comment, no comment, no…

Am mai spus, cenaclul a atras pe mulţi. Pe unii din interes, pe alţii din curiozitate. Alţii, pur şi simplu pentru un nou subiect de o mică bârfă, cum şade bine provincialului. À-propos, de expresia „a şade bine" . Mai zilele trecute, alergând prin piaţă după nişte usturoi autohton, auzii două "italience" gratulându-se reciproc: „ Vai, tu! Da 'te şade bine verdele ăsta, de numa'" . "Chiar, tu? Ei, oricum, nu e verde-verde, e o nuanţă. E broscănel, aşa se zice, nu?" . Te-ai obişnuit tu, *italianco,* între broscănei, de-aia, *brotăcelul* pentru tine se exprimă altfel. De ce-om fi vrând, noi, oamenii să fim cine nu suntem, nu pricep. O trăsătură de caracter, e în firea noastră… *primul vis, trezirea…*

Să revin la "flotanţii" cenaclului. Unul dintre ei, **Ionel Neacşu.** Între talent şi bună-vointă. Singura politică

a cenaclului, sau una importantă, e calitatea lucrărilor noastre. Acuzaţi cu tupeu …“nu sunteţi un centru academic de critică (?)” , asă că, nu cred că are rost să… Nu, nu suntem critici-cu-patalamale la Oxford. Aici, printre noi, sunt persoane, cultivate, trecute prin “furcile caudine” ale creaţiei. Şi, mai presus de orice, repet: cititori de mii de volume, capabili să diferenţieze o pagină bună de un balast. Pasionatul şi infatuatul nostru indianist, Ionel Neacşu, cu pretenţii de a fi semnatarul unei vaste opere de zeci de pagini şi caiete, citeşte capitolul trei al romanului său **La început.** Terminându-şi fragmentul, tânarul nostru studios, cititor a peste cinci sute de volume, ne priveşte de sus: „i-am dat pe spate, pare să spună!” . A căzut cineva? Da, bietul Suchoverschi, dar nu din cauza lecturii; scaunul şchiop e vinovat. Vin primele impresii, întrerupte frecvent. Lui Ionel Neacşu nu-i prieşte critica - **ultimul strigăt din paradis,** neconvingător, s-a rătăcit, s-a estompat, s-a stins între cuvinte. Curioasă, Janina Vadislav a vrut să ştie (cum îi e obiceiul) ce lecturi a avut, are? Istorie, filozofie, indianisme. Peste toate, planează numele lui Mircea Eliade. Nu e rău, dar e insuficient. „După parerea mea, zice Janina, Ionel Neacşu n-are talent, are bunăvoinţa” . Prof. Florin Paraschiv nu-i împărtăşeşte părerea. Ionel Neacşu ARE talent. Un talent care nu se “înşurubează” pe niciun stil. E copleşitor. Plutirea în tenebre, scrierea acefală, cu talent şi cinism (insuficient), răfuiala cu propria generaţie, discursul filozofic – toate acestea trimit spre doi monştri sacri: unul dintre ei e Cioran, al doilea poate fi Eliade. Discursul filozofic poate fi, este, plictisitor. Gabriel consideră că romanului îi lipseşte verbul. Dinamica şi conflictul. E presărat cu personaje

autorefernţiale. Ioan Dumitru Denciu defineşte succint proza: roman autist. Nu comunică nimic din cauza lungimii filozofarde. Bla-bla-bla…prea mult pentru o persoană deloc modestă. Ce să mai vorbim de smerenie!!! **Ala Murafa** citeşte o nouă serie de poezii: **Pescăruş, Jocul penumbrelor, Mi-e dor, Multe, Ratăcire, Poetul, Trecere.** Originalitate şi repetiţie. Purificare lingvistică. Lui Ioan Dumitru Denciu i s-a *răcit rezervorul critic*. Ştefania Oproescu răsfoieşte şi dă verdicte: cea mai bună, "Pescăruşul" . Vergilius, poetul din el nu-l lasă mut, ca pe alţii: „Ala a devenit o fabrică de poezie. O paşte manierismul, autopastişarea" . Moderatorul cenaclului o atenţionează la alegerea temelor. Coperta noului volum de versuri al Ştefaniei Oproescu face ocolul mesei. Lunea viitoare (luna, lumea?!) va citi Janina Vadislav.

Dar, până atunci **"La mulţi ani, 2005!"**

2005 – CEL MAI FRUMOS AN DE CENACLU

Religiozitatea ca stare de spirit, sau cutremur dogmatic

Astă-seară, Gheorghe Andrei Neagu, Ştefania Oproescu, Virgil Panait, Lili Goia, Florin Paraschiv, Ionel Neacşu, Natalia Cebanu, Sava Francu, Cosmin Dragomir, Gabriel Funică, Ioan Dumitru Denciu, Cornel Marcu, Aliona Muntean, Ludmila Bârsan, Ion Săracu, Gheorghe Suchoverschi, etc, ascultători şi cititori fideli, cititori în stele sau… în cai verzi pe pereţi. Dar, iată ce s-a citit astă-seară: **Ionel Neacşu**, înverşunat indianist, a ţinut morţiş să (ne) demonstreze că e fascinat şi obsedat de o anume temă, intitulându-şi textul **Simbolism religios şi trăirea în religiozitate.** Temă pretenţioasă. Nu neapărat din lipsa (suficienţa) lecturilor de această factură, cât mai curând din imposibilitatea decantării, a sedimentării lor. Chiar dacă ar fi apelat la sintagma lui A.Malraux „Secolul XX va fi unul religios sau nu va fi deloc” , tot nu ar fi schimbat prea mult fondul eseului. Eseul porneşte de la marea schismă. Pomeneşte despre marile religii, secte scindate din creştinism. Textul pare confuz, fără o părere certă. Florin Paraschiv apreciază curajul tânărului de a ataca un asemenea subiect. A reuşit o combinaţie, dar o asemenea temă pune probleme chiar şi marilor avizaţi. „Mi-ar fi plăcut să-l ataci pe Cioran care a afirmat: „ Dumnezeu a murit” . Pornind de-aici sau de la sintagma lui Malraux poate ţi-ar fi reuşit o expunere personală. Pertinent, dl. Cornel Marcu sugerează, ca bun

cunoscător, câteva detalii de luat în seamă, necesare eseului. Blândeţea dlui Cornel Marcu îl irită pe Vergilius. „Sare la jugulară” şi-i recomandă autorului o listă de lecturi (peste cea recomandată de Florin Paraschiv) cu autori ce vorbesc profesionist despre subiect: Octavian Paler, părintele Stăniloaie, Petre Culianu,Ţuţea, Malraux, Eliade Rădulescu, etc. Divagaţii pe aceeaşi temă. *“Viitorul religios al fiinţei? Religia se culturalizează, iar fiinţa religioasă se muzeifică,* afirmă Lili Goia*.* „Arta este aceea care ne face să înţelegem că parabolele biblice nu sunt prea clare. Arta pune în valoare starea de religiozitate. Studiul prezentat, un inventar al religiilor, nimic altceva. „*Nu dau nicio balegă de cal pe o dogmă religioasă”* - conchide Lili Goia. Cosmin a avut o curiozitate: „Spune, te rog, ai citit Biblia?” Parţial răspunde sincer, Ionel Neacşu. Şi noi? Parţial, imparţial… **Natalia Cebanu** ne asigură că, n-are chef, de niciun chef. Dar, are chef, de… **N-am chef!** Amuzant text**.** Prospeţime, vitalitate, candoare. Un mod de abordare a spleenului. Limbajul codificat al generaţiei ei farmecă. Tema? Cum a zis lord Denciu: „dolce far niente” . Gheorghe Neagu are vorbe de încurajare: „ Să trecem peste micile stângăcii şi, sperăm că Nathalie va citi, curând, o proză de profunzime” . Pentru rubrica revistei, **cartonaşul roşu, Cosmin Dragomir** prezintă un text intitulat **Daniel Pişcu şi octavele false sau poezie în falset.** Aceste cronichete virulente ale micului nostru Maiorescu sunt şi nu sunt aprobate. Nu în unanimitate. (…suntem ieşiţi de sub incidenţa acestui păcat). Corecţia exprimării, construcţia textului, dezamăgirea sau ne-dezamăgirea par amănute, pe lângă reacţia acidă a lui Lili Goia: „Sunt cele mai nefericite observaţii pe acest ton

băşcălios, zice trist, Lili Goia. Oriunde ar fi făcute ele, de oricare dintre noi” . Plăcerea serii se destramă din motive personale. Regretând că nu am auzit-o pe Ludmila, îmi iau rămas-bun. Un fel de “hereş-bereş” buzoian.

replică la cutremur

Surpriza serii trecute a fost Ludmila Bârsan (încă o dată regret că n-am auzit-o), iar surpriza acestei seri, *micuţa Picasso* de Vrancea, **Violeta Ioniţă.** Care, n-a venit cu mâna goală, ci cu mapa plină. Imagini, culori, eboşe, lucrări finisate, toate pregătite de expoziţie. Cu mesaj, fără mesaj arhitectura culorilor încântă. Cum am spus, numai bune de expoziţie. Parfumul metropolei a schimbat-o. În bine. Îi dorim …” la şi mai bine!” . Sava Francu citeşte un articol semnat Elena Vlădăreanu. Din articol aflăm ce înseamnă pentru ea un cenaclu literar. Noi avem părerea noastră despre întâlnirile nostre de lectură (sic). Nu cerem, nu dăm, nu luăm. PUNCT**. O idee despre crematoriul ierbii** ne-o prezintă **Lili Goia.** Se doreşte a fi o replică la “cutremurul religios” declanşat de proza lui Ionel Neacşu. După lectură, primul “atacator” , însuşi Ionel Neacşu. Se exprimă dur, imprecis. Atins în amor propriu, îl acuză pe Lili că-şi susţine prea argumentat teoria artă-religie. Florin Paraschiv găseste eseul „miezos, de o sensibilitate aparte” . Un univers ecumenic ce strabate un drum, pornind de la simbolul cireşul japonez, la călugărul medieval, la Moromete şi alte ciudăţenii. Periplu exploziv printre opere şi autori. Nu ştiu cât de limpede este, cât de profund mesajul, dar se desprinde ideea religiozităţii permanente şi eterne. Ideea

credinţei. Grădina eroinei nu este altceva decât gradina spirituală a autorului. Reverie intelectuală, într-un cuvânt. Deloc inspirată, **Aliona Muntean** citeşte… o "scriitură textualistă" , **Jocul unor picături de ploaie.** O pagină la nivelul compunerii şcolare. Text lipsit de esenţă. Limbaj tern. Deloc ludic, deloc atragător. Un exerciţiu şi-atât. Asemenea jocuri face şi Natalia Cebanu, dar ce jocuri! À-propos de jocuri. **Natalia Cebanu** joacă şi ea, şi joacă prost. Citeşte două texte: **Azi** şi **Televizorul.** Ion Săracu şi **Gheorghe Suchoverschi** citesc epigrame. Aşa, de dres dispoziţia. Lunea viitoare, lansare de carte: **Victor Bour** cu **- Castelul de dincolo de ploi.**

Alexandra sau iubirea eternă

Realitatea, tot un vis. Din care, cel mai adesea nu ne trezim decât în marele vis…

Surprizele sunt înlănţuite. Veriga serii, **Victor Bour** şi cartea sa **Castelul de dincolo de ploi**. Ce poate fi mai înălţător pentru un mentor decât să-şi vadă discipolul tâşnind? Firesc, directorul Bibliotecii ***Duiliu Zamfirescu,*** dra Teodora Fântânaru, în calitate de amfitrion, a deschis seara. Într-o atmosferă colocvială, după o succintă prezentare, a dat cuvântul dlui Gheorghe Neagu în calitatea sa de moderator al cenaclului (de director al revistei **Oglinda literară** şi preşedinte al Asoc.culturale Duiliu Zamfirescu). În puţine, dar frumoase cuvinte, Gheorghe Andrei Neagu a creionat un portret "Victor Bour" -prozatorul. Apoi, Janina Vadislav (îndrumător spiritual al talentatului prozator) şi-a exprimat bucuria apariţiei primului volum; Mariana Vârtosu a completat cele spuse de ante-vorbitori. **Anamaria**

Cătănoiu, purtătorul de cuvânt al instituţiei a făcut un portret complet al lui Victor Bour, studentul, cititor fidel şi pasionat - prozatorul. Aşa cum se cuvine la o lansare de carte s-au spus cuvinte de bine. „Crescut de cenaclu” - la şcoala acestuia, după scurt timp am reuşit să obţin Premiul I la Concursul ‘’Pledoarie pentru Cuvântul scris” - la Soveja / 2002. Ca laureat al Marelui Premiu la Concursul de Creaţie Literară Iulia Haşdeu (concurs desfăşurat de revista Clipa Siderală/ Chişinău) am obţinut editarea acestui volum care s-a lansat în această seară şi, despre care s-a vorbit în termeni laudativi. Nu pot decât să-mi exprim bucuria şi să mulţumesc celor care au crezut în mine” - a zis autorul, vădit emoţionat. A urmat seara de lectură, care a debutat cu un fragment din cartea lui **Victor Bour: Lumânarea.** Accentul proustian e de bun-augur. Printre noi, **Alina Tătaru**, cu o proză scurtă şi câteva poezii: **Maternitate** (proză); poezie-**Sfârşeală, Fărâme de iubire, Pianul. Maternitate** s-a dovedit a fi un poem în proză. Cu încărcătură poetcă, metaforică, textul trece testul. Despre poezie, în căutare de rime, Alina scapă feelingul de sub control. Gheorghe Neagu i-ar sugera un exerciţiu îndelungat asupra prozei**. Pianul** este singura dintre poezii, cea mai reuşiţă, căreia i se poate spune poezie: „ Sufletu-mi s-a aşezat/ pe clapele prăfuite ale unui pian/ Cât doare apăsarea străină!/ E melodia prea veselă?/. Recomandări în acelasi sens, cel al exerciţiului în proză, primeşte de la Janine şi Victor Bour. Ştefania Oproescu, îndrăgostită de proză, cochetează cu tema şi, “comite” două texte: **De ce iubim-citim Mircea Cărtărescu?** şi **Privind în ochi ursul de pubelă**. Primul text se vrea o replică la cartea scriitorului Mircea Cărtărescu, **De ce**

iubim femeile. Ce fel de replică, dacă poate fi una stil recenzie, vom vedea. Ei bine, da. Ştefania Oproescu are **nerv** pentru critică de carte. Stilul incitant, persuasiv şi subtil îndeamnă la lectură. Cel de-al doilea text se înscrie perfect la rubrica „inscripţionări pe creier” . Mai greoi, cu tentă filozofică, textul trebuie citit şi nu auzit! Spuneam că suntem încă pe tărâmul surprizelor. **Gheorghe Andrei Neagu,** prins de tăvălugul problemelor administrativo-financiare, nu prea mai are vreme de…” şedere în faţa…cui? A foii de scris, or a calculatorului?” Totuna. Nu prea mai are timp, de scris. Şi totuşi…**Alexandra,** este proza care întăreşte credinţa cititorului, a criticului în talentul său, (după ***Moartea şobolanului***). Tema dublului, una obsedantă, aceea a scriitorului şi a cărţilor sale. Frustrările, renunţările…Uşor patetic, textul nu produce explozii. Aripa-tânără, junimea în blugi tace intimidată (cum să loveşti în părintele tău spiritual?). Din rândul aripei-frânte, a “hârşiţilor” – e o glumiţă nevinovată, permisă între noi – Florin Paraschiv *sparge gheaţa:* „ seamănă, oarecum, cu ***Îngerul de ghips*** a lui Breban. Proza este interesantă, tema dublului fiind întâlnită la marii autori. Să zicem că ai un pic de talent, meriţi felicitări” . Au urmat versuri…Multe seri am zâmbit - putem spune - mai mult sau mai puţin îngăduitori, ascultandu-l pe Gheorghe Sucoverschi. Dar, **Gheorghe Sucho-vers (chi)-uri**, prin tenacitate şi muncă a demonstrat că se poate. În era surprizelor, iată încă una servită de acest **“***înger al cuvintelor***”** care a citit următoarele poezii: **Zâmbetul, Femina, Îngerul cuvintelor, Cealaltă pagină, Zahăr cubic, Café-rondel.** „Dacă până acum zâmbeam ascultându-l, azi n-am mai zâmbit – a declarat cu sinceritate Ştefania Oproescu.

Fiecare poezie are ceva, a continuat poeta. Se simte evoluţia. Nu pot decât să-l felicit. A făcut paşi importanţi.” O poezie a lucrurilor mărunte, cum a definit-o Gabriel (Garçia) Funică. Probabil că trebuia să se ocupe cineva şi de acest gen (sector). Şi, acest gen poate crea opere*.” Înger al cuvintelor ascunse/ privirilor deşarte!? mai toarna-mi în ureche/ şuvoaie de eresuri/ Din sferele înalte/ Spre văile cu plângeri/ în care eu profanul/ Mai depăn înţelesuri/ Din marea de mistere/ Pe care, câteodată,/ Mai navighează o carte!” .* Este, cred eu, un exemplu grăitor. Simţim ridicolul? Excesul ne orbeşte uneori. **Cosmin Dragomir**, tot mai revoltat de gafele mass-media , prezintă **Scurt-metraj fără publicitate.** Suntem obosiţi. Incapabili să reacţionăm. Or, poate, Cosmin este confuz. Sau poate, ambele aripi s-au frânt…*orbitor!* Ne facem *mea culpa*, unii mea pipa! Şi, aşteptăm o reluare. Manipulare, manipulaţi, manipulanţi, ce contează! Bine că unii au memoria bancurilor (bune) şi, râdem din toată inima. “*Îl ştiţi pe ăla cuuuuu…nu? Vi-l spun data viitoare. Promit.”*

Umor la…Gura-omorului

Uşi închise. E vreun semn? Se deschid, într-un târziu… Şi, Gheorghe Andrei Neagu, Ştefania Oproescu, Cosmin Dragomir, Rodica Soreanu (Rodia cea minunată!), Petru Fiştoc, Ionel Neacsu, Vergilius, Gheorghe Suchoverschi, Lili Goia, Sava Francu, lord Denciu (care pipează nonşalant), Nathalie, Ion Săracu, Adrian Bărăgan, Alina Tătaru etc. ne aşezăm comod, încercând s-auzim regulamentul concursului citit de

Rodica Soreanu…Despre “omor” la Gura-Humorului, oi humorul de la Gura-omorului…nu ne prea impresionează. O fi canicula vinovată. Un singur cititor şi o tornadă: **Lili Goia** şi proza sa, **O tragedie românească.** Întreaga proză rezumată într-un banc, aruncat pe masă de Florin Paraschiv: „ Mesterul Manole, mânuind mistria, şi-a exprimat împlinirea în acest mod: ce bine e să aibă omul o femeie la casa lui. Deşi bine scrisă, nu cred că prinde la public. Ecarisaj moral? Un documentar literar, dar cui slujeşte? În rest, O.K. Poate, prea mult folosită, de două ori, “trimiterea la origini” - încheie Florin Paraschiv, micul său discurs. *Suntem un popor obscen care nu se sfieşte să folosească o astfel de exprimare – se* trezeşte Cosmin, spunând. Replica ai dat, belea ţi-ai căpătat.Replici peste masă, sub masă, în eter.Toate, la limbajul vulgar folosit azi în literatură. Enervare, supărare, acceptare! Şi, limbaj manelist. O “manelesc” pe furiş, nu-mi plac disputele de această categorie, chiar dacă ele privesc literatura.

Epigoana lui brumărică

Din nou uşi închise…Se deschid, dar nu toate. Nu şi cele în care sunt scrumierele. Fără scrumiere…O fi un alt semn?! *Crede şi nu cerceta*... Pe lumea asta există şi fiice rătăcitoare. Una dintre ele, poeta **Constanţa Cornilă**. Cu un *look* nou, demn de admirat şi invidiat, (ne asigură că nu există motiv de invidie). Poeta ne invită la lansarea recentului său volum de versuri **Alergarea luminii . Gheorghe Andrei Neagu** ne îndeamnă să ne corectăm cărţuliile din caseta anului 2005. **Esenţialele / 2005** şi-au primit botezul de la Florin

Paraschiv **(** ca şi prima Antologie, **Al Evei trup de fum,** având acelaşi *naş,* Florin Paraschiv**).** ***Esenţializaţi***, continuăm corectura, discutăm despre copertă. Cel mai harnic dintre noi, epigramistul Ion Săracu încearcă să ne bine-dispună cu câteva parodii după Emil Brumaru. Un epigon al lui Brumaru? "Epigoană" , mai curând, ironizează cineva. Brumărică! Nicicum, nu poate fi parodiat Foarţă. Pentru a-l parodia e nevoie de forţă!!! Cât priveşte parodia brumariană nu-ţi trebuie decât o condiţie: să fii brumat! Iar colegul **Ion Săracu** îndeplineşte condiţia. Şi, ascultăm: **Clona, Dex, Infarct.** Care rimă, ce-i cu rima?- întreabă curios, autorul. Păşit ori băşit, ce dacă! Sună bine. De la Brumaru la exprimarea erotico-obscenă, e doar un pas... de trambulină. Limbajul colorat face umbre…Mai interesant între lumini şi umbre. Şi *junimea în blugi* are aspre judecăţi pentru o astfel de exprimare.

Între kitnappare şi kilărit

Uşi… uşi închise, deschise, trântite. Scrumiere, semne, paranoia? Ştefania e plecată (din ţară, domnilor!), îşi" pierde vremea" prin Paris. **Cosmin Dragomir** citeşte o **Lehami (ta)te nocivă.** Care se pricepe la kitnappat? Vine întrebarea, care alţii? La măsluiri suntem experţi (à-propos de cei trei jurnalişti luaţi ostatici în Iraq). Dezamăgire pe toate fronturile. Excluzând bastarzii limbii, utilizarea (prin crunta şi cruda realitate) a exprimarii snoabe, proza nu trece ştacheta. Nici măcar nu depăşeşte reportajul literar. O trecere în revistă a evenimentelor cotidiene. Cu funcţionărimea ei impertinentă şi irascibilă; cu micile (şi marile) ei bârfe şi matrapaslâcuri, relatări din gări, în drumul spre şi înspre,

nu e relevant. Cel mai dezamăgit a fost Gheorghe Andrei Neagu. Cosmin a avut şi un apărător: Ionel Boc: „ Cosmin a prins realitatea imediată, aşa cum este ea. Textualism, Kafka, complicitate – nimic din toate astea. Ei, ce zici Cosmine, ce preferi: o kitnappare sau o kilărire. Mai ai o variantă, să te sinucizi. Ce frumos ai fost în **Nebunia** ta!. **Nathalia** şi fulguraţiile ei: **Doză radioactivă de cinci minute**. Dacă ar fi să aleagă, lord Denciu mărturiseşte sincer că -" între textul lui Cosmin şi cel al Nataliei, l-aş prefera pe cel al Nathaliei" . **Cântecul foarte scurt** al lui **Petru Fiştoc -** un nervus poetic de iubire. Cu un final în lovitură de timpan, spune cam aşa: „mi-e dor de mine/ ca atunci când erai tu aici" . Un la diez ar fi sunat mult mai bine. Orice cutezanţă are un preţ. Avem nevoie de un kiler!

Ala Murafa şi poezia ei: **Valsând cu umbrele, La noi, În buzunarul meu drept, Nu ştiu, Seara, Vise, Décor.** Trucuri ştiute. Nimic nou. A plouat…Plouă. Ploile au spălat, sperăm, tendinţele de polemizare nocivă. Scandalizantul subiect al vremii, poezia erotico-obscenă, nu merită atâta atenţie. Serios.

Obermann, Benedict şi Creangă

Din ce în ce, numărul cenacliştilor, în creştere. E de bine, e de rău, vom vedea. Primul cititor al serii, **Ioan Dumitru Denciu** cu o proza scurtă, şi un titlu sugestiv: **Benedict Căescu şi câinele.** A vrut autorul să contureze partea animalică din om? Să fie vorba despre o filozofie canină (neterminată), o provocare? „În stil personal, prozo-poemul ascultat este un concept

stilistic cu elemente indianistice– crede Florin Paraschiv. „Predispoziţie etnologică, mitologică, o istorie arhaică încântătoare. Textul este o nadă, trebuie să citim urmarea” , strecoară Cosmin, bănuitor. Eh! A venit vremea, momentul să primim sfaturi. Şi nu de oricare. Ci practice. Ascultăm (respectuos) textul lui **Ionică Gălăţeanu** intitulat pretenţios şi pretios **Argumente reale şi sfaturi practice la practica onaree.** *“Bla-bla-bla…şi bla-bla-bla, egal, lă-bă-rea-lă!” sau, ceea ce justifică titlul.* Definiţii şi idei neprelucrate. Generos din fire, lord Denciu insinuează a fi un joc periculos al autorului. Şi, cum minuni se petrec la tot pasul, nu s-ar mira dacă, peste un an, doi, trei, aceste idei să se constituie într-un roman, să rupă gura târgului; “ nu mă miră, repetă lord Denciu, cu atâtea catastrofe naturale, nu m-aş mira să se producă un roman să rupă inima târgului” . Generos, cum am spus.Cosmin, pragmatic, trece direct la cartonaşul galben. Cel Roşu, e pe-aproape. Constanţa Cornilă ne reaminteşte despre starea autorului atunci când a purces la acest exrciţiu: cu ochii închişi, cum singur a declarat (şi cu piciorul stâng, a uitat să precizeze). Sincopa structurii, pauperitate lingvistică etc. Sava Francu dă verdicte: dacă se întâmplă să iasă un roman, înseamnă că Dumitru Denciu a avut intuiţie; dacă nu, vom avea de-a face cu o dublă eşuare: unul, predicţia, celălalt, proiectul. Dincolo de toate răutăţile, felicitări Ionică Gălăţeanu! Uitasem lecţia de învăţare de minrte. Mulţumim pentru împrospătarea memoriei. Ascultând **Cometa** lui **Gheorghiţă Mocanu,** se distinge o rumoare tot mai clară: *Creangă, Creangă, Creangă*…Îi ştim deja veleităţile de narator. Iar Ionel Boc a fost de-a dreptul fascinat de poveste. „ ***Născut pe acele***

meleaguri, nu mi-a fost deloc greu să revăd cu ochiul minţii toate acele imagini, acei oameni blajini şi cu un umor sănătos. Oameni ai satului, atât de bine descrişi de Gheorghe Mocanu. Umorul debordant şi sinceritatea naraţiunii creează emoţie" – îşi încheie Ionel Boc părerea. Gheorghe Neagu, chirurgul nostru estetician, cu bisturiul pregătit, extirpă cacofonii, pleonasme şi alte nepotriviri …" În rest, bun-venit în cenaclu. Un Creangă modern, e o achziţie de invidiat" , spune boss, cu binecunoscuta-i intuiţie-de-descoperitor-de talente. **Constanţa Cornilă** (ceva mai rar printre noi) citeşte o suită de versuri: **Proiecţie, Oscilaţie, În somn, Zare, Interzis.** I se transmit câteva sugestii. Poezia **În somn** - de departe, cea mai bună. Dacă va lua în consideraţie cele câteva sugestii, e numai problema autoarei. Se apropie **Festivalul Duiliu Zamfirescu.** Ultimile speranţe…emoţii…sau poate, nici unele, nici altele. Vom vedea.

Festivalul Zilele Duiliu Zamirescu / 2005

Această liniştită ediţie, a cincea, nesprijinită-neproptită-nesusţinută (financiar) de *nimenea!* Şi a avut momentele ei de glorie. Ca timp, redusă de la trei zile, la una'jumate,- ca desfăşurare, mai alert, mai eficient. Colocviile au atins un punct fierbinte, despre ceea ce se cheamă condiţia scriitorului de ieri, de azi, de mâine, din totdeauna. Deschiderea n-a mai avut acel aer grav, sobru, regal! Mai curând, o trecere-n revistă a invitaţilor, a oaspeţilor, o trecere, cum să spun? Caldă, de la inimă la inimă. ***Voinicul valah*,** cum l-a numit dna **acad. Zoe**

Dumitrescu Buşulenga, pe scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, s-a descurcat onorabil, fiind , ca de fiecare dată sufletul manifestaţiei. Printre oaspeti, amintim: **Emilian Marcu, Gheorghe Istrate, Valeriu Stanca, Ioan Liviu Stoiciu, Carolina Ilica, Dumitru M.Ion, Dan Anghelescu, Violeta-Craiu Cârjan, Matei Romeo Pitulan, Marin Ifrim, Florentin Popescu, Adrian Aluigheorghe, Constantin Miu, Magda Ursache, Petru Ursache, Aurelia Rusu, Valeriu Rusu (de la Universitatea din Sorbona), Theodor Codreanu, Adrian Dinu Rachieru, Marius Chelaru, Valentin Talpalaru, Sterian Vicol, Valeria Manta Tăicuţu, Ion Tomescu, Lucia Olaru Nenati** etc, etc. Colocviile s-au desfăşurat pe o durată prea mare, prea ample referatele. Dna Aurelia Rusu, cu mânie liberă, gen Magda Ursache, a prezentat un dublu material, ce atenţiona asupra integrării spiritual-europene. S-au continuat discuţiile despre condiţia scriitorului, despre o lege care să-i protejeze, despre dreptul de autor, despre valoarea cuvântului scris. În fine, dl.**Valeriu Stanca** găseşte o difiniţie potrivită pentru condiţia de scriitor: **dacă har nu e, nu există scriitor.** A urmat o lansare de carte, cel puţin bizară, fiind mânaţi (la propriu şi figurat) în sala unde, vol. **Haita ,** al dlui prof. **Florinel Agafiţei** a fost prezentat de trei scriitori: **Ioan Liviu Stoiciu, Ioan Suciu de la Braşov şi Florin Paraschiv**. *Toţi au bătut câmpii cu graţie.* Autorul mulţumeşte vorbitorilor pentru părţile negative evidenţiate, mai ales celor care s-au exprimat, dar n-au parcurs cartea. A urmat pelerinajul şi comemorarea. Apoi, lansări de carte. Am asistat la cea mai amplă *desfăşurare de forţe.* Nu voi menţiona, nicio carte, niciun autor, din motive lesne de-înţeles.

Decernarea premiilor, un moment diferit, alternând cu momente artistice. Se cuvine să numesc premianţii, aceştia , fiind onoraţi din diverse motive. Astfel, pentru **vol. în proză publicat**, premiul a fost acordat dnei **Mariana Brăiescu**; pentru **poezie în manuscris**, premiul a fost acordat dlui **Petrişor Militaru;** pentru proză în manuscris, critică şi eseu nu s-au acordat premii. În afara concursului au fost acordate următoarele premii: dlui **Varujan Vosganian** i s-a oferit pentru activitate literară, **premiu de excelenţă;**

d-nei **Magda Ursache** i s-a decernat un **premiu de fidelitate; Valeriu Rusu-** premiu pentru **promovarea literaturii** în spaţiul european; **Gheorghe Istrate,** pentru **40 de ani de fidelitate, dedicaţi literaturii;** pentru recuperarea valorilor literare, dlor Valeriu Stanca, **Florentin Popescu** şi **Alexandru Hasan.** Au urmat recitări din versuri proprii, or cine ce-a vrut. Carolina Ilica, Emilian Marcu, Ştefania Oproescu, Constanţa Cornilă, Sterian Vicol, Valeria Manta Tăicuţu, Lucia Olaru Nenati, Virgil Panait, si, nu cel de pe urmă, poetul vrâncean, Varujan Vosganian au recitat (alţii au şi cântat). Cosmin Dragomir, mulţumim, ai fost... *copilul de mingi*, dar, în acest rol, te-ai descurcat minunat, ai fost minunat. Cum am spus, ca un balerin.

Proza şi scopul ei

Evident, prima zi după **Festival…** Suntem **La Livadă.** Mâncăm cu poftă, fragi. Alte plăceri le-am lăsat deoparte. Printre tufe, un adevărat slalom. Rugii plini de ghimpi, dar înmiresmaţi, ne îmbie... După porţia de fructe, primim *raţia* de **Esenţiale,** ca în fiecare an. N-am

făcut altceva decât sa ne purificăm sufletele. Să "le higienizăm" prin vorbe - mica bârfă, dacă vreţi. Ce poate fi mai dramatic pentru un condeier, ca, odată cu trecerea timpului să fie trimis în Ţara Nimănui? Ei, şi! E aceasta cea mai mare nenorocire? Critica te înalţă, critica te coboară. Filozofii de doi bani-jumate. Doamne, ce căldură! Ce gust au avut fragii, ce parfum, ce culoare!…

Şi totuşi, cu toată căldura,

…suntem *bântuiţi* de tineret, cenaclişti-flotanţi, mânaţi de curiozitate şi teribilism. Nu intră în discuţie Adrian Ţiglea (pentru care am tot respectul, mai ales pentru scrierile sale savuroase). Şi nici Ludmila, Nathalia or Cosmin care sunt obişnuiţii *casei.* Este exclus chiar şi Petru Fiştoc, devenit , graţie scrierilor sale o persoană, *grata*, în grupul nostru. E vorba de un grup compact, venit cu-nu-ştiu-ce, cu nu-ştiu-cine, despre care aş putea crede că numai curiozitatea i-a mânat aici: Iulia Chiriac, Alis Cârjan, Andra Franciuc, Alina Chiriac, Andra Rotaru etc. **Cosmin Dragomir,** îndrăzneţ cum îl stim, citeşte un text, o proza scurtă, zice el, intitulată **Trei bucăti la zece mii (** se mai practică şi-acum acest gen de negoţ-stradal). Text neorealist, alcătuit în stil jurnalistic. Subiectul, unul banal. Subliniind realizarea lui Cosmin, Ioan Dumitru Denciu "salută genul, imputându-i totuşi greşelile lingvistice şi de tehnică: 1) Cei doi naratori, care printr-un truc ar salva perspectiva naraţională, ar fi una dintre erori; iar 2) inventia unor expresii precum „cristalinitate" nu cred că dă valoare (în plus) textului. Dinamica are de suferit intercalând fraze prea lungi, obositoare cu unele foarte scurte. Oricum, Cosmin scrie

din ce în ce mai bine” . Vergilius şi Constantin Ghiniţă (poeţi nativi) impută tonul gazetăresc al textului, care, din punct de vedere literar nu spune mare lucru. Nedumerit, Ion Săracu vrea să stie: “*când scrie Cosmin bine?! Acum a primit destule laude, iar cu alte câteva lecturi în urmă, un text asemanător a fost aspru criticat” .* Este scris natural, potenţialul literar este sub nivel. Seamănă mai mult a reportaj. Vorbeşte Paif? Şi ce dacă! Moni, paradigmaticul, continuă să-şi expună punctul de vedere peste cel al lui Florin Paraschiv. Şi, care-i problema? Vorbim despre acelaşi lucru…” Opriţi-l , vă rog, careva pe Moni (Ion Saracu) am şi eu două vorbe de zis, cere Florin, încercând zadarnic să se facă auzit. Cine ţipă mai tare, se face auzit. Se înfurie boss: „ Vorbiţi pe rând, vă rog, suntem oameni în toată firea, ce vor crede aceşti copii?” Între două fumuri, Florin Paraschiv se face auzit: „ Acest maestru al prozei scurte are doua viteze de exprimare: una a naratorului şi una a personajului. Finalul nu este clar, iar tonul sarcastic cu care este tratată realitatea, când oamenii fini nu se mai înmulţesc, nu-şi are rost. După cum a scris, tot aşa îşi primeşte şi aprecierile. Ceva de genul acestei glumiţe: ştiţi care sunt cele patru categorii de femei? Patru, desigur: mame, doamne, curve şi…mamă, Doamne ce mai curve!” . Şi, ca sa nu se spună că numai curiozitatea a fost singura motivaţie, din aripa tinerilor flotanţi citeşte **Iulia Chiriac**, poezie: ***Tic-tac, A.N.A., Nefiinţă, Eu cu mine, Bocet, Pentru cei care au urechi s-audă.*** Deşi, la o primă citire, nu se comentează textul auzit, nu ne conformăm.

Ha-ha-ha!- râse contele, ştiţi voi care. Cosmin sare primul la jugulară. A fost „linşat” , vrea şi el “să ucidă”: *Repetiţie, rimă facilă, bla-bla-uri.* Constantin Ghiniţă,

plăcut impresionat de poezia tinerei o îndeamnă la exerciţiu. Simte poetic. Gheorghe Andrei Neagu are aceleaşi cuvinte de încurajare, asigurând-o că "are versuri notabile" , subliniind poezia **Eu cu mine**. În acord cu domn'director, *comme d'habitude,* poetul Vergilius.

Ştefania Oproescu, modelatorul grupării (spun aceasta, încercând să nu trec sub uitare momentele dezamorsate de poetă, cu diplomaţie, căci au existat şi astfel de momente, aşa ca-între oameni de mare sensibilitate) - citeşte un text din ciclul inscripţionărilor pe creier**: Linia din care picură întuneric.** Ştefania realizează un personaj cromatic. Viziunea unui drogat în spectru solar. Destul de tensionată, intensitatea creste progresiv de la o fraza la alta. Un traseu intre inimă şi creier, greu de descifrat, cum a sesizat şi Ioan Dumitru Denciu, care se întreabă "de ce oare încearcă autoarea să-şi asume genericul masculin, într-un joc subiectiv al culorilor?" . O întoarcere la povestea iniţială? Se pare că Ştefania Oproescu ştie foarte bine ce face cu fiecare cuvânt. O proză colorată, zice Cosmin Dragomir, despre care e greu să vorbeşti fără text în faţă. **Gheorghe Mocanu,** extrem de prolific, citeşte un alt fragment din romanul său**: PV- proces-verbal pe 200 de pagini.** Capitolul poartă numele protagonistului, Vasile Cobzaru. Dintre pagini, se înalţă o abisală întrebare: "de ce toată lumea tablă şi numai el, carton?" . Finalul, aduce dezlegarea, răspunsul la întrebare. Nu se mai poate spune nimic în plus despre talent. Se propune doar un subtil hara-kiri cu cobza. Numai de amuzament, pe cine supără o proză cuminte?

Talentatul ucigaş

Astă-seară, în afara obişnuiţilor, două personaje scumpe la vedere: prof.Gheorghe Zaharia şi Janina Vadislav. Şi, veţi vedea de ce am făcut această menţiune expresă. Ascultăm (cu răbdarea în extensie extremă) capitolul patru, din romanul lui **Ionică Gălăţeanu, Câlţi în papuci.** Maestru al învălmăşelii. Ambiguitate, ar fi prea elegant. Gata-gata să intre în colaps de plictiseală, Janine face un efort şi ascultă analiza prof. **Gheorghe Zaharia: „***nu se poate aprecia un roman doar după un capitol; ceea ce pare zero într-un capitol poate deveni genial în următorul. Bate câmpii cu graţie – (*sunteţi mult prea îngăduitor, domnule profesor). *Are un flux liber al gândului, joacă între persiflare şi autopersiflare. Din păcate, când citezi un "Love story şi un Drumeş" nu este tocmai un exemplu de cum ar trebui să se scrie literatură. Dezordinea şi neglijenţele stilistice sunt datorate emoţiilor. Continuaţi exerciţiul*" . La fraza de final, Janine sare peste scaune, peste masă, peste capetele noastre şi-l "ia de rever" pe dl. prof. Gheorghe Zaharia: *" Cum îndrăzniţi, stimate domn profesor să încurajaţi o asemenea aberaţie? V-am ascultat remarcabilul discurs despre roman cu o altă ocazie şi, cum de puteţi spune ce-aţi spus despre un asemenea text?! M-a plictisit de moarte. N-are stil, n-are nimic.* Ca să nu explodeze, se reaşează în scaun. Aşa e Janine, "are naturelul simţitor" . Citeşte **Mihaela Prodan** o proză scurtă intitulată sugestiv **Victor.** Nu ştiu dacă "muza" ei a fost Victor Bour, (care tocmai intra pe uşă). Textul are flux literar şi psihologic. Mihaela pare a fi un prozator format. Ştie cum nu se eşuează. **Petru Fiştoc** găseşte proza asemănătoare cu cea a lordului Denciu cu un plus

de alerteţe, dinamism, originalitate. „Mimează, zice prof. Zaharia, dar găseşte-te pe tine!” . ***Nathalismele*** **Nathaliei Cebanu** nu mai uimesc. Aşadar, **Natalitatea la ordinea zilei plus tâmpenii la trei puncte** o reprezintă. Sensibilitate ascunsă în ironie. Dorind s-o imite, **Ludmila Bârsan** citeşte şi ea un text asemănător**: Şi totuşi, cine sunt?** O patetică şi lamentabilă criză de identitate. „ Este confesiunea unei mari singurătăţi” – crede poeta Constanţa Cornilă. “Iuda zâmbeste, dar oglinda o arată plângând. Mai autentică în acest text decât în cele care le-a scris despre alţii” , (prof.Gheorghe Zaharia). Considerând că e **stăpânul condeiului** (al inelelor, poate?) **Petru Fiştoc** încearcă să scrie un roman: **Strânsoare de soldat**. Primul capitol, **Simona îmbrăcându-se.** Destul de ambiguu. Seara ambiguitaţii. Pentru tine n-au mai rămas comentarii- se şopteşte. Epigrame, diagrame, radiograme. Epigrame **Ion Săracu**. În replică, **Sava Francu**, nu vrea sa aibă datorii şi-i zice o **Nedumerire.** Au urmat dumeririle.

Nonşalant je m’en fichiste

“*Ce importanţă mai are gri-galbenul cerului! Soarele la sfinţit, or atmosfera prăfuită, sufocantă. Nimic nu mă opreşte, trebuie să ajung necondiţionat. Niciun obstacol din lume nu mi s-ar fi părut insurmontabil. Căci lunea, în fiecare luni a săptămânii, ora şatesprezece fix, mă întâlnesc cu lumea mea de vis. În adâncuri, trebuie să-mi recunosc, uneori e plictisitor. Alteori jenant. Dar, de cele mai multe ori, mă regăsesc, sunt eu, ascult, îmi place sau nu, îmi face bine. Învăţ…Experimentez…Mă bucur. Greşesc?... Oameni suntem!”*

Când am zis – am prezis, mai bine zis! (sic) că, etapa surprizelor nu s-a încheiat, iată, vin cu argumente: seara a fost un delir al florilor. Toate nuanţele, speciile şi mai ales parfumurile. O mie de parfumuri! Cât despre "florile" adevărate, cele în carne şi oase, *argumentează* din plin Nathalia…Aliona, Alina, Diana…Astă-seara printre noi, Rodica Soreanu, poeta şi pictoriţa pe care o salutăm cu drag şi respect. Cât despre lecturi, **Ionel Neacşu,** depăşind momentul testului, al demonstraţiilor, citeşte un text bunicel. Avându-şi un fan declarat, cu greutate, în persoana lui Florin Paraschiv, capătă curaj. Încurajarea, din această direcţie, ar trebui să ne dea de gândit. *Unora… (ne place jazzul).* Eseul citit s-a intitulat **Până şi îngerii plâng.** Din respect pentru buna intenţie, pentru tenacitatea cu care tânărul Ionel Neacşu îşi atacă subiectul, voi reproduce numai părerea prof. Florin Paraschiv. Din ce în ce mai parcimonios în exprimare, prof. Florin Paraschiv îl încurajează sincer pe tânarul indianist. „Când e vorba de un asemenea text, nu pot sa nu mă exprim" - spune Florin Paraschiv, imputându-i totuşi autorului, abundenţa expresiilor sanscrite si ebraice. Pentru că în rest, totul pare a fi O.K. Lăudabilă preocupare.Textul, se doreşte o nuveletă. Prin exces de ebraică şi sanscrită se autodemonetizează. Scriere pentru insomniatici, au spus unii. Altora, textul le-a sugerat un Paul Gauguin cu exotismul său cu tot, adus din Hawai odată cu opera sa. Operă, însoţită de un jurnal ce a intensificat valoarea. O fi semănat cu însemnările *necşuniene*?! *India, sau cel mai frumos poem al lumii*. Fiecare îl scrie, îl transcrie cu metodele proprii. Sugestii, nu neapărat de luat în seamă. O va face vreodată, greu, aproape imposibil…niciodata (?!). Iată-l pe *nonşalantul*

jemanfişist! Se numeşte **Petru Fiştoc**, e un licean boem, cu ochi albaştri şi plete ce-i curg pe umeri, rocker, cu multă-multă poezie la purtător. Amic din gaşca Nathaliei. Căutătorii şi cuceritorii de lumi. Textele lui **Petru Fiştoc,** bizare ca şi denumirile alese: **"#1,#2,#3"** , au şocat. Un ţipăt auster al generaţiei. Scriere cursivă, coerentă, fluentă. O lectură captivantă, fără stângacii. Ne reţinem greu hohotul de râs. Până şi pe Florin I-am surprins…rânjind, cum ar zice el. Lângă mine, o tânără eliberează bulgăraşi de vată-de-zahăr. Va leşina? „Îşi cunoaşte valoarea" , strecoară boss-ul, urmărindu-l admirativ. La o primă lectură ne-a captat – bine- atenţia. Felicitări. **Ion Săracu** citeşte proză (epigramistul-rondelistul nostru are talent de prozator): **Fiecare moare singur.** Ei, aş! Fiecare moare pentru el, nu-I obligatoriu să mori singur.Ca mulţi dintre noi, se deserveşte citindu-şi prost textul. Tema, una de interes istoric, cu stângăciile inerente a stârnit curiozitatea. Chiar şi lui Paif (Florin Paraschiv), uimindu-l pe autor. „Tonul sarcastic ar fi fost mai nimerit, iar activistul ar fi putut fi ceva mai tâmpit'' - îi sugereaza Florin Paraschiv autorului. **Epigramele** lui **Suchoversch**i oferă pauza meritată. Recitalul oferit de **Nathalie Cebanu, Petru Fiştoc, Adrian Bălănei şi Grigore Şerban Alin** încheie seara la superlativ. Talentată, Nathalie! Are voce, are condei şi idei…

Cerul îşi aprinde sideful violet, iar picături mari de ploaie sfârâie pe asfaltul încins. Fâlci uriaşe muşcă lacom din începutul de noapte. Nu mi-e somn, aş vrea să prelungesc bucuria acestor trăiri. Muţumesc, Doamne, de infinite ori pentru că m-ai adus aici, între aceşti oameni minunaţi!

Toamnă, dulce nostalgie

Cătălin Boacnă ne salută în acest anotimp cu două texte, două *minunăţii*, care n-au trecut dincolo de sufletul liceanului, nu s-au aventurat în tumultosul spirit studenţesc (după unii) şi care sunt totuşi două texte bune: **Cărarea demonilor** şi **Minunile sfântului Saftin.** Nu scad, nu cresc, cotele scriiturii, constante. „Exprimare bolovănoasă de jurnalist, zice Gheorghe Neagu. Băltăceală cu insuliţe metaforice, lipsită de emoţia din textele trecute. Un umor prost gestionat, desacralizează o lume” . Cădere liberă în derizoriu. **Gheorghe Mocanu,** povestitor nativ, proaspăt premiat, citeşte cu oarecare încredere în sine, un nou fragment din romanul său **Cometa**. Florin Paraschiv reproşează, ca de obicei, bonomia textului. Cuminţenia personajelor, viaţa ruraloidă care nu mai este “numai lapte şi miere” . Unde sunt scandalurile, furiile şi injuriile specifice. Repet, Gheorghiţă Mocanu are şi talent şi forţă,” tot arsenalul” unui **alergător de cursă lungă.** Consecvent şi atent în alegerea temei şi de această dată, **Ioan Dumitru Denciu** reuşeşte: **Jurnal-**ul (sau) **mitologic** o spune din plin. Mixaj apetisant, scene cu Ognuaton, or Seth, or Osiris, Hera etc. Zeiţe, zei, zeificări, toate asamblate pe marginea unui comentariu asupra unei scene erotice urmărită la tv, vorbesc despre un Denciu mai accesibil. Alt cititor de proză, **Ion Săracu** (deja poate fi considerat astfel, adică prozator) prezintă textele: **Tunelul** şi **Porcul şi Revoluţia.** Obsedat de vechiul regim, de evenimentul abia stins, revoluţia, Ion Săracu are dexteritatea de a pune în pagină o poveste cel puţin interesantă din punct de vedere istoric. Dar! Autorul are condei pentru

literatură, realizează personaje, le creionează suficient încât să le simţi prezenţa, creează atmosferă. Tensionat, are conflict. Despre valoarea intrinsecă a textului, despre naivităţi şi subtilităţi, despre toate acestea şi prioritaţile lor este raspunzator numai autorul. Finalul este unul de un rafinament simbolic, sacrificarea porcului, de unde vine întrebarea: care-i porcul? Pentru cine scriem, de ce o facem…sunt întrebări la care nu avem o formulă drept răspuns. **Mihaela Prodan** propune un intersant eseu despre **Bucureştii lui Eliade şi cel al lui Cărtărescu.** Eseul este lăudabil, luând în calcul tema aleasă. Ca studiu, ca interes şi preocupare, Mihaela are o bilă albă. **Dumitru Doru Bordei** revine în cenaclu cu o nouă serie de versuri, poezie, mai exact: ***Plus minus o zi, Singuratatea fluieră, Doar surâsul, Lacrimile toamnei, Nod gordian, Lacrima fecioarei,*** *etc.* Jos balastul şi vorbim de poezie! Minunată lună octombrie! se încheie feeric, la propriu şi figurat. Parcimonios şi acribic, **Lili Goia** a mai făcut o declaraţie de dragoste: **Saboţii roşii.** Arhitectura textului, pe scheletul unei teme dificile, "ţărănimea eternă şi socialismul cenuşiu" , au drept instrumente de constructie un limbaj intelectual limpede, cu speculaţii filozofice şi politice. O armonie estetică, un text în mişcare, cu o scenă erotică în etapa furtivă; text scăldat în metaforă. **Gheorghe Mocanu**, ca o replică la recitalul Nathaliei, ne oferă un **moment muzical**. Ion Săracu, totdeauna pe fază, îi şi "articulează" o amendă epigramistică: „Mocanu Gheorghe azi ne încântă/ Cu vocea clară ca trompeta/ Eu nu ştiu cum de se-întâmplă/ Dar, parcă l-a lovit Cometa/" (à-propos de titlul – provizoriu- al romanului său). Cam acesta a fost

octombrie…nu roşu, acela a fost demult, de demult… (oare?).

Noiembrie

Zilele oraşului Mărăseşti

Spicuiri din caiet:

Poetul **Dumitru Pricop** prezintă cartea prietenului Constantin Ghiniţă, **În numele tău poezie**: „ de la Cazanie–încoace n-am mai văzut o carte serioasă” . O metaforă, desigur, ca un briliant. Şi, poate din toate vorbele care-au zburat în vânt, demne de reţinut au fost acestea: „politica? Un bostan pe care-l tăvălesc porcii. Scriitorii, singura instituţie productivă şi durabilă ‘’ - una de-a lui **Dumitru Pricop.**

Şi glumiţa suavului Paif e la fel de demnă de notat: „Scriitorii să nu mai fie curve. Cât suntem aşa, aşa vom fi trataţi. Asezonez o glumă cu tâlc (tot a lui Florin Paraschiv): “Unul din sponsorii lui Fundoianu a fost poetul Găină. Poetului de azi să i se dea o friptură” . Idei libere dar nu şi obligatorii.

Tot noiembrie:

Vechiu Cristian cu sceneta **Moartea ciumei-** Sugestiv**.**

Sava Francu şi Gheorghe Suchoverschi, epigrame; Ionică Gălăţeanu cu **Vampirul de munte** - pretenţii de roman. Vacs!

Revine poeta Constanţa Cornilă cu poezie sedimentată.

Din nou, noiembrie:

Citeşte **Odette Ieremia - Recurs la feminitate -** *jurnal-Erotica.* Odette a fost una din autoarele cele mai

comentate. Repudiată, denigrată, pusă la zid. Pen'ce? N-a avut nici măcar pretenţia de autor, ca să nu vorbim despre creatorul literar! Dar, să vedem care au fost impresiile după momentul ascultării acestui fragment: „Sunt nişte proze-eseu, mai degrabă rodul inteligenţei decât un text de proză propriu-zis. Tema pregnantă este dragostea divină, ideală. Mai interesantă o găsesc pe aceea cu nuanţe umane. Îmi vin în minte personaje mitice cum ar fi dragostea dintre Hades şi Persefona. Bine, dragostea este mereu aceeaşi, metoda de exprimare diferă…ar fi multe de spus, mă opresc aici.Textul este discutabil – (Lili Goia)" Favorabil s-au exprimat şi Vergilis, Marcela Blaga, criticul Florin Paraschiv (cel care a şi prefaţat volumul). Cu simţ b-ovaric sau... ovaric, textul este de natură sociologică, educativ (aşa cum a accentuat şi Nathalie). Dar bârfa, privită ca o higienă a sufletului, nu poate lipsi, nu?

Noiembrie, iar

Oana Panţâr!

A citit **Gheorghe Mocanu** fragment de roman. Nu sunt schimbări prea mari. Lili Goia, Florin Paraschiv, Marcela Blaga…dulci nimicuri. Oana...

Decembrie , la început…

Oaspeţi, şi oaspeti. Printre noi (destul de rar) George Costin. Poetul sârb, **Miljurko Vukadinović.** Lecţie de poezie…Molipsit de **virusul stănescian.** Citeşte, recită, povesteşte. Citim şi noi. Ioan Dumitru Denciu**, Povestea lui Etana**; Vergilius, versuri dedicate sărbătorilor de iarnă; Marcela Blaga, poezia nr.7;

Mariana Vârtosu, **Poem de Crăciun**, George Costin, una din poveştile sale minunate **Moşii**; Suchoverschi **Rondelul troienit al iernii** (una dintre cele mai frumoase poezii ale sale); Gheorghe Mocanu şi fiica lui, oferă un recital (muzical)…Dar, iată pe larg cum s-a petrecut întâmplarea:

"Miracol? Vorbim despre miracole?! Cine nu doreşte să mai fie odată copil, să mai creadă în Moş Crăciun?Uneori îl mai aşteptăm şi-acum. Cinci decembrie, întâia întâlnire de lectură a lunii ne-a adus un ***miracol.*** *Un invitat surpriză, în persoana poetului sârb,* ***Miljurko Vukadinović****. Fan declarat al poetului nostru, Nichita Stănescu, poetul sârb a avut bucuria de a-l întâlni, de a-i dedica o carte cu titlu sugestiv* ***Mă numesc Nichita.*** *Îndrăgostit de poezie, poetul a învaţat româneşte, vorbeşte şi scrie româneşte. Chiar ne oferă un recital de poezie. Răspundem, în aceeaşi manieră, primul manifestându-se lord Byron de Vrancea,* ***Ioan Dumitru Denciu,*** *cu o poveste de pe meleaguri sumeriene,* ***Povestea lui Etana. Vergilius*** *a citit câteva din poemele sale:* ***Marcela Blaga*** *a recitat;* ***Mariana Vârtosu*** *a îndrăznit;* ***George Costin*** *a lansat o invitaţie printre* ***Moşi:*** *Gerilă, Niculae,Crăciun şi alţi moşi ai satului;* ***Gheorghe Suchoverschi*** *a rondelit cel mai frunos rondel al său „Rondelul troienit al iernii" ;* ***Gheorghe Mocanu,*** *acompaniat de fiica sa, ne colindă. Grupul vesel al cântăreţilor amatori, în frunte cu* ***Nathalia Cebanu*** *ne cântă şi în-cântă. Această seară a demonstrat că miracolul există, fie chiar şi pentru scurt timp mai putem fi copii şi crede în Moş Crăciun.*

12 decembrie,

Primim în dar, de la prof. Ştefan Neagu, **Monografia şcolilor din Odobeşti**. **Nathalia Cebanu** – în criză de personalitate – citeşte un text cel puţin bizar: **Culoarea oarbei.** Avertizări, îngrijorări…din partea unora (Gheorghe Neagu, Ştefania Oproescu); Un somn bun, i-ar prinde bine, spune Ştefania, fără alte cuvinte (la orizont, fenomenul emo?!). Lili Goia, mărturisind că nu a ascultat cu atenţie textul, l-a perceput ca pe o bucată muzicală. "Cred că Nathalia practică dezumanizarea. Creează acea senzaţie, de parcă am fi la căpătâiul unui mort (bolnav), unde stau un doctor, un preot, un scriitor, etc şi percep diferit starea de lucruri; tot aşa şi Nathalie are o anume deschidere spre artă: scrisul, muzica, pictura…Acest exerciţiu o ajută foarte mult (?!)". În aceeaşi manieră s-au exprimat I.D.Denciu, Ion Săracu, Vergilius…Lord Denciu şi-a recunosc în textul Nathaliei primele sale încercări literare. **Lili Goia** citeşte poezie: **La judecata de-apoi a poeţilor, Industriaşul, Nouri încărcaţi, Somnul continuu, Forma primară a ninsorii, Ora de închidere a istoriei.** Profund impresionată, prima care îşi exprimă părerea este poeta Constanţa Cornilă: „Poezia m-a lovit precum o ploaie cu gheaţă. Sunt cuvinte de om citit şi talentat, dar nu pe gustul meu. Se simt influenţele fracturiste. Poezia îl caracterizează, este puternică, loveşte" . O poezie geometrică, inginerească, violentă, a zis şi lord Denciu. **Sfinxul,** adică Florin Paraschiv, în vreo două cuvinte, a spus tot ce se putea spune: „Scrie la fel de bine poezie ca şi proză. Apreciez forţa (talentul!) autorului de a face o anamneză asupra comunismului românesc cenuşiu. Poezie abstractă şi

lirică, un poet cultivat, teme de meditaţie. Lili este un poet la fel de bun ca şi prozator. De ce nu, eseist?!" **Ce este Poezia? …un vis diurn. Pentru a o scrie nu există reţetă**" – acest lucru îl spune Gabriel, expirând un norişor timid de fum. Din când în când, comite acest păcat: fumatul...

Tot decembrie, la Livadă…

Spaţiu restrâns, cafea, fum mult, mult… Gazda noastră, simpaticul domn Mircea Ghintuială, se simte ca un parfum bun: delicat şi discret. Deja, ibricul de cafea este pe masă. Scrumiere îndeajuns, apă… În toată nebunia nerăbdării

(avem fiecare cea mai recentă apariţie a revistei **Oglinda...** în faţă), nu ştiu de ce Cosmin Dragomir îmi acaparează atenţia. Are, întipărită pe figură, o tristeţe ca de plumb. Poate, e numai o părere de-a mea**.** În sfârşit, toată lumea şi-a găsit locul. Primul cititor, gata de **"**atac" . **Gheorghe Mocanu** citeşte un alt fragment de roman, **Lehamite.** Nu voi mai nota părerea Sfinxului, integral. Are aceleaşi imputări şi nemulţumiri ca de fiecare dată: cuminţeniei lumii rurale, unde lipsesc cu desăvârşire canaliile, bonomia şi liniştea edenică, nu-i sunt deloc pe plac!. Stilul, aproape modern, este sesizat de IDD; atenţie însă! Se confundă naraţiunea cu discursul. „Câinii" ar sări imediat pe un asemenea text. Este vetust, greu de resuscitat, iar pe piaţa noastră, greu de găsit cititori.- este părerea lui Cosmin Dragomir. Urmează **Lili Goia** şi **O zi ca oricare alta.** Lili Goia, e Lili Goia…Ziua, e una ca oricare alta?... . una în memoria lui Corneliu

Fotea: „ *E o zi mai lungă decât două-trei veacuri – trăim încă în haloul lui Eminescu. Şi, am fost atât de viu atins de acest vis încât l-am scris- asta a mărturisit autorul..*

Textul? Steaua din vârful bradului de Crăciun. Cu motto sau fără, cu liant sau fără liant între cele două părţi, proza este o realizare. O pagină de istorie literară, onorând literatura vrânceană. De ce nu, pe aceea naţională. Pagină, care din păcate, va fi, sau nu va fi reţinută de vreo antologie.

La mulţi ani!...

****** Odihnă pentru îngeri***

Prin această minunată baladă.

"Baladă veselă şi tristă pentru o domnişoară frumoasă, castă şi contemporană"

"Oho şi ne-am cunoscut într-o zi de douăzeci şi ceva a unei luni ce nu mai contează./ eu te bifasem, tu te sfiai, eu te urmăream/ în stradă, o femeie tânără îşi ridică frumos si elegant ciorapul/ iar eu priveam atent din punct de vedere al lenjeriei /să vad ce mai urmează/ oho! Şi te-am căutat prin flori, prin tramvaie, prin ochii lumii/ şi prin paharele de îngheţată/ oho, dar nu erai, plecaseşi pesemne undeva/ altfel, cum aş mai fi visat în fiecare noapte/ un trup înmiresmat, militarizat al tău de fată/ oho şi te-am reîntâlnit întâmplător, spre unul lui aprilie/ şi ţi-am vorbit despre incest, cutremure şi despre Franţa/ oho şi eu eram parca un zmeu iar tu un blând copil/ oho şi mi-ai refuzat făra cuvinte sărutul, ciocolata şi-ntâlnirea/ Oho şi vai de la început s-a dereglat fir-ar-al dracului balanţa/

Oho şi tu m-ai întrebat de ce lumea vorbeşte c-aş iubi numai/ femeile cu picioare lungi/ iar eu te-am întrebat de ce-ţi plânge de tristeţe geana/ şi te-am privit cu ochi de călugăr tânăr, raspopit de pofte/ oho ş-acum aştept să te-ntâlnesc întâmplator bineinţeles/ dar vezi, ai grijă, să nu te depăşească iarna./ Oho şi iata-mă singur iar acum cum de obicei mă ştiu/ şi tu te scuzi prin telefon că n-are nici un rost să ne iubim/ n-ar fi frumos/ Oho dar accidentul e că te-am cunoscut şi m-am îndrăgostit/ de tine prea târziu/ căci fura alţii care s-au grăbit s-ajungă mai repede la tine/ unii-n maşini, alţii pe cai, unii-n trăsuri iar alţii vai pe jos/ Oho şi te aştept zi şi noapte domnişoară/ tu ce-ai picurat peste mine parfumată invazie/ Oho şi-mi vine să dau la o parte ruşinea că tu eşti virgină/ iar eu blond/ şi să-ţi spun, că doar eu aş fi în stare să văd în tine/ altceva decât o iubită de ocazie/ Oho dar ce să-I faci la 20 de ani?/ e mai bun unul cu cai, plete şi bani/ decât unul sărac lipit, ca mine,care n-are pe lume dcât/ poezia/ o pereche de ochelari, de-o mie de franci/ şi unul peste 48 de ani/"

P.S.

Mă întreb dacă ar avea în vedere o anume domnişoară din cenaclul nostru şi ***Virgil Panait-Vergilius*** *ar trebui să-i dedice această superbă baladă, cui ar dedica-o?: Nathaliei, Alionei, Valentinei, Ludmilei, Adranei, Alinei, Gabrielei, Olgăi, Dianei, Violetei, Alei, Mihaelei? Domnişoarei …fără nume, acea perfectă domnişoară, inexistentă. Dar, cine sunt eu să am păreri?!*

Metaforic şi ipotetic răspuns, nimerit poetului boem:

*** Cel, al lui **Gheorghe Andrei Neagu,** prin poemul **Şederea poetului**:

" Stă poetul cu hârtia lipită de frunte /bancherii nu-l citesc/ Dar l-au cinstit cu hârtia de zece mii/ din care-şi poate lua/ un covrig/ şi-o jumătate de sticlă cu bere/ Stă poetul cu haina ruptă la mână/ un ochi i se zbate neprielnic/ Semn că gol de virtuţi/ Va cădea pradă/ gurii confraţilor/ ?Mai flămânzi de carnea lui/ decât de poeme/ Stă poetul înveşmântat în diplome/ din care ar putea să-şi facă foc/ să-şi dea foc/ Să devină aşa cum a visat, o torţă/ la lumina careia/ Bancherii să-şi numere banii/ Stă poetul cocoţat fără voie pe un piedestal/ cu funia în jurul gâtului/ şi-aşteaptă pe Acela/ mai hotărât/ mai puternic/ mai dispus/ să-i vină alături/ Să-l împingă/ sau să-i taie cu briceagul/ laţul/ Stă poetul/ într-o veşnică aşteptare/ sângerând o ipotetică glorie/"

***Sau, iată ce-ar putea spune **Constanţa Cornilă**:

"Papagalii/ repetă visele/ doar s-or împlini vreodata/ Repetă miracole ce se petrec…Din când în când/ decapitează durerea" …Dar, miraculos, există **Vindecare: „** *La răscruce/ un vis colorat/ coboară prin/ Tălpile mele/ Şi-ntr-o clipă/ Ca un tren fără şine/ Spre valea/ durerii se duce/ Mă spăl de urmele/ Lui/ Ca de un suspin/ Încărcat cu păcate/ Şi caut un ghimpe/ Mai putin ascuţit/ Ce sparge încet/ Un gând rătăcit/ Ce mă arde"*

***Tolerant, îngerul-poet, **Constantin Ghiniţă** ar spune cam aşa:

"*Ce-ai văzut Poete de ţi-i gura arsă/ ochii fără somnuri nemişcaţi/ veghind?/ niciodată Marea n-a fost mai întoarsă/ înspre munţi-călugări nopţile la rând/ ziua e furtuna si mugind se zbate/ de se-aud de departe valuri cum se sparg/ stau învinsi pescarii blestemând/ păcate/ că nu pot o, Doamne! A pleca spre/ Larg/ Şi cum vine seara Cerul cade-n ape/ Sufletul se lasă fericirii pradă/ parcă vrea nimica din nimic să-i/ scape/ parcă vrea pe însuşi Dumnezeu să-L/ vadă" / (**Urletele-n sfinte muzici se prefac);***

Ce-ar putea gândi un june (Adrian Simion), care este, să presupunem, în căutarea drumului pierdut, or... . abia şi-a găsit cărarea?

*** " Buze-ncolăcite pe/ ţeava adevărului/ oxidează metalul în paşi omogeni/ Bau-bau dinăuntrul / ţevii se revarsă/ Reformulând formula de negru/ Secund slujind minutul iar minutul ora/ Pe ele le slujim şi noi/ Colţuri de foc prefăcute-n chibrit/ albeşte oxigenul de-atâta trecut/ Sub vreme de roşu cu nuanţe de-albastru/ chimia timpului, fără carte de muncă/ Răstoarnă întrebări ciudate, ruşinoase / Referitor parcă la cine a fost primul, găina sau oul?/" (**Război cu arce- Adrian Simion)**

Citesc dedicaţia de pe una din cărţile primite de la colegii de cenaclu. Iată ce-mi scria **lord Denciu** pe prima pagină a volumului "**Îmblânzirea Destinului":**

„ doamnei Mariana Vârtosu, fiinţei deosebite şi scriitoarei înzestrate, cu prietenie" . O să spuneţi că

astfel de cuvinte se scriu de complezenţă. Sunt autografe şi trebuie “să dea bine la imagine” . Am fost tentată să cred acelaşi lucru. Intuiţia m-a avertizat, **cuvintele colegilor mei sunt întotdeauna sincere.** Cu această convingere am purces la... imortalitatea - vorbesc despre imortalitate, nu despre imoralitate, da? – imortalizarea timpului petrecut împreună deci, ca o demonstraţie de iubire.

***” Vom frânge odată, duhoarea, vom convinge/ cereştile asemănări să vină mai aproape/ şi să ne umble iar prin trup nestăvilit/ E imposibil să fim doar o gâză strivită sub pleoape/ de un univers uriaş şi sălbatic în el prăvălit/ E imposibil să ne naştem spulberaţi ca o toană/ a infinitului fructelor, faptelor.Rupţi/ ne-ar vrea poate gemenii noştri născuti în eprubetă/ câinii noştri oculţi/” - **Vom frânge odată -** poem **Ioan Dumitru Denciu.** – de prisos orice comentariu – şi totuşi…:

în general, cu poeţii, e dificil s-o nimereşti. Dacă îi lauzi, îţi reproşează că nu ai observat ceea ce socot ei a fi, de fapt, impresionant în creaţia lor, că nu ai reuşit să descoperi piatra filozofală, drumul înapoi spre Graalul lor interior. Dacă te abţii, iar o dai în bară pe motiv de incomprehensiune totală or, şi mai grav, indiferenţă. (extras din volumul ***Hârtii lipite*** semnatar, **Gabriel Funică)**

BINECUVÂNTAT FII, 2006!!!

Prima noastră întâlnire de lectură, de după sărbători, nici prolifică, nici promiţătoare. Un eşec... benefic (?).**Tendinţe -** articolul-manifest al primului număr al revistei **Oglinda Literară**…ne face să ne ruşinăm. Niciunul dintre noi nu l-a uitat: „am uitat" numai îndatoririle de redactori. În rest, toate bune şi frumoase. De ce ne-au apucat regretele, remuşcarile, părerile de rău şi, smeriţi, unii mai facem promisiuni?! "Vinovat" e **Cosmin Dragomir** şi textul lui, **De ce mă enervez**?- un soi de trecere-n-revistă a păcatelor. Nici mai bun nici mai rău, textul lui Cosmin a reuşit să ne scoată din somnul letargic al automulţumirii. Păi, unde-i, fraţilor, ambiţia insuflată de "tendinţe" ? Ne-am "ruginit" cumva?... prea de timpuriu. N-avem decât cinci ani de când ne-am constituit în "gaşcă literară" . Mai avem multe de zis. De bine, de rău, de stârnit invidia, măcar. Jenant, pentru toţi. De parcă-am fi "cu musca-pe-căciulă" . Într-un moment de linişte deplină, **Constanţa Cornilă,** puţin inspirată, citeşte un text (cu pretenţie de proză) intitulat **Portretul doamnei A.** Fără comentarii. Seara este detensionată de lectura oferită de **Ion Săracu:** nuveleta **Cămaşa morţii.** Obsedat de acelaşi subiect, revoluţia decembristă (*fir-ar ea să fie de lovitura de stat!, cu neocomuniştii ei cu tot),* Ion Săracu reuşeşte să capteze atenţia. S-au spus multe. Poate, prea multe, despre text (vorba colegului Sava Francu). Despre co-planuri, despre personaje, metoda de lucru, tehnică, coerenţă. Viziunea nu trebuie judecată. E treaba autorului. Registrele vocale, între naivitate şi

revoltă sunt bine conduse; trucurile de şmenar şi ele bine redate - tranzacţiile scabroase, corecect efectuate. Personajele sunt autentice, în mişcare, conducându-şi cititorul din aproape-în-aproape, pe tot parcursul naraţiunii... Textul conferă autorului valenţe de prozator. Într-o demonstraţie de snobism, aşa cum a recunoscut autoarea, ascultăm pe **Oana Panţâr** cu o preţioasă prezentare la **Japiţa** lui Marin Sorescu. Dincolo de elucubraţii stilistice, utilizarea neologismelor într-o alăturare nefericită, comentariul (studiul) este onorant pentru autoarea lui, până la un punct... două, trei.. În aceeaşi tonalitate, face promisiuni. Fără acoperire. Tatiana Cerneţchi luminează. Şi ea *promite*…tot fără acoperire. Ale tinereţii valuri, ce altceva?! **Ştefania Oproescu** citeşte. Primul text din an, pentru rubrica „i-realitatea imediată" - rubrică înfiinţată de poetă**. Cultură şi civilizaţie**, aşa şi-a intitulat Ştefania textul. S-a dezlănţuit din nou, "turnul Babel" . E vorba de o mică şi insignifiantă confuzie: se discută despre educaţie. A noastră, în speţă. A tuturor. Poate exista o civilizaţie fără educaţie?! De unde şi îndemnul: „ poartă-te civilizat, nu? „Cultura confundată cu tradiţa, un izvor de inspiraţie" …Batem apa-n-piuă. E doar o idee. Un gând artistic, nimic mai mult. Despre cele citite de **Ionică Gălăteanu**, mult respect pentru timpul irosit. **Haita lui Piotr,** text semnat **Petre Fiştoc**, este unul îndrăzneţ, nu glumă. „Haita adevărată…" cam hămesită. Flămândă, e gata să sfâşie. E hăituită- de *clic*-ul pe *delete* al boss-ului. Ce este textul?- doamne-iarta-mă, literatură?! Aţi văzut ce-a ieşit, de la bikinii Nathaliei, cei de pe sârmă, nu cei de pe ea! (aluzie la îndrăzneaţa expoziţie personală a

Nathaliei, în care, printre alte ciudăţenii, pe o sârmă erau agăţaţi inclusiv nişte bikini).

Să revenim totuşi, la incurabilul romantic, Peter (Pităr, please, se pronunţă americăneşte). Se fac unele comparaţii cu proza lui Cătălin. N-aş mai fi atât de sigură. Cătălin are nişte urme demonstrative, totuşi. Uf! Bine că s-a terminat…seara.

Tot Ianuarie,

La sărbătorirea zilei de 24 ianuarie - **Unirea Principatelor Române** - **Fundaţia Ion Basgan** a acordat câteva diplome de merit. Una, împreună cu o medalie din aur, a primit-o prozatorul **Gheorghe Andrei Neagu.**

Nobleţea se învaţă

9 februarie 2006. Zi istorică. După vizita Alteţei Sale, Regele Mihai – la Mărăşeşti / 2004, anul acesta, Focşani-ul a fost binecuvântat cu o vizită regală: cea a **Principelui Radu de Hohenzollern-Veringen.** Printre alte acţiuni, Alteţa Sa Princiară şi-a lansat la Focşani propria carte: **Europa din noi.** Regalitatea şi democraţia-spectacol. Foaierul Teatrului Municipal mr.Gheorghe Pastia s-a dovedit a fi neîncăpător, deşi participarea s-a efectuat pe bază de invitaţie. Dl. Director **Puiu Siru,** reprezentantul **Direcţiei pentru Culte, Cultură şi Patrimoniu**, alături de dl.Primar **Decebal Bacinschi,** scriitorul **Gheorghe Andrei Neagu,** preşedintele **Asociaţiei culturale Duiliu Zamfirescu,** au

adresat Alteţei Sale urarea de bun-venit în oraşul nostru. Şi alte personalităţi marcante ale urbei au ţinut să adreseze câteva cuvinte Alteţei Sale. S-a prezentat cartea, s-au schimbat idei. Memorabilă zi! O bucurie irepetabilă, poate, pentru mulţi dintre cei prezenţi. Cum spuneam, Nobleţea se învaţă! *Actorul* Radu Duda a demonstrat-o (exersând aproape zece ani)… nimeni nu cred c-ar îndrăzni să cuteze a tăgădui…Albastrul-sângelui-din vene. Rolul i-a reuşit la superlativ.

Viaţa, un taifas fericit

Martie capricios. Zilele babelor, alternând cu cele ale moşilor, se întrec la scuturat cojoace. Fiu-rătăcitor-nedezminţit, **George Costin** revine în cenaclu cu o povestire, intitulată simplu, **Povestire**. Construcţia textului, previzibilă. Şochează prin abordare şi simplitate. Prin finalul neaşteptat, surprinzător, aşa cum ne-a obişnuit autorul. Alertă şi captivantă, povestirea te smulge din rădăcinile spleenului. Imaginea bucolică încântă, ca o muzică venită din ancestral. Un sătuc drag, şi cele două personaje: Lică şi Gică. Pardon, trei personaje. Uitasem vaca.. Iuliana, cel de-al treilea personaj, un caracter nărăvaş. Nu există subiect, povestirea se derulează prin imagini. Iată cum era unul dintre personaje: „ *uite-aşa era Gică: înalt ca un plop, uscat ca o scovergă, neras ca un arici, şi plin de ofuri ca o budană ce fierbe în ea mustul; Lică stătea în poartă şi se uita în drum, altceva mai bun n-avea de făcut; iar Iuliana…era priponită în uliţă cu un piron gros din fier înfipt adânc în pământ. Lanţul greu o strângea de grumaz…” .* Simplu şi frumos. Orice alt comentariu e de

prisos. Să-mi fie permis, rogu-vă, unul, pe margine de subiect: mă gândesc adesea la George Costin cu gratitudine. Îmi spun că, nu întâmplător l-am ales drept consultant (mă refer la primele mele contacte cu lumea scrisului, la revenirea în urbea natală, când voiam confirmare asupra calităţii scrierilor mele). Îl privesc şi, mă întreb, când mai are timp…timp pentru el, pentru acest hobby, care se numeşte scris?! Când îşi face vreme pentru o vorbă cu prietenii?!

Să revenim la ale noastre. **Gheorghe Suchoverschi** ne-a "rondelit" cu: **Simfonie solitară, Lacrimi, Doruri, Rondelul unui Heidelberg de altădată.** Strădania nu este zadarnică. Suchoverschi face paşi mici, dar siguri spre evoluţie. **Gheorghe Mocanu,** în **Lehamite II,** demonstrează cu câtă uşurinţă îşi manipuleaza acţiunea, personajele. Textele "gâgă" cum le-a numit Florin Paraschiv sunt captivante. Volute exersate, acrobaţii lingvistice, şi toate în jurul unui număr, cel al codului numeric. Talentul narativ îi este bun prieten şi Gheorghe Mocanu reuşeşte să facă…din nimic, ceva! Poetesa **Ştefania Oproescu**, respectându-şi rubrica, citeşte eseul **Voyeurism european**" . Text demn de rubrică... i-realitatea imediată. Parafrazând pe unul dintre colegi, spun şi eu că, poeta se *alintă,* întrebându-ne despre calitatea artistică a eseului. Onorează paginile evistei *Oglinda* şi , la fel de onorant ar fi pentru oricare altă revistă. **Lili Goia** străluceşte din nou în lumina textului **Închisoarea din istorie.** Relevând o imagine a unei epoci legendare, netrăită de autor, textul este alcătuit pe scheletul datelor istorice. „Viciul" autorului de a construi personaje poate fi demn de invidie. Personajele sunt atât de vii încât ai impresia că le poţi

atinge, re-cunoaşte. Atenţie la exprimarea academică, în neconcordanţă cu epoca istorică relatată (atenţionarea aparţine lui Ion Săracu, istoric de profesie). **Constanţa Cornilă**, pentru care **cenaclul** a devenit o a doua casă, mărturiseşte plină de o reală emoţie: ***A fost şansa de a-mi completa sufletul cu imagini metamorfozate, care ştiu să vibreze orice trăire, zice poeta. Un cerc unde ne adunăm toţi cei de-o simţire. Cenaclul, ca un Zar norocos, mi-a îmbogăţit lumina creaţiei. Un dialog cu alter ego, unde ceilalţi răspund. În faţa foii scrise eşti inatacabil, arta devine platoşă în bătăliile spirituale. Aici este locul unde am devenit flexibilă, am ascultat şi am fost ascultată; am râs şi am plâns deodată, căci viaţa de scriitor este vindecătoare. Emoţia se amplifică prin forţa cuvântului. Ca şi alţii, mă simt crescută de acest cenaclu binecuvântat.*** Poeta a citit un fascicol de poezii, imagistice, senzitive, de o profundă sensibilitate: **Zidire, Zarvă, La revedere, Săritură, Nu poţi fi, Într-o piatră.** Constanţa Cornilă îşi invită cititorul şi-l face părtaş la trăiri numai ale ei, solicitându-i înţelegerea. Este, poezia ei, imaginea optimistului bine informat? Poeta are drumul netezit. **Cosmin Dragomir** ne-a citit un eseu despre **Cerşetorul recent**. Exerciţiu lăudabil. Bine scris, bine descris. Textul, însăilat între două trenuri, a reuşit portretul cerşetoarei moderne. Una, care ştie să recite din poemul "Luceafărul" , un număr important de strofe. Îşi face Cosmin deservicii, tratând asemenea teme?... Cosmin are asul în mânecă - sau atuul la purtător. Folosite cu chibzuinţă, va depăşi obstacole, zădărnicii. Vârsta îi permite…încă. Martie, două lansări de carte: **Gheorghe**

Mocanu şi Odette Ieremie. Despre aceste două cărţi, mai pe larg, în curând.

Metafora, cea mai înaltă performanţă intelectuală

Gabriel Funică sub lumina reflectoarelor, printr- o nouă formă de exprimare. Aceea a cronicii de prezentare. După **Singurătatea nisipului**, volum de versuri aparţinând **Ştefaniei Oproescu**, Gabriel "comite" o nouă cronică, la volumul de versuri al lui **Ioan Dumitru Denciu, "Îmblânzirea destului"** . Prin eseul său, Gabriel prezintă autorul. Reuşind să pătrundă în tainele nepătrunse ale scrierilor acetor doi autori. **Cronici de prezentare** făcute cu "dragoste şi respect" - cum a zis Florin Paraschiv. A urmat poezie cu **Marius Varvara**. Poezie în stil modern, cum a zis- tot Florin Paraschiv. Ceva în genul: *"iubito, mă gândesc la tine ca un borfaş la ceasul unui lord" .* Sintetizat spus, decât mult şi fără rost, mai bine puţin şi prost – are rimă, nu de altceva. Rondel nostalgic şi Suchoverschi. **Gheorghe Mocanu** citeşte un fragment din viitorul volum **Arşiţa**. Redundanţă, erori lingvistice, inadvertenţe. Sunt câteva din imputările meritate de autorului. După succesul repurtat de curând, cu primul volum lansat, nu i se mai trece nimic cu vederea. Iar autorul, ca unul care se respectă, suportă criticile cu stoicism. Dincolo de bănuieli, nimeni nu-i doreşte coborârea de pe soclu. E cunoscut faptul că, uneori, succesul se urcă la cap. **Ştefania Oproescu** a citit poezie: **Umbră pe suflet,**

Dau seamă, Mai scriu, Cerc vicios, Dedicaţie, Mea culpa. O poezie aproape perfectă. Primele două sunt cu rimă, celelalte, vers alb. Cutremurătoare, doldora de metaforă, poezia oscilează între una de inspiraţie (dicteu) şi aecea elaborată. Dar, *principesa visării*, poezia, oricât de bună, n-a trecut unanim votul. Gheorghe Neagu are câteva amendamente. De luat în consideraţie, desigur, căci şi domnia sa se numără printre visători.

Şi îngerii au nevoie de odihnă…

"Te-nvinge oboseala şi totuşi te anini/ Cu braţele şi mintea de valea asta seacă/ Şi câinii au plecat şi renii nu mai sunt/ Şi armele au căzut din teacă. Eşti frânt şi copt de boli ne-nfrânte/ Şi totuşi mai trăieşti şi speri/ Că s-or întoarce mama, fraţii/ C-or înflori străvechii meri./ Mai speri. Mai vrei să mori în datini/ Ai sufletul naiv de mohican./ Te-nfigi cu ghearele-n ţărâna/ ce te-a crescut şi peste care-un cal/ Va trece-ntr-un galop şi iată/ Întreaga ta credinţă răsturnată/" . (poezia **Statornicie,** aparţinând lui **Ion Micheci**, un înger-poet, care trăieşte şi scrie într-o smerenie religioasă).

Un rânjet cât istoria neamului

Suntem deja *musafirii permanenţi ai Teatrului Municipal Mr.Gheorghe Pastia,* prin bunăvoinţa directorului instituţiei, dl.Sorin Francu. Citeşte **Nathalia Cebanu** poezie: **Ciorapi cu pete, Buline, Acum, Relaxează-te, Cearcăne**. Poeta, mai mult inteligentă

decât cultă, are nişte speculaţii. Destule exprimări pleonastice, dar şi o ironie la adresa simbolismului – mov şi indigo – o maturizare metafizică, unde *poezia cu ciorapi* este o imagine teribilă, alături de *seva ce încărunţeşte* şi imaginea *noapţii drogate*. Idei scoase din indiferenţă alcătuiesc o poezie care câştigă prin simplitate.

Tot mai şi, mai citesc:

Nanu Gheorghe, epigrame; **Gheorghe Suchoverschi,** "Baladă potopind a cer" ; **Lili Goia**, cuvântul înainte al cărţii sale, „**Despre iarbă" ; Gheorghe Mocanu**, "Poveste de poveste" . Lili realizează un intersant studiu al ierbii. Gheorghe Mocanu a citit o poveste extraordinară cu tot ce poate conţine o poveste ca să te ţină treaz şi atent. Felicitări.

Iunie…

Sofia Ganea, poeta care "fură" timp pentru această imensă bucurie, poezia, citeşte câteva din încercările sale**.** Versuri fără titlu, o modă care a creat modele**. „**O joacă în rânduială domestică, un melanj de sclipiri şi flecuştete" - cum bine a sesizat Florin Paraschiv. Cuvintele Sofiei sunt încărcate emoţional, atât cât să fie ascultate cu atenţie. Cu părere de rău pentru ea, e o altă femeie ce se iroseşte lângă aragaz. **Gheorghe Mocanu** schimbă macazul şi, proza scurtă **Tabloul**, stârneşte reacţii diferite. Iată ce redă textul lui Gheorghe Mocanu: O reabilitare a vieţii de la ţară, un

conflict între săteni şi miliţian. O atmosferă vetustă, dar bine pusă-n pagină. **Petru Fişţoc** a citit o proză **FT.** Moda şi modelele ei…

Epigrame, Sava Francu: Unei colege, Lui, bardului, Unui coleg, Aceluiaşi, Involuţie, Unui lider, Sinceritate. Despre epigrame şi epigramişti, numai de bine. Sunt sarea şi piperul…**Ion Săracu** , reprofilat pe proză, citeşte textul **Singur**. (Sigur că l-a citit singur, nu l-a ajutat nimeni). Excluzând deserviciul pe care şi-l face, citindu-şi foarte prost textul, Ion Săracu, repet, are talent de prozator. Fireşte, exerciţiul şi **munca** îl vor desăvârşi. Proza a plăcut. Este dinamică, conturată. Spre final se diluează, autorul scăpând-o de sub control. **George Costin,** cu două texte: **Mirajul securităţii** şi **Bulevardul gării.** Virusită! S-au molipsit cam mulţi de miliţie, poliţie, securitate… Prima proză, zice Gheorghe Mocanu, este bine lucrată, atent scrisă. A doua este o sumă de definiţii, filozofii ieftine; impune reinventarea acţiunii, spaţiului… Recitirea textului! De acord cu Gheorghe Mocanu au fost Ştefania Oproescu, Gheorghe Andrei Neagu, Ion Săracu.

Ediţia a şaptea a Festivalului Duiliu Zamfirescu

Ca orice eveniment de acest gen, şi **Festivalul Internaţional de literatură Duiliu Zamfirescu,** anul acesta s-a izbit de obstacole. Desfăşurat în trei etape, colocvii, lansări de carte şi premieri, evenimentul s-a derulat sub o incitantă emblemă: **cea a doamnelor literaturii.** Din motive lesne de înţeles, vom trece sub tăcere toată, toată zbaterea, nemulţumirea, frustrarea, disconfortul creat de presanta şi stresanta problemă financiară. Scriitorul **Gheorghe Andrei Neagu,** în

calitatea sa de **prim-organizator**, susţinut financiar, pe ultima sută de metri, de **Puiu Siru**, **directorul Direcţiei pentru Culte Cultură si Patrimoniu** cât şi prin bunăvoinţa sponsorilor, a respirat, uşurat, în fine. Probabil, şocul accidentului rutier, de curând produs, a fost un soi de *amortizor emoţional*, căci, nimic nu a lăsat să se vadă toată abaterea înaintea evenimentului. Dorindu-şi manifestarea, una specială, Gheorghe Neagu a invitat câteva nume (feminine) sonore. Iată, cum a punctat epigramistul Sava Francu, intenţia scriitorului: „Chiar în condiţii austere/ Cu bani puţini, ca vai de ei/ Neagu se simte în **putere/** Şi-a invitat... şi câteva femei/” . Tema, doamnele literaturii romane, a iscat oraţii, ovaţii, monologuri, dialoguri, controverse (vă las să alegeţi rima la cel din urmă cuvânt). Neobositul epigramist a găsit şi temei propuse, un catren corespondent: „ Când Domnu’ a populat pământu’/ Aşa cum scrie epopeea/ A apărut întâi **femeia/** Apoi, s-a auzit cuvântul/” . Iată-ne, împreună cu invitaţi din toată lumea; din Siria, poetul Riad Awaad, din Iordania, Munir Mezyed, din Japonia, Sumiya Haruya, etc. Dintre invitaţii din ţară, amintesc: de la Bucuresti, dna Irina Mavrodin, Gheorghe Istrate, Matei Romeo Pitulan, Laurian Stănchescu, Iolanda Malamen, Ştefania Coşovei, laudia Voiculescu, Liliana Ursu, Ana Maria Tupan, Paul Aretzu, Dan Mircea Cipariu, Constantin Stan, Cornelia Maria Savu; de la Iaşi, Marius Chelaru, din Argeş Carolina Ilica şi Dumitru M. Ion; de la Rm.Sărat, Valeria Manta Tăicuţu şi Nicolai Tăicuţu; de la Tecuci Ionel Necula, etc, etc. Dna Victoria Milescu, dl.Nicolae Grigore Mărăşanu, etc. Colocviile, în faţa unei asemenea teme, cum era de aşteptat, atacată frontal (tema, nu femeia)– **doamna literaturii, Literatura, ea**

îmsăşi o doamnă, a trecut de la stadiu de autoare, la cel de eroină, la martiră, şi invers! Astfel, am aflat că prin anii ’20 a existat o poetă, Alice Călugăru, foarte puţin mediatizată. Poeta, trăind la Paris a reprezentat cu onoare genul şi neamul. Despre Aurora Cornu si rolul ei de muză şi îndrumătoare a lui Marin Preda aflăm de la o altă doamnă a literaturii, de la **Mihaela Albu**, reprezentanta diasporei romane din USA. Dna **Virginia Bogdan** ne-a asigurat că, spiritul nu are nici vârstă, nici gen. Cât priveşte stigmatul culturii provinciale, despre acest subiect, domnia sa are o întreagă filozofie. Despre temă s-au mai exprimat dnele **Ştefania Coşovei, Lucia Verona, Victoria Milescu, Valeria Manta Tăicuţu, Iolanda Malamen.** Materialele au fost publicate în revista *Oglinda literară*. Toropiti de căldură, am pornit spre partea a doua a zilei, cea dedicată lansărilor de carte. La datorie, epigramistul de serviciu, Sava Francu nota: „Deşi ne-a toropit căldura/ şi am tânjit după răcoare/ Ne-au copleşit cu-a lor valoare/ Şi-a caştigat... literatura/” . Printre cei care s-au *lansat*... sub lumina *cuvintelor* s-au numărat dna **Claudia Voiculescu** şi cartea sa de poezie, **Şansa suferinţei**, **Virginia Bogdan** cu vol. de versuri **Din lacrimile mamei.** Tot cu volum de versuri au mai fost prezenţi**: Paul Spirescu** cu volumul **Domnule judecător, Marin Ionel** cu volumul **Inima stea în devenire.** Proza a fost reprezentată de trei vrâncence, **(aprige!-sic) şi un june gălăţean:** Volumul **Zăpada neagră** al **Ştefaniei Oproescu; Eva, sau nostalgia polilor,** romanul **Janinei Vadislav; Dincolo de nimic...** cel de-al doilea volum al trilogiei **Legată la ochi,** volumul **Marianei Vicky Vârtosu; Noiembrie târziu pentru noi,** proză stil jurnal, semnată **Alexandru Vlad**, din Galaţi.

Scrierile celor de la centru, versus cele de provincie au inspirat epigramistului – Sava Francu - un alt catren. Iată-l: „ Să le-întreacă-n performanţă/ Şi succese de amploare/ Şi să aibă cu constanţă/ Numai scrieri de valoare/” . Poate cea mai importantă lucrare lansată a fost volumul **O Antologie,** aşa cum o defineşte titlul, este o antologie a peste cincizeci de nume vrâncene. Cele aproape şase sute de pagini conţin texte de proză, eseu, poezie, texte reprezentative, demne de o antologie, cum a crezut Gheorghe Andrei Neagu, scriitorul ce s-a preocupat de editarea lucrării. **Cărţile** dnei **Carolina Ilica**, (cărţi, căci au fost mai multe, **cartea de lână, cartea de lut, etc**), prezentate în regie proprie, au fost o încântare pentru inimă şi auz, (anima şi feelig-ul, nu-i aşa?). A treia zi, cea a premiilor, a fost petrecută în sala **Teatrului mr. Gheorghe Pastia.** Prin grija organizatorului, Primăria, prin reprezentantul ei, dl.primar **Decebal Bacinschi** a oferit premii următoarelor dne: **Irina Mavrodin, Carolina Ilica, Ştefania Coşovei, Laura Mărgineanu, Mihaela Albu, Ana Daniela Budică, Ştefania Oproescu, Liliana Ursu,** poetului **Gheorghe Istrate** şi lui **Cosmin Dragomir**. **Premiile** acordate scriitorilor vrânceni, onorate de **Asociaţia Duiliu Zamfirescu** nu le voi nominaliza. Nu voi face acelaşi lucru cu sponsorii, datorită cărora acest eveniment a fost posibil. Ba, mai mult, **Festivalul** a fos o reuşită, aş îndrăzni, dacă luăm în calcul toate obstacolele care au trebuit depăşite. În numele **Asociaţiei Duiliu Zamfirescu,** mulţumim: **USR, Direcţiei pentru Cultură Culte şi Patrimoniu, Primăriei Municipale, Asociaţiei Aurora/** Focşani, dlor **Constantin Nistoroiu, Liviu Jitea, Dan Vicol, Dan Pică şi M.Badea** din Bucureşti**, Grigore**

Momanu din Adjud**, Valentin Vreme** din Oneşti, **Gheorghe Lupu** din Moineşti. Visând la cea de-a opta ediţie, dorim tuturor numai gânduri bune, creatori şi finanţatori. Aşa cum spune nostalgic, acelaşi epigramist, la datorie: „Aduc mereu un dar de vin/ Ale podgoriilor toamne/ Iar vara asta un cuvânt divin/ Ale **LITERATURII doamne/" .** Ei, cam acesta a fost Festivalul al şaptelea. Deosebit, minunat, cu tema lui cu tot, dar... Vedeţi? Ca întotdeauna e loc şi de mai bine... sau ... deloc, un loc... mai bun... nemuţumitorului, i se ia darul. Ferească Dumnezeu, de har... .

magia tehnocraţiei

Poeziile lui Gheorghe Suchoverschi: **Ecou eminescian, Rondel nostalgic, Sic transit, Spectacol nocturn, Graminee** – au trecut …neobservate. Aceeaşi manieră, stil stagnant, ca să nu zicem autopastişant**. Rondelul**… este singura poezie care a depăşit nivelul, notabilă. **Ştefania Oproescu,** tot mai devotată prozei, scrie, scrie, scrie**…** Azi, două texte: **Fantoma cordonului ombilical şi…credinciosul naiv –** primul text şi, cel de-al doilea - **Zârna**. Primul, atacă o problemă de actualitate, clonarea. Referindu-se atât la atitudinea religioasă faţa de subiect, cât şi la punctul de vedere al ştiinţei, Ştefania *soluţionează (* teoretic o justifică) o gravă problemă de actualitate. „Religia, culturalizându-se, ea însăşi devine ştiinţă, zice Lili Goia. Starea religioasă este anterioară dogmei, or acest text trimite la meditaţie. Este o preocupare serioasă şi, de ce nu, şi din punct de vedere literar?" . **Zârna -** a dezlănţuit

polemici încă de la titlu (nume de plantă) a primit cele mai bune calificative. Iată părerea lui Florin Paraschiv: „La autoare-mi place că are organ pentru acest gen de literatură. Pentru subiect. Împlineşte o speranţă, SF-ul românesc s-a bazat pe magie. Ai reuşit un personaj *mistagog (?)”.* Şi lui Cosmin i-a plăcut ciudatul personaj: „ magul este un personaj reuşit, spune Cosmin. Simţind nevoia de comunicare, personajul trece de la real la fantastic (în singurătate descoperindu-şi sinele).”

Voluptatea scrisului şi aura sa

Să ne dezmorţim încheieturile – am putea spune şi, să nu lăsăm invitaţiile fără răspuns, iată, am pornit-o prin lume. Cu cenaclu cu tot. Din cel puţin două motive, am plecat prin judeţ şi oraş. Într-acolo, pe unde lumea doreşte să ne vadă, să ne cunoască – ar fi unul dintre motive. Celălalt motiv, răspunsul la invitaţii, ca o responsabilitate. O astfel de invitaţie am primit şi de la **Primaria** oraşului **Panciu.** Am onorat-o şi iată-ne faţă-n faţă cu reprezentanţii ei. Seară de lectură, puţin mai specială. Venerabilul nostru con-vrâncean, scriitorul **Ionel Bandrabur**, are căderea întâietăţii. Cu motivaţia aferentă (vârstei biologice). În compania epigramistului (şi chitaristului) Georgică Pătrăşcanu, a pictorului Tudorache Raicu şi a multor-multor elevi, se citeşte primul text. Proza scurtă **Englezoaica** aparţine lui **Gheorghe Mocanu.** Fragmentul citit îl onorează. Chiar dacă nu în unanimitate. Dar, ducă-se! Cine are nevoie de unanimitate, doar nu suntem la şedinţe de Consiliu Judeţean? Orice alt comentariu pe marginea acestui

subiect e de prisos. Un lucru ar trebui să ştie autorul: este într-o formă excelenta, sugerez să exploateze filonul la maxim. Alături de noi, de la Mărăşeşti, poetul **Constantin Ghiniţă,** ambasadorul prieteniei de pretutindeni, şi prof.Virgil Răileanu astă-seară ambasadori culturali. Au mai citit: **Constantin Ghiniţă, George Costin, Virgil Panait**. Câteva poezii a citit şi gazda noastră (una dintre ele) epigramistul **Georgică Pătrăşcanu**. Seara a fost creionată de discursul scriitorului **Ionel Bandrabur.** Epigon al lui Lucian Blaga, participant al cenaclului condus de acest poet, scriitorul Ionel Bandrabur afirmă: *„ dacă pentru unii există o voluptate a trupului exprimată prin sex, pentru mine voluptatea este una de ordin spiritual, adică scrisul – chiar dacă pentru unii aceasta e numai zădărnicie" .* Despre scrieri, asemănate cu nişte drumuri de ţară, aşa cum au fost odinioară şi cele ale lui Flaubert, Tolstoi, Faulkner, tot aşa s-a vorbit şi despre scrierile provincialilor, care, ca şi ale noastre, cine ştie, cândva vor fi drumuri ... de Ţară, drumuri europene. **Aliona Muntean** şi **Nathalia Cebanu** l-au facut mândru pe mentorul lor, prozatorul Gheorghe Andrei Neagu, susţinând în faţa acestui public tânăr, numeros şi pretenţios texte de toată lauda. **Ionică Gălăteanu**, cu un nou credit acordat de colegii cenaclului citeşte **Bună-seara, boierule!** Veleităţi de dramaturg. Teatru absurd cu un dialog pe măsură. Meditează. Merită. **Lord Denciu** ne încântă cu note de călătorie, cu un titlu sugestiv: **Din Rai în lad,** peripeţiile captivantei sale vacanţe italice.

Toamna odobeşteană

Diana Sava, poet şi pictor odobeştean, a prilejuit o altă "ieşire la rampă" a **cenaclului Duiliu Zanfirescu**. Reuniţi sub auspiciile evenimentului, la cea de-a treia ediţie **Toamna odobeşteană**, noi, focşănenii am participat la lansare de carte**: Jocul cu umbra**- volum aparţinând Dianei Sava. Cu o prezentare emoţionantă, volumul a fost depăşit de prezentare. Poezia, cea de-a doua pasiune a Dianei şi acuarelă, cea dintâi pasiune, laolaltă prezintă o tânără sensibilă, într-o lume a ei.

Matriţe intelectuale…

Citeşte **Ionel Marin,** poeziile: **Cerşetor de lumină, Călător astral, Visul unei flori, Puterea statorniciei, Purtăm în suflet, Te simt mereu, Singuratate, În genunchi.** Poezia patriotică e deranjantă, zice Florin Paraschiv. Nu mă antrenez într-o polemică, poezia patriotică e discutabilă, intervine Lord Denciu. Ionel Marin este un trăirist. Scrie ce simte, nu scrie poezie existenţialistă. N-aş spune nici ca Virgil. Nu e maculatură. Poezia trebuie scuturată de surplusuri. Atât! Lili Goia crede că "suntem în perioada matriţelor intelectuale, şi, aceasta ar justifica poezia ascultată" . Din nou poezie, **Dumitru Bordei** citeşte**: Impură, Dă-mi, Şi ochii verzi.**

De la Odobeşti, plecăm la Râmnicu-Sărat. De această dată suntem oaspeţii **cenaclului" Alexandru Sihleanu**" . Octombrie douăzecişi unu. Zi superbă. Despre superbia acestei zile, ar trebui consumate topuri de hartie. Întâlnire între scriitori, între scriitori şi editor, între prieteni. Dincolo de asprimea părerilor, sper că s-a simţit afinitatea, afecţiunea întru sentimentul comun,

scrisul şi pasiunea- cititului. Prozatorul **Gheorghe Neagu** este un scriitor talentat. Nu la fel de bine se descurcă în diplomaţie. De aceea mai şi gafează. Duel în producţii literare. O provocare acceptată. Ascultăm poezie, ascultăm un eseu, dar "onoarea de familist" a cenaclului este salvată de dl.**Mircea Homescu.**

****

Ionel Marin, cu o suită de versuri, cu destulă simţire poetică. "Dacă ar avea voinţa şi puterea, să renunţe la lest, ar fi o poezie modernă destul de bunicică- zice Gheorghe Andrei Neagu". Poetul este cuprins de o adâncă tristeţe. Se impunea o clipă de răgaz. Şi, de parcă mi-ar fi ghicit gândul, prozatorul **Gheorghe Mocanu** a desamorsat atmosfera, citind schiţa **Şi femeile dau piept cu duşmanul.** Finalul ne-a lăsat fără replica. Dialogul bine strunit, a pus în evidenţă nu numai naraţiunea originară şi originală, dar şi talentul de netăgăduit al autorului.

Octombrie s-a încheiat cu o vizită la **Liceul nr.1-Focşani**. Întâlnirea între elevi şi scriitori s-a produs în incinta bibliotecii. Reprezentanţii cenaclului au citit din creaţiile proprii. Astfel, s-au auzit vocile lui **Constantin Duşcă, Constanţa Cornilă, Adrian Simion, Nathalia Cebanu, Lord Denciu, Aliona Munteanu**. După care, am primit replica în creaţii de la gazdele noastre, elevii. **Sava Francu** şi epigramele sale au fost deconectante, au smuls aplauze, hohote de râs. Cu gândul la o şi mai fructuoasă revedere, plecăm încărcaţi de savoarea florilor şi fructelor; căci despre savoare, arome, parfumuri şi seve (ale fructelor şi florilor) ne-a vorbit **Lili Goia** în textul său **Note şi fructe**. Lili Goia, cel mai iubit

dintre pământeni…sau, cel mai nepământean dintre iubiţi…ceva de genul acesta. Ubicuu în natură precum aromele invocate, Lili deţine puterea magică a cuvintelor. Vraja ţesută de ele se revarsă ca seara, ca noaptea, dulce, ca –moartea-în –somn. Te fură ca o muzică, devin armonie, univers. Şi parfumul nu-i tot un drog? De-acolo mi se trage.

Poezia singurătăţii

Luna noiembrie a dăruit o poezie a singurătăţii. A marelui însingurat, poetul **Ionel Marin** care a citit**: Mărturisire, În genunchi (refăcută), Dincolo de terra, Te simt mereu, Cortina vremii, etc.!).**.M-am oprit special asupra fascicolului prezentat, din simplu motiv că Ionel Marin promite (ca poet). În curând va scrie poezie cu profunzimi cutremurătoare. Atunci, când va reuşi să se detaşeze, să lase în urmă durerea, s-o trateze cu normalitate, atunci spun, poetul îsi va merita numirea. Preaplinul sensibilităţii îl orbeşte, îi înăbuşă exprimarea. De aceea versul său e repetitiv, ca un strigăt de ajutor. Dar, iată ce s-a zis despre poezia lui, Lord Denciu: “Este o poezie decadentă, pe un ton stânjenitor, de confesiune. Se expune şi devine vulnerabil. O prea mare sinceritate face rău. Are dispărută retorica, sintagma şi, ar face bine dacă ar evita sinceritatea (?)” . Petre Abeaboeru a ascultat poeziile ca pe o simfonie “care te plimbă” . Este vibrantă, ca o unduire de ape; m-a încântat, a declarat memorialistul, cu sinceritate. Cel de-al doilea poet, **Gheorghe Suchoverschi** este demn de întreaga noastră apreciere. Tenacitatea îi va aduce într-o zi, gloria. După doi poeţi, o

prozatoare: **Nathalia Cebanu.** A făcut un salt vizibil, stăpâneşte o anume tehnică, are deja un stil care o defineşte. O recomandare: „ Să nu coboare în sentimentalism. În profunzimi psihologice, poate să o facă” (lord Denciu).

Patos, patetic…

Citeşte **Petre Abeaboeru** un fragment de roman **Amintiri despre gen.Gheorghe Zaharia.** Lord Denciu, pasionat de istorie, a aplaudat textul ascultat. Istoria fiind pentru autor şi o preocupare, nu numai pasiune. Apreciază talentul de memorialist al autorului. Şi, dacă nu a falsificat datele în favoarea esteticii, ar fi excelent, paginile devenind un real document istoric. Sunt câteva inadvertenţe, de structurare, de exprimare, dar sunt mărunţişuri corectabile. Textul este amuzant - zice Florin Paraschiv. M-am mai crucit o dată (comunismul dulcorant)… Cu trecerea timpului, autorul este şi nu este OK şi în acord cu vremurile. Simpatie pentru regimul comunist, pentru gen. care-i onorează sufletul. Prezentaţi o *oază,* pe care cineva ar putea-o crede. Dar! Nu subiectul, nu personajul, nu întâmplarea, nu! N-au stârnit polemici. Ci, modul în care autorul a ştiut interpreta etapa descrisă. Unde-i revolta scriitorului, dator să analizeze, să încondeieze obiectiv epoca şi oamenii ei? Mânia, furia? Fiind o carte de memorialistică, de respectare a adevărului istoric, ne supunem… Următoarea întâlnire s-a produs la **Liceul nr. 4,** unde mai tânărul nostru coleg, **Adrian Simion** a fost una dintre gazde. S–a citit proză, eseuri, poezii. Cu fragmentul ales, prozatorul **Petre Abeaboeru** a crescut (în ochii mei,

dacă acset lucru are vreo importanţă!). **Adrian Simion** a citit vreo trei poezii, bunicele, recunoscând, prin calitatea acestora, influenţa benefică a cenaclului. **Gabriel Funică** a păstrat o tradiţie frumoasă şi, ca în fiecare an de Crăciun ne "cadoriseşte" cu o proză**: Motanul şi scriitorincul**. Moralist de calitate, iată textul nu dezminte această veleitate. Un umor cavernos, şuşotesc colegii, prin care Gabriel punctează, tuşează, glisează, o i-realitate imediată. **Marin Ionel şi Nathalia Cebanu** se duelează în poezii... un strop cam prea *diluate. Unele mult prea cuminţi, altele cu parfum de vacanţă.* **Gheorghe Mocanu** găseşte , construieşte – bine zis – o replică pentru **generalul…** lui **Petre Abeaboeru**, în textul **Pensionarul.** Ei, brava domn'Mitică, cum ar zice ştim noi cine, asta da!, replică. Când un text de proportii mici dezlănţuie o asemenea polemică, un adevărat uragan, *vinovat* e numai autorul ei. Gheorghe Mocanu a ţinut morţiş să demonstreze diferenţele între termeni şi oameni. Începe prima oră de curs, cu noi, colegii de cenaclu: „ una e să vorbeşti despre miliţieni, alta despre poliţişti- spune cu zăduf Gheorghe Mocanu, atins de repetatele glume făcute la acest segment social. Cu totul altceva să comentăm diversele departamente şi servicii din cadrul acestei instituţii - reia, la fel de vexat. Să vorbim despre sateliţii, copiii orfani ai acestui minister (de interne). Glumele de prost gust, cu un hiper - Garcea omniprezent, sunt stânjenitoare, departe de realitate – zice pe un ton ceva mai domolit." Se cuvine să dau o explicaţie: polemica a fost iscată de textul citit (**Pensionarul).** Patosul, ca stare de spirit, iar pasiunea ca zid de apărare. Patetic, nu?! Cât de mândri ar putea fi colegii lui Gheorghiţă Mocanu de atitudinea lui, de poziţia

luată, mi-ar plăcea să ştiu! *Cicatricea* lăsată de acest război al cuvintelor, n-o căutaţi decât la obiecte irecuperabile. Vin sărbătorile, mini vacanţele. Un Nou An fericit, 2007. Rămâi cu bine 2006, bun-venit…

2007 – La mulţi ani!

***

''Mândiţa era mai frumoasă, iar el, rezemat de tocul uşii o privea, cu capul plecat, pe sub sprincene. Centrala telefonică s-a liniştit ca prin farmec. Nici o clăpită nu se deschidea. Mândiţa si-a dat căştile jos, şi pentru prima oară, s-a îndreptat spre el, l-a luat în braţe şi l-a sarutat. Înţepenise. Nu mai putea de bucurie. Atunci, era ultima zi când mai venea la Sfatul Popular. Mândiţa i-a luat obrajii în palme şi l-a privit în ochi: De ce eşti supărat, Georgel?.Tăcerea devenise apăsatoare. Din ochii lui mari şi negri se prelinse o lacrimă: Mâine…începe …grădiniţa" (frag.din proza ***Mândiţa,*** a lui ***George Costin).***

Răsfoiesc, răsfoiesc…

" Într-o noapte, o rază de lună fulgeră scurt un vârf de frunză pentru ca mai apoi să se prelingă pe întreaga ei suprafată. Frunza tremură scurt, ca atinsă de o mână nevăzută, după care încremeni în nemişcare. Încremenit rămase şi bătrânul, ca de o spaimă, ca de o vedenie, privind frunza, fără să îndrăznească s-o atingă. Timpul

nu mai conta, părea şi el încremenit, până când, o umezeală fină, ca o transpiraţie fremătă nemişcarea, adunându-se încet, în picături mici, apoi, din ce în ce mai mari, putând fi uşor prelinse în degetarul pe care îl scoase cu încetineală din buzunar." (***Zârna- Ştefania Oproescu)***

Şi încă…

'' Iată un poem ce nu s-a spus. De jur-împrejur tentaţii. Nimic nu mai este apăsător pentru un om decât tentaţia transformată în certitudine. Zile însorite şi zile cuprinse de durerea norilor sumbri" cu care sunt eu însumi? „Să aleg, e prea târziu. Îmi place azurul însorit. Nu mi-e teamă de razele ucigătoare. Le doresc aidoma lui Icar. Numai dacă sunt un om adevărat, pot să-mi aşez aripi deasupra umerilor cuprinşi de îndoieli şi de povara omeniei. Deci iata-mă năzuind spre înalţimi, dorind aripi împotriva oricarei temeri''. **Templul iubirii – Gheorghe Andrei Neagu**

ANUL 2007
"COMME IL FAUT"

Binecuvântate sărbătorile Crăciunului! Ne revedem după o mini-vacanţă, meritată sau nu. Citim în cenaclu din opera lui Duiliu Zamfirescu, patronul nostru spiritual. **Cosmin Dragomir** are alte "probleme la ordinea zilei": condiţia scriitorului de azi, punct de vedere comentat în textul **În care un scriitor se ratează.** Într-o manieră destul de dură, dar pertinentă, lirică şi metaforică, proza-eseu prezintă simbolic încrâncenarea scriitorului de azi. Autorul textului, un optimist bine informat, transformă cititorul într-un pesimist la indigo. Text alambicat şi inutil, în opinia unora. Dimpotrivă, altora li s-a părut alb-negru cu irizări de verde. Autentic prin simbolistică. Cu un final încărcat de posibilităţi, este valoros. "Comme il faut" . Următorul cititor, **Ionel Marin** a stârnit valuri de furie oarbă: o joacă de-a poemele pentru copii. Nici pe departe versificaţie. Când vrem să vorbim despre poezie pentru copii, e bine s-o amintim pe **Camelia Ciobotaru**. Ea are o carte frumoasă şi utilă, destinată copiilor - **Copilăria ca o poveste.** Să revenim **la Ionel Marin:** Definiţii pe schelet metalic, versificaţie desuetă…poate cam aspru zis, dar au fost părerile unor poeţi avizaţi, cu diplome! (Vergilius, este unul dintre ei). Un poet cu sufletul pe tavă, aşa cum este Ionel Marin, nu-şi face niciun serviciu exprimându-se în acest mod. **Diana Blănaru** îndrăzneşte *vultureşte* şi citeşte **Vulturul.** Un exerciţiu lingvistic, primind o notă bună. **Natalia Cebanu**, cu o serie de poeme, en vogue, aşa cum le clasifică unul dintre colegi. Traducerile lui **Ioan**

Dumitru Denciu, recitate ca la carte, sunt *desertul serii,* metaforic vorbind. **Florin Paraschiv** salvează onoarea lecturilor cu textul **Înalt destin oltenesc.** Obişnuiţi cu stilul elevat, elegant şi rafinat al prof. Florin Paraschiv, redundanţa citatelor utilizate nu ne mai surprinde. Binecuvântăm pauzele, când vine cu explicaţii şi argumente, care, în text ar fi la fel de utile. Încântătoare şi instructive, încărcate de sarcasm şi umor, fragmentele prezentate de Florin Paraschiv sunt demne de toată atenţia, sunt captivante şi interesante. Textul de faţă, ceva mai accesibil, umanizat prin suavitatea glumiţelor ni l-a apropiat (de suflet) ceva mai mult.

Europrimăvara poeţilor eveniment găzduit şi organizat la Mărăşeşti, prin efortul susţinut al poetului **Constantin *Ghiniţă*** se poate sintetiza astfel:

„O, Doamne, Doamne, recunoaşte-mi vina/ De-a fi păcătuit la orice pas/ şi de-a fi scris poeme pe iubite/ De aceea, poate, moartea nu ne-nghite/ şi nu vă invităm la parastas/ cât Ana şi Rodica ni-s Regina!/…iubite Poete ai ceasul tău de lut/ care-ţi leagă lanţul de existenţă/ fără să te cunoască în esenţă/ şi-n sanctuarul unde te-ai născut…” (frag.de poem, aparţinând poetului **Dumitru Pricop).**

***

Visul Ioanei este tradus metaforic de **Nathalia Cebanu** în trei-patru episoade. Pagini de proză, proaspătă, viguroasă, încărcată de spectacolul tinereţii. Iată un fragment, poate nu cel mai concludent, dar…: „ *Sunt liberă şi nu depind de nimic- şi-a spus Ioana şi a crezut. Primul lucru pe care l-a făcut – a renunţat la haine*

şi şi-a despletit cozile. Avea un păr lung şi mătăsos şi benefic…pentru comunitate! Mătura străzile şi găzduia bietele mici vietăţi care la rândul lor erau atât de recunoscătoare pentru suma mică ce-o plăteau pentru chirie, încât îi găseau noi şi noi clienţi”.

Un securist de tranziţie a fost permanent lângă noi, cu noi, nu ştiu prea bine care-i era menirea, dar **Gheorghe Andrei Neagu** ne-a asigurat că-şi are locul lui “sub soare” , iar istoria îl va repune – între pagini – aşa cum trebuie, clarificat şi decodificat.

Viaţa noastră cea de toate morţile…

Din când în când, motivat, lipsim ba unul, ba altul. Aşa s-a întâmplat şi cu poeta Ştefania Oproescu. A revenit şi ne bucurăm. Ne-a fost dor. La fel cum dor ne e şi de Sava Francu şi epigramele domniei sale. *Absent motivat…*Frumuseţea primăverii ne îmbie la drumeţii. La ieşitul în lume. Aşadar, nici vijeliile, nici căldura, nici ploile ameniţătoare n-au reuşit să ne schimbe planurile. Pe rând, am fost oaspeţii unor licee focşănene, or altor şcoli din judeţ. **Cenaclul *Duiliu Zamfirescu*** şi-a desfăşurat activitatea între cititori. Oferindu-şi astfel prilejul de a şi-i cunoaşte, de a fi faţă-în-faţă, autor-cititor. Numai ochi şi urechi, tinerii noştri ascultători ne-au primit cu bucurie. Ne-au ascultat cu atenţie, ne-au citit din propriile lucrări, cu emoţie. **La Sihlea** am avut surpriza unei primiri de excepţie. Poetul **Ion Micheci**, în rol de gazdă, alături de cei ce-au girat pentru poezia domniei sale, s-a întrecut pe sine. Răspunzând în aceeaşi manieră, una dintre reprezentantele cenaclului, poeta **Constanţa Cornilă** şi-a

declinat calităţile vocale, încântându-ne cu câteva melodii. Unele, creaţii proprii.

Sub semnul **"scriitorul şi criticul său"** am avut bucuria de a-i cunoaşte mai bine, prin lectură publică, pe poeţii **Adrian Botez, Constantin Ghiniţă, Virgil Panait**. Pe prozatorul **Dan Perşa,** care a citit un fragment dintr-un romn istoric. Cei trei poeţi-lectori au fost susţinuţi şi prezentaţi de criticii lor, respectiv **Emilian Marcu** de la Iaşi, **Ionel Necula** de la Tecuci**, Calistrat Costin,** de la Bacău**.** Evenimentul a fost de-o încărcătură emoţională de proporţii. Atunci, Emilian Marcu – poetul - a dedicat, în primă lectură, un poem sărbătoriţilor cu nume împărătesc. Tot atunci, moderatorul **Calistrat Costin**, în luptă cu gradele plus, a reuşit să prezinte literatura în haine de gală. Poetul **Adrian Botez** a surprins printr-un basm pentru cei mari. Nu vreau să cad în patima "hărţuirii textuale" , îmi permit să citez doar atât: „Vocaţia ne-o dă Dumnezeu, personalitatea ne-o construim singuri" .

Caniculă. Nimic nou, iar finele lunii mai ne adună în foaierul Teatrului Mr.Gheorghe Pastia. E răcoare, e bine! Suntem onoraţi, cu prezenţe inedite. Printre noi, poetul grec, **Aristotelis Fragos**, dna şi dra Fragos. Dna **Valeria Manta Tăicuţu** şi **Nicolai Tăicuţu.** În melodiosul *grai sirtachi* am ascultat două poeme, citite chiar de autor. Dna **Valeria Manta Tăicuţu** ne-a tălmăcit poemele, *în dulcele nostru grai* (nu fără să sesizăm amprenta traducătorului). În seara aceea a citit şi **Toma Barbăroşie–** Barbarosa – cum l-a botezat Florin Paraschiv. Trei poeme într-o nouă manieră: **Constatare, Gardian Prădache** şi un poem **FT.** Poeme rimate**,** melodice, tematice. **Ionel Marin**, surprinzător, citeşte o

altfel de poezie (o transformare magică, îmi zic): **Inima stea în devenire**, **Stea căzătoare, La marginea luminii, Păsări de-o clipă, Viori de netimp.** O reală şi uimitoare evoluţie. Iată, tenacitatea a demonstrat că se poate. Poeziile sunt mai reuşite, cea mai grăitoarea fiind ultima. Îl aplaudăm cu sufletul, dorindu-i "la mai bine!" . Încercarea de a scrie un roman, aceea a lui **Gheorghe Suchoverschi**, eşuează. Muncă pe rupte. Cuvintele nu sunt întotdeauna cele potrivite, dar, cine ştie dacă într-o bună zi nu ne va invita la "lectură publică" , cu un fragment al romanului său, **Întunericul roşu** (?!). **Diploma pentru prietenie literară** acordată musafirului nostru, poetul **Aristotelis Fragos** încheie seara, ca şi ropotul ploii de-afară, într-un mod relaxant.

De la Păunescu la Vadim, spre Viorel Munteanu

Libertatea opiniei, curajul exprimării, responsabilitate morală, originalitate, sinceritate…aceste însuşiri ar trebui să le aibă un text supus atenţiei. **Cenaclul Duiliu Zamfirescu**, prin delegatul ei special, **Mariana Vârtosu**, însoţită de poeta **Speranţa Miron,** de la Galaţi, au fost oaspeţii **Şcolii nr. 21 din Braşov.** Prin bunăvoinţa directorului şcolii, dl. **Constantin Cristea**, şi, a dnei director educativ **Margareta Stroe**, Mariana Vârtosu a avut posibilitatea să explice elevilor ce înseamnă un cenaclu. Ce este un conducător de cenaclu. A vorbit despre activitatea cenaclului, despre existenţa revistei **Oglinda literară,** ca mijloc de exprimare şi cum a luat fiinţă aceasta. A oferit Bibliotecii reviste din colecţia proprie şi cărţi cu autografe. A

prezentat – succint - scriitorii vrânceni,vorbind despre ei şi cărţile lor; despre activitatea în cadrul redacţiei. De asemenea a dăruit caseta **"Esenţiale" / 2006** şi alte câteva cărţi ale celorlalţi colegi de cenaclu. În replică, elevii au susţinut un program artistic (recitări, muzică, dans). Întâlnirea a produs bucurie ambelor părţi.

De la Braşov, înapoi la Focşani, unde poetul **Ionel Marin** nu conteneşte să ne uimească. Ciclul de poezii ascultate, printre care amintesc: **În căutarea veşniciei, Ne vor vedea norii, Nu fugi de tine, Să dăruieşti, Stea însângerată,** repet, au uimit**.** Poetul şi-a depăsit condiţia, rămâne să-şi definească stilul. O evoluţie ambiţioasă. Nu s-a descătuşat definitiv de definiţii, fiind senteţios, adesea premoniţial. Dar, saltul, nu e rău. De s-ar lăsa "furat" de feelingul poetic, ar fi un real câstig. **Editorialul** lui **Gabriel Funică,** o nouă opinie inteligentă, savuroasă, încărcată de sarcasm şi ironie. Am ascultat două eseuri. Primul, apartine dlui **Petre Flueraşu**. Tratează **conditia scriitorului ancorat în romantism.** Cel de-al doilea, cel al prof. **Florin Paraschiv** despre **Eminescu: budist, naţionalist, antisemit,** tratează după cum sună, aceste *păcate* întâlnite la poet. Text elevat, intelectualist, limpede, (extrem de limpede dacă luăm în calcul şi adnotările orale); glazura, cireaşa, frişca – orice-şi doreşte cititorul… Intervenţiile autorului, pe marginea textului – oare de ce nu le introduce Florin Paraschiv în text? – sunt completări, ce cresc valoarea literară. Nuanţând firul epic, dând acea savoare spirituală după care tânjeşte cititorul. Etape din viaţa poetului Eminescu, ce-i subliniază alte calităţi decât aceea de poet universal. **Constanţa Cornilă**, se ia tot mai în serios şi, creează!

Poezia Constanţei, este ... „ *Matură , filozofică, profundă, cu un înalt simţ estetic. Bună! – a fost verdictul poetesei Ştefania Oproescu”* …şi punct.

privirea şi memoria lumii

Iulie…Vreme neînchipuit de fierbinte. Pârjol cumplit. Sufletele atinse de pârjol, se sfarmă într-un zgomot strident…Şi totusi…Nestins încă, ecoul **Festivalului Duiliu Zamfirescu** ne-a adunat la masa noastră dreptunghiulară, spre a continua comentariile. „Mica bârfă” , de după... **Camelia Ciobotaru** (dna literaturii pentru copii) citeşte un poem dedicat evenimentului, intitulat sugestiv **Prima întâlnire**. Un joc de cuvinte, cu ritm şi muzicalitate, care încântă şi-atât. Care-i mesajul? **Trebuie** neapărat unul? Da, dacă avem intenţii şi pretenţii…Aşa cum a spus Gheorghe Andrei Neagu, Camelia Ciobotaru are tehnică, are limbaj, sensibilitate, dar!, poate dărui mai mult. **Gheorghe Suchoverschi** perseverează. Poeme între şi între. Nimic spectaculos, de luat în seamă, totuşi. Colajul titlurilor poemelor citite sună cam aşa*:* ***Poem mizantropic, Iertate-i sunt urmele pe nisip…*** Despre pârjol şi suflete stinse, iată vorbesc, cu tot regretul din lume: pe o astfel de vreme, poetul **Dumitru Pricop** părăseşte fizic această lume (mesajul îl primesc de la Constantin Ghiniţă, care începea cu: nu împuşcaţi mesagerul…) Îmi vin în minte versurile lui Dumitru Pricop, cu mesaj profund, versuri ce vorbesc despre marea trecere**…: „ Ierburile neprimite câte morţi adună-n viaţă/ dacă paşii nu le-ar rupe, uneori trecând târziu/ rădăcinile-ar aduce în adâncuri munţi de ceaţă/ pustiind în nimburi taina trecerii din**

tată-n fiu” . Auzind versurile, îmi imaginez replica Dumitrului care ar suna cam aşa: *„Mai toarnă-mi vin în cupă! Mi-e inima bolnavă/ Vin roz ca trandafirii. Vin vechi de tamâioasă/ Vin, ca să-nec tristeţea! Îar mâna ta suavă/ Să-nlăcrimeze harfa din strune de mătase/”* La o cupă, nu numai **Omar Khayyam** i s-a alăturat. Cu siguranţă, Nichita Stănescu, Eminescu- pe care-l idolatrizase***. Şi…”*** *timp de o groapă a fost chemat/ fără să fie strigat/ de niciun Dumnezeu*” . Ce se poate spune mai mult?! E ca şi cum mai multe mâini au pierdut un deget…trecând peste toate izurile lumeşti, spunem poezie, poet, ÎNGER!... suntem la ora de plastelină. Greşesc cumva?

Şic şi şoc – sau casa de toleranţă a prim-balerinului

August. Aproape în întregime al poeziei. Nici nu prea a fost *timp de* proză. Cu aripi pârlite de căldură, chiar şi ea, biata poezie, nu-şi prea găseşte liniştea. Ce să mai vorbim despre alte genuri?! I-am ascultat pe Ştefania Oproescu, Constanţa Cornilă, Gheorghe Suchoverschi, Ionel Marin, Toma Barbăroşie, Petre Flueraşu, George Savu şi Nicolae Pogonaru (de la Râmnicu-Sărat), Constantin Duşcă (eboşe, cum singur le-a numit), Roxana Branişte (prin vocea lui Gheorghe Andrei Neagu). Poezia **Ştefaniei Oproescu**, destul de interesantă. Captivantă, aceea cu dedicaţie. Amintirea unui nume-simbol lasă urme, şterge urmele mâniei. De-acolo de unde e, POETUL Mitică Pricop ne zâmbeşte, îşi râde în barbă. Mesajul Ştefaniei îi va stârni o “sete oarbă”: “troglodiţilor – pare să spună. Beţi o duşcă dublă

şi pentru mine, tot aici veţi ajunge, oricum, nu vă temeţi! Ce sunteţi voi, am fost şi eu. Ce sunt eu, veţi fi şi voi!!!" . Las umorul englezesc deoparte şi revin la poezia Ştefaniei: **Vis în gri (** va genera un volum**, Delir în curcubeu?), Gramatica universală, Anonimul perfect**. Ca şi celelalte poeme ale Ştefaniei, acestea au feeling şi greutate (încărcătură poetică). Cu unele retuşuri sunt mult deasupra cererii şi ofertei. Înainte de a trece la alt comentariu, trebuie amintite, notate, cele câteva poezioare ale unei liceene, ascultate prin vocea… (tot) lui Gheorghe Andrei Neagu. La cele auzite se pretează un simplu comentariu: „ sunt gondon şi necton, filtrate de nemectron, sunt **şic**! Accent paroxistic, da, în rest sunt lecturabile" - (iar eu, maliţioasă). Se comentează o altă poetesă, **Constanţa Cornilă**, despre pasul căreia se spune că e tot mai apăsat. A citit următoarele poezii: **Acum, Purificare, În tăcere** şi un fascicol de **Scrisori (** ce va genera volumul **Aleea scrisorilor).** Poezie intimistă? Ei, şi?! Dacă e de calitate, pe cine deranjează? Constanţa Cornilă transpune trăirile în cuvinte alese, profunde, le însufleţeşte în imagini tulburătoare. Poeta se exprimă, nu construieşte. „Ceea ce e minunat, adică e artă. Iar Arta este o a doua inimă care bate atunci când cea adevărată doare" – aşa cum a spus poeta. ***Poemele de foc ale Roxanei – Roxana Branişte*** – le-am auzit prin bunăvoinţa boss-ului. Poeme coerente cu teme din mitologia iraniană şi persană, cu tentă suprarealistă**. (** Notaţia şi conotaţia asupra trupului femeii e doar problema poetei**). Ahura Mazda** s-o aibă în grijă. **Toma Barbăroşie**, maestru al poeziei abstracte, vrea să demonstreze că poate fi un bun mânuitor al versului liber. Nu e rău, dar nu la fel de bun ca cel ce-l reprezintă.

Aşadar: **Mai-binele acesta, Numele poemului acesta, Trăire, Portret acut,** au fost…**măi acesta**! Respectă stilul barbian, pentru că, imaginea redată prin acest lanţ expresiv " *muzică, geometrie, onoare"* ***şoc****hează!* Poetul **Ionel Marin** prezintă o serie de poezii, deloc desprins din tema predilectă, în schimb, modul de exprimare, coerenţa sunt corijate. **Arzând în cuvinte, Lumină în gând, În zâmbetul stelelor, În constelaţia crinului, Castel pe nisip, Miracole, Glas de necuvinte,etc. -** titlurile poeziilor sale vorbesc de la sine. Poetul este înrădăcinat într-o lume diafană, efemeră, de consistenţa aromelor, o lume perfectă, a purităţii. Acolo unde sentimentele au încremenit în fază primară, nealterate, lângă Dumnezeu şi pentru veşnicie. Inspirate de o cumplită încercare a vieţii poeziile par încifrate, inaccesibile. Poate, din acest motiv, unii le-au respins vehement (ca pe o atingere maladivă). Să fie oare, numai nişte cuvinte, cuvinte, cuvinte (cum spune Vergilius), ca "la o casă de toleranţă a prim-balerinului?" Sincer, mă îndoiesc. Cordonul ombilical al poeziei încă îşi mai poartă foetusul, muza *inspirativă*. Cine ştie, atunci, când se va desprinde ce impact va avea! Cei doi oaspeţi de la Râmnicu-Sărat au citit în această ordine: mai întâi, poetul **George Savu** – poezii din volum – ***Târziu, Blasfemie, Poeme avortate*** ; apoi, **Nicolae Pogonaru,** cu numai două poeme ***Fabulospirit şi Consiliere****.* Ca *m*usafiri, şi la prima lectură, nu vor fi comentarii. Este *o lege* nescrisă a cenaclului. **Constantin Duşcă**, tot mai rar în cenaclu, din motive temeinice, prezintă, după cum singur le-a numit, nişte *eboşe:* ***Oraşul chip cioplit****,* ***Recoltă de iubire compromis, Perfuzie, În azilul milei, Un orb cu lanternă*** ***(*** o fi vreun miner rătăcit?!). Sub forma

telegramei lirice, poezia este concentrată si concertată pe o temă originală. Dar, să auzim forma finală. Până atunci, la o bună-vedere…septembrie, şi chiar dacă unul trist: „ sigur, ar fi trebuit, la plecare/ Să trec dintr-o dată peste tot/ se cuvenea să fac asta măcar/ pentru uşile caselor, crăpate de dor/ sau măcar/ pentru arborii care, atâtea amaruri de vremi,/ au vegheat lângă noi sau măcar/ pentru străzile care mureau/ fără zgomotul paşilor noştri/ Dar nu m-am întors, de aicea/ blestemul de a nu mai scăpa/ de-amintirea feroce/ a tuturor celor trăite-n/ Cetatea Maiveche” (**Amintiri de la Cetatea Maiveche – Corneliu Fotea).**

Naşte-mă înapoi şi du-mă într-un loc fără cer

Şi septembrie, cam sărăcuţ în proză….” onoarea de familişti, reperată” - binişor de Gheorghiţă Mocanu şi Ştefania Oproescu, Lili Goia şi Florin Paraschiv. Surprizele însă, au fost un puşti…*obraznic în condei*; şi o tânără debutantă. Cu o educaţie de excepţie, cu o cultură pe masură, o salutăm cu iubire pe **Ana Ioana Catănoiu**, elevă seminaristă. Aşa am făcut cunoştintă cu o poezie sensibilă, fermă, puternică, promiţătoare: **Rugă, Neant, Fiul risipitor, O lună, Joc de noroc, Enigmă -** au fost doar o parte din poeziile ascultate, trecând cu brio primul test. Inspirate din teme biblice, versurile Ana-Ioanei au creat imagini fericite, demonstrându-şi veleitaţile poetice, de o simplitate tulburatoare. Textul **Retroapocalipsa** , semnat **Florin Paraschiv**, a fost “duşul rece” al serii. Subiect incitant, solicitant, plin de capcane inteligente, a cerut ascultătorului implicaţie maximă; să dea (de parcă ar avea cum) mai mult decât are. Un comunism, privit din unghiul de vedere al grecului

Nikos Kazantzakis – amprentat de Florin Paraschiv este o problemă discutabilă. Textul a captivat prin subiect, stârnind ample controverse şi divagaţii. Arta ideatic-meandrică este bine stăpânită de gânditorul Florin Paraschiv. Gheorghe Suchoverschi acordă o pauza bine-venită prin câteva hai-ku-uri, nu în totalitate reuşite. **Georgică Pătrăşcanu** cu poezia **Vis de miliţian**, un gen de protest, zice autorul, smulge *rânjete.* Nu neapărat maliţioase. **Ştefania Oproescu**, matură şi cu un text maturizat, dă clasă! Iată, apar primele poeme ale **delirului…în curcubeu: în rosu, în albastru, în indigo, în oranj, în galben.** Mini prozo-poeme de o sensibilitate rarisimă. Cuvintele glisează, cuminţi, fierbinţi, magice. Cât priveşte cele două poezii, rimate în dativ pervers, sunt o altă formă ludică. Comparativ cu poezia tinerei Ana Ioana Cătănoiu, poezia Ştefaniei Oproescu se extinde de la un pol la altul; de la tulburenţe umane la vâscozităţi, îndepărtându-se de ideal, delimitând chiar şi culorile curcubeului, într-o joacă matură. Amintind despre "salvarea onoarei de prozator" – iar Ştefania poate fi inclusă în ambele genuri, ei bine, **Gheorghe Mocanu** o face şi încă foarte bine. A citit un **fragment de roman**, unde calităţile narative sunt bine argumentate. Cu nicio noutate, Gheorghe Mocanu povesteşte în aceeasi manieră ştiută. Analiză psihologică, destul de reuşită. Capacitatea şi forţă creatoare îl vor susţine în încecare, şi de aceea, mouse…întins! Nu mai e de actualitate urarea: „ creneala-n stilou" sau "pix bun!" **Lili Goia** şi un **eseu despre iarbă.** Un periplu printre nume literare, unde nu este uitat "cel mai mare boschetar al nostru" - Bacovia. Câteva dintre **scrisorile Constanţei Cornilă,** pierdute, pierdante, rătăcite, sunt ceva mai fără "adrisant" .

Perfectibile însă**. Cuvântul** lui **Adrian Simion,** de aceasta dată n-are ecou. Versificaţie anemică, fără nicio susţinere. Moale, ca asfaltul sub caniculă. Finalul de septembrie ne aduce poezia lui **Barbarosa** (tot mai cred în botezul lui poetic- *naşul,* nimeni altul decât Florin Paraschiv). Poeme ludice în vocale şi consoane. „Poet transmodern, cu şmecherie…truc major de artist autentic, cum îl dojeneşte Florin Paraschiv). Demonstrativ, şi cei mici sunt plini de talente, ne convinge **Gabriel Iconar**, ascultând (prin vocea lui Gheorghe Neagu) un basm…absolut încântător: **Legenda îngheţatei**. Acurate-ţea, coerenţa şi sensibilitatea sunt cutremurătoare, ţinând cont că, Gabriel e doar în clasa a V-a. Pagini pline de imagini metaforice, depăşind linia şmecheriei placide, lăsând loc naivităţii inocente, conform vârstei.

Vergiluis pare absent…e numai o părere?

***O nouă vizită în judeţ, **la Panciu**. Prin bunăvoinţa autorităţilor locale, a dlui primar **Ion Petre**, cenaclul Duiliu Zamfirescu a participat la un eveniment multiplu: dezvelirea plăcii memoriale “Ionel Bandrabur” şi lansări de carte: **Ioan Culiţa Uşurelu** cu volumul” **Generaţii - dialoguri necesare**” ; **Ştefania Oproescu** şi volumul de proză scurtă **Zăpada neagră; Gheorghe Suchoverschi** şi volumul **Ţ-epigrame**; **Mariana Vicky Vârtosu** şi vol.II “**Dincolo de nimic” ,** al trilogiei **Legată la ochi.** Septembrie a mai oferit ceva: spectacole în premieră, susţinute de actorii Teatrului Municipal Mr.Gheorghe Pastia. Deşi cu un număr redus de spectatori, aceştia au ştiu să se bucure din plin de darul primit. Actorii, spectacolul prezentat de ei, îşi merită aplauzele inimilor noastre, până când vor înceta să bată.

disconfort estetic

Hrana noastră cea de toate zilele şi nopţile, cititul , suplimentată cu “o felie de tort”: mini spectacole oferite de actorii Teatrului Mr.Gheorghe Pastia. Aşadar, actorii Sorin Francu, Paula Grossu, Valentin Cotigă, Adrian şi Nadina Damian, Aniela Pietreanu, Mihai Spiridonescu, Ioan Constantinescu, Adrian Ovidiu Rădulescu, Adina Andrei Lucaciu, Bianca Alexandra Cristea, Adrian Giglenean et comp.ne-au îmbogăţit vieţile cu scenete de teatru oferite luni seara, după timpul nostru de lectură. De notat, vizita celor două scriitoare metropolitane, **Victoriţa Duţu şi Monica Mureşan. Dna Monica Mureşan** ne-a citit o proza scurtă, **Un nod atemporal,** care nu a fost cu nimic mai presus (nici mai prejos) faţă de textele ce s-au citit în cenaclul nostru, texte semnate de scriitorii vrânceni. Dna **Victoriţa Duţu** (pseudonim Ilinca Nathanael), poet şi pictor, cu un impresionant CV ne-a dăruit unul din volumele sale de poezie, cu autograf, promiţând o revenire şi o lectură. Octombrie, mai mult al prozei, ne-a prilejuit ascultarea fragmentului din romanul lui **Petre Abeaboeru;** alt frag.de roman**, Gheorghe Mocanu;** fragment din jurnalul neconvenţional al lui **Ioan Dumitru Denciu** şi eseul semnat **Ioan Micheci.** Poezia a fost reprezentată prin trei nume**: Ionel Marin, Constantin Duşcă şi Vergilius (Virgil Panait).** Şi dacă frag. **Recăsătoria,** din romanul **Destine paralele** semnat **Petre Abeaboeru,** a stârnit controverse istorice, inadvertenţe temporale, de lexic - arhaismele neconcordând cu naraţiunea din prezent – tema şi punerea în pagină, ei bine, tehnica a fost fără cusur, de aplaudat**. Ilinca** lui **Gheorghe Mocanu** - text dens, de un

lirism senzitiv deosebit, ca o declaraţie de iubire, a impresionat. Un text relaxant cu priză la cititor. Eseul lui **Ion Micheci - Actualitatea ideilor pedagogice eminesciene -** construit într-o manieră diluată, cu prea multe trimiteri la bibliografie, tratează o temă, ce pare a fi una de actualitate. Interesul poetului, pentru problemele de pedagogie din şcoala eminesciană, este subiectul ce interesează la fel de mult azi, ca şi ieri. Din jurnalul neconvenţional al **lordului Denciu** am ascultat cu infinită plăcere fragmentul: **De pe pământ în apă şi de-acolo în ceruri.** Ioan Dumitru Denciu cuprinde, în jurnalul său, spaţiul şi timpul unei zile (două-trei). Speculaţiile stilistice, trucurile scriitoriceşti la care recurge, creează paginile unui jurnal neconvenţional cu o lectură atractivă. Trecerea în revistă a unor banalităţi, cum ar fi, paragrafe din cărti, care l-au impresionat; scene de patinaj artistic, văzute la tv; figuri desenate pe cer, de nori, etc., sunt elemente ce construiesc estetic, imagini literare. Mai elegant spus "un fel de a duce apa cu ciurul" . (aşa a numit Florin Paraschiv, erudiţia lordului Denciu). **Constantin Duşcă** (prin vocea lui Sava Francu) a trimis câteva hai-ku-uri. Speculativ, **Ionel Marin** a recurs la interpretarea actoricească a poemelor sale, prin vocea actorului **Mihai Spiridonescu**. Ascultându-le, par a fi alte poezii. Prin vocea actorului, cuvintele au vibrat, au reverberat, de parcă erau însufleţite. **Virgil Panait** a prezentat câteva poezii în stil scatologic, antropomorf. Blasfemie? …să zicem. Poezii dintr-un viitor volum, zice Vergilius. Bine lucrate, într-o manieră radicală, matură, filozofică, poetul prezintă siguranţă, ignorând avertismentele. Dar nu se spune că "tocmai aceste prea multe comentarii dau marca textului citit" ? Vorbind

despre Zeul care se masturbează, s-a gândit Vergilius la Atum, zeul suprem, creatorul lumii? Da, îndrăzneaţă şi şocantă, poezia poate oferi **disconfort estetic**?... unora…Din când în când, serile noastre au fost completate, muzical, de George Pătraşcanu şi actorul Mihai Spiridonescu. Pe curând şi, la vremuri mai bune. Vergilius pare trist! Este trist…Suntem, oare, depăşiţi de poezia ascultată?!

Odihnă pentru îngeri…

" Sunt clipe în care nu mai am loc/ Când mânzul iluziei paşte otravă/ Din zaţul nopţilor niciun strop/ Nu mai răzbeşte în fulgi de zapadă/ Sunt rosturi în care nu mai încap/ Nici spaima cu nimic nu mai seamănă/ Balansoare de ştreanguri cu latul uzat/ Mă leagănă, leagană, leagănă…/ Şi iată, mi-e sacul basmului gol/ N-am o perie, o oglindă, un pieptene/ La răscruci doar cărări de nămol/ Şi pe buza fântânii o lespede/ Sunt clipe în care nu mai am loc/ Erori îmbracate-n veşminte scrumite/ Cu zaţul nopţilor fac ultimul troc/ Schimb totul pe eternul umbrei ursite"

(Poezia **Clipe** – a **Ştefaniei Oproescu**){ P.S: Este nevoie… Şi dacă ar fi scris numai această unică poezie şi-ar fi meritat numirea de scriitor!}

" O trompetă beată/ îţi zgâlţâie cârlionţii/ priveşti în şoaptă/ universul în semn de cancan/ Buzele roşii semideschise/ fac parte din şcoala succesului/ Desfrânată privire/ toacă masculul/ Se-ntruchipează poveşti/ se-adună briliante.' (poezia **Jazz – Nathalia Cebanu).**

"Drumul meu/ caldă răsuflare a inimii/ lăsată de lumina-ţi pură/ Drumul meu/ ecoul sufletului/ când urcă treptele aspre ale vieţii/" (poezia **- Te simt mereu – Ionel Marin).**

" Am risipit în văzduh cenuşa/ unui bob de speranţă/ Aprind candela fericirii/ îngenunchează timpul în faţă/ unei dorinţe/ şi rog pietrele să oprească/ râurile lacrimilor/ îmi adun mâinile firave şi rog/ cerul să-şi deschidă palma sufletului, iar/ pasul melancoliei să pătrundă lăuntrul/ să admire nevăzutul/ şi să vrea sa rămână acolo/ Rog sunetul să mângăie buzele tăcerii/ rog umbra să nu-mi înghită umbra-mi/ rog un fir de iarbă să se-înalţe/ ca din el să-mi împletesc cununa înţelepciunii/ ridic a mia rugăminte/ o pun să guste din paharul inocenţei/ o aşez pe braţul liniştii şi o privesc/ Apoi, plec ochiul meu trândav/ şi-aştept s-aud un cântec lin…" (poezia **Rugă – Ana Ioana Cătănoiu)**

"Voiesc să fac cu tine-un târg, Prea Bună Moarte/ Acum, când funia la gâtu-mi a ajuns/ Tu să-mi cedezi din veşnicia ta o parte/ Eu să-ţi ofer o pauză, că-ţi este îndeajuns/ Cât ai trudit tot secerând prin lume/ Ba lanuri verzi, ba trunchiuri vechi de brad/ E timpul ca şi paşii-ţi să se-ndrume/ Spre-o casă de odihnă. Nu vezi că-n niciun grad/ Nu s-a-ndurat Prea Bunul să te-nalţe?/ Trudesti pe ruptelea şi ne-ncetat/ Concedii niciodată n-ai luat/ La bătrâneţe cine-o să te-ncalţe?/ Aşa că ia-mă cât mai grabnic ca slujbaş/ Şi pentru Cea Lume să nu-mi mai dai răvaş/" (**Sonet-** aparţinând poetului **Ion Micheci).**

“ un decembrie tumultos”

Luna cadourilor, a vacanţelor, a bucuriilor şi a zăpezilor … a uimit, a încântat, a bucurat…a plictisit (pe unii!); dar, cel mai potrivit adjectiv este …a surprizelor. Decembie al surprizelor. Prima, a fost vizita prietenilor noştri brăileni, prozatoarea **Violeta Craiu-Cârjan** şi a poetului, criticului **Valeriu Perianu.** Violeta Craiu ne-a dăruit recenta sa apariţie editorială: în aceeaşi seară, Gheorghe Suchoverschi a citit câteva poeme, după care am avut parte de un spectacol. Actorii Teatrului mr.Gheorghe Pastia ne-au oferit un spectacol. Interpretarea scenetei **Boul şi viţeii-** a fost răsplătită prin ropote de aplauze, tema fiind atât de actuală. **Adrian Damian, Raluca Adina Lucaciu, Mihai Spiridonescu, Sorin Rusu, Valentin Cotigă** au demonstrat încă odata că ARTA şi manifestările ei nu conosc graniţe, nici limite, nici încorsetări, ci doar magie, prin forţa transmiterii. Decembrie şi-a deschis larg porţile altui eveniment cultural, important pentru urbea noastra, **Salonul Literar de la Dragosloveni.** Eveniment care îşi reia locul binemeritat în inimile lumii culturale vrâncene şi naţionale.

(**Meritul,** într-o proporţie maximă, este al Direcţiei pentru Culte, Cultură şi Patrimoniu, prin reprezentantul ei, dl.**Puiu Siru).**

Un an…mai trist, mai golit…nostalgic…Spun aceasta, gândindu-mă – tangenţial – la vieţile noastre private, încercate de problemele obişnuite. Nimicuri efemere. Suntem nişte învingători! Lăsăm 2007 deoparte, cu toate împlinirile şi neimplinirile**. La mulţi ani!- 2008**

ANUL 2008

Plouă din suflete defuncte

Vacanţa de iarnă, ca orice vacanţă, a fost binevenită. În aer, între noi plutesc nori grei, nori ai mâniei greu stăpânite. Deocamdată motivul este unul confuz. Dacă există vreunul. Acomodarea, reacomodarea, atmosfera de prietenie se instalează fragil. Participăm, pentru început, la o **comemorare Mihai Eminescu. M**arile **P**uteri **C**ulturale nu ajung la consens şi sărbătoarea ne risipeşte în mai multe locuri deodată. Puţinătatea participanţilor, uscăciunea discursurilor au *realizat* un fiascco. Eminescu a fost, este şi ramâne în inimile noastre indiferent de tuşa amprentei. Ce contează dacă poetul, filozoful, eseistul, traducătorul, or didactul Eminescu stăruie în inimile şi minţile noastre diferit?! Biblioteca "Duiliu Zamfirescu" a organizat această sărbătoare într-un cadru inedit: colocviu- dialog între cei prezenţi, fiecare vorbind despre cum i- a fost amprentată existenţa de poet. Dialogul declanşat într-un parfum polemizant, anunţând un interesant schimb de idei a eşuat. Polemica personalizantă a degenerat, reducând dimensiunea şi interesul replicilor, anulând dialogul. Cam aşa s-a petrecut evenimentul. Cât priveşte lecturile noastre (nu ştiu dacă aceasta este cronologia)- au citit: Lili Goia, Ioan Dumitru Denciu, Florin Paraschiv. Despre lansarea cărţii **Euthanasia**, aparţinând **prof. Florin Paraschiv**, manifestaţia s-a redus la un simplu gest: cartea a fost dăruită în cadrul cenaclului, colegilor şi prietenilor. Prefer să nu comentez. (cândva, ne vom face *mea culpa*, pentru nesusţinere)." **Un volum tentant**

prin tema aleasă, ce poate fi un început de tratare literară a fenomenului din titlu, dar şi o revelaţie pentru cei care o lecturează" - spunea Gheorghe Andrei Neagu despre **Euthanasia,** carte pe care o recomanda călduros). Textele re-citite ale lui **Lili Goia: 1971- iunie, Lotte din Weimar şi Luxuria nimicului -** au fost (re) comentate cu pertinenţă şi decenţă. Primul text, dedicat in memoriam lui Corneliu Fotea, poate fi un text ce vizează indirect şi un omagiu adus *marelui poet naţional*, Mihai Eminescu (sic). Cele câteva pagini citite de **lord Denciu**, pagini din "Jurnal neconvenţional" , intitulate **Plouă din sufletele nu ştiu câtor defuncţi** au fost pagini dedicate colegului şi prietenului Florin Paraschiv. Iată cum a fost comentat acest text: „coborârea din livresc în firesc, într-un amestec de aer rupestru şi spiritualitate, stârnirea amintiriilor din copilărie, etc, sunt păreri ce ne-au fost stârnite de cele auzite, text ce va avea impact asupra cititorului. Cu priză la public, mai exact" . Prof.**Florin Paraschiv** şi-a propus – şi a realizat - o cronică, intitulată **Angeologia civilă- îngerii se întorc**, (cronică la cartea lui Andrei Pleşu **Despre îngeri**). Deşi, cartea lui Andrei Pleşu *s-a vândut în draci,* ei bine, cronica lui Florin Paraschiv îi face un serviciu imens, atrăgând o nouă editare. Justificată şi bine redactată, după o astfel de cronică tânjeşte orice scriitor (fie el provincial ori de dimensiuni megalomanice în domeniu). Ianuarie, plin de evenimente, dar au fost reci, distante ca şi vremea în care s-au petrecut. *Se întrezăresc schimbări, conflicte…Vergilius, tot mai distant…indiferent.*

C'est la vie!... toujours…parşive!

E pentru prima oară când mi-e greu să definesc un timp. Întâmplările lui. O să disociez personajele de evenimente; or evenimentele de momente şi, voi încerca. S-au citit poezie, editoriale, note despre cea de-a **75**-a aniversare a revistei **Oglinda literară.** Poeziile **Constanţei Cornilă,** din ce în ce mai elaborate au fost totuşi comentate, cum era şi firesc, pro şi contra. Simbolul şi sugestia, metafora şi tot limbajul poetic au reuşit să redea imagini inedite, sa producă ***acel feeling,*** despre care se face atâta caz. Grupajul **Scrisorilor**, de departe constituie o creaţie matură, profundă, cu tentă filozofică. Iar atunci când Florin Paraschiv sesizează cel putin două imagini demne de reţinut, poetul trebuie să fie flatat, onorat; iar când prozatorul Gheorghe Andrei Neagu este impresionat de avalanşa metaforică, când lord Denciu remarcă reuşita imaginilor, ei bine, e de bine! Ne bucurăm alături de poeta Constanţa Cornilă, aşteptând cu emoţie apariţia unui nou volum. Şi cum ''creaţie fără emoţie nu există" - ne asigură **Sava Francu**, epigramistul şi corectorul revistei face o demonstraţie în acest sens (al emoţiilor, vreau să spun), citindu-ne textul adresat Revistei la ceas aniversar**: Fără, ar fi fost plictis.** Aceaşi temă, **Oglinda**, la cel de-al 75-lea număr o tratează si textul citit de **Gabriel Funică: Oglinda literară: începuturi;** şi poetul **Virgil Panait,** din ce în ce mai distant, are totuşi cuvinte de bine, despre aceea care l-a propulsat cu adevărat spre locul meritat, în lumea culturală: **OGLINDA LITERARĂ.** Revenit printre noi, din motive necunoscute, epigramistul **Ion Săracu** (motivele i le igorăm, dar ne bucurăm de revenire) - citeşte un text, în care abordează tema favorită, obsedantă, revoluţia

decembristă. Textul se intitulează **Să jumulim cocoşul.** Într-o tehnică fără reproş, plin de metafore şi umor de calitate, proza a stârnit multe comentarii. De reţinut, idee pentru o nouă temă: *revoluţia de la nivelul bocancului.* Dezvoltaţi, nu vă îngrădeşte nimeni imaginaţia. În pauza de cafea, iata ce *perlă* lansează amicul Sava Francu: „la un pahar am devenit prieteni noi/ Prietenia s-o menţinem/ Ne trebuie acuma, un butoi" . **Gabriel Funică** şi textele sale… (îmi place claritatea gândirii sale - spunea despre scrierile lui Gabriel, criticul Alex.Ştefanescu). De această dată, Gabriel Funică şi **Books second hand**, în aceeaşi manieră sarcastico-ironico-mioritică (afirmaţia aparţine prof. Florin Paraschiv) bunul-gust, bunul-simţ, preponderente în text sunt fraţi gemeni cu autorul. Plictisul dă mâna cu urâtul, cum zice Gabriel este un text de atitudine, scris ireproşabil. În schimb, proza, analiza , supusă atenţiei de **Lili Goia** - **Clip cu Mihail Sadoveanu -** este de un lirism tulburător. (expresie dragă autorului). Textul a stârnit un val de proteste. Apartenenţa politică a eroului său, nu-l priveşte. Sadoveanu a amprentat prin nuvelele sale, romanul istoric, nicidecum prin orientarea politică. **Dumbrava minunată** e minunată, ca şi textul construit de Lili Goia. Bun-venit **Mariana Cotigă**. (nicio legătură cu actorul Valentin Cotigă). Noua venită în cenaclu, experimentează literatură pentru copii. Cele câteva **lăbuţe şi pernuţe,** din volumul pentru copii, personal, m-au cucerit. Numărându-mă printre iubitorii de animale, nu fac niciun caz, dacă e câine or pisică, porcuşor de Guineea or şarpe, fazan or papagal (destui şi printre noi humanoizii), animăluţele ne oferă iubire necondiţionat (?!). Iar noi, nişte profitori. Darul domniei tale pentru copii va fi apreciat. Mai refă şi, condei bun!

Mariana Vârtosu citeşte - Vis de viscol. *Poţi mai mult…* (corul vânătorilor…de greşeli…au dreptate, recunosc!). Despre cartea dr. **Gheorghe Chirtoc,** pe care ne-a dăruit-o cu autograf, **Sirepele domnului Anason,** mai pe larg, cu altă ocazie. Vorbeam despre un timp greu de definit. Mi-e sufletul greu…şi, nu numai mie…Nu-mi place ce se întâmplă. De parcă facem jocul cuiva…

Se apropie primăvara: odinioară, în Moldova, femeile erau acelea care dăruiau mărţişoare. Sunt moldoveancă, dragii mei colegi de condei, vă ofer simbolul primăverii şi o urare: nu mai (fiţi) *urâţi…*

Festival şi reverii

Uneori chiar nu înţeleg cui slujesc toate aceste fricţiuni declanşate între noi, scriitorii vrânceni, *vezi, Doamne*!– parafrazând un celebru jurnalist contemporan. De ce sabotaje, "săpări" , denigrări gratuite. De ce, mă întreb, jocul cui? Mărturisesc, **Festivalul Poeţilor de la Mărăşesti** ar fi putut fi la înalţimea trecutei ediţii- grandios! Dar, a lipsit …o mână (?)… un umăr (?)……un co-organizator!!! Răsfoind cronica anului trecut, descopăr. Reuşita Festivalului a constat în recital de poezie, or acest lucru s-a întâmplat. Mirajul poeziei, (re)-descoperirea unui poet– **George Costin-** şi**…Dans barbar:** *Sărbători barbare se prefigurează/ Orizonturi roşii stau în asfinţit/ Bat femei în praguri, se prostituează/ Cu bărbaţi nemernici, lamă de cuţit/ Se-ntrevede luna, rece, graţioasă/ Bărbi, sudoare, patimi/, peste dans păgân/ Joacă o fecioară, piatră preţioasă/ Sar femei în cete fără de stăpân/ Urlă câini sălbatici, zar, noroc şi foc/ Cai aleargă-n cercuri peste un ţechin/ Fierb ciolane-n*

oală, timpul stă în loc/ Babele-n paftale rugăciuni închin/ Când se linişteşte ţărna-n bătătură/ Un bătrân nevolnic, cal, tutun, venin/ Stă şi-ascult-un stolnic, jar şi aventură/ i-a rămas doar visul, somn, dorinţă, chin/" – Cam acesta a fost pentru mine Festivalul Poeţilor de la Mărăşeşti. Să revenim la lecturile cenaclului. Iată cine a citit în luna martie: Constantin Duşcă, poezie; Ion Saracu, proză; Gheorghe Suchoverschi, pamflet; lord Denciu, fragmente din jurnal şi traduceri din Eugenio Montale; Sava Francu, un punct de vedere, epigrame; Vincenţiu Micheci, poezie; Camelia Ciobotaru, eseu. Poeziile lui **Constantin Duşcă: Abis înflorit, Vestală mângâiată, Gelozie, Polen de lumină, Romantism II, Aşteptare, Suferind de insomnie, Nu numai florile sunt carnivore-** sunt poezii scrise în aceeasi manieră, respectabilă, demonstrând respectul şi, auto-respectul poetului. Ion Săracu, rondelist talentat (epigramist, la fel de talentat) vrea să… (ne) şi … (să-şi)… demonstreze că poate scrie la fel de bine şi proză. Nu e la prima demonstraţie. Şi acest exerciţiu demonstrativ i-a reuşit destul de bine, excluzând alegerea (nefericită) a titlului: **Cea mai frumoasă zi din viaţa mea de pionier.** Din punct de vedere tehnic, proza este cursivă, coerentă, dinamică; un text umoristic, onorant**.** Pasiunea **lordului Denciu** pentru Eugenio Montale nu mai e o noutate. Nici "jurnalul neconvenţional" nu mai uimeşte. Titlul fragmentului de jurnal citit: **Geopolitică şi geo…genetică** pare destul de incitant. Într-o expunere bine temperată, intelectualistă, textul este o creaţie literară prin mesaj. Melanjul banalului cotidian, bine condimentat, este tema tratată. Aparentele preocupări trecătoare, cum ar fi dezvoltarea spirituală prin exerciţiu, prin lectură continuă,

problemele politice, asamblate pe cele culturale, sunt puncte bine atinse, cu un mesaj subtil, bine ţintit. Cât priveşte traducerea din Eugenio Montale, no comment! A urmat exprimarea punctului de vedere, cel al dlui **Sava Francu,** sub un interesant titlu **Ereticul care…ne arde.** Un text nervos, bine gândit, bine exprimat în cuvinte. Un strop cam prea caustic, dar e problema autorului. Poete **Gheorghe Suchoverschi**, lasă-te de pamflet! Scrie versuri, cea mai recentă apariţie editorială ***Îngerul cuvintelor*** a demonstrat-o. Mai recentul cenaclist, poetul **Vincenţiu Micheci** şi poeziile sale, ce se poate spune?! Tatăl lui (biologic) Ion Micheci, este poet! Vorbim despre o *boală ereditară*, prin urmare. Dacă poeziile vor avea viitor, e problema autorului. Talent, are. Exerciţiul, îl poate dezvolta. Numărului **75 al Oglinzii**, îi dorim: fidelitate, aşa cum şi noi suntem (ar trebui să fim), să demonstrăm Lumii că poveştile pot fi adevărate. Noi existăm prin oglindirea ta. Cum ar spune poetul: „ Uimirea mea mereu o pândă/ frumoasă Doamnă eşti **Oglindă/" …**literară, zic eu, parafrazându-l pe Emilian Marcu ale cărui versuri le-am folosit drept citat…" tot buchisind la cărţile cereşti/ la vechi şi roase cărţi de-nţelepciune…" (Tot Emilian Marcu- din poemul "Călătorie în cer")

Eveniment! Expoziţia Internaţională de Carte-Geneva

Scriitorul **Gheorghe Andrei Neagu,** redactorul-şef al revistei **Oglinda Literară**, a fost invitat de către Asociaţia Presei Literare şi Editurilor din România la **Europ'Art Génève** pentru a-şi prezenta volumul **La mort**

du grand rat, în traducerea franţuzească a dnei profesoare **Virginia Bogdan**..

Un poem cât un prăşit

Impresionată de marea dezlănţuită, de care mă despărţisem recent, imaginile create de poemele **Ştefaniei Oproescu,** prin **Delir în curcubeu,** prelungesc senzaţia tumultului, îmi relevă valuri, valuri de căldură si culori asemeni apelor recent părăsite. Înalte, jucauşe, ameninţătoare, mugind, or blânde, molcome, mângâietoare, poemele Ştefaniei curg în aceaşi muzicalitate. Va reuşi Ştefania o simfonie, un macro-poem- cromatic, cutremurator? Va fi un **Salvador Dali** al cuvintelor? Noua serie a poemelor, cu motto-ul lui Ioanid Romanescu " lumina vopseşte ochii dar nu face rău nimănui" , este grăitoare. Pot culorile vorbi? De ce nu, violet, indigo, oranj…" *Multe deliruri pleacă de la culori"* - zice Lili Goia. *Nu sunt marcat în mod expres, decât dacă mă refer la alchimia strictă a culorilor, a senzaţiilor create de ele. Textul se bazează pe frăgezimea culorilor, asemănătoare cărnii de copil. Să ne gândim la trandafirii lui Dali, care izbucnesc din pântecul femeii. Ce sens monstruos!" .* A fost un punct de vedere…Gheorghe Andrei Neagu îi sugerează să adapteze tema stilului story; să folosească simbolistica fiecărei culori (de exemplu: verde simbolizează otrava; roşu- pasiunea etc.). Petre Abeaboeru are şi el unele idei, de luat în seamă sau nu. Ceea ce a ascultat i-a plăcut. „*Din punctul meu de vedere, zice Petre Abeaboeru, e că noi judecăm curcubeul, fără să ne-ntrebăm ce e dincolo de el. E o culoare presată cu parfumul ei cu tot, imagini văzute cu*

inima" . Poemele sugestive au fost întotdeauna pretenţioase. Un ciclu complet ar fi intersant de citit. O primăvară care abia **pâlpâie în lujeri** nu-ţi sugerează decât mersul în vârful picioarelor. Ca un blestem al poeziei, ascultăm câteva din producţiile dlui Buruiană. Jenant, stimate domn. Versificaţia pe care o treci drept poezie, pretinzând susţinere în cenaclu, numai pentru ca ai fost amicul poetului Dumitru Pricop, repet, e jenant şi deloc onorant în memoria amicului. Şi, mai mult, îi face un deserviciu lui Dumitru Pricop, susţinând că, aşa zisele versuri citite, le-ar fi aprobat. Puteai, ar fi fost excelent pentru domnia ta, dacă, atât cât ai stat în preajma poetului, te-ai fi molipsit de această grea maladie incurabilă, **poezia…**

Prof. Florin Paraschiv, preocupat de o temă majoră, simbolul femeii de-a lungul vremurilor, a citit un eseu în acest sens: **O nouă paradigmă feminină a civilizaţiei?** Pe marginea temei, comentarii. Bine abordat, dar de ce nu şi din *acest* unghi de vedere. Din punct de vedere tehnic, lipsit de cusur. Din punct de vedere literar, arhitectură, reuşită. Fisuri în abordarea temei, spun unii. De nuanţe, s-ar spune. Pe Lili Goia l-a deranjat *"scăparea din vedere" a cel puţin două trăsaturi fundamentale, definitorii ale femeii: aceea de pacifistă, de simbol al calmităţii în relaţiile inter-umane. Sau, poate cea mai mare dramă cu care se confruntă femeia zilelor noastre: aceea de a-i fi controlată natalitatea. Este dreptul – unic – al femeii de a da viaţă.* Un alt aspect, şi el esenţial, o carenţă a textului, a fost relevată în punctul de vedere exprimat de lord Denciu: " femeia ca receptacol al divinităţii" . Iată, acest aspect ar fi împlinit lectura, ar fi fost interesant de abordat. Un al doilea text

citit tot **de Florin Paraschiv,** s-a intitulat **Moartea şi transfigurarea lui Che Guevarra.** Un portret Guevarra în manieră paraschiviană, cu mici exagerări, subiective, personajul fiind una dintre personalităţile admirate de autor (motivaţia nu ne priveşte). A creionat un portret simpatic, stârnit din admiraţie sinceră, un traseu al existenţiei personajului şi momentele fierbinţi ale acestuia. Poeta Constanţa Cornilă, în tandem cu rondelistul Gheorghe Suchoverschi, ne-a oferit o seară specială. Poeziile **Constanţei Cornilă, La nesfârşit, Circumspecţie, Depinde, Sens, Gustul vindecarii, Dialog între suflet şi trup, etc** au condus spre o concluzie: poeta şi-a depăsit condiţia. Acest nou gen o obligă. De departe se observă progresul, maturitatea şi severitatea cu care poeta abordează temele. Tema intimistă, cu care Constanţa Cornilă era înveşmântată, este abandonată, uitată. „*Suntem poetici pentru că n-avem convingeri .Cu mult mai palpabilă munca ţăranilor pe câmp. Pe caldura asta sufocantă, ei stau în coada sapei şi prăşesc, bând apă fiartă din sticlele pitite în spatele vreunui tufiş. Poate egala vreun* ***poem****,* ***prăşit****ul?!-* se întreabă retoric, Lili Goia. Pauză de meditaţie. Unii auzim crâmpeie de poem, alţii bolovani de pământ striviţi de lama furioasă a sapei…Ce poem! Ne smulg din visare cuvintele lui Florn Paraschiv, plăcut impresionat de poezia citită de Constnţa Cornilă. De analiza pe text este preocupat – comme d'habitude – lord Dumitru Denciu. Au fost subliniate calităţile dar şi expresiile mai puţin poetice ale textelor. Poezia **La nesfârşit,** clasificată pe primul loc, dă notă poetei. Acest lucru obligă poeta la un autocontrol extrem de sever. Dintre poeziile citite de **Gheorghe Suchoverschi,** demn

de atenţie a fost **Rondelul virgulei. Gabriel Funică** a avut o exprimare plastică (nu neapărat estetică). „ *Rondelul virgulei, a zis Gabriel, o mare găinărie. Virgula, ca lacrimă a punctului, o găselniţă şi una frumoasă. Suchoverschi a reuşit o poezie performantă (* cum a remarcat şi lord Denciu). Melodioasă, a adăugat Lili Goia. De unde sintetizăm: jocul cuvintelor şi al semnelor de punctuaţie; o găinărie…sau, o m-*Elodie!* – să fim în ton cu stresul- **ot (**ră)**v** -it al anului. **Provocare (a) continuă**!... înscrieri?!

Adevărul ne găseşte acasă

Ca în fiecare an, vacanţa pascală ne-a îngăduit o scurtă pauză. Nu neapărat necesară, ţinând cont că întâlnirile noastre se produc din motive netrucate. Din textele citite-ascultate, reţinem pe cel al lui **Florin Paraschiv, Masonerie şi machevialism.** Ambiguitatea a stârnit controverse. A lăsat loc de interpretări şi contraziceri. Menţin reflectorul pe dialogul, duel-log-osul-pe teme istorice - purtat între autor şi Ion Săracu. Ce-a însemnat fraternitate-egalitate-libertate din punct de vedere istoric, ce ştim, cât ştim, noi, masele largi, poate fi, de fapt, o întrebare retorică, un punct de vedere al autorului. Implicarea francmasoneriei în Revolutia franceză, e treaba Franţei din acea epocă. Al nostru, numai , repet, punctul de vedere al eseistului, aşa cum i-a plăcut să interpreteze (pretat!) acest subiect. Reportajul literar al **Ştefaniei Oproescu**, vizând un eveniment cultural anume, s-a intitulat **Premiile revistei Observator Cultural / 2008.** Izbutit. Cu simetrie, dacă

luăm în calcul ploaia, ca simbol. Ştefania demonstrează, odată în plus, atracţia prozei, abandonul în mrejele ei. **Gheorghe Suchoverschi** *rondeleşte* din nou**: Rondelul unui ger de nepăsare, Între ninsori e un tren, Tu vertical, Ferestre, Bineţea pământului.** Uimitor! Cum ar zice oşanul, jos clopul. O invitatie, un răspuns. Elevii dnei **Virginia Bogdan** vor să ne demonstreze integrarea. **Integrarea din punct de vedere cultural.** Texte, construite în limbi de circulaţie internaţională, insoţite de imagini, promovând turismul agro, din zonă.

Cenaclul Duiliu Zamfirescu şi reprezentanţii lui, **Gheorghe Andrei Neagu, Ştefania Oproescu, Gabriel Funica, Sava Francu, Gheorghe Mocanu, Constanta Cornilă, Mariana Vârtosu** au prezentat scurte fragmente din creaţiile lor. Schimb de energii: noi, am beneficiat de o infuzie de tinereţe, Tinereţea, de o infuzie de cuvinte. Nu ştiu care au fost mai câştigaţi, pe care a cuprins euforia. Cert e că ne-am mai revăzut. **Petre Abeaboeru** ne-a citit un fragment dintr-un viitor roman **Fascinantul miracol.** Nimeni nu pune în discuţie corectitudinea datelor istorice. De ce fascinantul miracol? Una din două, n-ar fi fost de-ajuns? Nu de alta, dar, e un strop pleonastic. Iar cârcotaşii sunt mereu la datorie.

Constanta Constanţei

Nu ne mai miră nimic. Sau, aproape nimic. Nici inundaţiile, canicula, viiturile, tristeţea or sinistraţii. Un tablou repetitiv. Noi ne întâlnim, discută, citim, ascultăm, punem ţara la cale. Aşa cum s-a întâmplat mai zilele trecute. Primim vizita dlui **Marian Rădulescu**, preşedintele **Asociaţiei literare Ra-Libris.** Propunerile

domniei sale ne iau prin surprindere. Cerem timp de gândire**.** În fine, miraţi sau nu de vizita domniei sale, trecem la lecturi. **Constanta Cornilă** citeşte: **Altfel sau invers, Repetabila schimbare, Tăcere, S-au răsturnat mai multe vase, etc.**

„ La poezia citită de Constanţa Cornilă se observă o detaşare absolută, o renunţare la exprimarea intimistă. Poezia din această seară tratează teme majore, existenţialiste, cu profunzimi filozofice, unde trăirea poetică este intensă. S-ar putea spune, *Constanţa a renunţat la constanţă*– **decret**, Ştefania Oproescu, argumentând cu fragmente din poeziile ascultate. După o absenţă îngrijorătoare – poetul **Constantin Ghinită** a avut mari probleme de sănătate, care, sperăm, s-au rezolvat – e cu noi. Îl salutăm. Ne bucură să-l revedem pe *îngerul-vesel înveşmântat în poezie.* Împreună cu el au venit criticul **Ionel Necula** de la Tecuci şi epigramistul **George Pătrăşcanu,** de la Panciu. Epigramistul ne-a dăruit volumul său de epigrame, reeditat la Editura Ra-Libris din Buzău. Împreună cu autograful, Georgică Pătrăşcanu , însoţit de chitara sa, a susţinut un recital de muzică retro. A anilor optzeci, să zicem. Colegul epigramist **Sava Francu** a încercat să răspundă în aceeaşi manieră şi, i-a compus un catren ad-hoc: “ Ce-ţi voi spune nu-i o dramă/ Dar nici bine n-o să-ţi pară/ Cum compui tu epigramă/ Aşa cânţi şi la chitară/” . Prin vocea boss-ului nostru aflăm despre poezia tânărului **Ronald Gasparic**, care-şi trăieşte veşnicia prin următoarele poezii: **Plâns la zâmbetul meu, Rămân pământ de soare, O floare, Eu, Noapte-fluviu, Mă clatin, Şi eu nimeni, Numele meu.** Pătrunse de o imensă trăire poetică, par a fi premonitorii. Încărcate de o sensibilitate

aproape feminină, poeziile sunt tulburătoare. În fond, orice comentariu este de prisos. S-a întors **Lili Goia** din concediu! Şi? Duelul verbal dintre Lili Goia şi Florin Paraschiv, de tachinare, un schimb de cuvinte despre principii şi moralitate, încălzeşte, încă un pic atmosfera – deja încinsă de la natură. Singurul om moral şi cu principii, cunoscut de Lili Goia este, a fost, Papa Ioan Paul al-II-lea. Despre papă, despre veleităţile sale de scriitor şi despre topul celor mai slabi scriitori (unde locul l-a disputat cu Saddam Hussein), este o altă poveste. Bine de reamintit că, Sanctitatea Sa Papală a binecuvântat activitatea cultural-spirituală din Vrancea, printr-o distincţie specială (semn al aprecierii, al apropierii de valorile europene). Iată ce declara scriitorul **Gheorghe Andrei Neagu**, vis-à-vis de acest gest: "Sincer să fiu, a declarat scriitorul, cred că Sanctitatea Sa a aflat despre demersurile culturale făcute de publicaţia **Oglinda Literară –** citită în Franta, Germania, Italia, Suedia, India şi S.U.A., pentru care autorităţile judeţene n-ar trebui să rămână indiferente. Şi mai cred că la **Festivalul Duiliu Zamfirescu** am reusit să ne promovăm valorile culturale care n-au lăsat indiferente autorităţile spirituale de la Curtea Papală, etc, etc." . Suchoverschi, a prezentat o poezie stagnantă. Calitate, indusă prin recitare. Despre **Nopţile de poezie de la Curtea-de-Argeş,** despre **Carolina Ilica şi Dumitru M.. Ion** vom afla din însemnările **Ştefaniei Oproescu.**

Premiul Nobel sau gaura neagră

Nume noi în cenaclu. Să amintim pe Mihai Ganea, Nira Costaleco, Stănică Budeanu, Georgia

Nedelcu... pe dl. Nicolai Tăicuţu nu-l mai amintesc, este deja un obişnuit al casei noastre. Dar, iată ce notam la acea întâlnire: în natură nimic nu este întâmplător. Există o cifră a lui Dumnezeu, de ce nu, aflăm că iată, s-a descoperit particula lui Dumnezeu. Experimentul a stârnit aprige comentarii. Descoperirea *increatului,* experiment pus la cale de o suită de cercetători, a reprezentat un moment de inspiraţie pentru **Ioan Dumitru Denciu.** A scris pagini de jurnal**, un altfel de jurnal**, unde tonul umoristic, ironia, redarea pe ore a momentului, au captivat. Juna **Nira Costaleco**, semnatara unui roman deja, se întrece pe sine, încercând să dea o replică lui Mircea Cărtărescu, cărţii scriitorului, ‘’**De ce iubim femeile’’** - Pentru că, de ce iubim femeile, se ştie, Nira explică, în maniera celor şaptesprezece ani, de ce pot fi iubiţi bărbaţii. Nimic n-a dezarmat-o, nimic n-a învins-o, la următoarea lectură a citit **Fata din geam. Mihai Ganea,** convins de forţa scrierii sale, citeşte un fragment dintr-un viitor roman: **Loli.** Vădit şifonat, Florin Paraschiv a voit să ştie, care-i este mesajul, unde bate proza? Alăturarea de scrierea lui Soljeniţân e cel puţin îndrăzneaţă. Acesta, în câteva pagini, lămureste problema sistemului. **Într-o noapte cu eclipsă**, text dintr-o singură frază, apaţinând lui **Gheorghe Suchoverschi**, este o reuşită. O glumiţă cosmică, aşa a definit-o Florin Paraschiv. La următoarea întâlnire, **Gheorghe Mocanu** citeşte, un punct de vedere intitulat **Într-o vreme neaşezată, cum e la noi şi** un fragment de roman. Cu unele mici atenţionări:

(Petre Abeaboeru avertizează că problema sponsorilor, astfel tratată, s-ar putea să supere. Nu toţi sponsorii sunt indiferenţi la solicitări). Cât priveste fragmentul de roman, no comment!. Dl. **Stan Budeanu**,

prof.informatician de la Odobeşti, citeşte o proză, în maniera profesiei: încifrată, intitulată **Love-mess.** Un bun mânuitor al condeiului (şi al mouse-ului) reuşeşte o proză modernă, vioaie, cu o frazare atractivă. Proză cu magnetism. Cum a explicat tânărul **Laurenţiu Selegean,** "fiecare scrie dorind să descopere cine este" . Cică, fugărită de un câine o oră şi jumătate, dna Catela Coroiu a fost totuşi în stare să recite pentru noi, pentru că, de-aia a venit! Respectăm momentul...

***

Până acum, asta a fost! **Şapte ani!** Păreri**,** despre ce au însemnat ei în viaţa unora, voi reda mai jos; numai câteva rânduri. Integral, textele pot fi citite în numarul **75** al revistei **Oglinda literară:**

Liviu Comşia: „Cu şapte ani în urmă, în Redacţia "Gazetei de Transilvania" din Braşov, unde lucram, am primit o revistă trasă la xerox, în condiţii modeste, din Focşani. Am răsfoit-o, recunosc, cu superioritatea celui care scria la un ziar monument cultural naţional. Ceva m-a îndemnat s-o cercetez. Un colectiv numai suflet a pus temelia unei publicaţii. Îmi aduc amite că am scris despre ea şi am prezis... Previziunile s-au împlinit şi revista a căpătat personalitate, etc."

Virgil Panait: Oglinda literară? Un pariu câstigat. Vai, parcă a fost ieri, când la o cafea, într-un decembrie friguros şi uscat, prozatorul Gheorghe Neagu mi-a mărturisit intenţia lui să facem o revistă literarâ la Focşani. Unii nu ne-au acordat credit decât pentru câteva apariţii. Şi- uite-aşa, am ajuns la nr.75... „

Sava Francu, a spus: „Fără, ar fi fost plictis. **Oglinda literară** realizează 75 de apariţii lunare. E mult,

e puţin? Sper că istoria literaturii va face bilanţuri, va evalua, va valoriza şi se va pronunţa... „

Lucia Cherciu: Din statul New York, unde locuiesc, citesc adesea revista dumneavoastră la birou, când aştept să vină studenţii să mă vadă printre cursuri, să imi ceară ajutor la referatele sau proiectele lor literare. **Oglinda literară** oferă o oază de linişte românilor care trăiesc în afara ţării” .

Oana Draia: În viaţă sunt câteva lucruri care dau un sens frumos şi nobil existenţei noastre. Asta faceţi dumneavoastră prin munca pe care o depuneţi , materializată în revista **Oglinda literară... „**

Bogdan Ulmu: Nici n-am realizat ce repede au trecut cei şapte ani (de-acasă) ai revistei **Oglinda literară**! Îi doresc acum, la ceas festiv, sâ ajungă la şaptezeci de ani de existentă, păstrând tradiţia prestigioaselor publicaţii moldave.”

Aceleaşi urări de bine au transmis şi dl. Petre Abeaboeru, dna Ioana Stuparu, Dan Anghelescu, Marin Toma, Ion Tatomirescu, Constanţa Cornilă, Gheorghe Mocanu, Monica Grosu, Cristina Bândiu, Al. Florin Ţene, Mihaela Albu Adrianu Dinu Rachieru, etc,etc... Le mulţumim tuturor, le suntem recunoscători că ne sunt aproape în toate momentele cele bune şi, cele mai puţin bune.

CRONICA DE CENACLU

O nostalgie maladivă, aş spune, mă bântuie de câteva zile. O nostalgie ce-mi tulbură liniştea interioară. Cu ani în urmă, în această perioadă frenetică, fierbinte şi frenetică, noi, **Asociaţia Duiliu Zamfirscu,** prin devotamentul prozatorului Gheorghe Andrei Neagu**,** ne

pregăteam de oaspeţi. Unde-s zilele minunatului nostru festival literar? Festival, ce se insinua strimtorat, e drept - dar se srtrecura, în săptămâna festină a oraşului?! Dar, gata cu patetismul. Greu de consolat. Se pare că, **Zilele... Duiliu Zamfirescu** n-au reuşit să convingă, să seducă, să cucerească. Să se mai strecoare printre mici şi bere şi manele şi... Cine-şi mai pierde vremea răsfoind o carte? Cine mai girează scriitorul zilelor noastre zbuciumate? Împărtăsesc, tacit, acest sentiment stânjenitor cu membrii Asociaţiei, cu iubitorii de literatură, cu visătorii (?). Nostalgii. Să trecem la lucruri şi lucrări de grupare... Cele ale cenaclului.

Încerc să redau, schematic, din întâlnirile de cenaclu ce s-au desfăşurat tot la Sinagogă, tot prin bunăvoinţa dlui Mircea Rond. Printre ‘’veterani’’, din când în când Ala Murafa, Ionel Dogaru, Janina Vadislav ... Marcela Blaga, Virgil Lovin. Dintre cei tineri care s-au alăturat Andei Bejan şi Alexandrei Popa amintesc pe Teodora Goia, Diana Dediu, Beatris Puiu, Anamaria Bulea, Diana Dediu... S-a citit poezie, proză, cronică, recinzii de carte. Cele mai disputate au fost textele citite de Gheorghe Mocanu şi Raul-Dan Ionescu. Gheorghe Mocanu cochetând cu dramaturgia, a citit un fragment de teatru (absurd?) care a deslanţuit o adevărată furtună. ‘’Eseurile’’ lui Raul Dan Ionescu au fost şi mai şi. L-au determinat să renunţe... Nu, nu la scris. Şi nici la citit. La cenaclu. Alegerea lui. Stănică Budeanu ne-a uimit în cel mai plăcut mod. Păstrandu-şi maniera, a iniţiat o nouă metodă de prezentare a cărtilor citite. Cronici incitante, benefic incitante, cele câteva zeci de fraze pot fi citite şi ca proză de sine stătătoare. De notat cu o bilă albă şi proza (încercarea) **Oanei Cosma**

‘’Iubesc un copac’’. O proză a momentului a citit şi Mihai Ganea. Abordând tema zilei, criza mondială, într-un mod ironico-umoristic, Mihai Ganea reuşeşte un tablou al prezentului onctuos, destul de consistent. Sugestiv intitulată ’’Căţeluşa crizată’’, proza trece cu brio testul... *la tocător. De mărunţit,* s-a oferit s-o facă (voluntar) Janina Vadislav. Se pare, a fost o mărunţire singulară, majoritatea recomandându-i o simplă periere. O altă micuţă, **Anamaria Bulea** (la propriu şi figurat, copila e doar în clasa a VIII-a) a citit un text bun! ‘’Greşeală fatală’’. Care, iată, pentru ea, alegerea de a-şi petrece timpul în atelierul nostru de creaţie, nu a fost deloc o greşeală. Şi-acum cele două *piese* de rezistenţă, prezentate de Lili Goia şi Ştefania Oproescu. Spun două, pentru că proza Dianei Dediu şi proza onirică (fantastică?) a lui Stănică Budeanu au fost de-a dreptu’şocante**. Lili Goia** a citit **Pasărea cu gâtul tăiat.** Dincolo de comentariile pertinente pe marginea textului, proza a fost ascultată cu multă-multă atenţie. Lili tinde spre perfecţiune, a citit un text apreciabil. Este greu să găseşti chichiţe (dacă ai un dinte împotrivă, găseşti). Dramatismul subiectului, co-planurile glisind unele în altele, portretele personajelor principale, încărcătura metaforică, plasticitatea imaginilor redate pictural sunt doar câteva coordonate bine trasate care dau forţă prozei. Consistentă, sensibilă, compactă, proza ete unul din textele bune, (dintre cele mai bune), citite în cenaclu. Magia cuvintelor, lirismul poetic, intensitatea acţiunii, tensiunea sunt foarte bine dozate, fără fisură. Un text asemănător a citit **Ştefania Oproescu**. Tot mai poetă în convingeri, proza Ştefaniei, deconspirând-o, o situează undeva, într-un anume loc bine-meritat. **Ultimii sfinţi**

este un text de profunzime şi de meditaţie. Alcătuit într-o filosofie simplă, a ultimilor oameni ai satului descris, proza câştigă tocmai prin frumuseţea simplităţii bine redată. **Diana Dediu**, îndemnată să încerce proză, face o demonstraţie şi citeşte **Psihoza timpului,** text bine construit, bine strunit, depăşind graniţele vârstei adolescentine. Speculaţiile au fost şi pro şi contra. Dacă va mai *comite* sau nu un astfel de *păcat*, o va decide timpul. Nu psihopatul invocat de ea, ci timpul, cel care cerne şi triază pentru noi, cu noi... În fine, textul lui **Stănică Budeanu** inspirat de o legendă africană (?) **Sasaya, stăpânul timpului**, ne-a purtat între vis şi realitate, ultima parte a textului punând furtunul cu apă rece pe noi! Conceput enigmatic, încărcătura magicâ amintind-o pe cea a lui Mircea Eliade, acţiunea, personajele, mirajul sunt extrem de atractive. Finalul, şi alegerea lui, (despre care am spus, este duşul rece) aparţine autorului. Ar mai trebui amintit un lucru: luna iunie a fost ''forfecată'' prin absenţa moderatorului de cenaclu, Gheorghe Andrei Neagu. Ne-a lipsit în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Evenimente:

Finalul lunii mai mi-a adus o bucurie spirituală deosebită. Bucurie pe care ţin s-o împartăşesc. În trecere prin Mangalia, am avut plăcerea, graţie inimoasei recepţionere de hotel, dna Iulia Vaida, să particip la un vernisaj, unic şi inedit. Expoziţia a aparţinut pictorului sătmărean **Aurel Ţenţ**. Inspirat de excursia făcută la Balcic, la Palatul reginei Maria, pictorul a realizat câteva (eboşe) tablori în acuarelă, deosebit de expresive. Dintre ele aş aminti: ***Castelul de la Balcic, Epava unei ambarcaţiuni, Casă din Mangalia, Casă veche din***

Mangalia, Grădina labirint a castelului, Plajă, Casă de vânzare, etc. Culorile în tonurile calde, blânde, liniile discrete dar ferme, au desfătat privirile trecătorilor prin acel hol de hotel, timp de mai multe ore. Am urmărit la rându-mi tablourile, însoţite de emoţia creatorului lor, am urmărit pe cei prezenţi cum se opreau în faţa cate unui tablou, or trecând grăbiţi mai departe. M-am lăsat furată de imaginaţie şi, am fost pentru o clipă musafira reginei, or mi-am purtat paşii printre parfumul florilor de primăvară ale grădinii palatului. Mi-am imaginat naufragiul ambarcaţiunii, or licitaţia pentru casa ce era de vânzare. Entuziasmată pentru trăirile stârnite, am vrut să răsplătesc gestul artistului cu un alt gest (pe măsură, am zis): am oferit cel mai recent număr al revistei *Oglinda literară*, împreună cu cele mai sincere gânduri. Poate nu gestul meu şi nici cel al pictorului au fost demne de reţinut. Ci, mai curând, cel al dnei Iulia Vaida, a cărei sensibilitate a înfruntat, a riscat, şi-a asumat răspunderea organizării ad-hoc a unui act artistic. Mărturisesc, am trăit o după-amiază specială. (Mariana Vicky Vârtosu)

CRITIC MATUR DE RAFTUL UNU

Întâia zi de toamnă a acestui an- 1 septembrie - a adus un eveniment de excepţie. Pot spune, cu toată sinceritatea: de mult n-am mai participat la o lansare de carte aşa de bine organizată. De compactă. Mărturisesc, surpriza plăcută a evenimentului a fost „obiectul-subiect” al cărţii, lord Denciu, cum îmi place să-l numesc pe Ioan Dumitru. De ce surpriză? Prin fiecare gest, prin fiecare privire sau cuvânt a demonstrat o înaltă ţinută morală, aristocratică. Cartea „IOAN DUMITRU DENCIU” apărută la Ed. Terra / Focşani / 2009, semnată de dl.Mircea

Dinutz. Este continuarea unui proiect mai amplu, demarat acum ceva vreme în urmă, dedicat Scriitorilor vrânceni şi contemporani. Organizatorul şi moderatorul evenimentului a fost dl.Costică Neagu. În calitatea sa de director al Casei Corpului Didactic, loc unde s-a desfăşurat mai-sus numitul eveniment, în cuvântul său de deschidere a ţinut să menţioneze şi numele sponsorilor prezenţi în sală: dl.Nicu Mazăre, dl.Berbece şi Dănuţ Popoiu (onorând şi astfel autorul şi *subiectul* cărţii). Personalităţi vrâncene, care prin gentileţea domniilor lor au sprijinit apariţia volumului de faţă. Poetul şi criticul gălăţean, Viorel Dinescu, numit şi onorat să prezinte cartea, vizibil emoţionat, a traversat starea printr-un truc, recitând două dintre poeziile semnate Ioan Dumitru Denciu. Sigur, despre structura cărţii, stil lingvistic, alcătuirea cronologică şi evoluţia artistică a operei protagonistului, poetul Viorel Dinescu a vorbit cu acribie parcimonioasă. În încheiere, fără niciun reproş, felicită deopotrivă autorul (aşa cum se cuvine unui **critic matur de raftul unu**) şi personajul (un **poet fundamental ţăran, până-n gene,** prin mărturie proprie). Un alt vorbitor a fost profesorul Gheorghe Zaharia. Apelând la umorul său rafinat promite să fie scurt şi chiar a reuşit. Referindu-se la cartea de faţă, face trimitere la o butadă scenică, unde replica actorului-coleg îi va pune în evidenţă talentul, sau nu. Tot aşa şi această carte: numai vastitatea operei lui Ioan Dumitru Denciu, complexitatea cunostinţelor sale au permis criticului o replică pe măsură. Ochiul lăuntric al criticului a fost larg deschis, iar de ştiut a ştiut să audă vocea scriitorului, nu numai s-o asculte. Reprezentant al orgoliului modestiei, I.D.Denciu nu-şi explică lucrările,

stimulează critici de erudiţie şi bun gust. A urmat intervenţia dnei Ecaterina Creţu de la Bacău, pertinentă şi afectuoasă; apoi, aceea a dlui Gheorghe Andrei Neagu, directorul revistei *Oglinda literară,* impresionat de autograful de pe cartea primită. "Mă bucur să asist la prezentarea unei cărţi dedicată unui autor în viaţă. Este bine să ştie şi să audă ce se spune despre el şi cât există. Gestul ar putea declanşa aglutinarea scriitorilor în jurul actului de creaţie" - a spus Gheorghe Andrei Neagu, adresând atât autorului cât şi colegului de cenaclu mulţumiri şi felicitări, sincere. Loial oamenilor de cultură, dl.Puiu Siru salută adunarea şi-l numeşte ca fiind cel mai important eveniment cultural din acest an. Străbătut de aceeaşi modestie, dl.Mircea Dinutz nu vorbeşte despre canonul construcţiei, despre obstacole şi dificultăţi traversate spre a atinge scopul final, produsul muncii sale, cartea. Este fericit şi mulţumit de rezultat. Cuvântul de încheiere a apartinut lui Ioan Dumitru Denciu. Flatat de gestul prietenului său Mircea, lord Denciu a considerat că "poate cartea ar fi trebuit dedicată cuiva mai... decedat" . Dar, mulţumeşte autorului pentru cel putin două motive: 1)biografia exhaustivă, pusă la punct până la acest moment şi, 2) prin această carte a reuşit să-şi limpezească părearea personală asupra scrierilor sale. Cum 1 septembrie a coincis cu ziua de naştere a dlui Denciu, felicitările s-au unit întru mulţi ani trăiască! "Pâna-n gene, profesor (Mircea Dinutz) şi obiectul muncii sale, poetul ID.Denciu şi-au strâns mâinile amical... până la o nouă revedere. Trebuie ştiut că printre cei prezenţi, elevi şi profesori, la eveniment au mai participat: Ştefania Oproescu, Gabriel Funică, Florinel Agafiţei, Constanţa Cornilă, Ştefan Neagu, Stănică Budeanu,

Alexandra Popa, Marcela Blaga, Mihai Ganea, Mihai Voicu, Ionel Marin, Petre Abeaboeru, Ana Ioana Cătănoiu, Adriana Chiru Preda şi Mariana Vârtosu. O lansare de carte elegantă, rafinată. Unii ar spune, de invidiat. Dar cum acest sentiment este respins cu luciditate, aşteptăm şi alte păreri.

SOVAIELNIC, POATE

Invitaţia primită de la Râmnicu-Sărat, lansată de dna **Valeria Manta Tăicuţu** n-a mai surprins. Obişnuiţi cu astfel de invitaţii (reciproce) purcedem în dimineaţa zilei de cinci iunie spre orăşelul vecin. Nu ştiam exact despre ce este vorba. După şovăiala ‘’mazdiană’’ printre sensurile interzise ale străzilor uimitor de spaţioase ajungem la locul cu pricina. Ne întâmpină ‘’profesorimea’’ liceului. Lăsând deoparte ‘’problemele arzătoare la ordinea zilei’’ – şi, acordându-ne toată atenţia, aflăm, în aceste condiţii, amănute despre protagonistă şi eveniment. Mai mult, în calitate de lector şi editor, dnei Valeria Manta Tăicuţu îi revine rolul de amfitrion al manifestaţiei. Dar, in mod atipic, lansarea se desfăşoară în sens invers: autoarea, **Camelia Manuela Sava** se prezintă! O privesc şi-mi place. (‘’las’ c-ai să vezi tu, a doua, a treia lansare cum va fi! Să te văd atunci cum îţi mai aranjezi vocea, rochia, emoţia!- îi spun în gând, urmărind-o). Emoţia îi colorează obrajii. Emoţia creează halo învăluind-o şi pe dna Valeria Manta Tăicuţu. Nimbul de lumină devine aură a misterului. Ei bine, după nota biografică aflăm geneza volumului. Concepută în anii tumultoasei adolescenţe (o Maitreyi, cum se

autodefineşte, îndreptăţindu-mă să numesc ‘’anii ce-au sunat a cântec’’ - *tumultoşi’*), cartea numită sugestiv **Între Da şi Nu** a văzut lumina... zilelor ei de glorie, la Editura Valman / 2009. Farmecul autoprezentării a netezit drumul discursului lectorului de carte, mai mult a încurajat la exprimări de opinie. Nu voi comenta analiza profesionistă a dnei Valeria Tăicuţu. Trag cu coada ochiului spre... cei trei colegi de cenaclu. Toţi trei în dreapta mea. Cel mai ghiduş, Stănică Budeanu, fulgeră câte un zâmbet parcimonios, şuşotind scurt cu Dumitru Denciu. (Schimb de salut, cu invitaţii de ultimă oră dl.Marian Rădulescu şi Gianina Ştefănscu). Nici cuvântul dui Gheorghe Andrei Neagu, preşedintele **Asociaţiei literare Duiliu Zamfirescu** nu surprinde. Saturat, plictisit de repetatele refuzuri ale oficialităţilor noastre locale, plăcut surprins de prezenţa dlui **Cârjan Sorin-Valentin,** vice-primar al râmnicenilor, prezent la eveniment, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu nu pierde prilejul spre a-l felicita pe dl vice-primar. Întâi de toate pentru sprijinul acordat culturii (printre altele, Primăria Râmnicu-Sărart sprijină apariţia revistei **Spaţii Culturale**, cu un director onorific pe măsură, scriitorul Radu Cârneci şi un redactor-şef aşişderea, în persoana scriitoarei Valeria Manta Tăicuţu). Apoi, pentru prezenţa sa la eveniment, dându-i prestanţa cuvenită. Cât despre volum!... ‘’Poezia în *candoarea ei are un nimb de nobleţe şi o aroganţă meritată’’* - a zis Gheorghe Andrei Neagu. Dintre cei ce frecventează ‘’ **Cenaclul de la librărie’’-** cenaclu ce a format-o şi încurajat-o şi pe Camelia Manulela Sava, au vorbit atât despre volum cât şi despre activitatea autoarei în cadrul atelierului de creaţie, dnii **Petrache Plopeanu** şi **Valeriu Sofronie**. Francheţea evenimentului

a fost susţinută cu entuziasm de familia autoarei. Care, în cel mai sincer mod şi-a manifestat bucuria. Împărtăşind bucuria autoarea, sora acesteia, la rândul ei poetă (Artemiza) şi-a ‘’turuit’’ discursul, intercalat cu declicul ‘’telefonului-fotograf’’. Despre... ’’calea regală a Artei şi despre inversiunea ei cosmică’’ ne-a vorbit şi atenţionat, dna profesor Chivu. (profesor a trei generaţii în familia autoarei?). Sala plină la refuz de elevi şi oameni ai condeiului au ascultat versuri, au primit în dar volumul de poezii cu autograf. Şi!... ’’staţi, nu plecaţi! Trebuie să gustaţi *dulciuri făcute de mama*’’ –ne-a asigurat autoarea, încondeind încă un autograf. Atmosfera cinstită şi plină de candoare l-a impresionat pe poetul Ioan Dumitru Denciu, mărturisindu-ne-o, la *o cafea vorbită...* .’’calea regală a Artei şi inversiunea cosmică’’ - acesta este principiul de funcţionare al volumului. Principiu care, raportat la micro-dimensiuni, putem zice că autoarea este una dintre personalităţile urbei ce a pus umărul (va pune) spre a-i defini poziţia (oraşului) în lumea culturală. Spre marea cultură. Nu putem decât s-o felicităm pe Camelia Manuela Sava, pe îndrumătoarea ei, scriitoarea Valeria Manta Tăicuţu si, să ne bucurăm alături de ea, de ele.

Între Da şi Nu... ***poate***. Putem zice*... **sigur!** -* după aceste versuri*: ’’Când m-am îndrăgostit prima oară/ eram porumbel/ Când am iubit a doua oară/ am fost Izvor/ Când iubesc a treia oară/ sunt poet/... Sigur!* Cu promisiuni şi angajamente. Cu responsabilitate, POET! (îngerii noştri păzitori).

REÎNTÎLNIRE - COMUNICAT

La final de august 2010, după o lungă şi fierbinte vacanţă, CENACLUL DUILIU ZAMFIRESCU a decis să-şi reia activitatea. De această dată, cenaclul este preluat de Liga Scriitorilor/ Filiala de Vrancea, cu acest nume – **Cenaclul Ligii Scriitorilor-** patronat tot de „Duiliu Zamfirescu" . Astfel, Mariana **Vicky Vârtosu, Camelia Ciobotaru, Petre Abeaboeru, Janine Vadislav, Constanţa Cornilă, Gheorghe Suchoverschi, Elena Stroe-Otavă, Virgil Lovin, Gheorghe Chirtoc, Marcela Blaga, Diana Sava**,etc. ne-am întrunit, în culorile şi aromele toamnei, pentru întâia dezbatere cenaclistă. Înconjuraţi de două coşuleţe din bambus, pline de fructe - primul cu frăguţe, cel de-al doilea, cu mere, prune şi struguri dolofani, aduşi de pe dealurile Cândeştilor de Diana Sava, (nepoata scriitorului şi pictorului Ionică Sava), ne-am expus punctele de vedere, am făcut planuri... Sub aceste arome automnale nu ne-a fost greu să ne etalăm proiectele, noile strategii de funcţionare, tendinţele spre mai bine. Să sperăm că totul va fi O.K.!, mai ales că vom avea, aşa cum ni s-a promis, susţinerea Uniunii Scriitorilor/ Filiala Bacău (Reprezentanţa de Vrancea)- alături... *la bine şi la greu…*

JURNAL CONVENTIONAL

De ce convenţional? Uite,aşa! După traumele suferite în acest an sînt îndreptăţită să-mi numesc notările "jurnal convenţional" …Nici nu se stinsese bine ecoul primei traume. (decizia scriitorului Gheorghe Andrei Neagu de a abandona cenaclul, din motive personale.

Oboseala, în primul rînd). Purtasem stigmatul schimbării preţ de cîteva luni (cu vacanţă cu tot) – cenaclul fiind preluat de LSR/ Filiala Vrancea înfiinţată în septembrie 2009. Fără Gheorghe Andrei Neagu, confuzi şi, fără un mediator de cenaclu am plutit în derivă.

Dar…

Cu ecoul încă nestins, acela al morţii lui Constantin Ghiniţă, venisem după noi, *ca un dar al Noului* An 2009, ecou al *vieţii tăcute* a lui Tică Ghiniţă. Apoi, ca acest an să-şi ia tributul cuvenit, la mijlocul anului, taciturnul Florin Paraschiv, a decis brusc: nu-i mai plac verile. Se plictisise. De ele, de noi... Şi, în august, chiar din primele zile a vrut să-şi petreacă nemurirea*… definitiv şi pentru totdeauna,* la umbra lui Duiliu Zamfirescu. Sau, invers? A preferat o veşnică iarnă. Uite-aşa! – pare să ne fi făcut el în ciudă... Apoi, a urmat Ion Panait ... La o lună după moartea lui Florin Paraschiv, l-a urmat poetul Ion Panait. Cît s-o mai amîne, ce fel de ***Salon literar*** e acela, fără el? Şi-apoi, trebuie să mai închine , din cînd în cînd, cîte un pahar cu vin. Dumitru Pricop (prinţ al munţilor şi al văilor şi al poeziilor) l-a chemat, dorind, o urare specială între cele doua cupe de... galbenă de Odobeşti, ori de Panciu, vin sec şi unic... Acest nectar al zeilor trebuie cinstit cum se cuvine, între doi poeţi adevărati. Octombrie... Un strop de odihnă. Noiembrie... Şi, pentru că noiembrie este, era, a fost! O lună specială, ne-am pornit în trombă spre Mărăşeştii, toţi prietenii de suflet ai lui Constantin Ghiniţă, să-i petrecem ziua împreună. Cum şade bine unor prieteni, am ciocnit, am vorbit, am recitat. La întoarcere noi, ***spiritualitatea femină vrîncenească***, cum ne-a numit cu drag, Puiu Siru, ne-am îmbarcat în

maşina personală şi, *vira s*pre Focşani. Aşa, ca-ntre noi fetele, am mai ciupit o “bîrfă mică” (aşa-mi place mie să spun, nu cred nicio secundă în bîrfe şi bîrfitori, îi detest!). Printre altele am vorbit despre apropiatul **Salon de la Dragosloveni**, eveniment pe care Puiu Siru îl adora. Şi, despre care nostalgic îl găsea cu fiecare an, mai sărac. Despre posibila lansare a propriei cărţi, la această ediţie a Salonului ... „ să vedem, doamnă, a şoptit, nu sînt hotărît” . Ei bine, nicio clipă, nu mi-am imaginat că vor fi printre ultimile clipe petrecute împreună...

Apoi, am primit două semnale, din lumea lui de lui *Dincolo.* Primul, visul în care mă avertiza asupra unei băi de sînge în Vrancea; iar azi, arătătorul lui indica trei ciudate imagini: o **roşie** pîrguită pe-o parte, bine coaptă pe cealaltă parte, prinsă-n codiţa foarte verde; apoi, un cactus , un **arhipeleg de cactuşi** într-un verde prăzuliu, luminos; şi, o **castană**, în coajă, cu ghimpii foarte proeminenţi. “Astea sînt, astea!” – a precizat, arătîndu-mi-o pe Ştefania Oproescu fumînd. Am privit cu uimire, Ştefania nu mai fuma de vreun an... Ce-ai vrut să-mi transmiţi, răzvrătitule, ce oare?

Da! Acum, la mai bine de un an, ştiu ce-a vrut să spună... Chiar ştiu.

De ce am ales acest text printre primele prezentate? Citind, veţi înţelege de ce am recurs la această strategie.

“ De la un eminescolog, la un prea-popit”

Luna octombrie, ca o prelungire a verii, vine cu evenimente la fel de calde. Bogată în manifestaţii culturale, pe la mijlocul lunii, mai exact, în 17 octombrie,

în cadrul Zilelor oraşului Odobeşti a avut loc o lansare de carte. Scriitorul **Gheorghe Mocanu**, la cel de-al treilea volum, de această dată, un roman intitulat sugestiv **Hematomul roşu** s-a bucurat de o prezentare de excepţie. Despre volum s-au exprimat îndrumătorul său, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, lectorului şi corectorul cărţii, prof.Gheorghe Zaharia, scriitorul şi preşedintele US/ Filiala Bacău, Calistrat Costin. De consemnat remarca dlui preşedinte de filială (aş numi-o premoniţie)- hărăzindu-i prozatorului Gheorghe Mocanu, numărul cincizeci şi doi, ca viitor membru al US filiala Bacău. S-a mai vorbit şi despre prefaţarea cărţii, realizată de Theodor Codreanu, singurul eminescolog... (dar, Adrian Botez, domnilor,?! Or, prof. Constantin Frosin de la Galaţi, sau împătimitul Corneliu Fotea?!, or modestul Ion Micheci? Un eminescolog, doi, trei... ce importanţă are!)... Cartea prezentată contează, subiectul ei şi mai ales disponibilităţile creative ale scriitorului, despre care s-a vorbit destul şi la subiect. Pentru că, romanul merită un spaţiu special, un comentariu pe măsură, voi reaminti doar că o prezentare onorantă i s-a făcut şi în comuna Jariştea, locul natal al scriitorului. Dacă la Odobeşti, s-a bucurat de foarte mulţi oaspeti din ţară, la Jariştea, scriitorul a avut plăcerea şi bucuria participării dlui Mircea Diaconu, în calitate de fiul al localităţii, şi, reprezentant oficial. Manifestaţia de la Jariştea, organizată graţie primarului, s-a desfăşurat în cadrul “Zilelor comunei” , eveniment ce a deschis Sărbătoarea. Primiţi în incinta Bibliotecii Comunale, evenimentul a fost monitorizat de dna bibliotecară Maricica Zamfir, persoană devotată cărţii, iubitoare a cuvântului scris.

Octombrie, zi însorită, lansare de revistă. Inedită. De această dată, gazda a fost... biserica. Pentru întâia oară într-o biserică, fără senzţia *vinovătiei.* Preotul paroh, **Gheorghiţă Ioniţă,** un *prea-popit*, în cel mai bun sens al cuvântului**,** împreună cu *corul său de îngeri,* ***Ansamblul Plaiurile Nămoloasei*** au oferit un spectacol magic, bla-bla-bla...

Şi, cum ar spune părintele Ioniţă Gheorghiţă, Dumnezeu să binecuvânteze intenţia şi efortul celor implicaţi.

Retoric, unde-i eminescologul şi, unde-i preapopitul? Răspopitul, da!

Eu nu trag concluzii.

"MAREA TRISTETE A LUI PRIAP"
- şi întâlnirile de lectură ale unui august -

"Nu ştiu cum sunt alţii…dar eu, când văd chip frumos şi tânar în preajmă, mă emoţionez… pen'că, am naturelu' simţitor…" Aşadar, am bucuria să semnalez printre noi, după o vreme de tăcere, prezenţa lui" **diez**-alias Petre Fiştoc, Alin Grigore şi Cosmin Dragomir. În prima parte a lunii august, primul text citit a fost **editorial-**ul lui **Gabriel Funică**.Scris în cod literar propriu, textul a stârnit ceva polemici, la polemicile déjà existente. Gheorghe Andrei Neagu a imputat textului lipsa de nou. Conflictul cultural, pornit de la expoziţia de artă stradală de la New-York, tratat de Gabriel în editorialul său, ar fi trebuit să "corecteze" . Ca eveniment cultural, expoziţia de artă stradală de la New-York se face singurul vinovat

de incriminarea adusă preşedintelui ICR, H.R.Patapievici– acesta manifestând o atitudine neutră faţă de eveniment şi exponate- (de aici o corespondenţă fără sfârşit) şi, citez scrisoarea dnei Herta Muller, care a condus finalmente spre editorialul lui Funică. Repet, textul, scris în cod personal, cum s-a exprimat Florin Paraschiv, este unul la fel de captivant, ca şi toate celelalte de până acum. Umor are şi, nu întotdeauna englezesc. „Orice puţoi sictirisit poate *da de-a dura,* pornind de la un asemenea subiect. Dar Gabriel are cod cultural " - zice tot Florin Paraschiv. Şi cont…cultural, aş adăuga.. Iar un editorial prezintă o stare de spirit a lumii, crede Sava Francu. Cât despre lume*, şi lume*, Florin Paraschiv ne reaminteşte o zicală în stil sictirist: "Lumea asta nu-i a mea/ Cealaltă nici aşa/ Asta este cum o vezi? Cealaltă, cum o crezi./" .Hei, **Tu**!... vezi sau crezi, tu decizi! **Constanţa Cornilă** citeşte **poezie,** fără titlu. Replică, în loc de comentariu, din textele auzite: „A murit aseară… cărarea urcuşului" . Avem (din nou) oaspeţi din ţară. De această dată Valeria Manta Taicuţu şi Nicolai Tăicuţu. Primim cărţi cu autografe: poezie, intitulată **Pasămite** volum semnat de **Nicolai Tăicuţu** şi, un studiu despre "Ieroglifele lui Dimitrie Cantemir" , intitulat sugestiv **Romanul inorogului-** semnat, **Valeria Manta Tăicuţu.**

Ştefania Oproescu a citit pagina **Jurnal-**ului **de festival, internaţional de poezie**, festival manageriat de poeta Carolina Ilica şi prozatorul Dumitru M.Popescu. *Gura vocilor mi (e)-roase…frumos!* După multă vreme, nu ştiu dacă are sens un *inventar* al timpului irosit (poate, ar trebui o clasificaţie după ore, minute, secunde?) să zicem, timp şi-atât.Ei bine, după…un oarece timp**, Lili**

Goia a decis să citească fragmente din lucrarea sa **Despre iarbă.** Dacă aş fi cronometrat timpul comentariilor, sigur ar fi fost grăitor; durata ar fi vorbit de la sine, despre interesul cu care textele, cele trei citite de Lili Goia, au fost urmărite. „Critica se face în două feluri, zice Gheorghe Andrei Neagu. Prietenos, unul dintre ele, iar cel de-al doilea mod, amical. Mitocăneşte, te întreb, de ce ar trebui să citesc despre iarbă?" – Să auzim totuşi, păreri pertinente, de la critici adevăraţi. Uşor stingherită, dna Valeria Manta Tăicuţu îşi începe discursul cu o remarcă generală: „Textul este lipsit de unitate, n-a sunat tocmai bine *în trompa lui Eustache*. Eu sunt foarte ordonată în exprimare, or aici, în acest text, avem pasaje amestecate despre iarbă, cu cele despre flori- regn vegetal într-un amestec greu de urmărit. Mirosul ierburilor cu cel al florilor, asocierea, scade valoarea. Simbolul mistic al trandafirului, simbolurile mistice ale ierburilor trebuie separate de parabola semănătorului. Cititorul îşi pierde răbdarea. Partea în care vorbiţi despre Maria din Magdal trebuie lucrată. Cele trei texte pot fi poeme în proză: cel dintâi are prea multă naraţiune. Poezia modernă acceptă plajele narative, dar…În rest, totul e bine" . Peste părerea exprimată de poetesa Ştefania Oproescu voi trece…no comment! Trebuie punctată părerea lui Florin Paraschiv. Ca şi în alte dăţi când a auzit fragmente cu aceeaşi temă, iarba, comentariul a fost aproximativ, cam la fel. Exprimarea lui Lili Goia este destul de modernă şi, poate ar fi trebuit să fie una şi mai poetică – a *zis Florin Paraschiv, amintind că iarba are preeminenţă cu Eminescu …**taci şi-ascultă cum creşte iarba.** E bine că sensibilitatea autorului se îndreaptă spre creştinism. Ar putea merge mai departe,*

dincolo de Vechiul Testament, amintind că pe mormântul lui Iisus nu creşte iarbă, nici nu sunt duse flori. Textul nu pomeneşte nimic despre budism (tibetan, tradiţionalist, shinto) – pomeneşte despre mozaic. La fel, textul nu poate fi lipsit de Novalis şi floarea-albastră, nici de Graalul vegetal al lui Jung. Cam acestea ar fi reperele pe care mi-ar fi plăcut să le regăsesc într-un asemenea text. Ai o insistenţă cu Grigore Palamas şi cu Filocalia. Asta e problema autorului, nu? Gheorghe Mocanu are o singură sugestie: între texte de consistenţa şi lungimea primului auzit, autorul să intercaleze poeme, aşa ca cel citit astă seară. Sugestia … pare! Bună. Sunt destule cîrcoteli. Decizia, aparţine numai autorului. Oricum, nu ştiu cum face Lili Goia, dar, Captivează! A urmat seara unei întâlniri de pomină. Eroul ei, **Cosmin Dragomir** şi manuscrisul „**C**" . De fapt, Cosmin a citit două texte. Va deveni Cosmin Dragomir un nume? Recunoscut în lumea scrisului, pentru că el nu a abandonat scrisul în nicio împrejurare, criticile nu l-au dezarmat, iar premiile nu I s-au urcat la cap. Cosmin scrie din plăcere, o demonstrează fluenţa, tehnica performantă pe care o stăpâneşte temeinic. Tema ? E problema lui. Subiectul erotic a fascinat întotdeauna. Mai mult sau mai puţin motivat. Frustrarea sau surplusul să fie cele două extreme ce împing spre temă? N-aş zice. În fine, iată cum s-a discutat textul citit cu stoicism, făcându-ne să înţelegem că acele cuvinte, de factură pornografică, rostite în plen, nu l-au făcut să roşească (?!). „ Un text îngrozitor, a zis Constanţa Cornilă. I-aş sugera să-şi folosească talentul altcumva. Sinuciderea, ar putea fi un act de eroism" . La fel de revoltat, mucalitul poet, Ion Micheci, a răbufnit pe ton didactic: „Versuri sau proză?

Primul text este elucubraţia unui psihopat. Conţinutul unui text trebuie să fie educativ. Or acest text nu este decât o pălăvrăgeală fără rost. Epigramistul Sava Francu, atent la percepţiile lui Eustache, se fereşte să spună "cât de agresat a fost acest canal de trecere în cazna perceperii primului text. Cât priveşte cel de-al doilea, e O.K. Sună plăcut, are profunzime" . Fără o prea adâncă inciziune, Gheorghe Mocanu remarcă reuşita textelor, din punct de vedere literar. Din aproape în aproape, de la o idee la alta, Cosmin clădeşte un edificiu solid. Frazarea meticuloasă, tema aleasă, bine tratată, cu atenţie, ne îndreptăţeşte să judecăm textul din punct de vedere literar şi nu altfel. În rest, problema autorului. Vexată, Ştefania Oproescu afirmă (ferm): "textul, stilul sexologic al limbajului artistic nu-l agreez, dar să nu uităm că nici Henry Miller n-a fost acceptat chiar de la începuturi. Suntem în epoca sexului virtual şi, o astfel de proză nu mai deranjează, (să fim seriosi, spun eu. Nu deranjează dacă e citit de fiul sau fiica vecinului. Dar dacă astfel de texte pică în mîna fiicei sau a nepoatei tale, deranjează?!). La nivel superintelectualist, nu este vulgar, ci doar pornographic à la Henry Miller. Cel de-al doilea text este în manieră *trăiristă,* amintindu-mi de "Un uomo finito" a lui Giovanni Papini. Este ilustrarea timpului său, a unei generaţii cuprinsă de confuzie şi incertitudini". Florin Paraschiv îşi începe discursul felicitându-l pe Cosmin. Continuă cu o atenţionare (pertinentă, de altfel): în cenaclu, spune Florin Paraschiv, n-ar trebui să existe reaua-credinţă. Fiecărui autor, fiecărui text trebuie să i se atribuie de la început prezumţia de bună-credintă-estetică, fireşte. Cosmin Dragomir este talentat. Mai mult chiar decât alţi colegi de cenaclu. E dreptul fiecăruia să

simtă oroare. Dar, nu textul lui Cosmin este problema pornografiei. Să privim mai degrabă spre pornografia din politică, din mass-media; jagardelele din mass-media care ne bagă pe gât fel de fel de reportaje. Criticul, nu are decât un singur cuvânt de spus faţă de problema literară a textului auzit: Da, sau nu. E suficient atât. Iar textul lui Cosmin primeşte un "da" . (Ei, Florin Paraschiv, ce rău ai făcut că ne-ai părăsit, ce mult îţi simt lipsa unii!!!). Cuvântul lui Lili Goia va fi unul care a şi dat titlul comentariului de faţă: *marea tristeţe a lui Priap.* Iată ce spune Lili Goia: *„Indiscutabil, talentul lui Cosmin. El prezintă o formă de exprimare, aceea de a scrie tot ce-ţi trece prin cap. Prezintă două lumi: una vizibilă şi alta invizibilă, aceea a profitului. Primul text este inspirat din legenda lui Priap. În marea lui tristeţe privindu-şi hidoşenia, sexul, stigmatul pus de acesta pe întreaga lui existenţă. Trupul lui hidos şi diform, cu imensul falus, o monstruozitate, rezultanta blestemului Herei, iată ce-mi sugerează textul lui Cosmin. La această legendă m-a purtat gândul ascultând primul text al lui Cosmi. Sigur, textele au mesaj, vorbesc despre frustrări, despre o lume sfârşită, un destin sfârşit" .* Contrariat, Gheorghe Andrei Neagu reproşează autorului, stagnarea. Sau, dacă vorbim despre o evoluţie stilistică, la ce ajută? Vino cu un plus de valoare, fă-mă să mă masturbez, citindu-ţi textul (ruşinică domnu' Neagu, chiar dvs să vorbiţi aşa în faţa unor distinse lady?). Nu l-am scris să vă masturbaţi dvs- ripostează Cosmin Dragomir. Iar Lili, strecoară incitant*: înseamnă că textul lui Cosmin e o femeie nasoală.* Iar eu, ca să pun punct în acelaşi mod, zic simplu*: mişto dialog!*

Avem din nou oaspeţi. Gheorghe Mocanu vine însoţit de doi odobeşteni, îndrăgostiţi de cuvinte: o jună

arhitectă şi un domn…*nu contează profesia. (Nu contează profesia, este o profesie, nu? …cu ce se ocupă?!).* ***Anda Bejan*** citeşte **Zig-zag de gânduri întrerupte** şi **Poem.** Deşi la prima citire, se încalcă totuşi regula şi, se exprimă păreri. Florin Paraschiv este bucuros să remarce printre cei ce reprezintă generaţia de azi, persoane precum Anda Bejan, preocupată de trăirea atemporală, aspaţială, trăirea de dincolo de sinistrele care au străbătut neamul românesc (Florin Paraschiv enumără cel puţin patru evenimente devastatoare, printre care Aushwitz-ul). Într-o gândire critică şi sarcastică, textul destul de viu de altfel, pare că porneşte de la gâlceavă. Prezintă o perspectivă kafkiană, iar spre final foloseşte o metaforă, ca pe un trucaj (*bulgakovian*), expresie, ce conferă subtilitate interpretării. Lili Goia, pentru care drama înseamnă mai mult decât ironia, consideră că textul Andei Bejan bine scris, cu formă şi fond, este un text în căutarea fiinţei din noi. A zeului din noi (uau, ce frumos!) care nu este, nu poate fi altul, decât Perseu. Căci fiinţa din text nu se mai potriveşte fiinţei omeneşti. Nu mai avem un vis imposibil. Lumea poate fi recuperată prin artă, aceste insule estetice (literatură, pictură, etc). Ce bine-ar mai fi, să fie recuperabilă! Ar trebui să vorbim despre o conştiinţă bazată pe preocupări şi nu de observarea microcosmosului. Sunt câteva clişee în textul ascultat…Stalin din noi îl vede pe Bulgakov. Scena caută să demonstreze că o fiinţă poate fi salvată de la sinucidere. Textul nu mi-a atras atenţia prin ironie, ci prin dramatism (Cioran-Dosoftei). Ironia creează iluzia unui regizor isteţ, care-şi aşează personajele unde vrea, cum vrea. Textul este bine scris, repet – încheie Lili Goia. Se

mai aud câteva replici, de undeva, *de după cireş!* Şi, dacă tot a fost pomenit Perseu, de ce să nu-l aducem, definitiv, în discuţie prin textul dlui **Stănica Budeanu** intitulat **Ploaia lui Perseu**. Dacă textul Andei Bejan a fost unul solicitant, unul cu trimiteri în adâncuri, proza dlui Budeanu este una relaxantă, aproape cuminte, estetică şi de bun-gust. Cum a spus Gheorghe Andrei Neagu, în pat, după cină, cu o cafea alături, proza pică numai bine. În fine, o povestioară frumoasă, care te face să înţelegi că după moarte adie un zâmbet blând – un semn al unui oracol dincolo de noi, siguranţa de care avem nevoie. (discret, abia şoptit, a punctat astfel Lili Goia, esenţialul textului). Florin Paraschiv, prin învăluire, (tocmai de aceea a fost intrerupt de două-trei ori) avertizează autorul de o virtute deloc dorită – aceea de a fi posesorul unor asemenea gânduri, dar, atenţie, personale care gândesc aşa sunt *pedeapsă pentru comunitate*. Şi textul domniei sale tratează fenomenul morţii. Ca şi cel citit de Anda Bejan. Moartea în două stiluri diferite. „Gata?- fu Ştefania curioasă. Nu, nu încă - răspunde Florin vădit vexat - Aşa vorbesc eu, mai rar. Deranjez…” Un joc al regresiunii, reia Florin. Cel al fantomei, foarte frumos. **Textul erotic**, ca temă pentru acasă, respectată doar de **Ştefania Oproescu,** n-a fost nici vulgar, nici pornografic. Cum a zis Gheorghe Mocanu: nişte verbe lipite! În locul verbelor cu conotaţie erotică, putea fi orice altceva. **Dreptul la replică** al lui **Petre Abeaboeru,** no comment. Sînt date istorice, cum ar putea fi comentate, contrazise?! Cam acesta a fost august. Şi n-a fost deloc rău.

RĂMAS-BUN, INGER MESIANIC

Doar gânduri… **FLORIN PARASCHIV**! Un nume înzestrat karmic. O personalitate puternică prin copleşitoarea ei discreţie. Vorbe... Niciun cuvânt mu-mi pare suficient pentru a-mi exprima sentimentul. Răvăşirea, mai bine spus. Golul lăsat în inimile noastre prin plecarea lui, nu-l va umple nimeni şi nimic vreodată. Am recitit autografele de pe cărţile primite în dar. Vocea inconfundabilă m-a asigurat încă o dată de... prietenia şi "complicitatea" Domniei sale. De ce preţuirea mea nu are margini? În primul rând pentru tot ce am învăţat de la domnia sa. Pentru maniera în care ştia să se facă ascultat, iubit. Pentru rafinament şi discreţie. Pentru îngăduinţa pe care o manifesta faţă de fiecare dintre noi. În orice pagină scrisă descoperea miezul, sufletul cuvintelor scrise. Aşa cum s-a întamplat şi în cazul scrierelor mele. Prof. Florin Paraschiv s-a aplecat cu dragoste şi înţelegere asupra încercărilor mele, adunate în pagini de carte. A scris despre cărţile mele cu blândeţea părintelui iubitor. Ce-aş putea să spun mai mult? Mă bucur nespus pentru faptul că a reuşit să răsfoiască „***Şapte ani spre un Tibet" ,*** carte care descrie viaţa celor şapte ani de cenaclu. Timp petrecut alături de legenda Florin Paraschiv. Un mit, cum spun în carte. Un mit cuprins de ceaţa densă a fumului de ţigară. A propriului fum de ţigară. Nici nu mi-l pot imagina altcumva: cana cu cafea aburindă, scrumiera, ţigara însoţită de gesturile întregului ritual al fumatului. Zâmbetul, aproape pervers, al privirii, zâmbet jucăuş cu care-şi începea fiecare discurs. Parafrazandu-l, mă întreb, nu cumva a fost unul dintre îngerii mesianici

despre care a pomenit în cartea sa? Rămas-bun, înger mesianic... Ţi-ai împlinit cu mare cinste misiunea.

iunie 2010:

Biblioteca Judeţeană Duiliu Zamfirescu a fost gazda unui eveniment neobişnuit: pentru întîia oară, o clasă a XII-a, aparţinînd Liceului Pedagogic Spiru Haret, şi-a luat rămas-bun de la profesorii săi într-un mod inedit: la sugestia Marianei Vicky Vârtosu şi, urmăriţi îndeaproape de profosorul lor de limba română, elevii au alcătuit, din creaţii proprii, o carte, intitulată sugestiv **Semne pe nisip.** Prefaţată de Livia Silvia Marcu, profesorul lor îndrumător, postfaţată de Mariana Vicky Vârtosu, lucrările elevilor, poezie, eseu, proză, girate astfel, sunt semnate de: **Florenţa Bănică, Florentina Bezea, Georgiana Corhană, Alexandra-Alina Dumitru, Gianina Ivan, Ionuţ Manea, Monica Marin, Adina Mocanu, Teodora Olaru, Roxana Pătraşcu, Florentina Porumboiu, Alina Sava, Adrian Soare, Vasilica Spătaru, Roxana Gheorghică, Raluca Cernat**. O carte inedită, o lansare inedită. Doamna **Cristina Olaru**, reprezentantul bibliotecii, a avut o idee surprinzătoare: la finalul evenimentului, cînd alocuţiunile au fost spuse şi ascultate pe rînd, dna Cristina Olaru a oferit tuturor cîte o diplomă. Profesorului îndrumător şi elevilor. Ah, nu. Pentru aceea cu ideea editării volumului, **Mariana Vicky Vârtosu**, n-a primit una…n-a mai fost hîrtie, or, la ce bun un astfel de gest…stînjenitor? Nicio problemă! Oricum, căldura şi bucuria exprimate de micii autori merită toată stima. Felicitări tuturor, mai ales „Mamei-Spirituale” -

dirigintei lor. Şi, baftă la examene…Unii, sunt *plecaţi* deja pe drumul studenţiei.

DE CE, un NU! HOTĂRÎT,
POZIEI PORNOGRAFICE EMINESCIENE
ÎN PROGRAMA ŞCOLARĂ

Ian 15 / 2011 cîtă tristeţe!!!!

Navigînd pe internet în căutarea unor texte, onorabile, despre opera lui Eminescu, am găsit, printre altele, comentarii la poezia pornografică a lui Eminescu. De ce nu este inclusă în programa şcolară, se întreba un tînăr al generaţiei-pro. Umila mea argumentaţie, sper să fie suficientă pentru curioşii generaţiei lui. Printre altele, om de lume, persoană sociabilă, cum a remarcat şi Alexandru Paleologu, Mihai Eminescu frecventa o anume societate în care dansa, cocheta, spunea glume „cuconiţelor" vremii. Şi, desigur, le şoptea la ureche din versurile sale deşănţate. Picanterii ale unui bărbat (adevărat, s-ar defini el acum). N-am să aduc în discuţie nici un nume care a pus în lumină natura sa genială, nici un nume dintre acei care l-au făcut harcea-parcea, neluînd în calcul poezia sus amintită. Am să pun o singură întrebare, pentru tine, generaţie-pro: Ce e frumosul, care sunt criteriile valorice ale operelor artistice, fie ele literare, grafice, picturale, muzicale, cinematografice? E posibil să-ţi doreşti, probabil, un studiu al urîtului, al grotescului, pentru o cît mai limpede delimitare a valorilor artistice reale? În fine, dacă lumea manelelor, lumea violentă a cinematografiei de azi, poeziile pornografice şi toată industria pornografică difuzată concurenţial prin mijloace media nu te vor înrobi

(toate informaţiile ce le ai la îndemînă, fac din poezia pornografică eminesciană obiect de amzament şi ridicol, nu crezi?)- ei bine, generaţie-pro, nu-ţi rămîne decît un singur experiment spre a-ţi constitui primul acont al tezaurului tău spiritual: citeşte şi reciteşte măcar una dintre poeziile eminesciene, studiate în şcoală şi, vei fi bogat. Îţi recomand „Somnoroase păsărele" despre care se spune că e una dintre cele mai frumoase poezii de dragoste.

Tot în luna iunie:

Biblioteca Judeţeană Duiliu Zamfirescu a fost gazda unui eveniment neobişnuit: pentru întîia oară, o clasă a XII-a, aparţinînd Liceului Pedagogic Spiru Haret, şi-a luat rămas-bun de la profesorii lor într-un mod inedit: la sugestia Marianei Vicky Vârtosu şi, urmăriţi îndeaproape de profosorul lor de limba română, elevii au alcătuit, din creaţii proprii, o carte, intitulată sugestiv, **Semne pe nisip.** Prefaţată de Livia Silvia Marcu, profesorul lor îndrumător, postfaţată de Mariana Vicky Vârtosu, lucrările elevilor, poezie, eseu, proză, girate astfel, sunt semnate de: **Florenţa Bănică, Florentina Bezea, Georgiana Corhană, Alexandra-Alina Dumitru, Gianina Ivan, Ionuţ Manea, Monica Marin, Adina Mocanu,Teodora Olaru, Roxana Pătraşcu, Florentina Porumboiu, Alina Sava, Adrian Soare, Vasilica Spătaru, Roxana Gheorghică, Raluca Cernat**. O carte inedită, o lansare inedită. Doamna **Cristina Olaru**, reprezentantul bibliotecii a avut o idee surprinzătoare: la finalul evenimentului, cînd alocuţiunile au fost spuse şi ascultate pe rînd, dna Cristina Olaru a oferit tuturor cîte o diplomă. Profesorului îndrumător şi elevilor. Ah, nu. Pentru aceea cu ideea editării volumului, **Mariana Vicky**

Vârtosu (orgoliu, fătucă?) n-a primit una…n-a mai fost hîrtie, or, la ce bun un astfel de gest…stînjenitor? Nicio problemă! Oricum, căldura şi bucuria exprimate de micii autori merită toată stima. Felicitări tuturor, mai ales „ Mamei-Spirituale" -dirigintei lor. Şi, baftă la examene…Unii, sunt *plecaţi* deja pe drumul studenţiei.

JURNAL DE CENACLU

Îmi place să cred că sunt printre focşăneni cîţiva curioşi care ne urmăresc activitatea. În cea de-a doua parte a lunii noiembrie / 2010 s-au citit în cenaclu diverse genuri literare. Poezie, gen onorat de cîteva eleve, cîştigătoare ale concursului „Liceenii" ;au mai citit Constanţa Cornilă, Marcela Blaga- prin bunăvoinţa lui Lili Goia, Ionuţ Ţandără, Gheorghe Suchoverschi-rondelistul. A trecut vremea rondelurilor? Nicicum! Poezie desăvîrşită, bine scrisă - aşa s-ar defini poezia lui Gheorghe Suchoverschi. Ionuţ Ţandără, mai recentul nostru coleg, a citit şi el poezie. Trecînd de la genul de dragoste la poezia socială, schimbînd registrul, Ionuţ va avea nevoie de acomodare cu genul poeziilor sociale, de atitudine. În rest, deie Domnul inspiraţie. Eseul lui Raul Dan Ionescu a fost *suficient.* Parafrazîndu-l pe Stănică Budeanu, valoric a depăşit proza. Dacă ar fi să jurizăm opiniile exprimate, Ionel Constantin ar primi notă maximă. Pertinent, la subiect. De felicitat trebuie felicitat şi Virgil Lovin, autorul prozei „Orologiul" . Păcat că nu pot să reproduc un fragment! Este cea mai cizelată, are cea mai mare încărcătură poetică dintre toate fragmentele citite în cenaclu. Sensibilă, suavă, delicată ca o adiere. Şi, dacă nu am argument palpabil pentru proza lui Virgil Lovin, în schimb, vă voi reţine atenţia cu un rondel al lui Gheorghe

Suchoverschi, pe care-l voi reda; merită: **PĂDUREA DIN CER.**

„Lumini indigo/ substantive uitate/ în cuibul tăcerii/ de pasărea verb/ Evadând doar ecoul/ din fraze răsfrânte,/ pe creste voltaice,/ spre-albastre chemări./ Livezile mov,/ adverbe în flăcări,/ rodesc iarăşi vise/ din clopote gri./ Cine le-încearcă,/ păşi-vor pe ape/ purtaţi de fantasme,/ pe vapoarele roz./ Şi-ajunşi înspre ţărmul/ copilăriilor albe,/ vor bea din nectarul/ adus din amurguri,/ de fluturi oranj./ Şi-n delirul vernil" / prin ferestre deschise/ din inimi bordo,/ porni-vor prelungi/ lumini fără graniţe,/ spre pădurea din cer./ Aşteptate de-un secol/ dintr-un dor necuprins./ Atunci, generoasă,/ din ramuri de stele,/ respira-va spre lume/ doar nori violet./ Şi-n strigătul păcii,/ vor veni pe pământ/ doar ploi de lumini …/ indigo" .

Revelion în nocturnă indiană…
Sau pauză de cafea

Să nu spuneţi că nu v-aţi dorit niciodată să petreceţi o seară de revelion la …cel mai luxos hotel din lume. Maj Tahal, de exemplu. Sigur, Burj Al Arab e acum numărु' unu în lume, dar să nu exagerăm. Să ne imaginăm, aşa cum a făcut şi Antonio Tabucchi că ne aflăm în Taj Mahal. Şi, să ne imaginăm că sîntem personaje ale unei *nocturne indiene*. Să ne imaginăm…o seară de excepţie, o ţinută de excepţie, o trăire excepţională. Îmbrăcate, în cele mai elegante rochii, sub atingerea lor catifelată, rochii, în culori voluptoase, aprinse ca cerul Indian în asfinţit, or, răsărit, de ce nu?- rochia este *piesa forte* a serii... Să zicem că ar fi oranj sidefat, or roşu'- sîngeriu, verde crud, or albastru nocturn;

îmbrăcate într-o astfel de rochie, ne transformăm pentru o noapte în cenuşărese. Urcăm treptele palatului-hotel, Taj Mahal. Păşim, în tonalităţi uşoare, ca adieri ale frunzelor de palmier. Seduse de somptuozitatea interiorului, pas cu pas, parcurgem imagini de basm. Masa regală, special pregătită pentru noi, ne îmbie şi ne cheamă. Ne aşezăm. În spatele fiecăruia dintre noi, gata să ne îndeplinească poruncile, servitori, clone ale prinţilor de odinioară, mascaţi în maharaja, ni se supun doar la o singură privire. Atmosfera misterioasă, dansatoarele, aromele bucatelor, muzica, ne învăluie în senzaţii voluptoase, nemaitrăite. După cină, formată din gustări delicioase aromate cu mirodenii inedite, urcăm în camera de odihnă. Se impune retuşul ţinutei şi reînoirea fardului. Aici, alţi maharaja sînt gata să ne scutească de efort şi ne oferă confortul băilor parfumate în vanilii, mosc şi scorţişoară. Proaspeţi şi revigoraţi revenim în sala Marelui Bal al Revelionului. Aflaţi în compania celor mai elegante persoane, în strălucirea şi diversitatea bijuteriilor etalate la gîtul, or încheietura mîinilor sau, de ce nu, brăţări, ce pun în evidenţă glezne fine, demne de invidiat!, plutim în parfumul năucitor al bogăţiei. Pentru o seară, regine ale balului, plutim în străluciri orbitoare, între încrucişări diamantine. Alintul gustărilor şi băuturi răcoritoare şi halucinante, euforizante şi relaxante, ne fac să trăim o seară perfectă! Dansul impune respect, iar noi, îl oferim. Novici în astfel de ritmuri, ne adaptăm, exersînd. Pentru o noapte, în luxul acesta neruşinat, cu ochii ficşi, într-o plăcere sadică, ne imaginăm că …am trăit un revelion de vis! În lumea acestora, pentru care servitorii luxosului hotel sînt pregătiţi să alunge corbii lacomi, ce se rotesc prin preajmă, ne trezim brusc,

ridicînd privirea dintre pagini. Ce înseamnă să treci peste noaptea dintre ani, în visul unei *nocturne indiene*?..Îmbrăcaţi-vă elegant şi…imaginaţi-vă! E seara de Revelion / 2011….

ZIUA MONDIALĂ A POEZIEI
AŞA PROFESOR, AŞA ELEVI

Odinioară, **Ziua Mondială a Poeziei** însemna Constantin Ghiniţă şi un Festival de talie naţională care strîngea zeci de creatori din întraga ţară, la Mărăşeşti. În acest an Ziua Mondială a Poeziei s-a desfăşurat, graţie Bibliotecii Judeţene „Duiliu Zamfirescu" , directorului instituţiei, dra Teodora Fîntînaru, purtătorului de cuvînt, Cristina Olaru şi a coordonatorului Secţiei de limbi străine a Bibliotecii, Anamaria Cătănoiu, în al căriu sediu s-a organizat manifestaţia, într-un mod mai puţin obişnuit. Profesorul **Anamaria Cornilă-Norocea**– Liceul Al.Ioan-Cuza, împreună cu o parte dintre elevii-cuzişti, iubitori de literatură, au susţinut un recital de versuri din operele marilor poeţi: Goethe, Edgar Allan Poe, Nichita Stănescu, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, Vasile Voiculescu. Surpriza momentului a fost rezervată unui poet vrîncean, ***Gheorghe Andrei Neagu***, prin prezentarea volumului de poezie ***Lacrima iubirii,*** volum apărut la Editura Rawexcoms / 2010, Bucureşti. Îndrumaţi de… *profesorul lor de poezie*, Anamaria Cornilă-Norocea – cum a ţinut să precizeze domnia sa despre sine, elevii au recitat din volumul poetului vrîncean cîteva din cele mai lirice poezii: *Lacrima, Lacrima iubirii, Temere*, etc. Despre scriitorul Gheorghe Andrei Neagu şi opera sa a vorbit – pe scurt– dra director Teodora Fîntînaru. Poeta Constanţa Cornilă şi-a marcat

prezenţa prin recitarea unei poezii din volumul lansat. Plăcut surprins, poetul a recunoscut că, „acest moment, de o intensă încărcătură emoţională, este printre puţinele trăite în ultima vreme, atmosfera atît de caldă permiţînd fluxului energetic să circule de la cititori spre creator şi invers” (redare aproximativă). Poetului i s-a sugerat să citească una dintre poezii (ceea ce a şi făcut!), poezie dedicată cenacliştilor, *colegi–de-luni-seara,* pe care i-a îndrăgit (şi îndrumat, spun eu) şi cărora le-a dedicat textul poetic. Perfect sincronizat, finalul s-a produs prin oferirea de cărţi şi autografe, prin aflarea definiţiei poeziei…Şi dacă poezia a fost definită prin cîteva sintagme, eu redau mai jos o poezie din volumul prezentat, argumentînd definiţiile: „ Ne-am întîlnit din nou/ tu noaptea înstelată/ Eu, cerul plumburiu/ Şi-n ochii tăi de fată/ M-am prăbuşit de viu/” (poezia NOI). Dens, compact, susţinut, momentul a fost o prezentare optimă din multe puncte de vedere. Neregizată, desfăşurată de la sine, ora de poezie a fost **un regal…de poezie.**

pauză de cafea şi ţigară:

PE LUMINOASELE PLAIURI ALE SONETULUI

Unii dintre noi, atingîndu-şi ţelul vieţii, pot spune nonşalant - „după mine potopul” ! Alţii, mai puţin atinşi de aripa orgoliului (a vanităţii), nu spun nimic. În schimb, cei de un aluat cu **omul cultural, Radu Cârneci** vor proceda în consecinţă, ca domnia sa: se vor gîndi la prezentul imdediat, la viitor. Vor monitoriza strictamente, printr-o astfel de **Trilogie Antologică**, soneteşti valoroşi ai

vremurilor apuse, ai vremurilor prezente, şi-i vor reda generaţiilor de azi, dar mai ales, celei de mîine. Căci, aşa a gîndit şi simţit sonetistul elitist, Radu Cârneci. Şi-a dedicat timpul şi energia semenilor şi a alcătuit trei volume antologice, tezaur spiritual inestimabil. Am avut bucuria să-mi prezint părerea despre volumul II al **ANTOLOGIEI SONETULUI ROMÂNESC**. Am avut bucuria şi plăcerea să citesc şi cel de-al treilea volum, posfaţat de academicianul Mihai Cimpoi. Mărturisesc, m-a preocupat să concep (scriu) o opinie cel puţin egală cu aceea exprimată despre vol.II. Dacă nu cumva, din principii sensibil etice, să reuşesc o prezentare mai bună (cu pretenţii mai ridicate), pentru că acest lucru mi-l doresc din toată inima: să fiu în stare să transmit cititorilor trăirea mea intensă, odată cu lectura acestei cărţi.. Aşadar, am lecturat acest al treilea volum al **Antologiei Sonetului Românesc**, într-un mod personal: mi-am imaginat că parcurg un traseu ce ar putea traversa o ţară dintr-un capăt în altul: **ţara sonetului** (minunat a denumit-o poetul Petrache Plopeanu!)- ţară, ce trebuie „colindată” per pedes, cum ar zice poetul. Şi, cum altfel, dacă nu în ritmul muzical? Am dat drumul muzicii… Şi, în ritmul *Fantasiei* lui Bach, or al *Nocturnei* lui Chopin, sau al *Rapsodiei albastre* a lui Gershwin, or al *Baladei pentru Adelina* a lui Clayderman, am experimentat un timp poetic numai al meu. Am citit (nu în gînd, ci) cu voce tare, conţinutul volumului III. Realizînd astfel că matematica sonetului este mai bine percepută în ritm de muzică clasică. Sigur, acest experiment vi-l recomand (dacă nu cumva aţi şi încercat acest mod de percepere poetică)! Vă asigur, veţi trăi momente de o savuroasă superbie senzorială. Iată deci, îmi spun,

munca sonetistului **Radu Cârneci** înseamnă provocare, înseamnă esenţă de sensibilitate, înseamnă reverie, bucurie, detaşare. Am întîlnit atîtea tonalităţi! Sufletul a vibrat la atîtea muzici încît, după lectura volumului mi-am dorit o clipă de odihnă. Neliniştea sufletului trebuia potolită. Dorinţa **trezorierului spiritual Radu Cârneci (**trezorier-voluntar), declaraţia nescrisă a domniei sale de a proteja în acest mod avutul etern al spiritualităţii neamului său, este demnă de tot respectul nostru. Imaginaţi-vă: trei volume cu cinci sute de pagini fiecare, cu peste patru sute cinzeci de autori şi peste o mie şi cinci sute de titluri. Toate, adunate sistematic, cronologic, adăugînd fiecăruia cîte ceva în plus (volumul III, conţine inclusiv genul satiric (ironic)." Înnobilînd prin poezie adevărată spiritul cititorului" . Ce poate fi mai înălţător decît citind versuri, de diverşi autori, să te scufunzi în splendori de mătase, în culori, în freamăt de pădure, să asculţi liniştea, să asculţi timpul, bătăile inimii pămîntului; să iubeşti, să urăşti, să te revolţi, să mori, să speri, să disperi odată cu poetul. Ce poate fi mai sublim decît să te scalzi în apele stării de poezie, să trăieşti la maxim acest feeling ce-ţi taie răsuflarea? Cu alte cuvinte, orice poezie, orice nume întîlnit în volum a fost o întîlnire de gradul zero. Aşa cum zice autorul lucrării- „ pe unii poeţi i-am (re)-născut, le-am redat identitatea" . Nimic mai adevărat. Din motive cunoscute, o serie din poeţii cuprinşi în această antologie au fost omişi intenţionat din *Istorii ale literaturii române* (Alex.Ştefănescu, or N.Manolescu). Scriitorul Radu Cârneci a înfăptuit un lucru miraculos dăruind semenilor o istorie a sonetului de la începuturi şi pînă în vremurile noastre (deliberat am repetat ideea, e bine de ştiut – şi recunoscut tot efortul

făcut, tot traseul efectuat de la „naşterea” acestei trilogii, de la colectarea materialelor, pînă la drumul anevoios al tipăririi). Este munca asiduă a unui om de cultură greu de egalat. Mulţi dintre autorii acestui volum sunt personaltăţi cunoscute, recunoscute din punct de vedere al valorii operelor literare. Nu voi aminti nici un nume, las cititorului bucuria de a descoperi nume cunoscute, poezii sublime care să le producă stări euforice speciale. Dacă dl.Radu Cârneci a oferit cititorului său, la final de prefaţă, poezia *Frumuseţe* a lui Baudelaire, îmi permit să închei comentariul meu prin aceste patru versuri ce definesc sonetul. Ele aparţin poeziei” *Sonetul este-un leu”* şi este semnată de Victor Eftimiu: „ ***Sonetul este-un leu culcat pe labe/ E uraganul ce pîndeşte valul/ Nu-i fluture mai graţios ca madrigalul/ Ci forţă-ncătuşată în silabe/”*** **.**Nu pot să închei fără să amintesc despre **banca de date** a omului cultural Radu Cârneci, despre strădania domniei sale de a lăsa o avuţie suficientă, reprezentativă. Trebuie să ne amintim că, scriitorul Radu Cârneci este semnatarul antologiilor: *Sonete-Shakespeare-Voiculescu* / 1996; *Arborele memoriei*-1997; *Mioriţa*-ediţie bibliofilă în şapte limbi; *Poezia Pădurii române*, ed.I şi II în cinci, respectiv patru volume-1999; *Cinegetica*-2003; precum şi ***Cîntarea Cîntărilor***, antologie cuprinzînd şaisprezece variante în limba română, începînd cu aceea din Biblia lui Şerban-1688. Iată ce mă îndreptăţeşte să afirm că, Radu Cârneci lasă urmaşilor o interesantă bancă de date de ordin literar. Iubitorii de lecturi alese îi sunt recunoscători. Şi, cum altfel, dacă nu citindu-l şi exprimîndu-şi cu modestie şi respect părerea?!, (aşa cum am încercat şi eu).

Dora dor, iluzie, creaţie, realitate (tot în pauza prelungită, de cafea):

TRIADĂ MIORITICĂ

N-am cum să poetizez evenimentul, aşa cum a reuşit s-o facă, în cuvîntul său de încheiere, poetul Gheorghiţă Istrate. Voi încerca să redau (cît de fidel posibil) esenţialul unui eveniment unic şi irepetabil. Foaierul Teatrului Mr.Gheorghe Pastia s-a arătat a fi neîncăpător (deşi, ca să-l citez pe directorul instituţiei, evenimentul, de prim rang, s-a desfăşurat între prieteni, de aceea nu a numit pe nimeni, cum n-o voi face-o nici eu). Bucuria de fi într-o companie de excepţie i-a ţinut deoparte numai pe aceia care n-au avut încotro. Participanţi la o lansare, o aniversare şi o comemorare (una dintre ***triadele mioritice*** despre care s-a făcut caz!-sic-), am ascultat fascinaţi cuvîntul de deschidere al actorului Sorin Francu. Evenimentul a fost organizat la iniţiativa prof. Costică Neagu şi, susţinut de participarea distinşilor oaspeţi: acad. Valeriu Cotea, prof. dr. Gheorghiţă Geană (doctor în filozofie, cercetător în ştiinţe antropologice), de lumea culturală vrînceană, prin prezenţa dlui Florin Micu Iliescu, directorul Direcţiei pentru Cultură, de directorul rev. *Oglinda literară*, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, directorul revistei *Salonul Literar*, scriitorul Ioan Culiţă Uşurelu, directorul revistei *ProSaeculum*, prof. Valeriu Anghel, prof. Gheorghe Zaharia, Paul Spirescu, Marin Mincu, actriţa Paula Grosu, care a recitat din poemele poetului aniversat şi aproape toţi scriitorii vrînceni au ascultat cu emoţie alocuţiunile celor „înscrişi” la cuvînt, (căci, poezia nu este altceva decît emoţie, nu-i aşa?). Prof.univ. Gheorghiţă Geană, antropolog de profesie, pe lîngă o

succintă prezentare, a subliniat prietenia care i-a legat pe cei trei poeţi **- triada mioritică – Gheorghe Istrate** baciul muntean, cu baciul vrîncean **Dumitru Pricop** şi cu cel moldovean, **Ion Panait.** Prietenie memorabilă, care şi cu acest prilej, aniversarea celor 70 (şi unu) de ani de viaţă ai poetului Istrate (născut în zodia limbii române, cei ce-au ştiut să slujească atît de bine cuvîntul), s-au (re)-unit spiritual acum şi aici în viaţă şi dincolo de nemurire. Dar, noi, cei de azi dorim ca reunirea să se „producă" peste mulţi, mulţi, mulţi ani pentru că, noi te iubim şi ne eşti drag, ne e dor de domnia ta mai mult decît celor doi dragi prieteni. Ei au toată eternitatea la dispoziţie, de ce s-ar grăbi? Să ne trăiţi iubite poete, Gheorghiţă Istrate! -vă iubim şi vă dorim multă sănătate! Cele 101 poeme cuprinse în volumul **Dialog cu invizibilul,** antologie din opera poetului Gheorghe Istrate, poemele au două moduri de adresare: adresabilitatea directă şi una esoterică, transcedentală. Acad. Valeriu Cotea, prin surprinzătoarea sosire, l-a determinat involuntar pe poetul Gheorghe Istrate „să sărute dragul pămînt vrîncean" ,- o glumiţă, cum ar fi spus Florin Paraschiv. Discursul acad. Valeriu Cotea, presărat cu glume subtile, suggestive şi treceri- mai puţin subtile - de la un subiect la altul, dar captivante, ne-a transmis modul înţelegerii sale a mesajului poetic din volumul lecturat. Utilitatea poeziei, ca mod de comunicare între poet şi cititor se poate traduce cam aşa: ca o pasăre care duce mesajul de la autor la cititor; cîntul păsării fiind sensul mesajului. Aici, în poezia lui Gheorghiţă Istrate, pasărea este o Lie-Ciocîrlie, măiastră, cu tonalităţi înalte. Pentru că, poezia lui Gheorghe Istrate trebuie gîndită, tradusă. A urmat alocuţiunea scriitorul Ioan Culiţă

Uşurelu, care ne-a informat despre cît de norocos a fost acest poet. A trăit într-o lume aleasă, avînd oportunitatea de a o cunoaşte (unii i-au fost profesori, alţii colegi, dar multe nume sonore din literatura contemporană au traversat existenţa acestui poet. A fost, printre altele, a spus Culiţă Uşurelu, omul de casă al lui Arghezi. Dar, cine vrea să ştie exact pe cine a cunoscut poetul, cine i-a stat în preajmă, să citească interviul realizat de Culiţă Uşurelu. Dl. Florin Micu Iliescu, directorul Direcţiei pentru Cultură ne-a amintit ce gîndea Noica despre cultură, despre poezie, atingînd din aproape în aproape subiectul, cultura scrisă despre care legiuitorii nu au, funcţionabil, niciun act normativ. Promite că…se va intersa despre acest subiect. Oricum, îi mulţumim pentru frumoasele gînduri. Scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, atent cu răbdarea audienţei, ţinînd cont că mai sînt şi alţii care vor să vorbească, şi-a exprimat în cîteva cuvinte sincere, părerea despre poet. În opinia sa, Gheorghe Istrate este, după Marin Sorescu, singurul contemporan de valoare. Cît despre Ion Panait şi Dumitru Pricop, mai recent-dispăruţi, despre ei, numai de bine. I-a preţuit şi stimat. Pe filozoful şi criticul tecucean, Ionel Necula, îl felicită şi-i mulţumeşte pentru atenţia acordată scriitorilor vrînceni, prin volumul editat. Chiar dacă numai electiv, cei care au fost sub lupa atentă a observaţiei sale în vol. **Spiritul vrîncean în lecturi elective/ Ionel Necula / Ed. Rafet, 2010,** au avut onoarea să fie citiţi şi comentaţi de un condei **greu.** Lucrarea este demnă de toată aprecierea. Luînd cuvîntul, scriitorul Gheorghe Mocanu, emoţionat, a evocat amintiri răvăşitoare legate de Gheorghe Istrate, cel ce i-a îndrumat paşii în realizarea (regizarea) unei reviste, revistă pe care au păstorit-o

împreună ceva vreme. Denumind printr-un singur cuvînt nepotrivit (nefericit) cele două evenimente, aniversare şi comemorare, stînjenit, scriitorul Gheorghiţă Mocanu a recurs la un citat al unui critic renumit, scurtîndu-şi alocuţiunea, nu fără a se bucura sincer de participarea la eveniment.

Cea de-a doua parte a zilei de 1 Martie – ***întîlnire într-o lacrimă*** - am petrecut-o la o altă lansare de carte, la Panciu. Ca de obicei, Casa De Cultură, în sărbătoare. Directorul instituţiei, o doamnă în adevăratul sens al cuvîntului, face oficiile de gazdă. Autoarea, dna Mariana Rogoz Stratulat, deschide evenimentul, recitînd din creaţia proprie în acorduri de chitară. Scriitorul Gheorghe Drăgan, în calitatea sa de postfaţator al unuia dintre cele două volume, **Lacrima din Paradis** şi **Tăcerea fumegîndului cuvînt,** ne-a explicat (pe înţelesul tuturor) ce şi cum stăm cu poezia. Qui prodest? La întrebare, domnia sa are un răspuns uşor de înţeles. Atenţia şi grija pentru exprimarea erudită nu e o insultă. Scriitorul Gheorghe Drăgan vrea să-şi lămurească auditoriul, să-l facă să plece acasă mai bogat. Spiritual, desigur. Teoria despre utilitatea poeziei este argumentată, exemplificată cu o istorioară a banului întreg, schimbat în două banknote echivalente (eu îţi dau o sută întreagă, tu îmi înapoiezi două hîrtii de cincizeci); în fine, muliplicarea ideei era sensul metaforic al cuvîntului (poetic); sine qua non, explicaţia utilităţii poeziei!!! Citită şi interpretată poezia ne va îmbogăţi. Scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, de puţine minute posesorul celor două volume, îşi exprimă totuşi părerea despre poezia dnei Mariana Rogoz Stratulat: scrise în versificaţie stil popular, poezia nu e lipsită de sensibilitate, fior poetic şi mesaj.

Gheorghe Andrei Neagu argumenteză cu text citit. Actriţa Paula Grosu întăreşte spusele scriitorului Neagu recitînd cîteva din poemele celor două volume. Salutăm prezenţa în sală a distinsului scriitor Ionel Brandabur, prilej de a-şi exprima mulţumirea faţă de implicarea oficialităţilor, în speţă cea a dlui primar Ioan Petre în viaţa culturală a oraşului, graţie căruia au şi fost editate o serie de cărţi. Limpezimea mesajului, claritatea frazelor şi duioşia adresării sale ne-a emoţionat ca o poezie foarte bună. Felicităm autoarea pentru norocul de a-l fi întîlnit şi a o fi îndrumat. Felicitări. Aşteptînd cuminţi autograful poetei, ne zîmbim fericiţi; am păcălit poetic, prima zi de primăvară a acestui an. Un mărţişor frumos!... schimb de lacrimi poetice, a „paradisului" (cea a dnei Mariana Rogoz Stratulat), cu…a „iubirii" (Gheorghe Andrei Neagu – vol. *Poemele iubirii*).

GERANIUM, PARFUMUL FLORILOR DIN GLASTRA…

…iunie 2010…Într-o minunată dimineaţă de iunie 2010, **„Liceul Edmond Nicolau"** din nou în calitate de gazdă, îşi serbează ziua, e în sărbătoare!. Şi de această dată, printre alte activităţi, conducerea a găsit pertinent să lanseze (lansări) două cărţi ale unor profesori ai şcolii …şi un CD-muzical. Sala de festivităţi a liceului, arhiplină. Privesc peste capetele lor, peste zumzetul specific şi pentru o clipă trăiesc o emoţie firească. Moderatorii evenimentului, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu şi prof.Vasile Lefter, ambii, destul de expeditivi şi la subiect, au reuşit într-un timp record (foc continuu) să susţină programul dimineţii. Astfel **„Geranium"** volumul de versuri al **Virginiei Bogdan**, volum bilingv, care a văzut lumina tiparului la Editura Zedax – 2010, a fost

prezentat de Gheorghe Andrei Neagu şi Mariana Vicky Vîrtosu; volumul de versuri al poetului **Virgil Lovin, Trecînd murirea-n nemurire,** volum ce a inspirat şi melodiile CD-ului, a văzut lumina tiparului în 2009, la Editura Andrew. Despre conţinutul poetic al volumului, succint, a vorbit Mariana V.Vîrtosu. Despre valoarea artistică a volumelor lansate şi despre impactul poeziei cu cititorii ei, altădată. De remarcat, izbînda evenimentului, prin discursul dnei prof.Virginia Bogdan şi prin muzica prof.Virgil Lovin, (prin muzica şi versurile sale), prin imnul dedicat Liceului Edmond Nicolau. Două (mai bine-zis, trei) daruri într-o singură zi, două volume de versuri şi un imn, toate dăruite acestei şcoli conduse de un director minunat, dl.prof.**Costache Lupu,** care a şi avut cuvîntul de deschidere al evenimentului. De aici, în pas alert spre Biblioteca Judeţeană „Duiliu Zamfirescu" , unde, ca întotdeauna, gazdele noastre, d-ra director Theodora Fîntînaru şi Cristina Olaru, purtătorul de cuvînt al instituţiei, se întrec în amabilităţi. După prezentări, mai-marea surpriză atît de aşteptată vine cu paşi de catifea, învăluitori, seducîndu-ne: restituirea personalităţii şi operei scriitorului **Constantin Fîntîneru.** Muncă titanică, printr-un efort concertat, (să reconstitui din peste o mie de caiete, să găseşti, să stabileşti sensuri, versuri, filosofii, nu e lucru uşor); dar munca spirituală aparţine în întregime cercetătorului **Aurel Sasu**, al cărui discurs, in extenso, ar fi putut obosi (or plictisi). Dimpotrivă. Preţ de aproape două ceasuri am fost numai (ochi şi)… urechi…Rudele scriitorului, simpatizanţii scrisului său şi cei ce vor urma a-l citi au avut un moment de satisfacţie spirituală. Cunoaştem interesul bibliotecii pentru

asemenea activităţi, nu putem decît să-i mai felicităm o dată pe cei implicaţi pentru organizare şi reuşită.

VACANTA!!!! Pentru întîia oră în zece ani (aproape) cerem vacanţă!!! O merităm, cred, oboseala se simte în „im-producţie” .Fie, vacanţă.

P.S. Datoria morală nu-mi permite să nu consemnez cele cîteva întîlniri necuprinse în cronică de cenaclu-mai. Mai exact este vorba de textul **Ştefaniei Oproescu,** cel al **Rodicăi Soreanu** şi cel al **Valentinei Bucur**. Toate aceste trei texte, primul „**Baba şi mitraliera**” (pretenţie de eseu); al doliea, fragmente de **jurnal de călătorie** şi cel de-al treile text, cel al Valentinei, poem, **Peliculă alb-negru,** ei bine, cu scuzele de rigoare, stimatele mele colege, mai bine făceaţi altceva (util) cu timpul consumat cu aceste **încercări!** Textul Ştefaniei Oproescu mult prea incisiv, cu atingeri la unui eveniment sacru al existenţei, (naşterea) nu a atins ţinta dorită, *nu s-a ridicat la nivelul mesei regeşti,* cum a zis Lili Goia. Paginile din jurnalul de călătorie al Rodicăi Soreanu nu o onorează. Fuiditatea şi flexibilitatea lexicală, pe care, un pretins bun prozator trebuie să le mînuiască, se exersează îndelung. Pînă simţi că nu ai aer, că te sufoci, dacă nu reuşeşti să scoţi dinăuntrutău, cuvîntul, fraza care să te cutremure , mai întîi pe tine, ca *născător.* Ar fi minunat dacă poeta ar lua în calcul recomandările cenaclului. Cît priveşte poemul Valentinei Bucur - **Peliculă alb-negru** - personal mi-a creat următoarea impresie: 1) or nu-i aparţine şi, citindu-l, a urmărit să strîngă „capital” pentru realul autor; 2)or s-a jucat pur şi simplu, alăturînd ziceri poetice de impardonabile banalităţi, ceea ce nu-i o scuză!; 3)

probabil a vrut să experimenteze capacitatea de analiză, de comprehensiune a cenaclului, prezentînd-teatral, aşa cum îi e în obişnuinţă, aceste versuri prozaice, solicitînd decodificarea pretinsului mesaj! În fine, dezamăgitoare întîlniri, trecînd peste ultima, aş spune cu (in)-decentă muţenie. Bucuria adevărată a fost Mircea Rond care ne-a întîmpinat cu aceeaşi iubire, dincolo de tot ceea ce trăieşte. Mulţumim că existaţi, domnule Mircea Rond, vă mulţumim pentru tot ce aţi făcut pentru noi şi, veţi mai face. Notez, la fel de succint, cea mai recentă întîlnire colocvială, aceea de la …Popeşti.

LA CIREŞE, ÎN AROMĂ DE CIREŞ…

După-amiază fierbinte de iunie. Scriitorii Gheorghe Andrei Neagu şi Ioan Dumitru Denciu, instalaţi în foişor, ne aşteptau. Învăluiţi în fumul pipei cu aromă de-cireş, sub lumina sîngerie a cireşelor, ce-şi iţeau strălucirea printre frunze, copleşiţi de căldura amiezii, aşteptau, deja. „Aerul-condiţionat” deschis la maxim - (ne) - şi le răcorea obrajii.

Restituitorul **Mitropolitului Varlaam, Petre Abeaboeru,** *a purces* la această întîlnire din considerente pur altruiste. **(**nu ştiu cît de corect e cuvîntul restituitorul - dar merită din plin această sintagmă pentru toată strădania sa). Ne-a invitat în *vastele sale domenii*, spre a purta un dialog despre Mitropolitul Varlaam şi traseul demersului făcut în a-l restitui Vrancei, vrîncenilor. Astfel, în prezenţa presei, a dnei Janina Vadislav (nu numai în calitate de reporter de această dată, ci şi în calitate de scriitor), scriitorii Gheorghe Andrei Neagu, Ioan Dumitru Denciu, Mariana V. Vîrtosu, dl. Florin Micu Iliescu, director al Direcţiei pentru Culte Cultură şi Patrimoniu, dl.Dănuţ Stoianof, director al

Centrului Judeţean pentru Conservarea şi Promovarea Culturii şi Tradiţiilor, au purtat un viu şi interesant dialog, pe teme diverse. Nu numai Mitropolitul Varlaam a captat atenţia cuvenită; ci, s-a vorbit şi despre scris şi importanţa cuvîntului scris; despre cărţi şi importanţa lor valorică; despre nevoia înfiinţării unei instituţii abilitate în acest sens; despre constituirea *unui sfat al greilor,* spre confirmarea valorică a cărţilor ce vor urma să apară cu sprijinul Instituţiei De Cultură. Sigur, sugestia dlui director Florin Micu Iliescu a fost reţinută. Cum şi cît se va materializa, rămîne de văzut. Preocupat de tradiţii culturale, dl.Dănuţ Stoianof a fost mai rezervat, deşi a subliniat importanţa existenţei unor criterii de evaluare a scriitorimii vrîncene şi a scrierilor lor. Memorialistul, monografistul (şi-abia după…), scriitorul Petre Abeaboeru, în elementul său, a evocat momente istorice, legende din viaţa domnitorilor, legende ale locurilor şi faptelor locului. Despre cartea care atestă originile vrîncene ale Mitropolitului Varlaam şi despre continuarea atestării cnezatelor din regiunea putneană arhaică, au fost construite planuri. Planuri care se vor concretiza prin *bunăvoinţa* Mitropolitului Varlaam- ocrotitorul nostru spiritual. Pe larg, veţi putea urmări (vedea) emisiunea Tv. realizată de Janina Vadislav, în care veţi putea savura întreaga desfăşurare a temelor discutate. Plecăm spre casele noastre, sub lumina unui splendid şi fierbinte apus de soare, cu promisiunea revenirii, demonstrînd că, ospitalitatea doamnei Abeaboeru a fost apreciată la justa valoare. Iar acum, La o mai bună şi fructuoasă… revedere: VACANŢĂ PLĂCUTĂ tuturor cenacliştilor.

KILOMETRAJUL IN MARCHE- ARRIÈRE

Sub zodia poeziei luna martie a trecut destul de plăcut. Cu noi oaspeţi, cu reveniri, numărul cenacliştilor e în creştere. Tot e bună la ceva şi primăvara asta! Dintre cei cărora le-a fost dor, amintesc pe Janine Vadislav, Oana Panţâr şi Ionel Dogaru. Ni s-au alăturat... tinere, printre care amintesc pe Georgiana Nedelcu, Alexandra Popa, Oana Rusu, şi Marieta Rotaru. Alexandra, destul de curajoasă a şi citit. Dintre textele citite în această lună voi aminti **poemele** lui **Lili Goia,** care sunt perfectibile, dar care au esenţă de poezie: *Mica grădină, Două mere, Duhul zăpezii, Trecea prin tine iarba, Cântec naiv , etc.,* titluri demne de comentarii. Iar comentariile au fost pozitive. ''O carte cu astfel de versuri ar trebui să existe în biblioteca personală a fiecăruia- a zis Mihai Ganea''. **Fenomene normale**, textul lui **Raul Dan Ionescu** a stârnit o polemică după care autorul ar trebui să *ceară* timp de meditaţie: la teme, la limbajul artistic, la mesaj, la coerenţă. Următorul text, un poem intitulat sugestiv **Ce pot să fac?,** i-a salvat – oarecum- onoarea *şifonată.* Gheorghe Suchoverschi citeşte câteva hai-ku-uri. De reţinut, **Toate visele mele au fugit în pădure...** au luat-o ... ''la sănătoasa'' mai pe româneşte. Aflăm, literar fireşte, noutăţi **Despre grupele sangvine**, din textul prezentat de **I.D.Denciu.** Aflăm despre preferinţa literară a colegului Dumitru Denciu, aceea fiind pentru Lawrence Durrel şi Cvartetul din Alexandria (Justine, Balthazar, Mountolive şi Clea).Textul are ***har-toglobină*** are şi adepţi. După felul în care Gabriel Funică a meditat... profund, se pare ca va avea şi cititori! **Stanică**

Budeanu ţine să demonstreze *ceva! Goethe şi Suferinţele tânărului Werther* pot fi parodiate româneşte. Acest lucru a vrut să-l demonstreze? Nu. Dan Busteanu şi-a construit propriul personaj, jucându-şi rolul principal în proza **Sex cu cerebrala.** Mieros sau melasos, mai puţin convingător, şi foarte dinamic, povestea şi personajul se identifică, se regăsesc în frământările trăite de un tânăr plecat în lumea largă... în căutări. Poate a propriei identităţi. ’’ N-aş schimba nimic din text’’, zice I.D.Denciu’. O pagină de istorie ne prezintă colegul nostru de cenaclu, **Mihai Ganea**: ’’Cum rămâne cu fraţii de dincolo de Tisa’’. Se pare că, la fel ca şi cu cei de dincolo de Prut... Ascultăm editorialul lui **Gabriel Funică ‘’Cultură şi divertisment’** - no comment. **Gheorghiţă Mocanu** , revoltat până peste poate, ‘’trânteşte’’ un text semi-xenofob, care ar trebui să-i dea de gândit. Dar, ca orice scriitor care se respectă, răspunde pentru scrierile sale. **Busola succesului,** textul lui **Raul Dan Ionescu,** îl irită peste măsură pe boss şi, contrar regulamentului, se *flambează* primul. “Te joci cu nume, dai verdicte. Foloseşti un limbaj total neliterar. Foloseşti nişte termeni nelalocul lor... precum ‘’mintea succesului’’, ce-i aia mintea succesului?, ce vrei să transmiţi. N-ai coerenţă!’’. În fine, ca fost profesor, I.D.Denciu *repară,* în numele elevului său, *atmosfera viciată.* În fond, nimeni nu le ştie pe toate. De aceea ne întâlnim, să schimbăm păreri, nu? **Ionel Dogaru**, cu poezia lui religioasă, aş aminti **Înger răzbunător** **(** multe poezii nu au titlu, există această modă), îşi câştigă simpatia cenaclului, ca pentru o primă lectură. Are undă verde, este bine-venit. .Ar mai fi ceva de amintit, ceva frumos, care s-a petrecut în această lună martie, juna **Alexandra Popa** cu: **Ana, Oana, Ioana** ne

convinge că ARE ceva de zis şi o zice frumos. **Stănica Budeanu** obsedat de Taj Mahalul indian, *de o iubire ce* a stârnit construcţia unui asemenea monument, îşi aminteste că are în bibliotecă un templu corespondent: cel al scriitorului Gheorghe Andrei Neagu. Şi ‘’Templul iubirii’’ îl răscoleşte în aşa manieră încât nu se poate abţine şi-i face o cronică: **‘’Suferinţele tânărului G. Sau Templul iubirii’’.** Fără pretenţii de publicare, spune autorul**.** Spre deliciul colectiv, ni-l citeşte, îl ascultăm. Cu amendamentele de rigoare este publicabil, zicem noi. Decizia aparţine autorului. Oricum, autorul ‘**’Templului iubirii’’**, Gheorghe Andrei Neagu, a râs cu lacrimi, când a ascultat cronica.

EVENIMENTE

Nu pot să nu semnalez, ca eveniment al lunii martie, ‘**’Primăvara poeţilor’’**. În acest an fără Constantin Ghiniţă şi fără Mărăşeşti. În sufletele noastre, da el , Poetul va exista atât cât şi noi. De aceea am răspuns cu mare plăcere invitaţiei lansată de cele două instituţii implicate în programul educaţional ce cuprinde şi acest capitol, lectura, cititul, cui folosesc? **Ateneul Popular Maior Gheorghe Pastia,** prin reprezentantul ei dna **Odette Ierimia şi Biblioteca Judeţeană Duiliu Zamfirescu,** prin reprezentantul ei **Gabriel Funică** au avut plăcerea să invite membrii cenaclului Duiliu Zamfirescu la câteva dintre aceste acţiuni. Astfel **Colegiul Teoretic Ion Mincu** prin proiectul său **‘’Lucian Blaga’’** s- a angajat să prezinte (sumar) activitatea poetului. Au avut loc recitări şi exprimări de opinie. Elevii claselor a IX-a şi a X-a, sub îndrumarea prof.Cristina

Chiriac şi a dnei bibliotecare Alina Hârcan, au întreţinut, împreună cu invitaţii, un dialog interactiv pe marginea temei alese. Tehnologia modernă a permis prezentări de imagini ce au susţinut comentariile. La **Grupul Şcolar G. G. Lovinescu,** tema a fost **Nichita Stănescu,** iar organizatorii s-au prezentat la înălţime: recital Nichita Stănescu susţinut de Maria Cărbunaru; discuţii libere despre poetul Nichita Stănescu; recitări ale elevilor, recitare oferită de Odette (surpriză). Muzicalitatea poeziilor nichitiene a îngăduit ca atmosfera să fie una suficient de plăcută, încât să regretăm că are şi sfârşit. Mulţumim tuturor pentru clipele deosebite, clipe în care fiecare dintre noi a putut gândi (dacă nu rosti): ’’ ***nu cum sunt eu sunt eu/ ci cum eşti tu sunt eu / Un fel de tu sunt eu / pe care nu l-ai mai lasat/ să fiu eu/’’ (Nichita Stănescu)***

MEA CULPA

Invitaţia primită de la Râmnicu-Sărat, lansată de dna **Valeria Manta Tăicuţu,** n-a mai surprins. Obişnuiţi cu astfel de invitaţii (reciproce) purcedem în dimineaţa zilei de cinci iunie spre orăşelul vecin. Nu ştiam exact despre ce este vorba. După şovăiala ‘’mazdiană’’ printre sensurile interzise ale străzilor uimitor de spaţioase ajungem la locul cu pricina. Ne întâmpină ‘’profesorimea’’ liceului. Lăsând deoparte ‘’problemele arzătoare la ordinea zilei’’ – şi, acordându-ne toată atenţia, aflăm, în aceste condiţii, amănute despre protagonistă şi eveniment. Mai mult, în calitate de lector şi editor, dnei Valeria Manta Tăicuţu îi revine rolul de

amfitrion al manifestaţiei. Dar, in mod atipic, lansarea se desfăşoară în sens invers: autoarea, **Camelia Manuela Sava,** se prezintă! O privesc şi-mi place, (''las' c-ai să vezi tu, a doua, a treia lansare cum va fi! Să te văd atunci cum îţi mai aranjezi vocea, rochia, emoţia!- îi spun in gând, urmărind-o). Emoţia îi colorează obrajii. Emoţia creează un halo învăluind-o şi pe dna Valeria Manta Tăicuţu. Nimbul de lumină devine aură a misterului. Ei bine, după nota biografică aflăm geneza volumului. Concepută în anii tumultoasei adolescenţe (o Maitreyi, cum se autodefineşte, îndreptăţindu-mă să numesc ''anii ce-au sunat a cântec'' - *tumultoşi'*), cartea numită sugestiv **Între Da şi Nu** a văzut lumina... zilelor ei de glorie, la Editura Valman / 2009. Farmecul autoprezentării a netezit drumul discursului lectorului de carte, mai mult, a încurajat la exprimări de opinie. Nu voi comenta analiza profesionistă a dnei Valeria Tăicuţu. Trag cu coada ochiului spre... cei trei colegi de cenaclu. Toţi trei în dreapta mea. Cel mai ghiduş, Stănică Budeanu, fulgeră câte un zâmbet parcimonios, şuşotind scurt cu Dumitru Denciu. (Schimb de salut, cu invitaţii de ultimă oră dl.Marian Rădulescu şi Gianina Ştefănescu). Nici cuvântul dui Gheorghe Andrei Neagu, preşedintele **Asociaţiei literare Duiliu Zamfirescu,** nu surprinde. Saturat, plictisit de repetatele refuzurile ale oficialităţilor noastre locale, plăcut surprins de prezenţa dlui **Cârjan Sorin-Valentin,** vice-primar al râmnicenilor, prezent la eveniment, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu nu pierde prilejul spre a-l felicita pe dl vice-primar. Întâi de toate, pentru sprijinul acordat culturii (printre altele, Primăria Râmnicu-Sărart sprijină apariţia revistei **Spaţii Culturale**, cu un director onorific pe măsură, scriitorul

Radu Cârneci şi un redactor-şef aşişderea, în persoana scriitoarei Valeria Manta Tăicuţu). Apoi, pentru prezenţa sa la eveniment, dându-i prestanţa cuvenită. Cât despre volum!... ''Poezia în *candoarea ei are un nimb de nobleţe şi o aroganţă meritată''*- a zis Gheorghe Andrei Neagu. Dintre cei ce frecventează '' **Cenaclul de la librărie'' -** cenaclu ce a format-o şi încurajat-o şi pe Camelia Manulela Sava, au vorbit atât despre volum cât şi despre activitatea autoarei în cadrul atelierului de creaţie, dnii **Petrache Plopeanu** şi **Valeriu Sofronie**. Francheţea evenimentului a fost susţinută cu entuziasm de familia autoarei. Care, în cel mai sincer mod şi-a manifestat bucuria. Împărtăşind bucuria autoarei, sora acesteia, la rândul ei poetă (Artemiza), şi-a ''turuit'' discursul, intercalat cu declicul ''telefonului-fotograf''. Despre... ''calea regală a Artei, şi despre inversiunea ei cosmică, '' ne-a vorbit şi atenţionat, dna profesor Chivu, (profesor a trei generaţii în familia autoarei?). Sala plină până la refuz de elevi şi oameni ai condeiului care au ascultat versuri, au primit în dar volumul de poezii cu autograf. Şi!... ''staţi, nu plecaţi! Trebuie să gustaţi *dulciuri făcute de mama*'' –ne-a asigurat autoarea, încondeind încă un autograf. Atmosfera cinstită şi plină de candoare l-a impresionat pe poetul Ioan Dumitru Denciu, mărturisindu-ne-o, la *o cafea vorbită...* .''calea regală a Artei şi inversiunea cosmică''- acesta este principiul de funcţionare al volumului. Principiu, care, raportat la micro-dimensiuni, putem zice că autoarea este una dintre personalităţile urbei ce a pus umărul (va pune) spre a-i defini poziţia (oraşului) în lumea culturală. Spre marea cultură. Nu putem decât s-o felicităm pe Camelia Manuela Sava, pe îndrumătoarea ei, scriitoarea

Valeria Manta Tăicuţu si, să ne bucurăm alături de ea, de ele.

Între Da şi Nu... ***poate***. Putem zice*... **sigur!** -* după aceste versuri*: ''*Când *m-am îndrăgostit prima oară/ eram porumbel/ Când am iubit a doua oară/ am fost Izvor/ Când iubesc a treia oară/ sunt poet/... Sigur!* Cu promisiuni şi angajamente. Cu responsabilitate, POET! (îngerii noştri păzitori).

Comemorare Edgar Allan Poe.

Voi relata evenimete importante pentru viaţa urbei noastre. Nu pot să le numesc, exclusiv culturale. Ele au vizat cultura sau atingerea ei, dar... Primul dintre evenimente s-a derulat la **Colegiul Tehnic "Ion Mincu" ,** mai exact la Biblioteca colegiului, unde s-a omagiat memoria lui **Edgar Allan Poe**. În parteneriat cu **Ateneul Popular "Mr.Gh.Pastia"** , prin reprezentantul ei, Odette Ieremia, unul dintre organizatori, la această întâlnire s-a invocat personalitatea scriitorului Edgar Allan Poe, la 160 de ani de la moartea sa. Din partea **Asociaţiei Culturale "Duiliu Zamfirescu**" a fost prezentă Mariana Vicky Vârtosu. Într-o regie simplă, dar onorantă, o parte a operei scriitorului, unic în maniera sa, a fost pusă în scenă prin recitare/interpretare de un grup compact de elevi (pasionaţi de opera scriitorului). Odetta Ieremia a făcut o succintă prezentare - cinematografică - a momentului funerariilor "înscenate" de fanii scriitorului (petrecute la 13 octombrie 2009 la cimitirul din Baltimore). S-a recitat cel mai cunoscut poem al scriitorului – CORBUL – ca iniţiator al romanului science fiction;

memoria scriitorului a fost cinstită şi prin recitarea poemului *Corbul* în limba engleză, (pentru sublimul sonorităţii a fost recitat în limba vorbită şi scrisă a scriitorului). Şi, pentru că tot s-a invocat latura (macabră) science fiction a scriitorului, Maria Vicky Vârtosu a citit tinerilor o proză scurtă în acelaşi regim: **Lăsaţi muştele să zboare**! Gazde şi oaspeţi s-au despărţit în ropote de aplauze, promiţînd reciproc o cît mai recentă revedere, în ecoul versurilor: *„E vreun om care mă cheamă, vrînd să afle-un ajutor/ Rătăcit prin frig şi noapte vrea să ceară-un ajutor/ Nu-i decît un trecător/" .Nevermore and nevermore!*

Lansare de carte.

Un alt eveniment s-a petrecut la Boloteşti. Colegul nostru de cenaclu, memorialistul **Petre Abeaboeru,** şi-a lansat o monografie, una dintre cele mai mari realizări ale sale din acest an: monografia comunei Boloteşti intitulată sugestiv **"Boloteşti, comuna de la *Poarta Vrancei" .*** Într-un moment bine ales (?!)-primarul comunei a inaugurrat noua clădire a instituţiei (la eveniment participînd somităţile locale şi judeţene), scriitorul Petre Abeaboeru bucurându-se de prezenţa cunoscutului jurnalist boloteştean, dl.Ion Cristoiu, care a scris prefaţa documentului. Nu ştiu cîtă emoţia a resimţit autorul, dar cele zise (şi scrise) despre produsul trudnicei sale munci, această monumentală carte-document, a însemnat emoţie! pentru orice vrâncean. Însoţit de colegii de cenaclu, aşa cum am spus, autorul monografiei, Petre Abeaboeru (principalul autor, mai există un co-autor, dl.Ion Purdel), a fost susţinut prin discursul său de preşedintele Asociaţiei Culturale "Duiliu Zamfirescu" , scriitorul Gheorghe Andrei Neagu. Dar,

evenimentul merită o atenţie specială prin importanţa majoră a cărţii, prin conţinutul ce abundă în date istorice inedite şi valoroase.

Mutaţia Mutantul-ului într-un liceu...

Liceul Pedagogic "Spiru Haret" ne-a invitat la o lansare... de carte**.** Scriitorul **Virgil Lovin** şi-a lansat **Mutantul,** carte apărută la Editura Andrew / 2009. Autorul s-a bucurat de o numeroasă prezenţă a tinerilor, segment de vîrstă căruia i se adresează cartea, de prezenţa profesorilor Gheorghe Zaharia, Elena Stroe Otavă, Vasile Lefter şi a prof.şi criticului Mircea Dinutz. Prezentarea a făcut-o dna Elena Stroe Otavă, în manieră profesionistă, à la carte. Criticul Mircea Dinutz, plăcut impresionat de construcţia romanului, dincolo de intriga poliţienească, de redundanţa conflictelor şi a personajelor, pare mulţumit de arhitectura cărţii, nefiind scăpate de sub control, detaliile. Criticul a subliniat realizarea subiectului, nu numai prin crearea personajelor, dar şi a atmosferei, a suspansului. *O carte care nu trebuie ocolită*, a fost îndemnul dlui Mircea Dinutz. Trădat de profesie, a subliniat prof.Gheorghe Zaharia în cuvîntul său, autorul "Mutantului" , profesorul de biologie Virgil Lovin este descoperit prin maniera abordării subiectului Dezvăluindu-şi destul de uşor veleităţile de biolog, de cercetător, furat fiind de firul narativ, în descrierea unor subiecte cu această temă, Virgil Lovin ne captează atenţia şi prin aceasta carte. Discursul dlui Vasile Lefter a fost absolut fascinant. Pînă la un punct. Deşi a promis să nu povestească subiectul, s-a lăsat furat şi... mai-mai să comită „infracţiunea" . În sunet de chitară şi voci cristaline, evenimentul a fost, a

devenit incendiar. Felicitări, domnule profesor Virgil Lovin.

Invitaţie la cenaclu... de cultură generală.

Doamna profesor Ana Piţu, prin amabilitatea caracterizantă, ne-a poftit la o sedinţă de cenaclu, inedită. Printre invitaţi, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, prof.Virginia Paraschiv (profesor al profesoarei Ana Piţu), editorialistul Gabriel Funică, filosoful Adrian Jugaru, scriitorul Mihai Ganea, cronicarul (şi prozatorul) Mariana Vicky Vârtosu. Într-o clasă arhiplină, doamna profesor, susţinută de elevi bine instruiţi, ne prezintă două din cele şapte minuni ale lumii antice. Dialogul interactiv cu elevii nu prea justifica prezenţa noastră acolo. Aşadar, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu şi-a impus (graţios) punctul de vedere şi a solicitat moderatorului de cenaclu, să revenim la subiectul invitaţiei: lectură-lecturi. „Căci, noi pentru aceasta am venit: creaţii proprii” . Am avut bucuria să auzim cîteva texte reuşite. Cel al Alexandrei, dincolo de limitele elevului de Şcoală generală, a plăcut în mod special. Felicitări elevei şi prof.îndrumător. Dintre lucrările ascultate vom avea plăcerea să le regăsim, pe cele mai bune, în revista **Oglinda literară.**

Alt eveniment de exceptie,

pe care nu l-am putut onora…

****textul lui Stănică Budeanu, cu permisiunea autorului

***

Comemorare la Mărăseşti.

De obicei, în calitate de invitaţi de suflet ai poetului Constantin Ghiniţă, de această dată onorăm aşa-presupusa invitaţie, comemorîndu-l. Prin grija neţă-

rmurită a Rodicăi Ghiniţă şi a prof.Virgil Răileanu, am participat la un medalion artistic inedit. Însoţiţi de doamna scenei vrâncene, actriţa Paula Grosu, amintirile evocate au fost pe alocurui "frînte" de poemele recitate de domnia sa. Paul Spirescu, Ioan Dumitru Denciu, Lili Goia, Ala Murafa, Camelia Ciobotaru, Ştefania Oproescu, Constanţa Cornilă, Petre Abeaboeru, Virginia Paraschiv, Mihai Ganea, Adriana Chiru Preda, fidelă prietenă a familiei Ghiniţă, dna Otilia, cea care a ***odorizat*** atmosfera cu muzica preferată a poetului, au fost actori şi spectatori, deopotrivă. Domnul Ştefan Ghidoveanu de la Radio-cultural Bucureşti, ne-a însoţit şi la Boloteşti la lansarea monografiei alcătuită de Petre Abeaboeru, unde a avut prilejul, nu numai să participe la evenimente culturale de ţinută, dar să fie alături de con-vrâncenii săi. În cele din urmă, alături de noi, de ea, marea familie a mărăşeştenilor, reprezentată mai mult decît onorabil de prof.Virgil Răileanu, a fost şi reprezentantul Direcţiei Culturale vrâncene, directorul Puiu Siru... care... şi-a *nemurit* cu prietenia poetul (atît de zbuciumată prietenie, cum a şi zis). Acest medalion artistic, dedicat poetului Constantin Ghiniţă, s-a încheiat cu un recital muzical, cel al Rodicăi Ghiniţă: **Baladei Meşterului Manole**, cîntec atît de drag poetului. Despre cele scrise, zise, auzite atunci, acolo se vor regăsi de zise în paranteze, printre paranteze, mai bune şi mai rele, dar oricum, consemnate. Drumul de întoarcere l-am parcurs cu **Puiu Siru,** fericit să se afle în compania doamnelor. Subliniind de altfel, că se află alături de... "**chintesenţa spiritualităţii femine vrânceneşti**, e la mine-n maşină" – a spus, privind peste umăr, cu drag, la fosta lui profesoară, Virginia Paraschiv.

Şi, o lansare de carte*, şoptită...*

Puiu Siru a avut grijă ca la Mărăşeşti să ne ofere, în pauza dintre recitări, invitaţii la o altă lansare de carte. Una de elită, **Cartea şoaptelor**. Autor de elită, dl.**Varujan Vosganian**, prezentatorul, o altă elită a literaturii contemporane, criticul **Alex.Ştefănescu**. Scriitorimea vrînceană, reprezentată, de ce nu?- tot de o elită, scriitorul **Ştefania Oproescu**, care învingîndu-şi greu emoţia si-a exprimat părerea despre volumul în speţă. Sala Teatrului Mr.Gh.Pastia plină până la refuz, a găzduit prezentarea volumului **„**Cartea şoaptelor**" ,** un document lirico-istoric al comunitătii armeneşti din Focşani. Despre conţinut şi metode de alcătuire, nu voi vorbi. Discursul de încheiere, cel al dlui autor Varujan Vosganian, fascinant! Ca de fiecare dată, ***şoapta*** domnului Varujan Vosganian a captivat. Sunt bine cunoscute magnetismul şi priza la public exercitate de domnia sa. E politician, practic, scriitor, *în fondul principal al alcătuirii*! Şi, dacă ar fi să nu pot citi cartea, cele auzite, ar fi suficiente, lămuritoare.

O jurizare... însîngerată!

Într-o superbă zi de noiembrie ne îmbarcăm în maşini: Gheorghe Andrei Neagu, Irena Stoienescu de la Radio Da-da, Ştefania Oproescu, Stănică Budeanu, Mihai Ganea, Jeanine Vadislav, Mariana Vârtosu et.comp. Pornim spre Adjud, mai exact, la Liceul Tehnic Gh.Balş. Gazdele noastre, scriitorul şi prof.Adrian Botez, prof. şi colegul nostru de cenaclu, Cătălin Mocanu. Notăm, zîmbim, ne amuzăm. Avem trei premianţi: un băiat şi două fete. Ne îndreptăm spre sala de clasă unde

au loc decernările de premii. Ştefania Oproescu vorbeşte la telefon. Scriitorul Gheorghe Andrei Neagu se agită. Se enervează. Albă ca varul, Ştefania nu îndrăzneşte să intre. Amîna clipa. Gheorghe Andrei Neagu îşi pierde răbdarea. „Ce-i?" Să ne spună ce-a aflat? Şopteste, parcă mai mult pentru sine: *Puiu a murit!*... A murit Puiu Siru!!! Amuţim... Telefoanele sînt deblocate, accesate. Vestea se confirmă. Cade precum trăsnetul peste noi. Oferim premiile, dar şocul ne cotropise, se instalase: Puiu Siru a murit... Nu putem crede.

Şi, trebuie să închei astfel, cu această dramă...

Ajungem în Focşani. Primele ştiri confirmă, dacă mai era nevoie, vestea pe care o crezusem zvon. „ Nu-mi vine să cred" , nu-mi vine să cred, sunt cuvinte care se aud de peste tot. Puiu Siru nu mai este. Personal, regret teribil dispariţia lui. Puiu a fost un personaj care ne va lipsi tuturor. Poate, uneori a fost... a fost **laş,** cum l-a numit Neonila. Dar, cît curaj, de cît curaj mai era nevoie să demonstreze că el, **Puiu Siru a fost un luptător, un veşnic luptător?** Cam aşa s-au scurs evenimentele ultimei luni, cu bune şi rele.

''Acasă la Sihleanu''

Într-o înţelegere cu iarna, sau pentru că *suntem noi suflete pure şi blânde*, iarna şi-a lepădat din asprimile gerului, lăsându-ne bucuria unui drum însorit. Drum întins, spre Sihlea, Unde... **vom deschide o uşă din versuri,** ca s-o citez pe o preajună poetă locală. „CDI" -ul şcolii din Sihlea, gazda noastă, amfitrioana dublului-eveniment, prin sărbătorirea celor doi poeţi,

Alexandru Sihleanu şi Mihai Eminescu, au organizat un Concursului Naţional de poezie- ***Armonii intime.*** Jurizat de prof.Aurelia Arnăutoiu, Retuţa Dascăl, Florentina Miron, prof.de religie Emil Sihleanu, prin directa îndrumare a drei director Lăcrămioara Vespa şi a dnei Eleonora Năstăsescu, profesor de limba română, avându-l drept preşedinte pe poetul Ion Micheci, concursul a fost unul respectabil, de cote înalte. Inaugurarea Centrului de Documentare, Cercetare şi Informaţie, ca eveniment şi desfăsurare, a fost sprijinită de Primăria comunei Sihlea, Căminul Cultural Sihlea, Inspectoratul Şcolar Vrancea. Ca invitaţii, au fost prezenţi un grup de scriitori vrânceni, membri ai **Asociaţiei Culturale Duiliu Zamfirescu.** Dintre cei prezenti, amintesc preşedintele Asociaţiei Duiliu Zamfirescu, prozatorul Gheorghe Andrei Neagu, poetele Ştefania Oproescu, Ala Murafa, criticul şi eseistul Florin Paraschiv, Gabriel Funica, Adrian Ţiglea, romancierul Virgil Lovin, Gheorghe Mocanu, Dan Buşteanu, Mariana Vârtosu. Alţi scriitori şi poeţi din ţară dintre care amintesc, poetul Constantin Marafet, Vasile Ghinea, Mihai Ganea, ing.Octavian Crişan, etc... Dezbaterea colocvială, cu o temă incitantă, aşa cum şi trebuie, susţinută de Adrian Ţiglea (profesor convertit, actulamente bibliotecolog). Discursul domniei sale a stârnit o înverşunată controversă. Trebuie sau nu trebuie să-şi adecveze profesorul limbajul la nivelul elevului? Trebuie sau nu trebuie să avem aptitudini pentru această aleasă profesie, **de profesor,** să putem să găsim metoda optimă educaţională? Mă întreb retoric. În fine, după mini-spectacolul oferit de elevi, moment poetico-muzical, a urmat momentul cel mai aşteptat, cel al premierilor.

Astfel, dl primar a înmânat personal, premiul şi diploma fiecărui câştigător în parte: marele premiu, Mădălina Alexandra Robu, pentru poezia **Îndemn;** premiul I a fost obţinut de Alina Soricu cu poezia **Poate**; premiul II, Oana Cristina Spânu pentru poezia **Stare de spirit**; premiul III Maria Suciu de la Baia Mare pentru poezia **Cu argint viu de ninsoare**; menţiuni: De la Galaţi, Grigoraş Alexandru, Bianca Florentina Ştefănescu Olaru din Străoane, din Buzău Alexandra Ioan şi Ştefania Irina Stoica. Material. O nouă invitaţie, lansată de inimoasa profesoară Eleonora Năstăsescu, un bun-rămas şi mulţumirile noastre pentru buna-primire, adresate drei directoare Lăcrămioara Vespan; sunt cuvinte ce încheie un reuşit moment din viaţa culturală a aşezământului.

***

Dacă în „Şapte ani spre un Tibet... „ ceream o pauză pentru odihna îngerilor, acum, permiteţi, vă rog, o ***pauză de-o ţigară şi-o cafea!***

gînduri pentru cei din lumi paralele:

“Un ochi cu alt ochi mă priveşte”

Să vorbeşti despre cineva drag, la trecut... Cumplit. Cine-a hotărât că trebuie folosit timpul trecut, vorbind despre cei ce fizic nu mai sunt cu noi, să spună acum, sau să tacă... pe vecie. De aceea, eu îmi voi saluta şi azi prietenul, pe Tică Ghiniţă, aşa cum am făcut întotdeauna, cu iubire. Îi voi spune, pe scurt, ce mai ştiu despre prietenii noştri comuni. După care , ... vom mai vedea. Cine ştie, poate un grătar, un şprit, o cafea... o

bârfă mcă... Ştii, Tică, am să-ţi spun ceva ce are să te mire într-un anume fel: Florin Paraschiv, el care n-a fost nicicând, “ un actor grăbit” - de această dată, în acest an, azi a ţinut mortiş, să fie primul la aniversarea ta! Îţi imaginezi? Şi, pentru că acum nu mai eşti singur, să-mi continui “mica bârfă” . Să-ţi spun noutăţi despre „dezrădăcinaţii” noştri de suflet. Despre Costel şi Lucian Zăbrăuţeanu (apropo de Lucian, care dintre voi şi-a vândut paltonul, tu sau Lucian?) ... despre Adriana Chiru Preda... Amicii tăi din Italia. Despre Lucian Z. căruia îi este nespus de dor de tine şi, nu numai lui, în noptea sau, dimineţa acestei zile? ... era spre ora... trei, tu hotărăşti de era sau nu spre dimineaţa zilei, în fond, ce mai contează! Ştii cum a vrut Lucian să mă salute, sau să te salute?... cu nişte versuri (nici asta n-are importanţă, cine pe cine salută, nu?!). Iată versurile de salut ale lui Lucian: „ Ne legănăm cu luna printre flori/ Un gând înalt ne apără iubirea nouă/ Şi-n urma noastră şiruri de cocori/ Au presărat în noi potop de rouă... „ A fost suficient să-mi sară somnul. Şi-acum, te întreb pe tine, prietene, cum îţi e... ce te mai doare, dacă te mai doare ceva... Ah, ce stupidă întrebare. Ţinut strâns de mână, de unica femeie ce a ştiut să te seducă, POEZIA, cum poate să-ţi mai fie, decât bine, ce-ar putea să te mai doară?! Ai trişat o dată şi, pe femeia inimii tale, **Poezia,** ai numit-o Rodica... sau Lacrima... Ei, bine, nici nu-ţi imaginezi ce dor le este, câte furtuni ai lăsat în urma ta! Ea, ele nu s-au dezlipit niciodată de... umbra ta. Nu face faţa asta, prietene, ştii bine acest lucru. Să-ţi mai torn o cafea. Dar, pentru Dumnezeu, lasă, te rog, ţigara aia, uite, îl ispiteşti şi pe Florin. O, şi nu te mai tot uita la ceas, nu-i politicos. Mai e timp, vom veni toţi... Iubite poete...

ai ceasul tău de lut, întoarce-l din când în când... Măcar atunci când ne spui versuri: „ *Ce ştiţi voi de versurile mele/ mai ales de cele ce nu-s scrise/ ce abia acum pornesc din stele/ ce abia acum sunt lacrime şi vise" / ...* Mda... Ai dreptate. Da' uite, din când în când, noi cei apropiaţi mai venim, te mai ascultăm... Îţi aducem un parfum nou, o lumină proaspătă, un cântec... Ne ascultăm reciproc şi, timpul trece... trece ... Nu mai e mult..tac, şi te ascult: "*Ce ştiţi voi de dorurile mele/ mai ales de cele ce sunt mute/ ce abia acum pornesc spre stele/... încă netraduse, nenăscute" .* Dreptu-i şi asta, măi Ghini! Aşa cum zici, ce ştim noi... Ce-ar fi, să ne spui tu câte ceva, despre voi, *îngerii noştri păzitori*. Cine ştie, poate vom învăţa, în ultim ceas iubirea-adevărată. Am promis să nu mă las furată de val, să nu mă întristez, e sărbătoare, nu? Mă gândeam, Ghini, curând vor fi alegeri... Iar cartea ta de identitate, a expirat. Votul tău ar fi fost crucial. Ce ne facem? Ai idee cum s-ar putea rezolva această problemă? Gata, promit, nu mai pun întrebări tâmpite, suntem la aniversare, nu? Am promis să nu vorbim despre politică, noi suntem **a-...** Ai cui? Ai tuturora sau ai nimănui. Acum, când stăm de vorbă, îmi vine în minte "Toamna Odobeşteană / 2008" . O luaseşi pe doamna Toamnă de mână, în suflet... Chipul tău înveştejit ca frunzele copacilor, trupul tău împuţinat, firav, emana o căldură, o lumină îndumnezeită. Am încercat să ignor lumina aceea specială. Am primit îmbrăţişarea ta şi, am ştiut... sufletul mi-a şoptit: *cea de pe urmă îmbrăţisare*. Păreai pregătit pentru iarna ce va să fie!... Mesajele tale din ce în ce mai tulburătoare. Felicitările tale s-au grăbit s-ajungă la noi, s-au grăbit, căci ultima a fost chiar în ziua gerului năprasnic... Am refuzat să cred

că nu mai vii. Tocmai îţi spusesem că întâlnirea noastră de cenaclu va fi la Sinagogă. În seara aceea, vestea despre *plecarea ta,* ne-a tulburat peste măsură. Ne-am strâns la "Bella Italia" . Lili Goia n-a suportat tensiunea creată. Arcul voltaic... S-a furişat. Ne pregăteam să plecăm, când am sesizat că Lili Goia a vrut să fie cu toate gândurile numai cu tine. Noi am vorbit mult, fără să ne-ascultăm... Am vorbit fără rând. Apoi, s-a citit un text al cărui simbol îl descifrez abia azi: **Ghilotina...** cea a timpului, mi-am zis, mai retezase un cap. Un om? Nu... Retezase o epocă a poeziei mistice, religioase. Pentru că tu, dragul nostru prieten ai reprezentat o epocă, un curent poetic. Ai reprezentat POEZIA. Constantin Ghiniţă trebuie să te las. Să-ţi spun bună-seara, sau bună-dimineaţa... Bună-ziua, într-un final... .Ah, şi uitasem să-ţi spun: ***a apărut "***Jurnalul de cenaclu" ... primii paşi spre Tibetul nostru au fost făcuţi...

VARĂ CU AROMĂ DE ARŞIŢĂ

Pentru unii sună bizar, dar vară înseamnă arşiţă. Aer irespirabil, vegetaţie alertată, stare vegetativă, la propriu şi figurat. Minunată nostalgie! Praful… pe care, odinioară, îl ridicam, tîrşîindu-ne picioarele, răscolindu-l, în căutarea stratului răcoros, fără să ne pese cît de murdari eram! O imagine a copilăriei, în care arşiţa nu era *stinsă* decît cu ritualul nostru străvechi pentru chemarea ploii. Acest iunie al anului de graţie 2011 a fost atît de generos în apă, încît a „dăruit" ceva-ceva şi lunii iulie. Dar, după atîta apă „recolta" literară a cenaclului nostru se datorează tot (v)-lăstarelor tinere. **Raluca**

Baciu exersează. Cele cîteva poezii citite, într-o altă metrică, tonalitate, vorbesc despre exerciţiu poetic, despre perseverenţă, voinţă. De altfel, părerile Constanţei Cornilă, la subiect, ale Ştefaniei Oproescu şi ale Elenei Stroe-Otavă, în calitate de îndrumător al tehnicilor literare, exprimă …unanim? - cam acelaşi lucru. Cadenţa horaţiană, stilul homeric, sesizate de Lili Goia, vorbesc despre această nouă formă a literaturii întîlnită la generaţia internauţilor, aceea a copiilor de cristal. Ionel Mony Constantin ne-a citit un text care nu-i aparţine (*Monica)*, dar pe care l-a considerat demn de atenţie. Aşa să fie? Următoarea întîlnire a aparţinut tot ***generaţiei de cristal*:** Raluca Dumitrache, Adelina Bălan, Alexandra Herghelegiu. Sigur, balada lui **Gheorghe Suchoverschi**, **Balada unui bulevard**, a fost comentată fară milă. I s-au recunoscut şi parţile bune. N-aş prea spune că reluarea unor elemente stilistice din vechile şi propriile creaţii nu duc spre pastişă. Un pic prea dur, Mony Constantin…nu-l iartă pentru nicio fisură, fie ea cît de mică, deşi îi recunoaşte şi realizarile. Elena Stroe-Otavă a fost de acord că „ elementele de recurenţă dau nota specifică baladei. Tema este vizibilă şi nu mi se pare lipsită de valoare artistică. Dă glas contemporanului care priveşte nostalgic trecutul oraş „- a precizat Elena. În acord cu Elena Otavă a fost şi Petre Abeaboeru, considerînd balada drept o realizare literară. Alexandra Herghelegiu, generoasă, trece această baladă direct în categoria „ opere” . Alexandra îşi argumentează zicerea prin propria imaginaţie, văzînd bulevardul însufleţit, în suferinţă, iar această imagine a şocat-o. Pentru Raluca Baciu a fost o poezie de atmosferă care a impresionat-o plăcut. Pe Lili Goia nu l-a mişcat deloc.

Ultima strofă e notabilă…Balada trebuie refăcută! Gheorghe Andrei Neagu crede că „acest versat poet ne-a dat prilejul să evocăm bulevardul din prisma noastră. Are două strofe cu stare poetică de excepţie” . Trebuie, totuşi revăzut textul! „**Zborul uitării**” - textul **Ralucăi Dumitrache** nu a fost comentat. Aşa cum spune regula, la prima lectură, fără comentarii. Textul **Adelinei Balan**, înnecat în cuvinte, fără subiect, cum l-a definit Alexandra Herghelegiu (bună observaţie!), **Asmatic de puncte,** este o proză de introspecţie. Dar, minunat ar fi fost să-i accentueze dialogul, să-i creeze un subiect forte! Are toate calităţile unui bun mînuitor de condei, are forţă şi dorinţă. Ochii ei vorbesc dincolo de cuvinte. Aşa cum spunea şi Elena Otavă, generaţia copiilor de cristal! Să fi avut noi norocul să ne numim *adulţii indigo?* În esenţă, dragă Adelina fă o poveste din imensul flux verbal care izvorăşte din lăuntrul tău! Creează personaje, crează subiect…În rest, numai de bine! Poeţii Ionuţ Ţandără şi Diana Sava, simpli ascultători. **Ştefania Oproescu** exersează un nou gen: jurnalistica, exerciţiu pentru…*pian şi orchestră*: editorial. Ca prim exerciţiu, merge! În fond, textul editorialistului deschide revista. E loc şi de mai bine…Cum am zis, fiind la prima …comitere de acest gen, textul este destul de bine conceput. Despre Gheorghe Andrei Neagu, ne-a lipsit! Aşa cum ne-au lipsit şi Ioan Dumitru Denciu, or Gabriel Funică.

DACĂ NE-AR VIZITA DUMNEZEU…

Sub o nouă titulatură, CENACLUL LIGII SCRIITORILOR şi-a reluat activitatea. Membrii lui şi-au

dat întîlnire în aceeaşi locaţie, în aceeaşi zi a săptămînii, la aceeaşi oră. Adică, lunea la ora 17, Sinagoga Comunităţii Evreieşti din Focşani găzduieşte (încă) întîlnirile de lectură ale scriitorilor vrînceni. Printre aceştia au „semnat condica": **Virgil Panait, Janine Vadislav (**în dublă calitate, scriitor şi reporter TV**), Lili Goia, Elena Stroe-Otavă, Petre Abeaboeru, Virgil Lovin, Gheorghe Suchoverschi, Gheorghe Chirtoc, Stănică Budeanu, Camelia Ciobotaru, Diana Flavia Sava, Marcela Blaga Constanţa Cornilă, Raul Dan Ionescu, cititorul de elită, Ionel Boc,** cronicarul de serviciu **(şi moderatorul cenaclului) Mariana Vicky Vârtosu, Cătălin Boacnă** (cel mai fermecător „bişniţar de metafore")şi, ***trecător,*** scriitorul **Gheorghe Andrei Neagu** (… veşti importante de transmis, iar între noi, naivii, cu o margaretă imaginară, jumulind-o de petale, ne întrebăm retoric: *ne mai iubeşte, nu ne mai iubeşte*…depinde cîte petale are margareta, depinde dacă …noi mai sperăm!). Primul cititor al acestei toamne, **Virgil Lovin**. Pentru început, a dezmorţit atmosfera cu epigrame. Binevenite. Relaxante, deşi, cam îndrăzneţe, în cel mai bun sens. A urmat proza **„Camera de pe beci**" - semnată tot Virgil Lovin**.** Comentariul profesionist a aparţinut profesoarei Elena Stroe-Otavă; în calitate de cititor înverşunat, pasionat, înrobit!, şi-a exprimat părerea şi Janine Vadislav; cele cîteva sugestii ale Marianei V.Vârtosu şi cele ale lui Gheorghe Chirtoc au completat, să zicem, *cele neclarităţi* ale textului. Onorant şi prietenesc a fost comentariul lui Petre Abeaboeru. Textul a trecut testul, ca să spunem aşa…Seara a continuat cu schimb de opinii, păreri despre festivaluri şi întîlniri între scriitori, discuţii despre planuri şi proiecte culturale. Noutăţi ieşene (şi nu numai),

despre Cătălin Boacnă, Ludmila Bârsan, Victor Bour, Petru Fişţoc, le aflăm de la Cătălin. Cum a fost? Cine este curios, cine vrea să citească din scrierile proprii, sau, cine vrea să asculte (să ne cunoască) să poftească să ni se alăture.

La cea de-a doua întîlnire, azi, 13.septembrie, zi de început de an şcolar, noua **Lecţia de Literatură** a Cenaclului o fost destinată poeziei. La ea acasă, poezia a fost ascultată cu sfinţenie. Deschiderea a aparţinut tinereţii: Florenţa Bănică, studentă anul I/ Bucureşti a citit cîteva poezii. Două dintre ele, peste medie, au fost bine primite, pertinent comentate: poeziile, *Anatomia pămîntului* şi, *Poeţi şi fluturi* - sînt cele două poezii la care am făcut referire. Liber la croşetat, a propus Camelia Ciobotaru – dar, atenţie la formulări, a avertizat-o ea pe juna poetesă. Prozodia şchioapătă mult!, a continuat, explicîndu-i cu ce şi cum se „mănîncă" poezia. Surpriza serii a fost **Diana Sava**. Între fructele pădurii, între aromele lor generos împrăştiate între noi, ne-a fost uşor să ne lăsăm în voia muzicii cuvintelor ei poetice. Fascicolul de poezii din volumul (viitor) ADÎNCUL PRIVIRII, ne-a adîncit în propriile noastre eterne întrebări: de unde, de ce, încotro? Diana Flavia Sava ne asigură că, această frămîntare existenţialistă va fi rezolvată de cele 77 de poezii, ce vor încerca să explica geneza. Un drum iniţiatic al…omului?, or, poate al poeziei? **Virgil Panait,** cu greutate în exprimare şi verdicte poetice, a dat notă maximă poeziilor Dianei Sava. Simplitatea şi frumuseţea poeziilor a sesizat-o Virgil Lovin; Constanţa Cornilă a analizat, aşa cum numai poeţii ştiu s-o facă. Raul Dan Ionescu, după un scurt expozeu al ideei filosofice deţinută de poezia Dianei,

aceea a iluziei lumii (visul în vis; fluturele filosof, or filosoful fluture!), şi-a finalizat discursul cu felicitări… *Cititorul nostru de elită*, Ionel Boc a fost mulţumit: sufletul domniei sale a vibrat pe muzica poeziilor auzite…*Şoapte, Vise*, *Melancolie*…egal, Vasile Buruiană. Aceste trei cuvinte pot fi aranjate în acest mod: Melancolic, şi-a şoptit în vis (Vasile Buruiană): e oare poezie, ceea ce-am scris? NU!- a răspuns răspicat, Virgil Panait. Nu şi nu…Poate poezie populară, poate baladă, poate, folclor?... Asta a fost ziua de 13, zi de întîlnire a celor…paisprezece.

Acum cîţiva ani în urmă, Gheorghe Suchoverschi se lupta înverşunat cu detaşarea faţă de stereotipiile în care se cantonase. Azi recunoaşte că, datorită sugestiilor şi îndrumărilor primite în cenaclu, a evoluat. Rondelurile sale sînt din ce în ce mai profunde , au o şi mai mare încărcătură poetică. Demonstraţia a fost făcută prin fascicolul citit. Aşadar s-au mai strecurat cîte o corecţie, îndrumare (necesară sau nu), spre îmbunătăţirea textului poetic. **Virgil Lovin** a citit „**Irina”** .Şi-a declinat încă o dată pasiunea pentru subiectul poliţist, lăsîndu-ne pe noi, cum s-ar spune în plin suspans, să decidem verdictul. Talentatul profesor **Stănică Budeanu** şi-a semnalat prezenţa printr-o proză umoristică, de unde am aflat că, **„Înţeleptul îşi face vara sanie**” . Cum a fost primită proza? Cu aplauze. Cu opinii pro şi contra personajului principal, intelectualul ridiculizat de meşterii sobari; cu trimiteri la marile texte comice şi, cu multe-multe comentarii pe margine de subiect. Documentaristul Petre Abeaboeru impresionat de alerteţea şi acurateţea poveştii, îşi argumentează opinia, convingîndu-ne de alerteţea şi naturaleţea dialogului, dialog în argou purtat

între meseriaşi, între meseriaşi şi meşterul-şef, cît şi dialogul frust dintre meşter şi profesor (intelectualul naiv!). Superdotaţii meşteri, ce şi-au desăvîrşit ucenicia prin „cele străinătăţuri” - aflaţi în posesia unor unelte de lucru ultraperformante, taxează drept ignoranţă gravă din partea profesorului, lipsa din casă a unora dintre ele, cum ar fi polobocul şi dreptarul. Discuţiile aprinse stîrnite de controversatul mesaj transmis, l-au determinat pe autor să ne prezinte şi alte puncte de vedere. Unul a fost cel exprimat (în scris) de Virginia Paraschiv. După ascultarea opiniei exprimate de Virginia Paraschiv, **Stănică Budeanu** s-a ales, din partea lui Lili Goia, cu o replică tăioasă. La adresa opiniei, nu a textului său. Lili Goia n-a împărtăşit părerea domnei Virginia, acuzînd-o de folosirea acestei metode pentru propria punere în valoare….Şi!... Dacă vreţi să savuraţi păreri despre text şi chiar citirea integrală a textului, intraţi pe net, pe site-ul „Cititor de proză” şi, vă veţi lămuri! Următorul text prezentat în cenaclu, tot o proză, mai bine-zis un **fragment de roman**, aparţinînd **Janinei Vadislav**. Dacă textul lui Stănică Budeanu a „ cerut” pauză de-o cafea, textul Janinei şi-a cerut şi el dreptul…la o pauză. La un respiro meditativ. Tulburător, cum a zis Lili Goia, textul, o frescă uriaşă alcătuită din micro-universuri picturale, a fost ascultat cu mare atenţie. Poezie curată, a îndrăznit şoptit, Diana Sava. Camelia Ciobotaru, care a tăcut mîlc pînă atunci, a ţinut să facă o precizare: ambele texte, a spus Camelia, sînt un avertisment. Cel citit de Stănică Budeanu atrage atenţia supra condiţiei intelectualului, în general, nu numai al intelectualului din aceste timpri, iar textul Janinei Vadislav aduce în atenţia noastră o problemă majoră şi nesoluţionată, aceea a autiştilor.

Personajul autist este bine creionat, tocmai prin contrucţia unei lumi ireale, din cifre şi litere. Procedeu senzorial de percepere a realităţii, pentru acest personaj, atins de această boală misterioasă. Aproape hilar modul în care textul a adus în discuţie alte texte, alte cărţi alţi autori. Despre lumea onirică în care poeta spune că s-a transpus, despre evoluţia stilistică şi lumea înlănţuită din cifre şi imagini creată de Janine, a vorbit Constanţa Cornilă. Gheorghe Chirtoc a fost succinct şi la subiect: o simfonie de culori alcătuită din cuvinte, din metafore. Dacă ne-ar vizita Dumnezeu, ne-ar pieri cheful de poezie!- a zis Lili Goia, deloc prozaic, or poetic. Dar, ca să atingi cerul, să ţi se pară aproape, nu depinde de limpezimea atmosferei, ci de puritatea spirituală în care trăieşti**. Petre Abeaboeru**, între un peisaj al Dianei Sava şi o replică referitoare la textul Janinei, ne-a citit o pagină din istoria neamului, **„ De aceeaşi seminţie”** - text ce cuprinde două mari ciudăţenii consemnate de cronicarii vremii. Despre corectitudinea datelor, despre fidelitatea redării povestioarei scrise de Petre Abeaboeru se vor pronunţa istoricii. Noi ne-am amuzat, am mai aflat cîte ceva despre domnitorii neamului nostru. În rest, putem noi contrazice documentul istoric, oricît de romanţat ar el? Cam acesta a fost septembrie…pentru mine totdeauna trist, totdeauna amintindu-mi de trecerea unor fiinţe apropiate, ***dincolo,*** de unde încă nimeni nu s-a întors.

“LUMEA N-ARE VOLAN”

Nu ştiu la ce-o fi bună tristeţea, dar uneori este “semnalul de alarmă” , premoniţia unor întâmplări. Nu, nu voi “ataca” subiectul, mi-a fost de-ajuns un noiembrie

politic saturat de lucruri decadente, nicidecum estetice. Probabil, molipsiţi de subiect, maladia politică, a contaminat şi cenaclul. În acest spirit s-a scris, s-a citit şi în cadrul cenaclului. Bine că nu ne-a atins pandemia porcină... (nu pe toţi). Sunt -sincer- impresionată să văd alăturîndu-ni-se noi şi noi nume. Reîntoarcerea altora. Să revenim la ale temei: **Gheorghiţă Mocanu** ne-a citit şi prezentat **Candidatul perfect.** Strategic, Gheorghiţă Mocanu foloseşte nume biblice. Pamfletul prezintă timpul prezent într-o ironie savuroasă. Folosind simboluri deloc întîmplătoare, textul este mai mult decît pamflet. Sincer, n-aş rîde după lectura unui asemenea text, deşi *o cere*. (Mi-aş verifica tălpile (nu numai pe-ale mele) şi m-aş întreba dacă nu cumva am călcat şi noi în balega vacii). Gheorghiţă devine, cu fiecare text scris, tot mai determinat în pasiunea... care l-a ales. Pseudocronica, pe care a citit-o **Camelia Ciobotaru,** a ridicat în eter o întrebare stînjenitoare: ce e prepuţul? „Hai, că v-am făcut-o!" - pare să spună emitenta întrebării. Cronica scrisă de **Ala Murafa – Fiecare cu muntele său** - cronică la cartea Marianei Vârtosu „Şapte ani spre un Tibet" nu a fost la înălţimea aşteptărilor. Poeta promite că va reveni cu un text îmbunătăţit. Nu te întrista, Ala, personal ai mulţumirile mele, cartea a însemnat ceva pentru tine dacă ai decis s-o tratezi cu atenţia ta (scrisă). **Gheorghe Suchoverschi** citeşte rondeluri. À- propos, a fost doar glumă, propoziţia care afirma trecerea rondelului la trecut... Rondelul place, şi azi, te-ai convins, citind: **Şevalet, Rondelul lacrimei de cer, Beţia de lumină, Această toamnă, Rondel nocturn,** etc. Cu indicaţiile de rigoare rondelurile ascultate au primit girul auditoriului. Ei, da, un Don

Quijote înfrunzind un copac, adunînd frunză cu frunză şi, lipindu-le pe ramuri, este o imagine impresionantă. Demnă de cel ce-a invocat-o (Lili Goia). Salutăm pe Anca şi Ovidiu Opaiţ, dornici să ni se alăture. Şi... pe Jeanine o salutăm. Prin vocea lui Lili Goia ascultăm textul **Teodorei Goia,** un text scris într-un stil mai puţin *comod,* intitulat **Cum am scris un zîmbet.** Textul a stîrnit comentarii pro şi contra (e firesc, veţi spune). Dar cînd unul dintre opinenţi, susţinător ardent al scriiturii, îl numeşte "text filozofard" , cum aş putea nota părerea pro? Să fie vorba numai de o greşeală de exprimare? Păi, bine măi, domn poet, Vergilius, să vrei tu să lauzi un text şi s-o dai în bară?! Text, ce nu-i de cenaclu, spui tu, e de citit prin reviste... Da' noi, cenaclul acesta, ce suntem, *glugă de paie?* Ai dres-o cu previziunea, chipurile. Autoarea textului are veritabile calităţi de eseist talentat, principii filosofice proprii, bla-bla-bla- zici Vergilius, punctînd *votul tău*. Ion Săracu a rămas în confuzie; pendularea textului între neclarităţi e de vină. **Raul Dan Ionescu** reîntors în grupare, citeşte o proză intitulată - **Viţelul lui Chelu.** Prima vorbitoare, Jeanine. Pare să fie destul de mulţumită de cele auzite:

" Cap-coadă, şnur. A creat un personaj absolut excepţional. Iar textul este cîntărit. Mi-a plăcut "– a zis, felicitînd autorul. Profesorii de specialitate s-au plîns de neconcordanţe temporale, dezacorduri (unul singur de fapt), de tehnică; textul este o proză de atmosferă, declară I.D.Denciu. Dar nu e aşa de bine scris pe cît pare. Dezacorduri, neconcordanţe… (uf!- profesori, profesori, profesori…ceasornice necesare). **Pseudocronica** de astă-seară, citită de autoarea ei, **Camelia Ciobotaru** întîmpină ... rezistenţa unora.

Gheorghe Andrei Neagu îi sugerează să renunţe la adăugirile care nu-i aparţin, chiar dacă sunt cuprinse între ghilimele. Jeanine e de-a dreptul oripilată. Nu-i place deloc stilul. N-ar citi aşa ceva nici forţată. Hiper-comentariile la pseudocronica dnei Camelia sunt întrerupte de versurile **Constanţei Cornilă: Cîntarea, Criză de cîntec, Invocare, Fără aripi, fără pene, Vis, Strigăt.** I.D.Denciu alege din tot grupajul poezia "Strigăt" . Cea mai reuşită. Feeling? Da, inegal. Depinde de stare. Constanta Cornilă este din ce în ce mai... poetică. **Anca Opaiţ,** prin cele două poeme, **Calul** şi **Iarna din noi**, experimentează reacţii. Le-a vrut, le-a avut. Prima poezie a *rupt gura cenaclului.* Cea de-a doua, eşuată prin final. Sigur, talentul de recitator al autoarei a adus un plus valoric poeziilor. Cît priveşte rezonanţa, să zicem că ne poartă cu gîndul la şcoala impresionistă, la Paul Cézanne. **Ionel Dogaru** se încăpăţînează să-şi păstreze maniera şi, citeşte. O proză scurtă, **Disperare** şi cîteva poezii: **Ochii, Părul**, etc. Fără voia mea, mi-am amintit modul în care cele două pisici ale mele îmi acceptau, sau nu, *textele de tortură*, citite lor în primă audiţie. Dacă le plăcea lectura, adormeau. Semn bun. Dacă le stîrneam plictisul, or vreun alt sentiment negativ, primul o zbughea pe uşă, Michi, motănelul. Lolita se purta mai elegant, mă certa. Apoi, ca şi Michi îşi depunea părerile în iarbă (sau zăpadă, după anotimp). Să lăsăm deoparte greşelile de gramatică, pot fi rezolvate. *Să vedem cît de repede a şters-o Michi pe uşă!* Îţi spun eu, auzindu-ţi textele, cam repede... **Stan Budeanu** citeşte un eseu cu un titlu magistral: **Cu pluta pe Brahmaputra.** Notez un singur comentariu: **Umor debordant**! El apaţine profesorului Gheorghe Zaharia. De ce noi, ăştilalţi nu ne-am

exprimat? Ofticoşi. Măcar, din compasiune pentru bietul Burebista, ţestoasa de sacrificiu, (îndeplinind acelaşi rol ca şi pisicile mele), ar fi trebuit să zicem ceva, nu numai să rînjim nepoliticos. Ruşine să ne fie! Lăsînd gluma la o parte, da, textul merita mai mult decît hazul unanim. Într-o seară a paradoxurilor, întîiul cititor este Vergilius. După o absenţă de aproximativ doi ani, **Virgil Panait** demonstrează VOCEA maturizată a poetului. Grupajul poetic între şoc şi ludic, de la sublim la facil, cum a zis Lili Goia, a stîrnit vii controverse. Printre susţinătorii genului se numără Gheorghe Mocanu (un volum cu acest gen de poezie ar atrage atenţia criticii); Lili Goia punctează admirabila trecere de la simplu la sublim, iar punctul forte al poemelor nu este lirismul ci ironia, sarcasmul învins de vîrsta poetului. Este o poezie concisă, iar acest gen este rar stăpînit de poeţi. Divagaţiile asupra unei definiţii sau interpretări exprimată într-o poezie (Dumnezeu e Moartea) sunt lălăieli inutile. Poezia **Elenei Otavă**, registrul poetic folosit, constituie paradoxul despre care vorbeam. De la Virgil Panait la Elena Otavă, distanţa este inestimabilă. Poezie modernă vs poezie retro. Aşa s-ar "traduce" . **Imaculatele zăpezi, Toamna, Melancolie, Cireşii copilăriei, Lupii albi, Pădure odinioară, Lumea din piscur**i, un fascicol edificator îndreptăţind afrmaţia de mai sus: poezie senzitivă, nelucrată, ci, trăită în plenitudinea purităţii ei. Pauza de linişte perfectă e grăitoare. Mai grăitoare decît cascadele de căscat ale Marcelei Blaga din timpul lecturii. Poezia?... Rimată, defrişată, aerisită, poate deveni altceva (îndrumările pe text oferite de boss stîrnesc comentarii maliţioase). Retro sau nu, acest gen îşi poate avea segmentul lui de cititori. Se impun modificări? E la latitudinea autoarei. Confuzia

pe care a creat-o Gheorghiţă Mocanu e pardonabilă, a fost numai cu bune-intenţii. Citim poezie modernă, ei şi? Trebuie, e obligatoriu să ne amprenteze? Să ne amintim în ce lăcaş cultural suntem! (mai ales voi, purtătorii de prepuţ). Mihai Ganea, gentil şi bine-intenţionat, recită. Cineva exclamă: „Da, e bună, sună frumos! Da' parcă mi-e cunoscută" . Desigur, dragul meu coleg, aşa-i. Tocmai ai ascultat-o mai devreme prin vocea autoarei. Linişte profundă... Ultima întîlnire a lunii, un melanj cel puţin ciudat, aduce în atenţie trei personaje: Raul Dan Ionescu, Virginia Paraschiv şi Marcela Blaga. Cele trei texte ale lui **Raul Dan Ionescu, Un luptător acoperit de glorie, Mesaj pentru o sticlă care va fi aruncată în mare şi Cititorul** au stîrnit comentarii onorante. Primul text şi cel mai valoros – Un luptător acoperit de glorie - are un umor reţinut, bine dozat. Ar putea fi o *luare de atitudine*, cum s-a spus, oglindind prezentul politic al epocii. Şi, chiar dacă ar fi numai atît, cred că o asemenea poziţie este binevenită. Scris cu acurateţe, subiect inspirat din prezent, cu umor, poate fi tabloid, ce altceva ar mai trebui adăugat? " Substanţă doldora turnată prost în matrice" , zice I.D.Denciu, fost profesor al lui Raul. Ironie ludică descendentă, care-i deserveşte. Ce hliziţi, *fetelor?* V-a zăpăcit? Ăsta-i Raul, nu vrea sugestii, nu vrea decantare. Ce-l tot aplaudaţi, credeţi că-i faceţi bine? Are defecte, care nu sunt chiar minore. (vocea boss-ului). Seara continuă cu **Povestea preafrumoasei candidate**, text semnat de **Virginia Paraschiv.** Scris în manieră inconfundabilă, plin de expresii sugestive, hlizim, cum zice şefu. Virginia citeşte, din cînd în cînd îşi umezeşte gîtleju' supus la un ditamai efort de vorbire şi, citeşte, citeşte... Noi hlizim şi şefu' ne fură cu coada

ochiului. Unii au lut-o pe coclauri. Cu gîndul, fireşte. Unii cască. Obosiţi, deh! Şi, aşa cum încheie Virginia, îmi vine să strig: **Help, sevraj**! Da, textul a fost cam lung. Rău ales momentul. Texte de această întindere ar trebui citite, întîiele. "Pamflet, spune Gheorghe Andrei Neagu. Observator lucid la ceea ce se întîmplă cu noi, în jurul nostru, Virginia realizează o redare a prezentului prin acest gen de scriitură. Dacă personajele ar fi mai vii, prin dialog, nu prin comentariul autorului, scrierea ar fi avut de cîştigat. Cît tu ai citit, eu am fost atent şi la reacţii. Pe unii i-a părăsit interesul pentru lectură. În rest, nimic de zis" – îşi încheie discursul, boss. Eu aş numi acest text **basnă** şi nu basm, povestire – zice I.D.Denciu. Falsurile şi realitatea au coborît într-un univers unde nici animalic nu mai este. Sugestia bourului de la începutul textului, a catacombelor din subteranele căii ferate, grafitti scris pe perete, într-o scriere buclată, misterioasă, o altă sugestie. Proza mi s-a părut prea lungă. Personal nu gust acest soi de răscolire a mizeriei politico-socio-etnică. Scriitura este bună, aproape impecabilă, dar depinde de gust. Ion Săracu a ascultat, cît a putut de atent textul, care s-a diluat pe parcurs, considerîndu-l ca pe un întreg, constituit din simbol în simbol, ca într-o joacă. Gheorghe Zaharia a sintetizat cel mai bine: " Virginia, te laşi înnecată în propria durere" . Viziunea îţi aparţine. Dacă boul şi-ar fi condus convoiul pînă la final, textul s-ar fi rotunjit şi ar fi căpătat sens" .

Seara s-a încheiat cu un eveniment editorial. Editura Transilvania, prin directorul ei general, Mihai Ganea a mai "năşit" o carte. De versuri, de această dată, **Exil Portocaliu** şi este semnată de **Marcela Blaga.** Ca vedetă a serii, Marcela ne oferă autografe. Din toată

inima, mă bucur pentru ea, felicit pe directorul editurii pentru sprijinul pe care i l-a acordat. Şi, pe toţi cei care s-au implicat. Curînd (şase decembrie) vom fi din nou cetăţeni responsabili. Repet, noi, lumea nu avem volan, nu putem fi manipulaţi, doar dirijaţi (?). Încotro... vom vedea... (cu ochii). Voiam un PS. Am renunţat. Mai nou, mai mult strică... Şi totusi, lăsăm Dragoslovenii în agonie?

JURNAL DE CENACLU

Îmi place să cred că sunt printre focşăneni cîţiva curioşi care ne urmăresc activitatea. În cea de-a doua parte a lunii noiembrie s-au citit în cenaclu diverse genuri literare. Poezie, gen onorat de cîteva eleve, cîştigătoare ale concursului „Liceenii” ;au mai citit Constanţa Cornilă, Marcela Blaga - prin bunăvoinţa lui Lili Goia, Ionuţ Ţandără, Gheorghe Suchoverschi-rondelistul. A trecut vremea rondelurilor? Nicicum! Poezie desăvîrşită, bine scrisă - aşa s-ar defini poezia lui Gheorghe Suchoverschi. Ionuţ Ţandără, mai recentul nostru coleg a citit şi el poezie. Trecînd de la genul de dragoste la poezia socială, schimbînd registrul, Ionuţ va avea nevoie de acomodare cu genul poeziilor sociale, de atitudine. În rest, deie Domnul inspiraţie. Eseul lui Raul Dan Ionescu a fost *suficient.* Parafrazîndu-l pe Stănică Budeanu, valoric a depăşit proza. Dacă ar fi să jurizăm opiniile exprimate, Ionel Constantin ar primi notă maximă. Pertinent, la subiect. De felicitat trebuie felicitat şi Virgil Lovin, autorul prozei „Orologiul” ..Păcat că nu pot să reproduc un fragment! Este cea mai cizelată, are cea mai mare încărcătură poetică dintre toate fragmentele citite în

cenaclu. Sensibilă, suavă, delicată ca o adiere. Şi, dacă nu am argument palpabil pentru proza lui Virgil Lovin, în schimb, vă voi reţine atenţia cu un rondel al lui Gheorghe Sucoverschi, pe care-l voi reda. Merită:

PĂDUREA DIN CER

„Lumini indigo / substantive uitate/ în cuibul tăcerii/ de pasărea verb/ Evadând doar ecoul/ din fraze răsfrânte,/ pe creste voltaice,/ spre-albastre chemări./ Livezile mov,/ adverbe în flăcări,/ rodesc iarăşi vise/ din clopote gri./ Cine le-încearcă,/ păşi-vor pe ape/ purtaţi de fantasme,/ pe vapoarele roz./ Şi-ajunşi înspre ţărmul/ copilăriilor albe,/ vor bea din nectarul/ adus din amurguri,/ de fluturi oranj./ Şi-n delirul vernil" / prin ferestre deschise/ din inimi bordo,/ porni-vor prelungi/ lumini fără graniţe,/ spre pădurea din cer/ Aşteptate de-un secol/ dintr-un dor necuprins./ Atunci, generoasă,/ din ramuri de stele,/ respira-va spre lume/ doar nori violet./ Şi-n strigătul păcii ,/ vor veni pe pământ/ doar ploi de lumini …/ indigo" .

PAGINA DE JURNAL

Literatura? Cui foloseşte, cine (mai) citeşte? Chiar aşa, noi, de ce (ne) omorîm timpul al nostru şi al altora cu întîlniri de creaţie? Voi respecta rugămintea dvs.şi voi sintetiza foarte succint luna februarie: Despre „dinozaurii" îndrăgostiţi de literatură, numai de bine. Şi-au găsit Calea şi cărarea (cred ei). Să vorbim puţin despre cele trei domnişoare, Adelina Bălan, Raluca Marina Baciu şi Anca Mădălina Galu care, pasionate de lectură exersează primele lor încercări. Despre Adelina Bălan, *rien ne va plus!.* Este cîştigătoare olimpică între ale literaturii! Cît despre Raluca Marina Baciu, pe lîngă alte

pasiuni, aceea a scrisului se pare că a înrobit-o. O încurajăm. Anca Mădălina Galu exersează ludic trecerea de la adolescenţă la maturitate. Nu e chiar filozofie, dar… Toate trei au nevoie (încă) de îndrumare şi, mai ales de încurajare. Şi, pentru că se apropie **8 MARTIE**, permiteţi să vă dăruiesc, dvs. doamnelor din redacţie, un fascinant poem care aparţine poetei Ştefania Oproescu.Iată-l: „ ***Cîtă răbdare sau cîtă minciună/ Poţi să infiezi cînd nici amintirile/ Nu mai au miezul reavăn/ Cînd se usucă glasul plînsului/ Şi cad dorinţele una cîte una/ Muguri otrăviţi de pojarul brumei/ Cînd înserarea nu mai miroase/ A tanin, nici plecările nu se mai-jupoaie din carne/ Nemiloase ca talazul năpraznic/ Curaj îţi trebuie să mai respiri/ în orele dezumflate/ de la marginea visului/ Sau ce teamă/ Cînd îţi înfiezi în fiecare zi/ Masca resemnării Şi-o hrăneţti cu cea mai ieftină pîine/ Necurmată întoarcere a visului/ pe altarul de lumină/ Al apropiatei înălţări/.”***

Dvs, redacţiei şi tuturor cititoarelor dvs le dorim un **8 Martie** minunat, lipsit de griji şi plin de vise!

SĂ TE DOARĂ-N ŢĂRÎNĂ…

Cum la fel de tare l-a durut şi pe Nichita Stănescu-n cenuşă, tot astfel şi contemporanii comemoraţi (**Constantin Ghiniţă. Florin Paraschiv, Ion Panait, Corneliu Fotea,Traian Olteanu, Florin Muscalu, Dumitru Pricop, Emil Giurgea** (istoriograf?, cel ce a editat primul ghid turistic al Vrancei), etc. au avut aceeaşi durere, dar în…ţărînă: şi, pe-n ce?, mă întreb caragialesc. Lăudabil gestul domnului Sorin Francu,

director al Teatrului Mr.Gheorghe Pastia de a comemora, în cadrul „Zilelor Focşaniului” cîţiva dintre cei care s-au dedicat literaturii, cititului şi scrisului. Eseurile citite, poeziile şi poemele interpretate de inimoşii săi colegi, actorii Paula Grosu, Mihai Spiridonescu, Adrian Damian şi Valentin Cotigă şi, chiar de el însuşi, a fost un gest de nobleţe. Dar, stimate domnule director, Sorin Francu de ce nici un cuvînt despre **Alexandru Deşliu**, care a avut oarece contribuţie, ca să zicem aşa, în îmbogăţirea literaturii vrîncene; de ce nici un cuvînt despre **Viorel Munteanu** care, prin pilulele zilnice, scrise ani buni într-unul din ziarele locale „îndulcea” pagina cititorului …mai naiv! De ce, nicio vorbă despre **Sava Francu**, **epigramistul…**or, poate epigrama nu mai e un gen de poezie scurtă, sarcastică, etc, etc. cum explică dex-ul şi, nu sunt bine informată, epigrama nu are locul ei de cinste în literatură? (la acest nume, drag nouă ***oglindiştilor***,- a se citi corect, n-am scris oglindiţi!)…poate, am înţeles” reţinerea” .. Nici un cuvînt despre cel ce, în stil quijotian – Puiu Siru – Don Quijote al Vrancei, a ţinut frîiele unei instituţii, Direcţia pentru Culte Cultură şi Patrimoniu! Instituţie greu de condus, dacă luăm în calcul sufocanta presiune a orgoliilor celor ce i-au trec pragul cu diversele şi pasionalele lor probleme scriitoriceşti. În sală, evenimentul, onorat prea puţin de localnici, se aflau şi domnii reprezentanţi ai oficialităţilor locale: dl.primar Decebal Bacinschi şi nepreţuitul viceprimar (persoană de mare nobleţe sufletească), dl.Mircea Diaconu şi alţi oficiali. Şi, mă întreb, retoric, aşa cum se cuvine, domnul primar, Decebal Bacinschi a onorat (numai!) lansarea volumului monografic al urbei (File din istoria comerţului) semnat de co-autorii, **Nicu Mazăre**, om de afaceri şi

economuist, şi prof.**Ştefan O. Neagu**?... Or poate, a fost prezent şi alături de contemporani (scriitori în viaţă) în amintirea faimoaselor **Festivaluri Duiliu Zamfirescu?** A re-trăit domnia sa aceleaşi reverii împreună cu organizatorii şi participanţii acelui eveniment nostalgic? Mărturisesc, cu toată durerea (fizică şi morală, cea fizică m-a obligat să stau strîmb, poate de aceea am văzut altfel lucrurile!), mărturisesc cu toată durerea, spun, amintirea Festivalurilor Duiliu Zamfirescu e precum *Fata Morgana*. Nu glumesc. Fastul acelor zile, lumina lor încă mai sclipeşte amintind focşănenilor că, nefocşăneni, precum **Gheorghe Andrei Neagu**, scriitorul! - a transformat, în anii din urmă, fie chiar pentru o vară, urbea noastră în **metropolă literară**. A avut forţa unei demonstraţii de această factură. Nu intrăm în amănute, Festivalul a fost susţinut (pe rînd şi parţial) şi de cel ce-a fost la cîrma Culturii Vrîncene, Puiu Usturoi. Pe care, se pare, mulţi l-au uitat (şi în calitatea lui trecătoare, de mare dregător, dar şi în umila lui încercare de a lăsa în scris nişte gînduri, într-o carte). ***Dar, morţii cu morţii şi, viii cu viii.*** Partea a doua a serii a avut drept protagonişti doi autori, Nicu Măzăre şi Ştefan O. Neagu, ce au semnat un prim volum al istoriei comerţului focşănean: **Focşani – File din istoria comerţului (1546-1948).** Nu este onorant pentru Focşani, posesorul multor edituri şi tipografii. Volumul este creditat de Editura Rafet de la Buzău. Credem că în condiţii regizorale la fel fel de bune, cartea ar fi fost tipărită şi la Focşani... Sau, e vorba din nou, de un precedent: nici autorii nu sunt get-beget focşăneni. Cu atît mai meritoriu gestul domniilor lor. Cartea este un act de dăruire nepreţuită. Focşănenii se pot bucura de date şi imagini trecute deja în istorie.

Cartea captivează prin multitudinea datelor statistice, prin imagini ale unor figuri marcante ale oraşului. Nu putem decît să felicităm din suflet autorii şi, să spunem precum dl.**Florin Micu Iliescu**, directorul Direcţiei pentru Culte Cultură şi Patrimoniu, aşteptăm al doilea volum, la fel de valoros ca şi acesta.” În ultima vreme, martor al unor lansări de carte importante precum cea de azi, aceea a lui Petre Abeaboeru despre Mitropolitul Varlaam, aceea a dlui Cherciu şi aceea de azi, m-au convins de talentul şi seriozitatea scriitorilor vrînceni” (redare aproximativă). Cu scuzele de rigoare, să-mi fie iertată îndrăzneala, dar literatură nu înseamnă cumva şi altceva decît „încarnarea” datelor istorice şi statistice, adesea destul de fragil, cu vorbe care, nu înseamnă neapărat metaforă? Cui îi mai pasă de fapt, cînd literatura scrisă pierde teren în favoarea celei virtuale?!

Tot în luna iunie:

Biblioteca Judeţeană Duiliu Zamfirescu a fost gazda unui eveniment neobişnuit: pentru întîia oară, o clasă a XII-a, aparţinînd Liceului Pedagogic Spiru Haret, şi-a luat rămas-bun de la profesorii lor într-un mod inedit: la sugestia Marianei Vicky Vârtosu şi, urmăriţi îndeaproape de profosorul lor de limba română, elevii au alcătuit, din creaţii proprii, o carte, intitulată sugestiv **Semne pe nisip.** Prefaţată de Livia Silvia Marcu, profesorul lor îndrumător, postfaţată de Mariana Vicky Vârtosu, lucrările elevilor, poezie, eseu, proză girate astfel, sunt semnate de: **Florenţa Bănică, Florentina Bezea, Georgiana Corhană, Alexandra-Alina Dumitru, Gianina Ivan, Ionuţ Manea, Monica Marin, Adina Mocanu,Teodora Olaru, Roxana Pătraşcu, Florentina Porumboiu, Alina Sava, Adrian Soare, Vasilica**

Spătaru, Roxana Gheorghică, Raluca Cernat. O carte inedită, o lansare inedită. Doamna **Cristina Olaru**, reprezentantul bibliotecii a avut o idee surprinzătoare: la finalul evenimentului, cînd alocuţiunile au fost spuse şi ascultate pe rînd, dna Cristina Olaru a oferit tuturor cîte o diplomă. Profesorului îndrumător şi elevilor. Ah, nu. Pentru aceea cu ideea editării volumului, **Mariana Vicky Vârtosu**, n-a primit una…n-a mai fost hîrtie, ori, la ce bun un astfel de gest…stînjenitor? Nicio problemă! Oricum,c ăldura şi bucuria exprimate de micii autori merită toată stima.Felicitări tuturor, mai ales" Mamei-Spirituale" - dirigintei lor. Şi, baftă la examene…Unii, sunt *plecaţi* deja pe drumul studenţiei.

CRONICA DE CENACLU

O nostalgie maladivă aş spune, mă bântuie de câteva zile. O nostalgie ce-mi tulbură liniştea interioară. Cu ani în urmă, în această perioadă frenetică, fierbinte şi frenetică noi, **Asociaţia Duiliu Zamfirscu,** prin devotamentul prozatorului Gheorghe Andrei Neagu**,** ne pregăteam de oaspeţi. Unde-s zilele minunatului nostru festival literar? Festival, ce se insinua strimtorat, e drept - dar se srtrecura, în săptămâna festină a oraşului?! Dar, gata cu patetismul. Greu de consolat. Se pare că, **Zilele... Duiliu Zamfirescu** n-au reuşit să convingă, să seducă, să cucerească. Să se mai strecoare printre mici şi bere şi manele şi... Cine-şi mai pierde vremea răsfoind o carte? Cine mai girează scriitorul zilelor noastre zbuciumate? Împărtăsesc, tacit, acest sentiment stânjenitor cu membrii Asociaţiei, cu iubitorii de literatură,

cu visătorii (?). Nostalgii. Să trecem la lucruri şi lucrări de grupare... Cele ale cenaclului.

Încerc să redau, schematic, din întâlnirile de cenaclu ce s-au desfăşurat tot la Sinagogă,tot prin bunăvoinţa dlui Mircea Rond. Printre ''veterani'' , din când în când Ala Murafa, Ionel Dogaru, Janina Vadislav ... Marcela Blaga, Virgil Lovin.Dintre cei tineri care s-au alăturat Andei Bejan şi Alexandrei Popa amintesc pe Teodora Goia, Diana Dediu, Beatris Puiu, Anamaria Bulea, Diana Dediu... S-a citit poezie, proză, cronică, recinzii de carte.Cele mai disputate au fost textele citite de Gheorghe Mocanu şi Raul-Dan Ionescu.Gheorghe Mocanu cochetând cu dramaturgia, a citit un fragment de teatru (absurd?) care a deslanţuit o adevărată furtună. ''Eseurile'' lui Raul Dan ionescu au fost şi mai şi. L-au determinat să renunţe... Nu, nu la scris. Şi nici la citit. La cenaclu. Alegerea lui. Stănică Budeanu ne-a uimit în cel mai plăcut mod.Păstrandu-şi maniera, a iniţiat o nouă metodă de prezentare a cărtilor citite.Cronici incitante, benefic incitante, cele câteva zeci de fraze pot fi citite şi ca proză de sine stătătoare. De notat cu o bilă albă şi proza (încercarea) **Oanei Cosma ''lubesc un copac''.** O proză a momentului a citit şi Mihai Ganea. Abordând tema zilei, criza mondială, într-un mod ironico-umoristic, Mihai Ganea reuşeste un tablou al prezentului onctuos, destul de consistent. Sugestiv intitulată ''Căţeluşa crizată'', proza trece cu brio testul... *la tocător.De mărunţit,* s-a oferit s-o facă (voluntar) Janina Vadislav. Se pare, a fost o mărunţire singulară, majoritatea recomandându-i o simplă periere. O altă micuţă, **Anamaria Bulea** (la propriu şi figurat, copila e doar în clasa a VIII-a) a citit un text bun!

‘’Greşeală fatală’’. Care, iată, pentru ea , alegerea de a-şi petrece timpul în atelierul nostru de creaţie, nu a fost deloc o greşeală. Şi-acum cele două *piese* de rezistenţă, prezentate de Lili Goia şi Ştefania Oproescu.Spun două, pentru că proza Dianei Dediu şi proza onirică (fantastică?) a lui Stănică Budeanu au fost de-a dreptu’şocante**. Lili Goia** a citit **Pasărea cu gâtul tăiat.** Dincolo de comentariile pertinente pe marginea textului, proza a fost ascultată cu multă-multă atenţie. Lili tinde spre perfecţiune, a citit un text apreciabil. Este greu să găseşti chichiţe (dacă ai un dinte împotrivă, găseşti). Dramatismul subiectului, co-planurile glisind unele în altele, portretele personajelor principale, încărcătura metaforică, plasticitatea imaginilor redate pictural sunt doar câteva xcoordonate bine trasate care dau firtă prozei. Consistentă, sensibilă, compactă, proza ete unul din textele bune

(dintre cele mai bune) citite în cenaclu. Magia cuvintelor, lirismul poetic, intensitatea acţiunii, tensiunea sunt foarte bine dozate, fără fisură.Un text asemănător a citit **Ştefania Oproescu**. Tot mai poetă în convingeri, proza Ştefaniei, deconspirând-o, o situează undeva, într-un anume loc bine-meritat.**Ultimii sfinţi** este un text de profunzime şi de meditaţie. Alcătuit într-o filosofie simplă, a ultimilor oameni ai satului descris, proza câştigă tocmai prin frumuseţea simplităţii bine redată. **Diana Dediu**, îndemnată să încerce proză, face o demonstraţie şi citeşte **Psihoza timpului,** text bine construit, bine strunit, depăşind graniţele vârstei adolescentine. Speculaţiile au fost şi pro şi contra. Dacă va mai *comite* sau nu un astfel de *păcat*, o va decide timpul. Nu psihopatul invocat de ea, ci timpul, cel care cerne şi triază pentru

noi, cu noi... În fine, textul lui **Stănică Budeanu** inspirat de o legendă africană (?) **Sasaya, stăpânul timpului**, ne-a purtat între vis şi realitate, ultima parte a textului, punând furtunul cu apă rece pe noi! Conceput enigmatic, încărcătura magicâ amintind-o pe cea a lui Mircea Eliade, acţiunea, personajele, mirajul sunt extrem de atractive. Finalul, şi alegerea lui, (despre care am spus, este duşul rece) aparţine autorului. Ar mai trebui amintit un lucru: luna iunie a fost ''forfecată'' prin absenţa moderatorului de cenaclu, Gheorghe Andrei Neagu. Ne-a lipsit în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Evenimente:

Finalul lunii mai mi-a adus o bucurie spirituală deosebită. Bucurie pe care ţin s-o-împartăşesc. În trecere prin Mangalia, am avut plăcerea, graţie inimoase recepţionere de hotel, dna Iulia Vaida, să particip la un vernisaj, unic şi inedit.Expoziţia a aparţinut pictorului sătmărean **Aurel Ţenţ**. Inspirat de excursia făcută la Balcic, la Palatul reginei Maria, pictorul a realizat câteva (eboşe) tablori în acuarelă,deosebit de expresive. Dintre ele aş aminti: ***Castelul de la Balcic, Epava unei ambarcaţiuni, Casă din Mangalia, Casă veche din Mangalia, Grădina labirint a castelului, Plajă, Casă de vânzare***, etc. Culorile în tonurile calde, blânde, liniile discrete dar ferme, au desfătat privirile trecătorilor prin acel hol de hotel, timp de mai multe ore. Am urmărit la rându-mi tablourile, însoţite de emoţia creatorului lor, am urmârit pe cei prezenţi cum se opreau în faţa cate unui tablou, ori trecând grăbiţi mai departe. M-am lasat furată de imaginaţie şi, am fost pentru o clipă musafira reginei, ori mi-am purtat paşii printre parfumul florilor de

primăvară ale grzdinii palatului. Mi-am imaginat naufragiul ambarcaţiunii, ori licitaţia pentru casa ce era de vânzare. Entuziasmată pentru trăirile stârnite , am vrut să răsplătesc gestul artistului cu un alt gest (pe măsură, am zis): am oferit cel mai recent număr al revistei Oglinda literară, împreună cu cele mai sincere gânduri. Poate nu gestul meu şi nici cel al pictorului au fost demne de reţinut. Ci, mai curând cel al dnei Iulia Vaida, a cărei sensibilitate a înfruntat , a riscat, şi-a asumat răspunderea organizării ad-hoc a unui act artistic.Mărturisesc, am trăit o după-amiază specială. (Mariana Vicky Vârtosu)

UN FEL CRACIUN IN ALB-NEGRU
Intâlnirile lunii august

Trebuie să remarc un lucru uşor de sesizat: cenuşiul e încă la el acasă. Am "recuperat-o" pe **Virginia Paraschiv** (doamna urii graţioase, cum îmi place s-o numesc), dar cu ce preţ! Pare şi vrea să fie puternică. Nimeni nu ştie cât de greu îi e! În fond, o vorbă, fie ea foarte bună, câtă căldură aduce? În fine... Virginia şi-a demonstrat" bărbăţia" , citind un prim fragment de proză, **Vis pontificat**... Un text intelectualist cu mult umor fin, cu o temă aparent banală, dar impecabil manipulată (din perspectiva ştiutorului de vise halucinogene, produse de lumina lumânării). Voi reveni la acest punct, către final, aşa cum a fost citită proza. Acum, încerc să respect, cronologic, lectorii lunii august. **Ala Murafa** atrasă, mai nou, de gustul picant al criticii, a citit o pagină intitulată **Despre corsarii minţii**, pagină dedicată cărţii lui Alex. Dobrescu. Comentariul, pertinent, a fost bine primit, dar,

cu unele amendamente. Pe care, probabil, autoarea le va avea în vedere. **Ioan Dumitru Denciu** a citit un fragment din jurnalul său neconvenţional, **Despre sine printre oameni, animale, plante. „**Cu excepţia meditaţiei neclare şi a filosofiei brutale, despici firu'n patru, textul e bine scris" – şi-a exprimat părerea, Gheorghe Andrei Neagu. Un fan al "scrierilor IDD" , Lili Goia îşi declină cu sinceritate bucuria şi plăcerea ascultării unui asemenea text. *Dezvălui copilul din starea de adult, un spirit competitiv*, declară Lili Goia. Replica Ştefaniei Oproescu e una în versuri. Ale aceluiaşi IDD, primele două strofe din poezia "Nostalgie: talent şi intelect" . Şi, **Ştefania Opreoescu** îşi demonstrează astă-seară talentul poetic, delectându-ne cu o parte din culorile **Delirului în curcubeu.** Poezia e poezie: se simte, se trăieşte. Mai puţine comentarii... **Ionel Dogaru,** cu **Povestea unui dascăl,** nu impresionează.Textul este unul mediocru. Punct. Poetul **Vincenţiu Micheci**, prin vocea lui Ion Micheci, citeşte o serie de poezii create în adolescentă. În manieră melodramatică, scriitura are imagini foarte reuşite, dar şi suficient balast. Textul lui **Stănică Budeanu** , scris în acelaşi ton băşcălios cu care ne-a obisnuit, la comentarii, atinge paroxismul. Janina Vadislav e cea mai aprigă comentatoare. Or suntem parşivi şi mimăm pudibonderia, or nu acceptăm noua orientare. Comportamentală... Hmm! Aş zice şi una şi alta. Nu că n-aş avea o părere personală! Dar, întotdeauna "mi-am apărat" intimitatea (mai cu seamă cea fizică) din considerente pur morale. De aceea sunt de acord în procent maxim cu textul colegului: „ *Tata, ote puţa*!" . Mai mult decât scandalos. Poeziile **Valentinei Bucur, "**Răsărit" , "Umbra ta" , "Crepuscul şi licurici" ,

"Simţuri sfârtecate" , primesc unanim aplauze. Pentru debut primeşte o imnesă bilă albă. Felicitări. Iar epigramele lui **Gheorghe Suchoverschi** smulg hohote de râs, aplauze din suflet. Foarte reuşite. Curajoase şi bine ticluite. **Loriean Carşochie**, poetul care nu ne-a uitat, venit în vacanţă din însorita Italie, ne-a vizitat şi, ne-a citit un fragment de roman. Fără alte comentarii,despre textul ascultat se poate spune: „după interminabilele comentarii asupra situaţiei politice din ţară, Loriean, rupe plictiseala firului narativ, intervenind cu un dialog parcimonios dar extrem de reuşit. Creează un personaj memorabil, simbolic - madam Matache. Şi, cred că sunt suficiente aceste motive, bune să demonstreze că are exerciţiul condeiului pe care-l stăpâneşte cu trăinicie" . **Vis pontificat**, textul **Virginiei Paraschiv** despre care făceam referire la începutul acestui comentariu, a fost primit cu multă bucurie, cu plăcere. Lili a remarcat inteligenţa şi superioritatea cu care a fost scris textul, umorul fin, ca produs al inteligenţei, în manieră *paraschiviană*, făcând trimitere chiar la finalul cărţii lui Florin Paraschiv, "Înalt destin oltenesc" . Un text elegant, a şoptit Stănică Budeanu, copleşit parcă de surpriza plăcută. În trei părţi. Trei părţi frumoase, dar lipsite de liant, în maniera *dolce farniente*, proza nu-şi justifică pretenţia, iar dacă autoarea se respectă, îl va rescrie, - a zis ferm, Janine Vadislav. Adrian Jugaru a citit un text fără titlu. E la modă. Tratat superficial de auditoriu, textul este făcut harcea-parcea. Virginia Paraschiv se transformă în duş rece şi semnalează părţile forte ale prozei. Descoperim esenţa. Adrian este un tânar respectabil: sentimentul are o alcătuire alchimică reversibilă prin simetria mătăsii. Fapt bine sesizat de

Virginia. Chemarea vieţii mai puternică decât jalea morţii. **Mai presus de ceilalţi** nu-i decât Desmondus, personajul lui **Cătălin Mocanu** din fragmentul de roman prezentat. Poet sau filosof, e tot una, personajul este unul bine conturat. Poate mult prea bine. Aşteptăm întregul. Fragmentul e greu de decodifcat. Încărcătura filozofică, trage. Puţină "dinamită" n-ar strica. Venit să ne salute, **Cătălin Boacnă** alias "bişniţarul de metafore" , povesteşte despre viaţa sa de jurnalist, cu o afacere pe picioare (în publicistică). Încă sub imperiul lecturii oferite de **Mihai Ganea** (ecoul se mai izbeşte de pereţii sufletului) - ascultăm povestea lui Cătălin, în *pauza de ţigară.* **Angy,** personajul feminin al lui Mihai Ganea, îşi împrăştie încă parfumul în încăpere, făcându-ne să o gândim ca pe o persoană vie. Lili Goia e primul care vorbeşte. Da, acest gen de exprimare, simplu, poetic în simplitatea sa, convinge. Cu fiecare text ascultat, Mihai Ganea este tot mai convingător. Se pare, chiar şi lui întâlnirile de cenaclu i-au fost utile. Aşa cum a zis-o şi Florin Paraschiv: "utilitate reciprocă. Chiar şi eu am avut de învăţat câte ceva de la voi, a zis cândva Florin Paraschiv" . **Constanţa Cornilă**, poeta atât de rară la vedere, a decis să ne viziteze, prezentând câteva noi poezii: **Ochiul, Jocul timpului, Ireversibil, Gramul (dramul) de noroc, Ascendenţă, Să ne clătim sufletul cu apă rece, Salvarea divină, sau...** Înnobilate prin talentul de bun recitator (interpret) al versurilor sale, poeta a fost felicitată pentru reuşită. Poetă senzitivă, Constanţa Cornilă creează nu numai imagini, ci şi stări, atmosferă" . După felul cum vorbeşte s-ar crede că din greşeală, Constanţa Cornilă poartă trup" , - concluzionează Lili Goia. Cam acesta a fost august. Cu

bunele şi mai ales, cu relele... O recuperare, Virginia, plătită scump...

O CASĂ, O STRADĂ, O STATUIE

…un nume, Constantin Ghiniţă! Aşa se propunea acum un an.

Iată-ne, anul acesta, în 2010, la o nouă aniversare a oraşului Mărăşeşti. În Casa cu acelaşi nume, pe aceleaşi străzi, şi fără nicio statuie. Dar, oameni suntem! Promisiunile şi propunerile se fac uşor, mai greu de înfăptuit, cînd suntem la cheremul altor oameni, mai puternici financiar şi politic. O soluţie, zic, poate salvatoare, s-ar fi găsit: un parc, ar fi putut purta numele poetului CONSTANTIN GHINIŢĂ. Aici, s-ar fi putut planta arbuşti, s-ar fi putut răsădi flori, iar tinerii oraşului i-ar fi putut recita versurile, zbenguindu-se în serile şi nopţile scurte şi fierbinţi de vară. Dar, nu despre aceste lucruri, mi-am propus să vorbesc.

Am răspuns invitaţiei dlui Virgil Răileanu, pentru care-i mulţumesc încă o dată, şi, vreau să trag un semnal de alarmă: ne mor poeţii! Azi, unul din marii noştri poeţi, Adrian Păunescu, plăteşte îngerii, spre a trece vămile, una cîte una. Azi coincid şi nu întîmplător, aceste două triste evenimente, cel al comemorării poetului Constantin Ghiniţă cu cel al îngropării lui Adrian Păunescu. Ne mor poeţii, fraţilor, ce ne facem?…Nu e semn bun. Despre **Constantin Ghiniţă**, poetul, propun să vorbească poeţii. Eu voi aminti despre LECŢIA IUBIRII ŞI LECŢIA IERTĂRII. Lecţii, pe care prietenul nostru, Constantin Ghiniţă s-a străduit să ni le imprime prin creaţia sa. Unii dintre noi le-au învăţat temeinic, pînă la

desăvîrşire. Altora, nu le-a fost deloc uşor! Prin versul său, poetul ne-a transmis că, se pot ierta răutăţi gratuite. Se pot elimina ura, invidia, duşmănia. Pot năpîrli orgolii, adesea nemotivate, făcînd loc generozităţii. Niciun gînd, nicio vorbă, nicio faptă încărcate cu ură, nu-şi fac loc în casa sufletului, citind poeziile lui. Furia, mînia, agresivitatea se vor dizolva sub patima cuvîntului scris. Ce a fost Constantin Ghiniţă, dacă nu „o rană veşnic deschisă" - aşa cum denumea el poezia, rană deschisă? Onest şi generos, pacifist, a avut mulţi prieteni. De aceea, vin şi mulţumesc în numele prieteniei, iubirii şi iertării. Mulţumesc profesorului meu de spiritualitate, Constantin Ghiniţă, pentru lecţia de viaţă, transmisă prin poezia sa.

În timp ce mă străduiu să aştern aceste gînduri pe hîrtie, pe lîngă mine a trecut o umbră…da, a fost el, Constantin Ghiniţă. Hei, prietene, stai!- îi strig. Am nevoie de vorbele tale înţelepte, am nevoie de cel de-al şaselea anotimp! Aştept…Răspunde, nu răspunde…Îi înţeleg şoapta?: ***„exist-un risc enorm al amînării/- îmi răspunde poetul - dincolo de ce-i dulce şi fragil* să uiţi ce-a fost* să pierzi clipa Plecării*să te strecori dator în ce-i umil*mi-e rău de Dor*de înălţimea Mării*de-adîncul Muntelui mi-e dor - Ecou*vreau să mă-ntorc şi să mă nasc din nou*chiar dacă-am plătit atîta vamă*Vămii*.*** Mda…îi spun- aşa o fi, poete. Sunt mulţi, prea mulţi care au lipsit de la această lecţie de viaţă…Sau, frigul o fi de vină?

Ei, dar să lăsăm asta! Ce vrei să ne mai spui? Cu siguranţă voi găsi în calculator, un mail cu explacaţii. Or, poate cine ştie, unul cu urări de Crăciun! Niciodată n-ai

uitat să-ţi feliciţi prietenii. Aşa cum nici noi, azi…aşa cum nici…noi?

**Parafrazîndu-l pe Adrian Păunescu, spun:

Aş vrea pentru poeţi, un neprogram, * o veşnicie-neîntîmplătoare*o zi în care nici măcar un dram* din carnea lor să nu mai doară*sau poate, doar o zi în care ei… să nu mai moară*

EVENIMENTE

VITRALII P (L) –ATINATE

Sfîrşitul lui aprilie aduce, în incinta Bibliotecii „Duiliu Zamfirescu" lume multă, lume curioasă, lume deosebită. Într-un spaţiu neîncăpător, mic şi mare, admiratorii autoarei (Theodora Fîntînaru – la prima „abatere" de acest fel!) am dorit să-i fim alături la" cea mai frumoasă zi „din existenţă – cum a numit-o domnia sa. Graţie Teodorei Fîntînaru, directorul instituţiei, lansarea de carte, la cel mai înalt nivel de prezentare, desfăşurată în această dimineaţă de mijloc de primăvară, la maxim şi la superlativ, într-o regie inedită, autentică, evenimentul se datorează. „**VITRALII-lor PATINATE"** o sinteză a fondului vechi de carte. Prin strădania neobosită (ei) a autoarei ei, Teodora Fîntînaru, lansarea a fost un adevărat spectacol. Gabriel Funică, vorbitor şi prezentator deopotrivă, a creat atmosferă, a ţinut trează atenţia, pe tot parcursul prezentării (prin glumiţe pertinente, cum le-ar fi numit Florin Paraschiv, unul dintre îndrumătorii spirituali ai Teodorei). Printre cei ce au vorbit despre autoare şi carte, s-au numărat scriitorul şi cercetătărul zamfirescolog, Ioan Adam, prefaţatorul

volumului. Preocupat de conţinutul volumului prefaţat, renumitul zamfirescolog „a uitat” să amintească, în discursul său, despre cel ce i-a fost obiect de studiu o viaţă întreagă. Au mai vorbit despre autoare şi cartea sa (succint şi la subiect) scriitorii Gheorghe Andrei Neagu, Culiţă Ioan Uşurelu, Mircea Dinutz, dna Georgeta Adam. Fiind în săptămîna aniversară a bibliotecii şi bibliotecarilor, Teodora Fîntînaru i-a avut alături (o parte) pe acei focşăneni care au practicat această nobilă profesie, de bibliotecar. Un alt moment emoţionant, portretul autoarei, creionat şi desăvîrşit prin cuvintele celor care i-au îndrumat paşii în alegerea carierei; profesori, dintre care citez pe dna Maria Nica de la Colegiul Gheoerghe Asachi, prof. Şaigău de la şcoala din Faraoanele (un moment emoţional deosebit), prof.Costică Neagu, fostul director al bibliotecii, dl. Renea, prof.de istorie Nazîru. Nu pot să nu-i amintesc pe dnii directori ai Direcţiei pentru Cultură („cartea este un dar, o floare, un semn” - a spus domnia sa); dl.Sorin Francu, directorul Teatrului Municipal, care a felicitat-o cu toată sinceritatea pe autoare, pentru esenţa de spiritualitate adunată între coperţile cărţii sale. Veleităţile şi valenţele Teodorei în arta prieteniei, în schimbul energetic oferit de acest nobil sentiment, au fost punctate de Janina Vadislav, realizatoare de emisiuni culturale, una dintre numitele la acest titlu. Despre mulţumiri şi recunoştinţă a vorbit autoarea în cuvîntul său de încheiere. Ca la orice lansare, Teodora Fîntînaru a oferit cartea însoţită de un preţios autograf. Cît priveşte conţinutul cărţii, el va fi analizat, aşa cum se cuvine unei cărţi de asemenea factură. Timpul a zburat fără să-l simţim. La final, ne cuprinde regretul încheierii

evenimentului. Felicitări Teodora, dar al lui Dumnezeu, mulţumim pentru darul oferit focşănenilor prin VITRALII PATINATE. Aş face o paranteză: după cele auzite, îndreptăţit pot fi numite…**vitralii platinate.**

VARĂ CU AROMĂ DE ARŞIŢĂ-CIREŞAR

Pentru unii sună bizar, dar vară înseamnă arşiţă. Aer irespirabil, vegetaţie alertată, stare vegetativă, la propriu şi figurat. Minunată nostalgie! Praful… pe care, odinioară, îl ridicam, tîrşîindu-ne picioarele, răscolindu-l, în căutarea stratului răcoros, fără să ne pese cît de murdari eram! O imagine a copilăriei, în care arşiţa nu era *stinsă* decît cu ritualul nostru străvechi pentru chemarea ploii. Acest iunie al anului de graţie 2011 a fost atît de generos în apă, încît a „dăruit" ceva-ceva şi luinii iulie. Dar, după atîta apă „recolta" literară a cenaclului nostru se datorează tot (v)-lăstarelor tinere. **Raluca Baciu** exersează. Cele cîteva poezii citite, într-o altă metrică, tonalitate, vorbesc despre exerciţiu poetic, despre perseverenţă, voinţă. De altfel, părerile Constanţei Cornilă, la subiect, ale Ştefaniei Oproescu şi ale Elenei Stroe-Otavă, în calitate de îndrumător al tehnicilor literare, exprimă …unanim?- cam acelaşi lucru. Cadenţa horaţiană, stilul homeric, sesizate de Lili Goia, vorbesc despre această noua formă a literaturii întîlnită la generaţia internauţilor, aceea a copiilor de cristal. Ionel Mony Constantin ne-a citit un text care nu-i aparţine (*Monica)*, dar pe care l-a considerat demn de atenţie. Aşa să fie? Următoarea întîlnire a aparţinut tot ***generaţiei de cristal*:** Raluca Dumitrache, Adelina Bălan, Alexandra Herghelegiu. Sigur, balada lui **Gheorghe**

Suchoverschi, **Balada unui bulevard**, a fost comentată fară milă. I s-au recunoscut şi părţile bune. N-aş prea spune că reluarea unor elemente stilistice din vechile şi propriile creaţii nu duc spre pastişă. Un pic prea dur, Mony Constantin…nu-l iartă pentru nicio fisură, fie ea cît de mică, deşi îi recunoaşte şi realizarile. Elena Stroe-Otavă a fost de acord că „ elementele de recurenţă dau nota specifică baladei. Tema este vizibilă şi nu mi se pare lipsită de valoare artistică. Dă glas contemporanului care priveşte nostalgic trecutul oraş „- a precizat Elena. În acord cu Elena Otavă a fost şi Petre Abeaboeru, considerînd balada drept o realizare literară. Alexandra Herghelegiu, generoasă, trece această baladă direct în categoria „ opere” . Alexandra îşi argumentează zicerea prin propria imaginaţie, văzînd bulevardul însufleţit, în suferinţă, iar această imagine a şocat-o. Pentru Raluca Baciu a fost o poezie de atmosferă care a impresionat-o plăcut. Pe Lili Goia nu l-a mişcat deloc. Ultima strofă e notabilă…Balada trebuie refăcută! Gheorghe Andrei Neagu crede că „acest versat poet ne-a dat prilejul să evocăm bulevardul din prisma noastră. Are două strofe cu stare poetică de excepţie” . Trebuie, totuşi, revăzut textul! „**Zborul uitării**” - textul **Ralucăi Dumitrache-** nu a fost comentat. Aşa cum spune regula, la prima lectură, fără comentarii. Textul **Adelinei Balan**, înnecat în cuvinte, fără subiect, cum l-a definit Alexandra Herghelegiu (bună observaţie!). **Asmatic de puncte,** este o proză de introspecţie. Dar, minunat ar fi fost să-i accentueze dialogul, să-i creeze un subiect forte! Are toate calităţile unui bun mînuitor de condei, are forţă şi dorinţă. Ochii ei vorbesc dincolo de cuvinte. Aşa cum spunea şi Elena Otavă, generaţia copiilor de cristal! Să fi

avut noi norocul să ne numim *adulţii indigo?* În esenţă, dragă Adelina fă o poveste din imensul flux verbal care izvorăşte dinlăuntrul tău! Creează personaje, creează subiect…În rest, numai de bine! Poeţii Ionuţ Ţandără şi Diana Sava, simpli ascultători. **Ştefania Oproescu** exersează un nou gen: jurnalistica, exerciţiu pentru…*pian şi orchestră*: editorial. Ca prim exerciţiu, merge! În fond, textul editorialistului deschide revista. E loc şi de mai bine…Cum am zis, fiind la prima …comitere de acest gen, textul este destul de bine conceput. Despre Gheorghe Andrei Neagu…. ne-a lipsit! Aşa cum ne-au lipsit şi Ioan Dumitru Denciu, or Gabriel Funică.

DUREREA A INTRAT ÎN POST

Evenimentul a început cu un moment de reculegere. „Salonul scriitorilor vrînceni de pretutindenim” or Şezătoarea literară de la Mărăşeşti m-a îndreptăţit să folosesc acest titlu, fără să fiu obligată să-l explic. Pentru că, dacă zici Mărăşeşti, zici Constantin Ghiniţă. Şi dacă zici Constantin Ghiniţă, înnobilezi! Iar el, POETUL a făcut acest lucru, nu numai pentru membrii familiei sale, ci şi pentru noi, toţi prietenii lui. Anul acesta, graţie dlui Virgil Răileanu, ***Salonul scriitorilor vrînceni*** a fost o reuşită. Dens, cu un program complex, extrem de bine organizat. O reuşită, dar nu una deplină. Familia poetului comemorat a lipsit de la eveniment. Motive? Destule, sau…nu demne de a fi întors spatele prieteniei, iubirii şi iertării. Reprezentanţi de la Bucureşti, Iaşi, Buzău, Tecuci, Galaţi şi, Asociaţia Culturală Duiliu Zamfirescu de la Focşani, cu toţi membrii ei, au venit să-l comemoreze

pe poetul CONSTANTIN GHINIŢĂ. Cel mai „norocos” dintre cei dispăruţi. Deschiderea a revenit Marianei Vicky Vârtosu cu un eseu despre „Iubire şi iertare” - stări transmise de poezia lui Constantin Ghiniţă. Eseul poetului Adrian Botez, despre viaţa şi opera lui Constantin Ghiniţă, a fost ascultat cu mare atenţie, a emoţionat. Niciunul dintre cei care nu mai sunt în viaţă n-au avut parte de o asemenea manifestare: discursuri, muzică, recitări…Şi toate acestea şi după doi ani. A urmat alt moment de reculegere, deja ora 13 fix, moment cînd poetul Adrian Păunescu trecea *dincolo*. Liviu Ioan Stoiciu ! Unul dintre cei mai vechi prieteni ai poetului… Dezamăgit, după ce a aflat că Salonul Scriitorilor de la Mărăşeşti îl va prelua Adjudul, Liviu Ioan Stoiciu a sugerat înfiinţarea unui festival care să-i poarte numele; pe un ton trist, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu a punctat unele dintre nemulţumirile generale, dar şi pe cea mai mare cu care se confruntă scriitorul de azi, nepăsarea şi indiferenţa oficialităţilor! (*indiferenţa,* cea mai aprigă durere, e în post!). Nostalgic, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu a relatat amintiri despre omul şi poetul Constantin Ghiniţă. Nici tirul epigramiştilor, Adrian Grăjdeanu, Georgică Pătrăşcanu (şi muzica lui) Virgil Lovin, Gheorghe Suchoverschi n-au fost de neglijat. Şi cele cîteva întîmplări hazlii relatate de regizorul Aurel Dumitraşcu au captat atenţia. Lansările de carte, din partea a doua a colocviului au fost binevenite. Deosebite mi s-au părut toate cărţile prezentate, speciale „Copiii în istorie” - semnată Aurel Neculai şi, poate, aceea prezentată de medicul Alexandru Paul - „Cunoaşterea şi natura umană” . Mulţumim lui Virgil Panait pentru poezia inedită; lui Gheorghe Suchoverschi pentru dedicaţia

specială; elevilor recitatori, care, iată îl clasează pe Constantin Ghiniţă printre „norocoşi „- cum a zis LIS, prin recitarea lor asigurîndu-i-se poetului posteritatea de după doi ani de la moarte; şi, mai ales, mulţumim organizatorilor. Nu-i vom uita pe cei doi prieteni de suflet, Virgil Răileanu şi Otilia Gogu, cărora le mulţumim special. Mulţumim vremii că a fost de partea noastră. Şi dlui director Florin Iliescu îi mulţumim, pentru discurs şi mai ales, pentru că este cu noi! Cît priveşte curiozitatea Ştefaniei Oproescu, aceea referitoare la absenţa familiei, cine poate să-i răspundă? Propuneri, promisiuni…Poate, propunerea anului trecut, transformată-n promisiunea anului ce va să vie! - va evapora supărări şi, poate, la anul, o stradă, or o şcoală vor purta numele poetului ce a înnobilat oraşul prin generoasa lui jertfire pe altarul ARTEI! Mărăşeşti, deschizătorul săptămînii culturale vrîncene, şi-a făcut pe deplin datoria. Şi-a împlinit menirea. Despre ctitorirea „Muzeului veteranului român” - ce să zic? Istoria a fost prezentată de dl.general Nichita. Cele două reviste de cultură şi atitudine, **Oglinda literară** şi **Salonul literar,** prin directorii lor, Gheorghe Andrei Neagu şi Ioan Culiţă Uşurelu au fost prezentate, oferite, celor prezenţi. Iar Istoria Culturii vrîncene, prin această zi, îşi mai scrie o pagină.

ELECŢIUNEA LECTURII DEFINEŞTE SPIRITUL VRÎNCEAN

Nimic mai adevărat. Filosoful şi criticul tecucean, **Ionel Necula** a avut pe noptieră (şi probabil mai are) cărţi primite de la diverşi autori, printre care şi de la cei

vrînceni. Sigur, nu toate cărţile primite s-au bucurat de atenţia domniei sale. Din nou, no comment! Din teancul adunat de la vecinii şi amicii vrînceni, domnia sa a ales, fără preferinţe, cîţiva autori, în care, *nu dă cu barda*, cum a mărturisit, ci recurge la un alt gen de critică, una constructivă. S-a aplecat asupra cărţilor citite, pe care le-a înveşnicit în volumul **SPIRITUL VRÎNCEAN ÎN LECTURI ELECTIVE** – Ed.Rafet / 2010; S-a aplecat asupra lecturii cu dăruire, aşa cum a procedat şi cu alţi autori, recunoscuţi, de notorietate (mă refer la Cioran, pasiunea filosofului, pe care, în momentele de *respiro*, l-a aşezat deoparte spre a se „odihni" citind autori de genul celor vrînceni). Sub pretextul decodificării mesajului pentru cititorul obişnuit, motivînd apariţia volumului, necesitatea lui în de-a-vălmăşia apariţiilor actuale, criticul tecucean, în prefaţa semnată, avertizează asupra unui lucru (deloc onorant pentru unii *autori* vrînceni), faptul că: „ *sunt în Vrancea autori cu mari deficite de cultură şi nu mă refer neapărat la precarităţile cărăuşite din anii de formare intelectuală, ci la felul cum se implică în actul lecturii şi cum încearcă să-şi construiască propriul lor teritoriu şi propriul lor univers de expresie. Poet adevărat nu este acela care a publicat, în regim de urgenţă, trei volume de poezie, ci acela care şi-a format o conştiinţă poetică…Actul de creaţie reclamă un pat germinativ…"* Dincolo de acest avertisment, criticul consemnează şi defineşte cîteva nume de autori, demni de atenţia domniei sale (nimeni nu-şi iroseşte preţiosul timp cu lucruri inutile). Astfel, pot fi identificaţi prin definire, scriitori precum: Constantin Amăriuţei, Ion Croitoru, Ion Frunză, Marin Moscu, Ion Micheci, Gheorghe Mocanu; Liviu Ioan Stoiciu, sau creaţia ca zădărnicie; Ionel

Bandrabur, sau, obsesia nemuririi în desfăşurare narativă; Adrian Botez, un cărturar cu pupila deschisă spre izbăvire; Camelia Ciobotaru şi copilăria cu fistic; Ionică Sava sau, viaţa bate filmul; Constanţa Cornilă quijotizînd epistolar pe-o alee singuratică; Mircea Dinutz, cap limpede în devălmăşiile vremii; Constantin Ghiniţă, sau poezia ca adaos la natură; Gheorghe Andrei Neagu, un scriitor care-şi poartă crucea cu demnitate; Ştefania Oproescu sau exerciţii pentru un zbor lung, etc. Lucrarea conţine onorific şi benefic şi numele scriitorilor lor care, prea de timpuriu, au părăsit această lume: Dumitru Pricop, Ion Panait, Florin Paraschiv, Puiu Siru, Florin Muscalu, Traian Olteanu. Pagini închinate acestor nume, cuvinte aşezate cu îndreptăţire despre opera lor, amintiri despre trecerea lor peste plaiuri mioritice. Despre ce au însemnat ei şi scrierile lor pentru Vrancea, vrînceni, dar mai ales pentru cei ce s-au considerat şi le-au fost discipoli. Cine nu-şi aminteşte adevăratele spectacole ale lui Dumitru Pricop oferite prin recitalurile sale, ori de cîte ori avea prilejul? Cîte colocvii, festivaluri s-au întîlniri literare n-au fost „tulburate” de intervenţiile lui, mai mult sau mai puţin pertinente? Cîţi dintre noi nu şi-ar dori să mai fie măcar o dată „ deranjat” de *cîmpiile cu graţii* ale mucalitului Florin Paraschiv? Nu sunt în măsură să judec modalitatea, tehnica, parţialitatea sau imparţialitatea cu care Criticul Ionel Necula şi-a gratulat „personajele” analizate în această carte. Din respect pemntru sine, criticul păstrează o anume măsură, echidistantă, între autori,între domnia sa şi autori. Respectabil procedeu. Să-i fim recunoscător pentru ***acest ghid de călătorie în lumea spiritualităţii vrîncene*** care, alături de alte volume (antologii şi dicţionare semnate de alte nume din

lumea criticii sau nu) definesc pe acei dintre vrînceni care şi-au dăruit semenilor, fărîma de suflet prin creaţiile lor. Cît de importante, cît de eficiente, aceste lucruri cîntărite de dl.Ionel Necula prin devotamentul şi trudnicia evocării lor, vor re-cunoaşte cititorii acestor lucrări. Aşa cum s-a precizat, critica nu poate fi doar nimicitoare, ci, poate fi şi constructivă. Lăsat intenţionat în afara acestui proiect, scriitorul vrîncean (prin adopţie,) Luca Piţu, merită un volum singular, spune criticul, pentru că „a cumulat atîtea poziţionări" -meritorii unui volum (vezi postfaţă). Lucrarea vine în sprijinul acelora care doresc să ştie cum se poziţionează scriitorimea vrînceană în prezent şi, cine ştie, în viitor. Încă o dată mulţumiri criticului Ionel Necula pentru efortul trudniciei sale în alcătuirea acestei lucrări.

Delir de dicţionar şi cinema 7D

Cum spuneam cîndva, canicula dilată pînă şi pietrele. Atinse în orgoliu…ele, pietrele se lăţesc la Soare, ironizîndu-ne. Iulie, nu se dezminte, iar canicula devine cu fiecare zi tot mai greu de suportat. Ne întîlnim, citim, ascultăm. Productivă, mai mult aripa tînără. Pe Adelina Bălan, Raluca Baciu, Alexandra Herghelegiu şi Raluca Dumitrache nu le sperie vremea. Nici măcar ameniţarea vijeliilor, torentelor, ploilor dezlanţuite. **Raluca Baciu** a citit un ciclu de poezii care au fost apreciate ca fiind demne de vîrsta ei biologică (Elena Stroe-Otavă). Nu că ar fi fost mai puţin poetice decît celelalte. Pasionată în crearea unor cuvinte, Raluca îşi permite uneori licenţe poetice inadecvate vîrstei. În fine, Elena Otavă o atenţionează asupra redundanţei

lingvistice, surplus care scade valoric poezia. Cea mai bine primită a fost „ Geamgiul” . Alcătuită metaforic, din imagini simbolice, poezia este demnă de un poet adevărat. Ritmul, scandarea latinică, imaginile onirice sînt tehnici specifice Ralucăi şi tocmai prin această manieră identificăîndu-se- constată poeta Constanţa Cornilă. Eliberate de *balast*, poeziile Ralucăi sună bine (Ionel Mony Constantin). Lili Goia consideră poeziile Ralucăi Baciu ilogice, aşa cum i s-a părut şi proza. Un *delir de dicţionar* care nu-i va aduce decît ratarea (sau afirmarea?). Valabil şi pentru altfel de delir…O singură expresie este clară: „ floarea de cactus ce se născuse cu pacea că va muri” . Alexandra, în acord cu Lili Goia, dar nu sută la sută, notează maxim poezia „Constelaţii, care nu par a fi *produsul* unui copil. **Adelina Balan** şi frag. de roman „Renaşterea demonică” a şocat prin mitralierea textului (cum îi e în obicei), făcîndu-l greu de urmărit. Mai mult de cincisprezece minute, ca şi un film 7D, nu poate fi ascultată - a subliniat **Alexandra Herghelegiu**, prima dintre opinanţi. Ce se poate spune cu certitudine despre Adelina este faptul că adoră cuvîntul (citit-scris) şi, probabil, este motivaţia devenirii ca scriitor al viitorului. Are toate datele problemei să-i reuşească această dorinţă. Adelina *suferă* de **bulimie metaforică,** a zis Gheorghe Andrei Neagu. **Raluca Dumitrache** a citit o proză „Ultimul drum” , pe care nu l-am comentat. Tot ce se poate spune este că are forţă, voinţă şi dorinţă. E de bine!Textele grele, citite de **Ioan Dumitru Denciu, Hatica şi Dahica**, fragmente dintr-o mai amplă lucrare, au fost de fapt, traseul descifrat al originii geto-tracilor. No comment, sunt texte de pasionat al istoriei, care trebuie citite. Mulţumim lordului Denciu pentru lecţia de

informare. Privesc admirativ cele patru nimfe (în sensul grecesc al cuvîntului) şi-mi vin în minte fragmente muzicale. Memoria afectivă scanează gînduri numai pentru ele:

Caprice 24 în A minor

Uneori nici nu-i sesizezăm venirea. Uşa se deschide pe jumătate, iar pala de aer nu ajunge de la un capat la altul. De-o şchioapă, firavă, aproape transparentă, de sub breton, îi lucesc doar ochii de pătrunzimi infinite. Nasul, gura, bărbia sînt estompate de lumina chipului ei.S e aşează cuminte „de-a dreapta tatălui" şi ascultă. Şi, i se dă cuvintul. Doar vocea gravă, de o sonoritate aparte, cu inflexiuni aproape mature, o deconspiră, punîndu-o în valoarea textului citit. *Sare* pe text deodată, convinsă că singura ei menire este să-l devoreze. Să aspire fiecare cuvînt expulzat, să-l mestece, sau mai bine să-l înghită nemestecat. Cuvintele o ascultă, năvălesc în ritmul impus de ea." Ce-mi pasă – pare să spună, ce-mi pasă dacă nu auziţi tot, e vina voastră, lărgiţi-vă aria atenţiei, destupaţi-vă urechile…" - ecoul gîndului, după fiecare nouă serie a *mitralierei* ei verbale, mă agasează, distrugîndu-mi iremediabil fărîma de atenţie. Simbol după simbol, alcătuirea imaginilor în cascadă, cinematografic, par sufocante, iar ea, Adelina, pare un izvor inepuizabil. Ca în faţa unui ghid, nerăbdător să-şi prezinte opera pentru ultima oară în programul zilei, vorbeşte grăbit, trece mult prea repede de la un tablou la altul, de la un curent la altul, de la un autor la altul. Aceasta este senzaţia. Mi-aş dori să ştiu să cînt. Vioara? Pianul! Poate, cîntecul meu i-ar transmite mai uşor, părerea. S-a încurcat Richard Clayderman compunînd o baladă pentru Adelina. N-a bănuit nicio

clipă că, unei *Adeline de cristal* îi poţi cînta altceva decît o baladă romantică, pe note grave. Există *Adeline* construite din parfumuri şi consistenţe spirituale dincolo de graniţa imaginaţiei? *Adelina care*, să ştie baletul cuvintelor, baletul culorilor alcătuite de cuvinte…baletul emoţiilor infinite, acela al fluturilor din stomac?

Paganini…Caprice nr.24 în A Minor! Compar cele două stiluri muzicale şi, mă învinuiesc. *Adelinele noastre de cristal, Raluca, Alexandra, Raluca…* sunt dincolo de sunete, dincolo de culori, dincolo de curcubeu. Sînt reverberaţia îngerilor spre noi, sunt păzitorii noştri, călăuzitorii. Trebuie să găsesc vorbe, silabe, sunete care să le compună. Sunete care să creeze muzica. Aşa cum fac ele cu propriile cuvinte…Binecuvîntate fiţi toate, dragele noastre talentate. Pentru voi, Paganini!

SUB ZODIA PROZEI FĂRĂ ZÎMBET
Sau aşteaptă-ţi sufletul/…în august

Scriu această cronică aflîndu-mă încă sub imperiul unei mari tristeţi: luna august, luna pierderilor afective a marcat şi în acest an, încă o bilă neagră. Despre această profundă trăire, - ochi în ochi cu moartea, *în direct,* cu altă ocazie, poate. Marea şi-a luat tributul, din plin, iar scena la care am asistat va rămîne multă vreme vie, în memoria mea afectivă. Cam lungă introducerea pentru a-mi însuşi tristeţea prozelor Adelinei Bălan. Cum toată substanţa acestor creaţii ale ei este viscerală, nu pot decît s-o felicit pentru forţa redării, pentru intuiţia şi precizia trăirilor de această factură. Luna august, prolifică prin prestaţia tinerelor noastre colege. În contrabalans, proza lui **Stănica Budeanu**, **Gherghina şi punctul opt**,

(frag.din romanul în lucru - *Mârlanii*); nedezminţindu-se, Stănică a citit la prima întîlnire a lunii acestă proză, ca o nouă demonstraţie de talent. Mustind de ironie, umor, sarcasm, cinism, redarea lumii mîrlanilor de tot felul nu e deloc uşoară. Nu o poate descrie oricine. Modalitatea aleasă de Stănică Budeanu este captivantă, solicitarea şi implicarea cititorului ar putea fi considerată manipulativă, anticipînd replicile. Cît priveşte tehnica dialogului folosită de dl.Budeanu mă face să afirm încă o dată, cu admiraţie, că prin talent, întrece de departe mulţi alţi autori (locali şi nationali) declaraţi scriitori, sau confirmaţi. O proză inteligentă, cum nu s-a sfiit să afirme, Lili Goia. Savuroasă şi inconfundabilă, a declarat lord Denciu, iar poeta Ştefania Oproescu, în acord cu Ioan Dumitru Denciu, a întrebat, pe cînd capitolul doi? Editorialul **Ştefaniei Oproescu** – **Pe aici nu se mai trece –** a primit sufragiul ne-unanim, cum era şi firesc. Punctul meu de vedere este că poeta a reuşit un itinerariu turistic al zonei, *atacînd* literar persoane or oficialităţi care nu s-au implicat în actul de *vandalizare (uitare) declarată* monumentelor istorice, la ciopîrţirea unor spaţii cu valoare istorică, în favoarea înălţării altor *edificii,* moderne. **Raluca Dumitrache** a citit o proză scurtă intitulată **Pe cărarea colbuită.** A primit notă maximă, inclusiv, cîteva sfaturi. De care va ţine sau nu cont. Inspirat de moment, **Lili Goia** ne îndeamnă metaforic, **Să nu întorci capul**! Poem inspirat de atmosferă, trebuie citit şi nu explicat. Sufletul, cum zice Lili, trebuie aşteptat, oricît de mult ai fugi; din cînd în cînd, te opreşti, să-ţi tragi sufletul. Poeziile Ralucăi Marina Baciu , ca de obicei, şochează! Şi, ca s-o citez pe Natalia Cebanu, *poezia modernă trebuie să şocheze*,

iată, cele ale **Ralucăi Baciu** chiar asta fac: „Phoenixul bate la uşă” , „Moarte astrală” , „Ştiu” , „Curcubeu paginat” , „Filmul poliţist” , sînt cîteva dintre poeziile citite. Contradicţii acceptate, zice ID Denciu- (incizînd şi analizînd pe text, cum e în obiceiul scriitorlui ID Denciu). Sugestii poetice, exprimări îndrăzneţe. Proza **Adelinei Cristiana Bălan** - **Timpul din muzeu** – text viu şi plin de violenţe, stridenţe, cu unele inabilităţi, dar care trimite spre literatura marilor autori, obţine aprobarea cenaclului; primeşte felicitări pentru tema aleasă, destul de grea pentru vîrsta ei (lupta cu timpul, în incinta muzeului). Simetria şi rotunjimea textului, legarea luptei cu timpul de actul scrisului (sesizare- ID Denciu) şi modul în care Adelina rezolvă această problemă, sunt lăudabile. Stănică Budeanu a citit **Philadelphia / 43.** Cu cele mai simple resurse, dar prin mînuirea excelentă a dialogului, **Stănica Budeanu** a realizat o bijuterie literară**.** Stilistica, tonul, exprimarea şi simbolistica au stîrnit un rîs-amar adulţilor, un rîs adevărat, junimii, mai puţin cunoscătoarea a *experimentului Philadelphia*. Poetul **Ion Micheci,** musafir între noi, a citit un fascicul de poezii; aplaudat de conservatori, „respins” de modernişti. Poezia lui Ion Micheci sub lupa timpului? Probabil, dar memoria afectivă este impresionată de ritm, muzicalitate, simplitate, armonie. Calităţi întrunite în discursul poetului Ion Micheci. Raluca Dumitrache, Alexandra Herghelegiu, citesc poezie. Adelina Bălan, ca de obicei, proză. Raluca Baciu, da, proza Adelinei este captivantă, dar îi lipseşte zîmbetul! O proză tristă, *fără zîmbet!- cum o defineşte Raluca Marina Baciu.* Elena Otavă şi Ioan Dumitru Denciu fac analiza pe text, dau îndrumări. Scriitorul **Gheorghe Andrei Neagu** acordă credite junimii şi,

textele citite se vor regăsi într-un volum colectiv. Avertismentul lui Lili Goia pentru Adelina, riscul ca stilul ei de literatură va putea trece drept *literară moartă*, este la polul opus felicitărilor lui Gheorghe Sucoverschi. Plăcut impresionat de şuvoiul metaforic folosit de aceste patru vestitoare ale noului val în literatură, rondelistul Suchoverschi le felicită din toată inima şi, nu vă opriţi din citit, nici din scris! Acesta a fost august! Ar mai fi ceva: „La mulţi ani" ! dorim, noi, cenacliştii, scriitorului Gheorghe Andrei Neagu, care în primele zile ale toamnei va mai adăuga una, la celelalte…primăveri.

ZILELE RÎMNICULUI / 2011
FESTIVAL DE LITERATURA

Sîmbătă 13 august anul de graţie 2011. Zi autentică de vară. Invitaţie, ca de obicei, la Zilele Râmnicului. Primele ore ale dimineţii. Emoţii, flori, aşteptări. Suntem aproape toţi: scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, Ştefania Oproescu, Ioan Dumitru Denciu, Stănică Budeanu, Gheorghe Suchoverschi, Raluca Baciu - micuţa noastră poetesă – şi Mariana Vârtosu, cronicarul de serviciu. În numele revistei **Oglinda Literară,** graţie poetului Laurenţiu Măgureanu şi maşinii sale vom porni spre Rm.Sărat. După sfertul academic, cu regrete, plecăm, neînsoţiţi de Adelina Bălan şi Raluca Dumitrache, aşa cum ne plănuiserăm. Cald, soare, drum liniştit. Însoţind drumul cu glume, vremea s-a scurs ca şi vîntul.

Dna Valeria Manta Tăicuţu, gazdă inegalabilă, ne-a întîmpinat în faţa porţilor larg deschise.

Cu fiecare an, organizatorii – **Valeria Manta Tăicuţu, Valeriu Sofronie şi Petrache Plopeanu**, cu sprijinul autorităţilor locale, săvîrşesc şlefuirea acestui eveniment cu intenţia clară de a-l desăvîrşi. O importantă cărămidă edificiului **Republicii Culturale** a fost adăugată prin implicarea Primăriei Rm.Sărat, ca partener co-organizator, acordînd şi în acest an sprijin financiar. Mai mult, prezenţa dl.viceprimar Sorin Cârjan conferă prestanţă manifestaţiei, marcînd o bila albă în tezaurul respectului pentru „*aceşti frumoşi nebuni de pretutindeni*, *scriitorii,* pe care dna Valeria Manta-Tăicuţu i-a invitat. După salutul dlui viceprimar, scriitoarea Valeria Manta Tăicuţu nominalizează oaspeţii veniţi de pretutindeni, din ţară: Bucureşti, Galaţi, Brăila, Cluj, Câmpina, Ploieşti, Iaşi, Tecuci, Focşani, Buzău, etc. Voi risca, încercînd să redau numele celor prezenţi, (cu scuzele aferente, dacă voi omite vreun nume şi voi comite o ingratitudine ne-voită): Virgil Diaconu, Marian Ruscu, Constantin Trandafir, Iulian Florin Dochia, Gherasim Rusu Togan, Emilian Marcu, Valentin Talpalaru, Daniel Drăgan, Adrian Munteanu, Laurenţiu Ciprian Tudor, Victoria Milescu, Ion Murgeanu, Ion Lazu, Monica Mureşan, Marieta Negoiţă, Mihai Antonescu, Florentin Popescu, Gheorghe Istrate, Petru Solonaru, Nicolae Hilohi (artist plastician), Veronica Bârlădeanu, Emil Lungeanu, Viorica Răduţă, Corneliu Antoniu, Mircea Homescu, Ion Prăjişteanu, Mioara Bahna, Nicolae Tăicuţu, Dumitru Pană, Nicolae Pogonaru, Nicolae Gâlmeanu, Ionel Necula, Vasile Ghinea, Grigore Leaua, Constantin Gherghinoiu, Mihai Macovei, Camelia Manuela Sava, Valeriu Niculescu, Adrian Răcaru, Costică Neagu, în calitate de editor al

cărţii poetului Gheorghe Istrate, au răspus cu prezent, invitaţiei.

Cu bună ştiinţă am lăsat la urmă (*urma scapă turma*) numele minunatului poet Radu Cârneci, oaspete de onoare al evenimentului. Consider că domnia sa merită cîteva rînduri speciale, din toate motivele. După prezentare, a fost mai mult decît binevenită o pauză muzicală, susţinută de dra Ramona Nicolau, care ne-a încîntat cu patru bucăţi muzicale – voce şi pian. Acest timp muzical a permis pregătirea lansările de carte. Deloc numeroase, primul prezentat, poetul Ion Murgeanu s-a bucurat de trei opinii diferite, oferite prin vocile doamnelor profesoare Camelia Manuela Sava, Mioara Bahnă şi cea a dlui Grigore Leaua. ***„Arta grădinăritului" -*** carte aparţinînd poetului ieşean Emilian Marcu- a fost prezentată de însuşi autorul, prin poemul „**Un ţaran cînd pleacă**" ; a urmat criticul Florentin Popescu, de această dată poet, recitînd *Elegia cailor pierduţi*; cartea poetului Gheorghe Istrate „Dialog cu invizibilul" antologie de versuri, este succint prezentată prin recitarea unui poem ales de autorul volumului; poetul Adrian Munteanu, fără concurenţă (poeta Lidia Lazu nu a fost prezentă) într-o inspiraţie de zile mari, realizează un moment artistic de excepţie, pregătind terenul pentru lansarea cărţii dnei Victoria Milescu. Antologie bilingvăromâno-georgiană- cartea Victoriei Milescu pare a fi una de interes; Daniel Drăgan, cu proză de această dată: *Biedermeier* este o carte cel puţin incitantă, din cele zise de autor; între timp, poetul Ion Lazu recită pînă la lacrimi (emoţie la cote înalte); poeta Viorica Răduţă citeşte o poezie; Valentin Talpalaru ne prizintă o *Microantologie a vinului.* Înaintea maratonului poetic, este decernat, *in memoriam*, **premiul**

Grigore Radu Stănescu, premiu acordat de familia defunctului, poetului Virgil Diaconu. Sonetistul Radu Cârneci are cuvîntul! În calitate de co-organizator adresează salutul său celor prezenţi; face un scurt istoric al Complexului Brâncovenesc, amintind printre altele despre repulsia resimţităfaţăde „Stambulul” de altă dată, cel care a exterminat familia Brâncoveanului. Apoi, deschide **maratonul poetic** prin recitarea unor minunate versuri, în traducerea domniei sale: „Balada doamnelor de odinioară” versuri ce aparţin poetului francez François Villon; apoi, o altă traducere ce aparţine poetului Omar Khayyam. Ambele traduceri se vor regăsi într-un amplu volum al liricii universale, lucrare asupra căreia s-a aplecat, cu drag, neobositul sonetist. La maratonul poetic au răspuns prezent:

Florin Dochia, Nicolae Pogonaru, Ştefania Oproescu, Monica Mureşan, Dumitru Pană, Marian Ruscu, Nicolae Gâlmeanu, Laurenţiu Ciprian Tudor, Ioan Dumitru Denciu, Petru Solonaru, Mihai Macovei, Corneliu Antoniu, (*în capul meu doarme o căpiţă de fîn)* şi, finalmente, cea mai junăîntre poetesele prezente, **Raluca Baciu** de la Focşani. Emoţionată, la re-citire a primit sprijinul scriitorului Gheorghe Andrei Neagu, cel care a şi promovat-o în revista **Oglinda literară**. Se pare că cele două poezii auzite au fost suficiente pentru a primi invitaţii spre publicare şi de la alte reviste de prestigiu din ţară. Acestea fiind zise, după paharul cu apă rece, cafeaua fierbinte, pişcoturile, gustările, dulciurile, de ce nu, un pahar cu vin bun, de Rm.Sărat, ne-am luat rămas-bun de la gazde. La plecare am primit în dar cîte o carte a poetului Ion Murgeanu- „Poemele septuagenare” . Drumul întoarcerii a fost extrem de scurt. Mulţumim

organizatorilor pentru frumoasa zi, pentru prilejul oferit de a petrece cîtorva ore printre şi cu atîţia oameni deosebiţi. Aş putea adăuga un …

P.S. adresat special dnei Valeria Manta Tăicuţu: mulţumiri pentru invitaţie (demonstrează anularea definiţiei de persoană *non grata*, cerînd încă o dată scuze pentru răutăţile anului trecut, strecurate printre rândurile scrise). *Mea culpa şi,* la bună vedere!

TOAMNA LANSĂRILOR

Septembrie a fost luna evenimentelor revărsate, octombrie fiind asaltat de prelungirea unora dintre ele. Într-o atmosferă de toamnă cu aspect şi parfum specific, ne-am întîlnit la lecturi de cenaclu, lecturi publice, lansări de carte. Ca de obicei, salvaţi de clopoţel, frumoasele noastre colege, Adelina Bălan, Marina Raluca Baciu, Alexandra Herghelegiu şi Raluca Dumitrache ne-au încîntat, citindu-ne, însoţindu-ne. **Copilul cu chip vopsit ,** creaţia **Adelinei Bălan,** ca de obicei, un text destul de reuşit, ne-a captivat atenţia. Maestră a mesajelor încărcate de mister, a textelor bine definite, Adelina se supune observatiilor noastre, acceptă îndrumări. Cititorul ipotetic, propus de scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, e bine să-l aibă în vedere. Altfel, pentru cine scrie? Ce va face Adelina cu toate părerile auzite despre scriitura ei ? E problema ei. Nimic n-o dezarmează, ea scrie. Şi bine face. Se pare că **Marina Raluca Baciu** a găsit *cărăruia:* aceea a poeziei şi, exersează. Uneori o face bine, alteori, ratează. Cele cîteva poezii despre toamnă chiar ne-au convins: vrea să devină poetă. La unele dintre întîlniri ni

s-au re-alăturat Aurelian Dorobăţ, Ileana Banu si Ionel Dogaru, Marcela Blaga, Virginia Bogdan, Ionuţ Ţandară, **Diana Flavia Sava** care…a demonstrat că absenţa din cenaclu a însemnat ceva (?!). Poeziile citite ne-au stors păreri, nu smuls. Aroma strugurilor ce se lăfăiau în castroane, ademenitori, ne-au făcut să salivăm, dar n-au redus cu nimic dorinţa de a aplauda un text poetic bun. Cu feeling desăvîrşit, Diana Sava adoră cuvintele. Le înşiruie în discursul poetic asemenea perlelor. Sigur, uneori le mai îngramădeşte în şirag, neţinînd cont de culoare, de rezonanţă şi, poate intenţionat aşa, dorind să descoperim fiecare vibraţie pe care versul respectiv îl solicită şi-l oferă. Balada **Constanţei Cornilă**, **Un trubadur**, o realizare poetică onirică, ar fi avut de cîştigat atît din punct de vedere al mesajului cît şi al feelingului, dacă ar fi fost mai limpede citită. Din acest motiv, ID Denciu a fost determinat să afirme că textul poetic este confuz, el, de obicei, atît de atent la efectuarea analizei pe text. **Gheorghe Suchoverschi** ne-a încîntat propunîndu-ne un joc poetic - „ De-a v-aţi cugetăreala” - cugetări exprimate ironico-sarcastic, vis-à-vis de problemele lumii.

Evenimente:

Trebuie trecute în revistă lansările de carte care au făcut motivul întîlnirilor dintre scriitori şi autori, motivul comentariilor rezultate. La început de septembrie, Ministrul Afacerilor Externe **Teodor Baconschi**, nimeni altul decît fiul scriitorului A.E.Baconschy, a lansat o carte-manifest, o carte cu subiect de mare actualitate**, Crestinism şi Democraţie** – alcătuită din eseuri inspirate din realitatea imediată. Personal, preţuiesc autograful. În rest, poate generaţiile

tinere de azi şi de mîini vor fi nu numai în subiectul şi interesul unor asemenea cărţi, ci şi în atenţia celor îndreptăţiţi s-o facă. Spre finalul lunii, am participat la un recital de poezie, în cadrul RECITAL DE POEZIE MONDIALĂ - organizat de reprezentanţa US Focşani/ Filiala US Bacău, în tandem cu Biblioteca Duiliu Zamfirescu Focşani. Recitalul a fost susţinut de poeţii Gheorghe Andrei Neagu, Ştefania Oproescu, Gheorghe Suchoverschi, Constanţa Cornilă, Diana Sava, Ionuţ Ţandără şi Marina Raluca Baciu. Dra director Teodora Fîntînaru a condimentat poezia locală cu versurile lui Lucian Blaga şi Magda Isanos. A urmat Festivalul Costache Conachi de la Tecuci, despre care voi scrie mai amplu într-un viitor articol. Teatrul Mr.Gh.Pastia, gazda unui eveniment special, preambul al Zilelor Bachus, prin cartea dlui Valentin Talpalaru, **Din poezia vinului** - potrivită momentului, o antologie de versuri bahice, din lirica universală şi, o lansare de carte inedită, la doar 9 ani! **Elleny Pendefunda**, pentru care a girat scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, a avut propria lansare, volumul de versuri, **ÎNGERUL MEU**, însoţită de propriul vernisaj de pictură. Dacă versurile i-au mai deconspirat vîrsta biologică, ludicul cromatic a arătat-o drept un bun stăpînitor al pensulei şi uleiurilor cu care micuţa Elleny s-a jucat serios, denumindu-şi metaforic picturile „Înviere” , „Darurile mamei” , „Gaura neagră” , etc. Pînă săptămîna viitoare, cînd scriitorul Liviu Pendefunda, tatăl micuţei, va avea propria lansare de carte, tablourile lui Elleny vor îmbrăca pereţii holului Teatrului Mr.Gh.Pastia, acolo unde s-a desfăşurat evenimentul. Cam acesta a fost septembrie…*trist.* Dimpotrivă!

LOBOTOMIA TALENTULUI
Sau
OCTOMBRIE / 2011 GER

În timp ce mă străduI să încropesc (mintal) acest comentariu pornesc în căutarea „Blasfeminităţii” lui Petrache Plopeanu, mă rătăcesc printre „ …esenţialele denciene” alt volum de versuri propus spre comentariu, trezindu-mă hlizind, faţă-n-faţă cu un „cocktail” pogonarian, alt volum tributar promisiunilor deşarte şi, mă aşez la calculator. Ţin aproape cărţile amintite, sperând că Montaigne nu s-a străduit zadarnic să inventeze eseul şi că, la rândul meu voi *eseiza* părerea faţă de cărţile sus menţionate (şi nu numai). Şi, ca să continui în acelaşi ritm patetic, deznădăjduită din pricina unei eventuale lobotomii onirice a talentului meu de prozator (dacă o fi existat vreodată) mă avânt spre şi în interiorul cronicii de octombrie. Frigul e de vină! Octombrie ne-a adus în discuţii lecturi *ciudate*: un poem **-Timp** - al unei învăţătoare, Dujbă Maria, citit graţie Dianei Sava. Luând în consideraţie toţi factorii perturbatori dar şi participanţi la acest act creator, o felicităm pe autoare pentru cuminţenia exprimării. **Explozia** lui **Gheorghe Andrei Neagu,** o proză de dimensiuni considerabile ne-a scos din ritm prin construcţia ei. Dialogul viu, care şi-a creat personajele şi acţiunea putea să ne cucerească pe mai mult timp. Cum autorul şi-a „masacrat” creaţia prin tonalităţi incolore, inodore, insipide, ne-am manifestat dorinţa de a afla urmarea povestirii, citind, în curând, întregul! (veţi vedea, acest lucru, al masacrării textului, îl va împuta Ştefaniei Oproescu, însuşi autorul „Exploziei” , la rândul său nevoit să asculte acest ritm). Despre **Adelina Bălan** şi prozele

ei, nu ştiu ce-ar mai putea fi spus. **Renaşterea amor**, este o proză bine alcătuită într-o baie metaforică, sesizată ca de obicei, de Gheorghe Andrei Neagu. Scriitorul atenţioneaza asupra modificării stilului, prin scurtimea frazării şi prospeţimea limbajului. Estetica şi metafora sânt apreciate şi de poeta Ştefania Oproescu et comp. - apreciere stropită cu parfum gelozie din partea unora (pentru culoare, nu de alta, prea e monoton, şi-apoi, îşi mai avea rost titlul?). Despre tristeţea exprimării şi *melancolia boierească,* a vorbit Dumitru Coşereanu, cel care a şi definit acest gen de exprimare. Pesimist şi abătut, aşa a găsit Raluca Baciu, textul Adelinei.

O poveste cu fantome, semnată de **Ionel Mony Constantin,** ne-a purtat în lumea cimitirelor, în lumea ciudată a relaţiilor create între gropar şi fantomele cu care împarte adesea emoţiile. Poate ar trebui schimbat numele fantomei (numele o umanizează), cel al bufniţei e magistral. Poate. E vorba de gusturi, de percepţie. Proza este reuşită, poate un strop prea *cuminte* şi previzibilă în comparaţie cu ceea ce *ne-a servit* autorul până acum. O trăznaie bine scrisă, decretează Ştefania Oproescu. Cel de-al doilea capitol din **Pompei Fregatta** (din luna mai la primului capitol, lumea a mai uitat de …Pompei!), citit de **Dumitru Coşereanu,** a captivat atenţia dinozaurienilor (pe cale de dispariţie, recunosc); Este un real talent forţa frazării, a poetizării narative, abundenţa figurilor de stil, construcţia acţiunii în acest mod balzacian, cum l-a numit Gheorghe Andrei Neagu. Chiar de ziua ei, poeta **Constanţa Cornilă** a făcut o demonstraţie de virtuozitate, citind o serie de poezii: **Punct cardinal, Junghiul timpului, Degetul luminii, Palma olarului, Apa înserării, Mugurii amurgului,**

Atingerea zării. Poezii care au atins pragul cel mai înalt al exprimării artistice. A avut votul unanim, uimindu-ne prin maturitatea filosofică şi temele alese. Nu putem decât s-o felicităm şi, să-i dorim să alcătuiască un volum, pe care să-l dăruiască nouă, cititorilor ei, un alt tablou, o pagină existenţialistă exprimată estetic. Octombrie s-a încheiat cu un **fragment de roman** , cel al **Ştefaniei Oproescu** , fragment dintr-o *saga* începută în primăvara acestui an. Dacă imaginile au fost extraordinar de bine redate, alcatuirea, se pare, are ceva probleme cu timpurile, cu planurile, fiind confuze pentru unii dintre noi (fără text în faţă, dezavantaj, autor), Ştefaniei i s-a reproşat tonul cu care şi-a citit textul, acelaşi, insipid, incolor, inodor (similar cu cel al autorului *Exploziei*, care a şi adus în discuţie acest fapt). Elena Otavă a analizat pertinent, punctând partea artistică, exprimarea pur literară, valoroasă a fragmentului. Recitind, Gheorghe Andrei Neagu a constaatt acelaşi lucru, mai mult a felicitat-o pentru accentul proustian al exprimării. Pentru distanţa (nu distanţarea!) care a existat între cenaclu şi lord Denciu, şi pentru timpul reacomodării, avem înţelegere. Bine aţi evenit, lord Denciu!

SUB O CLAIE DE ZĂRI ŞI O CĂCIULĂ DE STELE - PRIMA EDIŢIE A FESTIVALULUI DE CREAŢIE LITERARĂ „CONSTANTIN GHINIŢĂ”

Duminică, mijloc de noiembrie, iar noi ne îndreptam spre Mărăşeşti, într-o zi de iarnă adevărată. O comemorare, un festival de creaţie - Constantin Ghiniţă - la cea dintâia ediţie, şi cea de-a XI ediţie a *Salonului Literelor vrâncene,* sânt evenimentele care ne-au reunit, *sub claia zărilor şi sub căciuli de stele.* **Între adoraţie şi priveghi, spirit frăţesc/ de pelerin şi purtător de sfânt Destin/ Trecând lumina şi Siretul/ Ajuns-am azi să mă închin la/ Marele Altar din Mărăşeşti/ Pe care stă jertfit, ca-n orice templu/ ‘neînţeles şi drag, POETUL” -** cuvintele aparţin cărturarului ieşean, Liviu Pendefunda, cuvinte de omagiere, stârnite de atmosfera lucrărilor mărăşeştene.

Mda! După trei ani, Constantin Ghiniţă- *prinţul ceţurilor,* este sărbătorit **acasă.** Poetul mărăşeştean merită să numească un festival de creaţie local. Sfatul sugerat de scriitorului Gheorghe Andrei Neagu, în discuţiile cu poetul Paul Spirescu, se pare, a contat. Profesorii adjudeni, Paul Spirescu, Adrian Botez şi Cătălin Mocanu au urmat sfatul scriitorului Gheorghe Andrei Neagu, şi iată Festivalul a avut loc. **Salonului literelor vrâncene,** (aflat la cea de-a XI-a aniversare), a reunit, ca de obicei, multă-multă lume. *Mai aproape de poet ca nicicând, spiritul lui e p-aici pe undeva, să ne bucurăm că lăsam în urmă, copii precum Raluca Marina Baciu, Adelina Cristiana Bălan, Raluca Dumitrache, Alexandra Herghelegiu şi mărăşeşteanca Elena Buzenche. Şi, nu numai pe ele!!!*

Să nu uităm că, de curând, am participat la o lansare de carte, aceea a Ellenyei Pedefunda, de numai 9 ani. Punctuali, organizatorii au fost succinţi şi la subiect (prof.Virgil Răileanu, moderatorul evenimentului, primarul oraşului Mărăşeşti, dl.Vlase Constantin, şi-au exprimat salutul de bun-venit în puţine cuvinte, înmânând nicrofonul prof.Adrian Botez care, în calitate de co-organizator şi prieten întru veşnicie al poetului comemorat, şi-a citit discursul, cu aplauze la scenă deschisă. Creionându-i un portret complex şi complet, prof.Adrian Botez a pictat cromatic, aşa cum se cuvine, un chip viu, energic, activ, generos, iertător, iubitor, prietenos, dăruitor, aşa cum a fost prietenul nostru, al tuturora, poetul Constantin Ghiniţă. Şi, evocările lui Gheorghe Andrei Neagu, Liviu Pendefunda (din începutul cronicii), Ioan Culiţă Uşurelu, Constanţa Cornilă (cu o poezie sensibilă, diafană ca şi poeta), Virgil Panait, Marin Moscu, Paul Spirescu, Adrian Grăjdeanu, Dorel Vidraşcu, Mariana Vicky Vârtosu, Camelia Ciobotaru (poezie citită de un elev fără nume, încă!), Stelian Vicol, Petre Colăcel, Vasile Tărâţeanu de la Cernăuţi, Georgică Pătrăşcanu, au fost omagiul lor versificat. Inspirându-l până şi pe dl. primar Constantin Vlase, dedicând un catren festivalului. Tema simpozionului la cea de-a XI ediţie a fost „Cultura vrânceană sub ochii altor culturi naţionale” . Lucrările au fost notate de directorul Direcţiei pentru Culte Cultură şi Patrimoniu, dl.Florin Micu Iliescu, cu nota zece.” Căci, poezia religioasă, aşa cum este aceasta a poetului Constantin Ghiniţă, este magică. Semn al rugului aprins, urcăm pe scara inimii şi pe scara socratică a minţii, prin poezia lui Constantin

Ghiniţă, de factură religioasaă. Opera acestui poet poate fi considerată patrimoniu cultural” .

Petre Abeaboeru a prezentat un eseu despre **„Fam.Roată**” pe meleaguri vrâncene.

Au urmat recitările, oferite de elevii şcolilor din Mărăşeşti şi, *rupturile* muzicale oferite de Otilia Gogu.

Lansări de carte:

1) **„Din cele patru zări**” - un volum colectiv, de debut, cu patru semnatare, Raluca Marina Baciu, Adelina Bălan, Raluca Dumitrache şi Alexandra Herghelegiu. Cartea a fost prezentată de scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, care ne asigură că girul lui Marian Ruscu, primit de aceste fetiţe, nu a fost zadarnic;

2) Cătălin Mocanu a prezentat cartea lui Adrian Botez „**Cazul Dacia: România de azi: Pregătirea cea tainică;**

3) prof. Virgil Răileanu şi Ionel Mony Constantin au vorbit despre cartea prof. Aurel Neculai „**Copiii în istorie” ;**

4) Tudor Cicu a prezentat cartea pe care i-a dedicat-o operei lui **„ LIS - Poezia şi subteranele ei” ;**

5) **Pe prag (Vale-Deal**) vol. de versuri semnat LIS - a fost prezentat de scriitorul Ioan Culiţă Uşurelu şi Marin Ifrim de la Rm.Sărat;

6) **Vremuri Zbuciumate** şi **Sub puterea destinului**, volume semnate Ion Lupu , prezentate de prof.Virgil Răileanu;

7) **Ultimul epistolar**, un volum de corespondenţă inedită, semnat de criticul Ionel Necula, a fost prezentat de Dorel Vidraşcu;

Pe masa de lansări s-a aflat şi **Insomnia**, romanul Elenei Stroe-Otavă.

Ca de obicei, prezente au fost şi cele două publicaţii vrâncene **Oglinda literară** , manageriată de Gheorghe Andrei Neagu şi **Salonul literar -** revistă patronată de Ioan Culiţă Uşurelu, **Contraatac** , revistă adjudeană, păstorită de prof.Adrian Botez.

Un **Festival de creaţie literară – Constantin Ghiniţă** - la prima sa ediţie, o reuşită (de nota zece): să mulţumim celor trei susţinători, Adrian Botez, Paul Spirescu, Cătălin Mocanu şi *complicelui* lor, Virgil Răileanu, şi, nu în ultimul rând, celui care a avut această idee: Gheorghe Andrei Neagu.

Să amintim şi să mulţumim organizatorilor, Direcţia pentru Culte Cultură şi Patrimoniu - Vrancea, Asociaţiei Culturală Duiliu Zamfirescu şi Salonul Literar, Revistei Contraatac / Adjud. Să mulţumim de asemenea Consiliului local Mărăşeşti şi Primăriei Mărăşeşti pentru sprijinului acordat, fără de care această manifestaţie nu ar fi fost posibilă, reunind condeieri din Bucuresti, Galaţi, Iaşi, Buzău, Rm.Sărat, Buzău, Cernăuţi şi, din toate colţurile Vrancei. Am săvârşi o impietate dacă nu amintim mesajul poeţilor Gheorghită Istrate şi LIS, mesaje citite prin bunăvoinţa confraţilor aleşi.

Important: pe tot parcursul lucrărilor simpozionului, ne-au fost alături alături domna Rodica Dumitra Ghiniţă şi întreaga familie Braşov, cărora le mulţumim că au înţeles semnificaţia evenimentului.

Ne aflăm încă ***sub o claie de zări şi o căciulă de stele***, parafrazându-l pe dl.Petre Colăcel, regretând ca şi domnia sa că nu i-am fost poetului aproape, mai multă vreme.

CEL DE-AL TREILEA OCHI ASCULTĂ / nov. 2011

De parcă am trăi sub zodii protectoare, gândul cel mai tăinuit al mentorului şi moderatorului nostru de cenaclu, Gheorghe Andrei Neagu, capătă treptat, contur. Junimea în blugi revine! Grupul celor patru Raluca Baciu, Adelina Bălan, Alexandra Herghelegiu, Raluca Dumitrache se măreşte cu fiecare şedinţă. Predarea ştafetei este tot mai evidentă. Avem urmaşi! Astfel, celor patru sus-amintite li s-au alăturat micuţa Monica Florea, Mihaela Tucan, Iuliana Cracea. Lor, li s-au re-alăturat Ştefania Oproescu, Elena Stroe-Otavă, Constanţa Cornilă, ID Denciu, Gheorghe Suchoversci, Stănică Budeanu, Dumitru Coşereanu, Virginia Bogdan, Ion Micheci, Adrian Jugaru şi Nina-Elena Plopeanu împreuna cu distinsul poet Petrache Plopeanu.

La începutul lui noiembrie au citit **Raluca Marina Baciu**, poezie şi, **Adelina Cristiana** Bălan, proză. Ambele au reuşit să-şi depăşească stadiul de debut prezentând texte, în care evoluaţia creatoare se resimte „binişor” . Mijlocul lunii noiembrie a însemnat o elegantă seară de lectură, bucuria provocându-ne-o poetul **Petrache Plopeanu**. Domnia sa a prezentat un ciclu de trei poeme sub un titlu sugestiv: **Poemul într-un loc ca oricare altul.** În mod ingenios personificarea poemului, ca formulă de concepţie a unui volum în manieră modernă, evadarea din abstract, sau construcţia unui alter ego, toate acestea ca formă de exprimare, constituie tehnica poetului Petrache Plopeanu. Cum se va juca autorul cu poemele sale, ce temă sau ce teme va aduce în atenţia cititorului e numai problema lui. Discuţiile declanşate pe marginea celor citite au dat un anume

sens şi eleganţă serii friguroase de noiembrie. Dacă se poartă mai „cu flit” cu poemul, sau infatuat, nu are importanţa, a zis Gheorghe Neagu. Important e că am ascultat un poet adevărat şi-i dorim bun-venit în cenaclul nostru. I.D.Denciu este încântat de cele auzite, la fel ca şi poeta Ştefania Oproescu. **Matrioşka -** proza lui **Ionel Mony Constantin** a curs ritmic, cinematografic, derulându-ni-se prin faţa ochilor, odată cu vorbele, imaginile provocate de cuvinte (Petrache Plopeanu): *Dinamic, creează o lume care interferează cu tinereţea textului. Bine scris, a zis lord Denciu*. Nu ştiu pe cine ar interesa subiectul? Iscusinţa în texte istorice îi este recunoscută, (să nu zic vorba aceea demonetizată - unanim-), dar despre talentul în astfel de teme au vorbit şi Dumitru Denciu şi Ştefania Oproescu şi Gheorghe Andrei Neagu. Da, o proza bună care va avea sau nu, priză la cititorul de azi. **Nina-Elena Plopeanu** ne-a citit proza **Casa fără oglinzi**. O proză scrisa bine, cu un final perfect, simbolică şi sugestivă, proza tinde spre genul paradoxal (balzacian) la care există râsul, dar nu-şi păstrează culoarea. Simbolizând ultimul vis, autoarea anticipează spaţiul de dincolo – primul simbol; iar al doilea este tocmai visul, un sistem de oglinzi deformate, unde cioburile oglinzii simbolizează pagini de viaţă (aprox. Ioan Dumitru Denciu). **Petrache Plopeanu** a vrut să ne scoată din transa prozei şi, ne-a solicitat atenţia, citindu-ne poemul **Când nu ştii tu ce e issu asta-i lipsu.** În stil suprarealist, cadenţat, poemul este greu de descifrat la prima audiţie. Deşi ghimpoasă, are gingăşie această poezie, a zis Dl. Denciu. Aglomerări de lucruri abstracte cu gingăşie. Paranteza face parte din complicaţie, dl.Plopeanu fiind un poet modern,

construieşte poezia. Gheorghe Andrei Neagu, în ceaţă, recunoaşte că dezvăluirea unor taine îi uşurezăzădescifrarea acestui gen literar. Proza **Mihaelei Tuncan**, fără un titlu reprezentativ este atent ascultată**.. Pentru prietenii mei**? Ar putea fi un titlu, dar proza are destulă forţă, aşa că, fă bine şi alege-i unul pe măsură. Încălcând regulamentul, deşi la prima citire, Mihaela Tuncan a avut parte de multe discuţii pe marginea textului scris „mai de mult- „ de vreun an!" - cum a precizat. Cu îndrumările de rigoare, proza a trecut testul primei citiri, recomandându-i-se să scrie, să scrie…Prin textul prezentat denotă exerciţiu, stăpâneşte construcţia frazei, sare cu uşurinţa de la un plan la altul. Scurtissimile lui **Adrian Jugaru: Ilogică, Secunda lui N, Linişte, Ochiul, Eva** ne-au cucerit. Filosofice, profunde, cu multă ironie şi, cu şi mai multă măiestrie, prozele lui Adrian Jugaru sânt mici bijuterii literare foarte bine şlefuite. Cum a subliniat poetul Petrache Plopeanu „ s-a remarcat tezaurul cultural al autorului. Adrian nu face altceva decât o ierarhizare literară a conţinutului literar propriu" . Dacă rivalizează cu Salvador Dali or cu Picasso, timpul o va demonstra. Imaginile construite din cuvintele ordonate de Adrian Jugaru sânt strălucitoare.

CARAVANA LECTURILOR FRUMOASE

6 decembrie, zi menită pentru daruri. A da şi a primi. Am considerat invitaţia Şcolii nr.7 reprezentată de dl.director Strapciuc Marin, dna bibliotecar Mirela Hanganu, gazda noastră, drept un dar al nostru, oferit celor patru june colege de cenaclu, prin prezentarea cărţiilor de debut, **Din cele patru zări.** Astfel, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, preşedintele Asociaţiei

Culturale Duiliu Zamfirescu, Ştefania Oproescu, Mariana Vicky Vârtosu, Ionel Mony Constantin, Elena Otavă, Constanţa Cornilă, scriitori, membri ai asociaţiei sus-amintite, am răspuns prezent invitaţiei. Lăsând la o parte emoţia care a plutit între noi şi în atmosferă a stăruit de la începutul manifestaţiei până la final, voi aminti despre discursul dnelor inspectoare Maria Lupu, Silvia Chelaru şi Janeta Popoiu în lansarea proiectului „Caravana lecturilor frumoase" . În contradicţie, n-au fost decât *ghemul de legatură* şi *firul Ariadnei* care, nu s-au prea intersectat. Dna Sebe a considerat utilă şi indispensabilă exemplificarea lanţului comunicării (reţea de comunicare), ignorând *firul Ariadnei* desprins timid şi fragil din spiritul celor patru autoare, înmagazinat în volumul lansat. Apreciem şi aplaudăm proiectul în derulare al CCD şi ISJ. Ne-am fi dorit – poate - puţin respect faţă de micuţele Raluca Marina Baciu şi Adelina Cristiana Bălan în momentul exprimării lor. Şi-au pus la picioarele corpului didactic întregul lor suflet când şi-au citit din creaţii. Au gândit că, acest auditoriu e cel mai nimerit „să le judece profesionist, creaţia" . Poate dezamăgirea şi indiferenţa am simţit-o doar eu. Mea culpa! Aş vrea să se înţeleagă foarte limpede: nu minimalizăm efortul concertat (al Şcolilor, CCD, ISJ, elevi, profesori, bibliotecari, părinţi.) Dimpotrivă. Aşa cum am făcut-o şi cu alte prilejuri şi, cum a subliniat dna ispector Maria Lupu, noi, supuşii şi regii cuvântului deopotrivă, vom susţine şi sprijini proiectul, atât cât ne va sta în puteri. Mini-lansarea volumului nu a însemnat, din punctul nostru de vedere, darul pe care-l meritau micile creatoare, colege de cenaclu. Felicităm persoanele implicate, în special Şcoala nr.7, pe dl.director Strapciuc

Marin, dna Mirela Hanganu, dna Silvia Marina Baciu. Dacă lectura este o formă a fericirii şi, dacă va fi ultima la care vom renunţa, rămâne de demonstrat. Deocamdată proiectul **CARAVANA LECTURILOR FRUMOASE** este în derulare. La Sf.Gheorghe vom afla o parte din rezultate. Baftă tuturor!

SĂ NE CUNOAȘTEM…

Şapte decembrie 2011. Zi de primavară autentică. Răspundem invitaţiei doamnei profesor Marcela Ghiuţă şi, deschidem porţile inimilor noastre spre inimile tinerilor elevi, curioşi să ne cunoască. Astfel, *Grupul Şcolar G.G.Longinescu* din Focşani, prin bunăvoinţa şi la invitaţia doamnei Marcela Ghiuţă, profesor de limba şi literatura română, a avut drept oaspeţi câţiva scriitori vrânceni (unii reconoscuţi, consacraţi, alţii mai puţin). Au răspuns invitaţiei scriitorii Gheorghe Andrei Neagu şi Ştefania Oproescu, membri ai Uniunii Scriitorilor / filiala Bacău, Ioan Dumitru Denciu, membru al Uniunii Scriitorilor/ Bucureşti, Mariana Vicky Vârtosu, preşedinta Ligii Scriitorilor din România/ filiala Vrancea, Constanţa Cornilă, membră LSR/ filiala Vrancea şi Ionel Mony Constantin, membru al Ligii Scriitorilor vrânceni. În prezenţa unui număr de elevi din ultimii ani de liceu, scriitorii sus-amintiţi s-au prezentat, citindu-le din creaţiile proprii, într-un dialog neregizat. Şi, dacă poeta Constanţa Cornilă a reusit să-şi recite versurile, mai mult, a reprodus *Scrisoarea lui Lucian Blaga*, noi, ceilalţi am citit din cărţile proprii cu mai mult sau mai puţin talent. Să ignorăm răguşeala, tusea, junghiul…chiar dacă ar fi al timpului din poezia Constanţei Cornilă.. Iată ce spune

scrisoarea lui Blaga: „ Nu ţi-aş scrie poate nici acum acest rând/ dar cocoşii au cântat de trei ori în noapte/ şi a trebuit să strig: / Doamne, Doamne, de cine m-am lepădat?/ Sânt mai bătrân decât tine, mamă/ ci tot aşa cum mă ştii: / adus puţin de umeri/ şi plecat peste întrebările lumii/ Nu ştiu nici azi pentru ce m-ai trimis în lumină/ Numai ca să umblu printre lucruri/ şi să le fac dreptate spunându-le/ care-i mai adevărat şi care-i mai frumos?/ Mâna mi se opreşte: e prea puţin/ Glasul mi se stinge: e prea pţin/ De ce m-ai trimis în lumină, Mamă/ de ce m-ai trimis?/ Trupul meu cade la picioarele tale/ greu ca o pasăre moartă/" Această poezie aş considera-o laitmotivul întâlnirii. Tema fiind de fapt, un subpunct al proiectului *Caravana lecturilor frumoase*, lectura ca o terapie, temă justificată prin efectul produs. Sânt absolut convinsa că, lumina la care se referă Lucian Blaga s-a aprins printre aceşti copii, fie doar şi numai cât o luminiţă. Şi,pentru că „dialogul" nostru poetic, slalom printre modalităţi de exprimare (poezie satirică,filozofică, fabulă, or vers alb), a avut priză la tinerii ascultători, ca semn al trecerii noastre prin acest punct educaţional, am dăruit bibliotecii şcolare câteva din volumele noastre. Îndemnul? Aveţi talent, încercaţi! Sânteţi încurajaţi? Exersaţi! Vreţi îndrumări şi păreri, frecventaţi cenaclul *Duiliu Zamfirescu*, unde veţi fi primiţi cu braţele deschise. À-propos de laitmotivul întâlnirii: acest drum anevoios spre lumină, sugestiv trasat de Lucian Blaga, văîntreb, ar încerca, oarecine… să-i stingă lumina? Aud o şoaptă timidă: Calculatorul?!... Va reuşi?...

Mulţumim doamnei Marcela Ghiuţă, profesor de limba şi literatura română şi, domnului Ştefan Moraru, director al Grupului Şcolar G.G. Longinescu, în calitatea

domniilor sale de gazde, pentru clipele minunate petrecute împreună.

PENEL SAU CONDEI

Cu ocazia unui eveniment special întâmplat la Şcoala nr.10, una dintre profesoarele prezente, descriind virtuţile elevelor sărbătorite, a folosit în discursul său un termen impropriu, talentul narativ *al penelului.* N-aş considera-o greşeală de exprimare, ţinând cont că, aceste mici şi talentate eleve, cam asta fac: desenează imagini din metafore! Mi-am permis acest început pentru că luna decembrie, din punct de vedere al lecturilor, a fost puternic susţinută de două, dintre *cele patru vestitoare* ale noului curent literar: Raluca Marina Baciu şi Adelina Cristiana Bălan. Tot ele şi-au sărbătorit public şi debutul editorial prin prezentarea volumului colectiv DIN CELE PATRU ZĂRI, girată şi finanţată de scriitorul Marian Ruscu de la Ploieşti. Lecturile lunii decembrie le putem sintetiza astfel: cea mai jună dintre cenacliste, **Monica Florea** a citit două texte **MAREA** şi **COPILĂRIA**. Fără pretenţii de creaţii literare, textele au fost scrise cu sentiment şi mesaj, transmiţând ascultătorilor emoţia actului creator. Astfel, veţi descoperi între paginile revistei la rubrica *debut* cele două tablete candide, pure şi emoţionante şi le veti evalua singuri. Despre text s-au exprimat, şi-au dat acordul, cele trei poete Ştefania Oproescu, Constanţa Cornilă şi Elena Stroe-Otavă ; mai mult, textele au fost apreciate şi analizate de Gheorghe Andrei Neagu. Iar nouă, celorlalţi colegi de cenaclu, nu ne-a rămas decât să susţinem curajul şi pasiunea micuţei Monica, aflată sub vraja lirei lui Orfeu, pentru că nu

putem să nu recunoaştem, are talent la compoziţie. **Ştefania Oproescu** ne atenţionează unde se ascund filosofii noştri, prin textul, **AICI SUNT FILOSOFII DUMNEAVOSTRĂ**. Nu voi nota comentariile, textul trebuie citit, descoperind din perspectiva cititorului, savuroasele lui ironii. Şi, nu numai.Fascicolul divers (poem, rondel, poezie) citit de rondelistul Gheorghe Suchoverschi ne-a cam amuţit. În drumul desăvârşirii discursului poetic, Gheorghe Suchoverschi realizează creaţii din ce în ce mai valoroase. Aşadar, **Când scriu cu lacrima pe noapte, Taxa pe dragoste, Jogging în doi, Strigăt în alb,** au fost textele poetice prezentate. Textele au fost comentate laudativ de Ştefania Oproescu, Constanţa Cornilă, Gheorghe Andrei Neagu şi lord Denciu (care-l atenţionează pe autor asupra unor scăpări în exprimare, cât şi folosirea unui titlu nefericit pentru un poem, *Taxa pe dragoste).* Din partea prozatorului-rondelist, Ionel Mony Constantin, autorul a primit o singură remarcă: *Gheorghiţă Suchoverschi se ia în serios şi se respectă.* Aşa e! Raluca Marina Baciu a citit două poezii, BARIERA şi VIAŢA CA O CHITARĂ, drept pentru care a fost binecuvântată cu cele mai pertinente şi consistente sfaturi. Ioan Dumitru Denciu a făcut analiză pe texte, sugerându-i autoarei metode stilistice, tehnici de scriere, aşa cum se cuvine unui autor de volum. Vă spuneam că, prin poetul Petrache Plopeanu şi Nina Plopeanu cenaclul nostru a repurtat un câştig. Efemer. Câştigul real este al râmnicenilor revendicându-şi nativ poetul şi pe viitoarea prozatoare, **Nina Plopeanu**. Care, din punct de vedere al forţei creatoare este un redutabil adversar al poetului Petrache Plopeanu. Proza **SECON HAND** citită de Nina Popleanu

a avut parte de dispute aprinse. M-aş opri la opinia Virginiei Bogdan care a intuit perfect mesajul din final şi, la opinia lui Ionuţ Ţandără, care, fără rezerve aseamănă textul cu o peliculă cinematografică. Asupra capcanei intinsă de toate aceste aprecieri laudative, o avertizează scriitorul Gheorghe Andrei Neagu. Poemele poetului **Petrache Plopeanu,** PĂMÎNTUL ÎMPINGE ÎN MINE, CE S-A ADĂUGAT LA CE S-A SCOS, ÎNTR-UN HOMER DE REZERVĂ, sânt impropriu comentate; insuficient comentate într-o simplă întâlnire de cenaclu. Poemele cer timp de meditaţie, profund filosofice, ludice într-un limbaj simplu dar cu o simbolistică de elită, oferă muzicalitate, dincolo de orice altceva. **Iuliana Cracea** ne oferă ca preludiu, un text dedicat **Ajunului de Crăciun.** Încărcat de revolta autoarei, a eului narativ faţă de bruscheţea colindătorilor invadanţi, ce au acaparat luna decembrie în timp şi spaţiul, textul este bine scris, descriind furia inexpresivă, necesită ajustări, accentuări, punctări. Cea de pe urmă întâlnire de cenaclu a anului de graţie 2011, a fost una de mare emoţie. Adela Bălan ne-a citit un fragment din viitorul său roman: cap.1 **Maya, Spune-mi cine eşti!** Toată admiraţia pentru stoicismul demonstrat, când a venit vremea sugestiilor, a sfaturilor, a amputării surplusului. Ceea ce-mi îndreptăţeşte credinţa în dorinţa Adelinei de a fi un scriitor adevărat, unul prin venele căruia circulă cerneală! Acceptarea şi ascultarea, cu emoţie a sfaturilor scriitorului Gheorghe Andrei Neagu, ale Ralucăi Baciu - la polul opus - demonstrează voinţă şi inteligenţă artistică! **Gheorghiţă Suchoverschi** ne-a amuzat, ne-a înveselit cu catrenele sale umoristice (altădată, acest capitol al umorului era acoperit de epigramistul Sava Francu, pe care ni-l

reamintim cu mare drag). Şi pentru că, se apropie un **Nou An**, trecerea într-o altă dimensiune spirituală, să ne dorim sănătate, împliniri, prietenie sub zodia sincerităţii; chiar dacă educaţia, cum spunea cineva, este

soră cu ipocrizia, să ştim să păstrăm aparenţele în limitele bunului simţ, ale bunei educaţii: **LA MULŢI ANI 2012!**

REVELION CU NĂRAVURI USOARE

Veţi vedea că am ales să vorbesc în această manieră, savurând imaginar replicile ironice pe care epigramistul **Sava Francu** le-ar fi transmis într-o astfel de ocazie. În acest mod vreau să aduc un omagiu memoriei epigramistului, pe care nu-l va deranja deloc alegerea mea: *Revelion 2012. Vine o vreme când nici dansul, nici friptura delicioasă, or cupa de şampanie nu mai sânt atractive. Aşa am hotarât să petrec noaptea dintre ani alături de puştimea dezlănţuită, în Marea Piaţă a Unirii. Aştept şi eu, ca toţi ceilalţi, apariţia formaţiilor atât de scump plătite, în ultimile acorduri ale muzicii folclorice vrânceneşti. Tocmai îşi stinge ecoul şi ultima horă, când, sub orbitoarele lasere intră în scenă prima formaţie. Desenele mişcătoare create de luminile multicolore ale laserelor, şerpuirea şi torentul unei imaginare cascade, zgomotul însoţitor îmi produc frison. Nu e prea frig, dar agresivitatea „muzicală” mă îngheaţă. De după gurile lacome ale focului provocat, din ceaţa fumului dens, intuiesc aşa-zisa formaţie. Vacarmul este în toi. Decebilii eliberaţi, într-un pariu mutual cu siturile istorice, un pariu aproape câştigat, prin bubuit, saltă blocurile de jos în sus, cuprinse ca de unda unui cutremur de gradul şase.*

Inimile mai puţin supuse acestei terori zgomotoase, se răsucesc, gata să sară din piepturi nu tocmai tinere. Fac semn partenerului meu. Ne îndepărtăm ţopăind în ritmul tobei care nu-şi slăbeşte bubuiala. Năucită de fum, de zgomot, de jocul orbitor al culorilor mi se pare că văd fantoma mucalitului epigramist, Sava Francu întrebând nostalgic: „ Ăştia cu siguranţă au consumat ierburi de-ale de năravuri uşoare. Altfel, cum să ţopăi în vacarmul acesta? Unde-i romanţa de altădată, muzica de pahar, de petrecere?" Zâmbesc. Ei, lasă, vorbesc eu singură, şi-aşa n-auzea nimeni, decât imaginarul meu prieten - răzbună-te şi tu, îi spun. Trânteşte-le o epigramă despre ierburi cu năravuri uşoare şi, eşti răzbunat. Da, bine zici, îmi spune Sava Francu, ia, ascultă, una ticluită ad-hoc: „Veniţi la Revelionul cel mai scump din ţară/ unde sânt prezenţi deja vreo cincii mii de suflete/ (număratoarea lui O.U. este una à la Roberta Anastasie)/ aici se rage, se ţopăie şi se urlă fără discernamânt/ de la sugarul din braţe, pân la ultimul pensionar al acesui pământ / pentru c-au dorit revelion cu năravuri uşoare/ s-au vândut lesne şi, nu le-a păsat, că se moare/ din prizatul ierburilor…cutare şi cutare…/" - E cam forţat, îi spun! Nu observă nimeni, nu te teme. Ce, ăştia cântă? Şi cine-i opreşte?

Tac. Mă las secerată de alte tiruri ale laserelor care cotroboie măruntaiele blocurilor. În sfârşit, numarătoarea inversă: 10, 9, 8, 7… Douăsprezece minute de foc continuu ale artificierilor. Predominat albul-sidefat, roşu, albastru, verde…Nu în forma ciupercilor din anii trecuţi, ci în evantaiuri suprapuse. Ţâşnesc unele din altele, năucitor. Voi, cei de *dincolo,* le vedeţi, le auziţi? În zgomotul singular al artificiilor, prietenul Sava Francu e

de nedescoperit. Probabil, doar jocul luminilor îi făcea posibilă întruchiparea hologramică. Îi aud răspunsul: „ Priviţi cerul. Să vedem la anu' ce veţi face, pe cine veţi alege! „La mulţi ani, spun tare, şi, de data aceasta mai multe capete se întorc spre mine. Ce năravuri!

HEDONISM TEXTUAL
în cel de-al zecelea an de cenaclu

Încântătoare justificare! Luna ianuarie ne-a prilejuit două momente demne de toată atenţia: la începutul lunii am sărbătorit-o pe colega noastră de cenaclu, pe poeta **Ştefania Oproescu**, (despre acest subiect există un articol seperat); cel de-al doilea prilej de bucurie a fost finalul lunii ianuarie, când **Natalia Cebanu**, fosta noastră colegă de cenaclu a trecut să ne salute! În calitatea ei de acrtiţă consacrată - debutantă!- *ne-a dăruit* prezenţa celui mai apropiat prieten al ei, de acum, Alexandru Ungur, doctor în teatrologie, vechi colaborator al revistei *Oglinda literară*). Şi acum, despre serile de cenaclu ale lui gerar. Acelaşi hedonism literar l-au stârnit şi textele poetului Petrache Plopeanu. Iar dacă ne referim la cele ale Adelinei Bălan, poate ne grăbim şi spunem *găselniţă.* Când, de fapt, şi pe unul şi pe celălat îi determină plăcerea lecturilor, acumulările bine structurate ale acestora, rezultând creaţia prezentată. Demnă de analiza laboratorului nostru de creaţie, *cenaclul Duiliu Zamfirescu.* De ce acest început? Ar trebui să consemnez detaliat părerile asupra textelor Monicăi Florea, boboc-debutant, lesne de modelat şi îndrumat. Ar trebui să comentez în detaliu textele Iulianei

Cracea, Elenei Popa, Adelinei Bălan, Ralucăi Marina Baciu, Ralucăi Dumitrache, ale lui Marius Chiriac…**Monica Florea** a citit două texte, **Livada** şi **Roti,** texte ce au depăşit graniţele compunerilor şcolare (după cum a precizat Gheorghe Andrei Neagu**).**Texte în care tema, una la îndemână, livada casei şi prietenul ei, câinele Roti au determinat-o să-i imortalizeze între metafore, literar. Ce trebuie să ştie Monica este că a „bătut la uşa potrivită" şi, aici, în acest cenaclu va primi sfaturi, îndrumări, încurajări până ce-şi va descoperi propria ei scară valorică. **Adelina Bălan** prin proza **Ceasornicar de vise sparte** a stârnit o serie de comentarii, sugestii, îndrumări pe care le-a primit cu demnitatea-i binecunoscută, acceptând fiecare părere cu zâmbetul pe buze. Este persiflantă, nu este persiflantă? Vom afla.Până una alta este talentată. Excesiv! (spre disperarea *izvoarelor secate*). **Nina Elena Plopeanu** vrea să ne convingă de obsesia pentru oglinzi, mai mult, deloc gratuită, obsesia reface viaţa din cioburi: **Cioburi de oglinzi** şi-a intitulat proza prezentată şi supusă analizei cenaclului. Cele trei părţi ale prozei au descris perfect imaginea cerşetoarei.

Printr-o mânuire aparent uşoară a coplanurilor, Nina Plopeanu se joacă metaforic şi sugestiv cu viaţa personajului său. O joacă literară izbutită. **Raluca Marina Baciu** ne-a citit un fascicul de poezii care i-a demonstrat talentul poetic. Lejeritatea ludică din poemul **O, brad frumos**, aparent puerilă, vorbeşte despre realizarea literară. Cât priveşte poezia „Chestia unu fără chestia doi, fără chestia trei" - din titlu autoarea pare să ne pună la-ncercare. Nu e nici sfidare, nici încăpăţânare. I-aş spune determinare. **Raluca Dumitrache** a citit **Buchetul de**

crini. Gravitatea temei alese nu este un impediment. Linearitatea poveştii, monotonia, relatarea mult prea paşnică, da aceasta este senzaţia la finalul lecturii! Aşa cum a sesizat poetul Petrache Plopeanu, i-a sugerat autoarei puţină nebunie. Textul trebuie să înnebunească putin cititorul. Să-l trezească, să-l incite. Textul este foarte bine scris (retro, cum a sesizat Ştefania Oproescu), dar, fă-l să *meargă! „Ortomania”* poetului **Petrache Plopeanu** a stârnit multe comentarii. Un macro-poem în mai multe părţi, cele trei prezentate în cenaclu au fost notate cam aşa (voi sintetiza părerea scriitorilor Ioan Dumitru Denciu şi Virginia Bogdan): am pornit de la alăturarea poemelor ascultate, de opera lui Saint John Perse, un mare iniţiat al lumii, prin interpretarea simbolică. Poemele ascultate am dorit să le leg cumva prin motto-uri. Unele trimit spre Mioriţa, dar rar se întâlneşte tonalitatea populară. Mai ritmată mi s-a părut 36 (partea a doua). Are cadenţă şi rezistenţă (ca să răspund întrebării dlui Neagu, dacă va rezista în timp). Virginia Bogdan a depistat puncte ale nunţii alchimice. O scriere de amplă respiraţie, ce nu se adresează publicului larg. După *pauza noastră de publicitate,* citeşte **Mihaela Tocan** un fragment de nuvelă, **Memento mori.** Un text bine scris, căruia îi lipseşte scânteia. Adică, particula de nebunie care ar atrage cititorul. **Constanţa Cornilă** a citit o singură poezie, **Neuitare** - decasilabică precizează cineva. O poezie extrem de fragilă, ca şi persoana căreia i-a fost dedicată. **Elena Popa** a citit o proză **FT**. Text realizat în care realul şi irealul se succed, glisează, se confundă. Extirparea unor expresii banale ar creşte valoarea textului. În rest, exerciţiu… de talent nu duce lipsă. **Frunza** lui **Marius Chiriac**, o încercare

demnă de respec,t este de fapt, autoprovocarea la care s-a supus autorul. N-a ştiut că, în prezentarea într-un cenaclu, *a obliga* şi *a promite* sânt două verbe de care nu te mai poţi debarasa. Ai obligaţii faţă de tine, promisiuni faţă de tine. Verdictul vine de la sine. Cât despre **sonetele** prezentate de **Petrache Plopeanu,** sintetizez astfel: jos clopu' Maestro!: „ cum aş putea să nu-mi mai plâng de milă/ cu lacrimile-mi fluviu peste faţă /în delta ce lumina îmi răsfaţă/ vechi ochi cu alte litere în filă…/ cuvântul se-mplânta până-n plăsele/ şi desenam în pielea-ţi mult dorită/ balistice oftaturi pe sub curbe/ am fost silabă ţintă în măsele/ acum îmi strig iubirea goală-n urbe./" (poemul XXXI - plopeniene). Ger, mare, înfricoşător, dar învingem această temere prin cuvintele noastre dedicate.

PORNI LUCEAFĂRUL…

Ziua Culturii Naţionale, pentru unii dintre vrânceni, s-a declanşat joi, 12 ian. 2012 în sediul Galeriilor de Artă, prin programul **PORNI LUCEAFĂRUL**…. Cei 162 de ani de la naşterea lui Eminescu au fost omagiaţi printr-un program susţinut de membri LSR/ fil.Vrancea, (reprezentată de Mariana Vicky Vârtosu, preşedintele filialei- în calitate de organizator) şi de membri ai Asociaţiei Culturale „Bogdania" - reprezentată de Ionel Marin, în calitate de co-organizator. Cotată ca primă acţiune a celor două organizaţii culturale vrâncene din anul 2012 - activitatea s-a bucurat de atenţiea auditoriului prin ineditul ei. Fără să plictisească, programul a cuprins două puncte:

1) omagierea celor 162 de ani de la naşterea poetului Mihai Eminescu şi,

2) lansarea volumului de versuri" Vaccin împotriva morţii" , semnat de poetul tecucean Vasile Sevastre Ghican. La eveniment au participat persoane din toate categoriile sociale, elevi şi adulţi, iubitori ai operei marelui poet; scriitori vrânceni cât şi scriitori de pe alte meleaguri. Evenimentul s-a bucurat de participarea scriitorilor aparţinând tuturor grupărilor literare existente în Vrancea, cât şi de prezenţa dl.Florin Micu Iliescu, directorul Direcţiei pentru Culte şi Patrimoniu, care a deschis colocviile. Dintre scriitori, amintesc pe Gheorghe Andrei Neagu şi Ştefania Oproescu, membri ai US / fil.Bacău, Constanţa Cornilă, Diana Sava, Ionel Marin, Ionuţ Ţandără, Marcela Blaga, Ion Micheci (prezent prin lucrarea sa dedicată marelui poet) şi ei, membri ai LSR/ fil.Vrancea, Elena Otavă, romancier, Petre Abeaboeru, romancier, Petrache Plopeanu, poet, Nina Plopeanu, prozator, Raluca Marina Baciu, poetă, Rodica Soreanu, poetă, Constantin Toma, poet, Vasile Buruiană, memorialist; Eleonora Stamate şi Vasile Sevastre Ghican, poeţi tecuceni.Trebuie să subliniez că, luările de cuvânt au fost rezumative, inedite şi la subiect. Un exemplu în acest sens a fost intervenţia dr.Paul Alexandru care, a demonstrat că, poezia *La Steaua* ***(****publicată 1883)* va precede teoria relativităţii (Einstein 1905). Recitările au fost pauze binevenite între discursuri, iar prima recitare i-a revenit poetei Constanţa Cornilă, care ne-a încântat cu *Venere şi Madonă*. Cea mai tânără membră a cenaclului Duiliu Zamfirescu, Raluca Marina Baciu, a recitat şi ea o poezie mai puţin cunoscută. Ionuţ Ţandără, după o scurtă prezentare biografică a poetului, a recitat o poezie. Elevii prezenţi şi implicaţi în program au purtat „un dialog interactiv" cu

generaţia matură, intercalând comentariile cu recitările. *Colegiul Cuza* a fost reprezentat de elevii Roxana Cracea şi Florea Cristian, iar Liceul Sportiv de eleva Amalia Giurgea. Petre Abeaboeru, înaintea recitării, a ţinut să ne informeze (or să reamintescă celor care ştiau deja) despre scurtele vizite ale lui Eminescu pe meleaguri vrâncene, la Dumitreşti, făcute fratelui său Matei (comandant de companie în acel loc timp de 7-8 ani). Poeta Eleonora Stamate de la Tecuci a recitat un frumos poem, sub semnătură proprie, dedicat lui Eminescu. Referinţele critice despre opera complexă a poetului au fost prezentate (profesionist) de Elena Otavă. Finalul evenimentului i-a revenit poetului Ionel Marin. Emoţionat, abandonându-şi notiţele, a punctat unul dintre stilurile poetice, mai puţin cunoscute, religiozitatea din opera eminesciană, (argumentată cu recitarea unuia dintre poeme). Poetul Ionel Marin a trecut discret spre punctul doi al programului, lansarea de carte: **Vaccin contra morţii,** volum semnat de **Vasile Sevastre Ghican**.

SĂ NE CUNOAŞTEM

(partea a II-a)

Proiectul, **să ne cunoaştem scriitorii**, demarat în decembrie trecut, instituit la nivel superior printr-un parteneriat cu forurile intersate, a continuat şi în acest an. Prima invitaţie a fost lansată de Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi” / Focşani, prin dna prof.Nina Plopeanu. Întâmpinaţi de dna prof. Nina Plopeanu, reprezentanta dnei director prof.ing.Mihaela Horeangă, după schimbul de „politeţuri” , sântem conduşi în incinta CDI. Aici sântem aşteptaţi de dna bibliotecar Gabriela Chipon împreuna cu elevii şi consilierul şcolar (regret, n-

am reţinut numele-bilă neagră pentru mine). Linişte incredibilă. Faţă-n faţă, cei doi scriitori, Gheorghe Andrei Neagu membru US/ filiala Bacău şi Mariana Vicky Vârtosu preşedinte LSR/ Filiala Vrancea, şi sala plină de elevi, fac schimb energetic prin acest moment de tăcere. Profesoara Nina Plopeanu ne îndeamnă la o succintă prezentare, un portret de scriitor. Inspirat de moment, Gheorghe Andrei Neagu nu recurge la tonul academic. Într-o vervă de zile mari, povesteşte despre sine şi cărţile sale, în termeni simpli, calzi. Îşi trece în revistă cărţile publicate (vreo zece, parcă) după care, provocat, povesteşte elevilor despre cum a scris prima poezie. Dedicată mamei, prima iubire a fiecărui băieţaş (vorbă să fie, îmi plăcea una dintre fetiţe, recunoaşte scriitorul - avea vreo zece ani, ca şi mine). Apoi, a povestit despre recenta vizită pe meleaguri natale, şi mai recenta vizită făcută păncenilor; despre cum a scris balada cultă „Nunta Neagră" inspirată dintr-un fapt real petrecut cu vreo treizeci de ani, la Popasul turistic *Căprioara*; cum a scris *Aesopice*, replică de revoltă contra regimului comunist. Şi, pentru că tot era într-o dispoziţie debordantă a prezentat-o şi pe colega de cenaclu, Mariana Vârtosu, cu cele două cărţi aduse: romanul *Misterul golfului sălbatic* şi *Amprente*, volum colectiv în care se regăsesc alte câteva nume ale membrilor ligii. Cărţile prezentate au fost donate bibliotecii, prilej spre a fi răsfoite (studiate) de cei interesaţi. *Cum şi cine depistează un tânăr talent*?- a vrut să ştie una dintre eleve. Tânărul talentat trebuie să aibă un strop de noroc, să bată la uşi nimerite - „bafta lui" . Una dintre şanse, aici, la Focşani – a zis scriitorul, este existenţa cenaclurilor. Aici, cei tineri, cum au fost aceste patru eleve de nici

doisprezece ani, Raluca Marina Baciu, Adelina Bălan, Raluca Dumitrache şi Alexandra Herghelegiu, eleve despre care v-am vorbit deja (v-am lăsat cartea lor, a zis scriitorul, să vedeţi ce-au scris ele la această vârstă!), au avut şansa ca una dintre ele să ne fie alături la un Festival Naţional de poezie, la Rm.Sărat. Prin recitarea unei poezii l-a cucerit pe Marian Ruscu. I-a propus publicarea unui volum. Abia toate patru au avut material pentru volum şi, graţie scriitorului Marian Ruscu, finanţării, au fost deja lansate în lumea literară, prin apariţia acestui volum. În cenaclu, tineri, ca voi, pot vorbi de pe picior de egalitate (în calitatea lor de creatori) cu membri mai vechi ai cenaclului. Cum descoperi că ai talent? Scrii. Orice. Şi, musai să ai curaj. Curaj să citeşti şi altora. Nu scrii numai pentru tine. Cineva, într-o buna zi, îţi va spune că „aiurelile" tale nu sânt curate aiureli. Au feeling. Stârnesc. Spun ceva! Au mesaj, cum ne place să spunem. Doamna profesor Adriana Măimăscu a vrut să ştie care sânt criteriile după care un cenaclu poate defini calitatea literară a unui text? Lectura, stimata doamnă! Cititul până ţi se face rău! E un mod de-a spune. Dar, cum poţi defini calitatea vreunei îndeletniciri, decât prin exerciţiu îndelungat, încercând să atingi desăvârşirea? Până şi critica e discutabilă. Alex.Ştefănescu e un etalon, da. Despre alţii, am reţineri. Este vreunul dintre voi care a încercat să scrie? Timid, se ridică o elevă.

Dar, am în faţă revista Colegiului– **Pulsul Şcolii**- în care regăsesc încondeiate evenimente petrecute aici, la Colegiul lor. Articole semnate de profesori şi elevi, articole care demonstrează preocupări şcolare şi extraşcolare. Pardon! Curriculare. Au o pagină de

SEARĂ POETICĂ - *ŞTEFANIA OPROESCU*

„Cu mâne zilele ţi-adaogi,
Cu ieri viaţa ta o scazi
Şi ai cu toate astea-n faţă
De-a pururi ziua ta de azi.”
(M.Eminescu)

9 ianuarie 2012. Luni, ora 17,oo, ca de obicei, prezenţi la întâlnirea noastră de lectură. Dar azi, nu va fi o întâlnire tipică. E o seară specială. Vom sărbători-o pe Ştefania Oproescu, scriitoarea. Mi-am permis să folosesc acest moto din poetica lui Eminescu din două motive: 15 ianuarie este foarte aproape de ziua de 9, iar sărbătorita noastră, poeta Ştefania Oproescu s-a mândrit cu un volum Eminescu, inedit, primit în dar de la nepoata ei. L-am putea considera puntea de legătura între dizertaţiile noastre şi recitalul poetei. Fiind prima aniversată a acestui proiect declanşat în cadrul cenaclului, mărturisesc, ziua a fost un experiment. Până la urmă, unul reuşit. Emoţionaţi deopotrivă (evenimentul s-a produs în faţa camerelor de luat vederi ale tv. locale) am purtat un dialog cu, şi despre scriitoarea **Ştefania Oproescu.**

Puţină lume din tîrgul nostru, Focşani, ştie că poeta Ştefania Oproescu este una şi aceeaşi persoană cu medicul **Dorina Cristea.** Scriitorul - Ştefania Oproescu *s-a născut* din combinaţia celui de-al dolilea prenume, Ştefania, alăturat numelui de familie, Oproescu. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, secretar de redacţie al revistei **Oglinda literară**, membru fondator al **Asociaiţiei Culturale Duiliu Zamfirescu**, membru al cenaclului

literar cu acelaşi nume, Ştefania este semnatara a patru cărţi de versuri, printre care amintesc, **Potcoave de catifea, Singurătatea nisipului, Delir în curcubeu** şi a unui volum de proză scurtă **Zăpada neagră.** Talentat eseist şi prozator a publicat de-a lungul timpului, articole, utilizând teme diferite. Aşa şi-a ascuţit peniţa, şi-a definit aptitudinile de editorialist, exercitându-şi această calitate de aproximativ un an. Ca prozator, a debutat cu ani în urmă, exersând metafora într-un reportaj literar, publicat de revista *Salonul literar* intitulat „Galben de Suedia" . (m-am gândit să numesc acest articol *mireasa suedeză.* Am avut reţineri ştiind cât poate fi de interpretativ!). Ca prozator, prin volumul de proza scurtă, **Zăpada neagră,** s-a bucurat de o bună primire din partea criticii. Temele şi personajele, modalitatea lingvistică uimind prin schimbare de tonalităţi, prin trimiteri la mituri şi legende, împletind tradiţia cu modernul, fuzionînd psihanaliza cu mitologicul într-o manieră elegantă, rafinată. Scriitoarea este o prezenţă plăcută, onorând anumite evenimente culturale prin luări de cuvând pertinente şi succinte. Numele ei onorează şi volume literare colective printre care aş aminti antologii literare, **Al Evei trup de fum**, **O antologie**, **Antologie de poezii**, **Opere alese,** etc. Cam aceasta este sinteza dialogului purtat între sărbătorită şi Gheorghe Andrei Neagu, Mariana Vârtosu, Elena Otavă, Ionel Mony Constantin, Nina şi Petrache Plopeanu, Ionuţ Ţandără; cam aşa s-ar contura **SEARA ŞTEFANIA OPROESCU**, dacă nu am fi avut parte şi de o surpriză făcută de Raluca Marina Baciu, una dintre junele cenaclului. Iată care este **darul ei** pentru poeta Ştefania Oproescu: << **Gerar în curcubeu/-doamnei Ştefania Oproescu-**

Motto: „ De nu m-aş uita în oglindă/ aş crede că mi s-au vindecat erorile
din actul de identitate.” (Act de identitate-vol. „Potcoave de catifea”)

... Ba eu chiar v-aş recomanda să priviţi, căci aţi fi uimită:

Aţi vedea, nu un „medic cu vocaţie de poet” , cum se citeşte în cronici, ci un „tămăduitor de suflete” ce ştie a da „nopţilor timpul prezent” prin „semnul focului în palme” . „Sisif în slujba neveciei/ Prin trudă a coborât din cer” , spre a colora în verde zâmbetul de lunea, când oricine şi fiecare intră pe uşă la cenaclu, de pe un loc mai mult decât strategic ales, în faţa uşii, întâmpinând cu seriozitate maximă.

Tenace, fin ironică, însă extrem de sensibilă, înzestrată cu o remarcabilă imaginaţie, sărbătorita în Gerar pavează aleea îmbietoare a introducerilor de revistă, cu scrieri ce pot induce delirul... musai în curcubeu! „Nu pot să te ajung/ Să te cuprind/ Sufleteşte... Dorinţa e fum/.Iar eu,/ Părelnică umbră/ Potcoavă de scrum... „
Fiţi plină de lumină şi de iubirea celorlalţi! Să zâmbiţi mereu şi vântului ce vă răzbate din faţă... până şi el se va potoli! La mulţi, mulţi ani!>>

Nu pot să închei fără să citez o poezie a autoarei, care aşa cum spune versul al patrulea din moto, va înveşnici această zi: „ Mă trezesc/ îmbălsămată cu tristeţi/ ca într-un clei/ Ce-ţi e? mă întreb. Ce nu-ţi e? mă întreb/ caut cu ochii închişi semnul întunecat/ pus între mai demult şi mai aproape/ acolo de unde am lipsit/ acolo unde n-am plâns/ acolo, unde mi-a murit o carte/” (**Mea culpa**).

Aceste versuri ale lui A. Puşkin spun tot ce trebuie despre un scriitor ce se respectă*: „* ***Nu pune preţ, Poete, pe dragostea mulţimii!/ Entuziasta zarva a laudelor trece/ La neghiobeasca slavă şi hohotul prostimii/ Tu să rămâi, Poete, tăcut, senin şi rece. Pe drumul tău mergi singur şi liber/ Tu eşti Rege/.” LA MULŢI ANI, ŞTEFANIA OPROESCU!***

ZILELE LICEULUI IOAN SLAVICI

Panciu în sărbătoare. Puţin trecut de mijlocul lunii, ianuarie ne oferă, prin cele două zile,18-19, un eveniment inedit, eveniment găzduit de Casa de Cultură a oraşului Panciu. Liceul *Ioan Slavici* îşi sărbătoreşte cei 65 de ani de activitate printr-un susţinut program artistic, prin aniversarea celei de-a-XII-a ediţii, dedicată patronului său spiritual, scriitorul **Ioan Slavici**. Norocos prin cofinanţarea obţinută, graţie oficalităţilor (prezente în sală, inclusiv dl.primar al oraşului, Ioan Petre), LIS, beneficiarul numărul unu şi elevii săi se vor bucura de demararea unor proiecte europene în curs de derulare (diverse laboratoare, terenuri de sport, parcuri). La eveniment, în afara cadrelor didactice şi reprezentanţi ai Inspectoratului Şcolar, elevi, părinţi şi prieteni au mai participat şi câţiva scriitori vrânceni, printre care aş aminti: Ionel Brandabur-reprezentat de soţia sa, fost dascăl pâncean, Gheorghe Andrei Neagu, reprezentantul U.S/ fil.Bacău, Mariana Vicky Vârtosu preşedintele LSR/ fil.Vrancea, Costel Pricopie în dublă calitate (este şi profesor al liceului), Janina Vadislav (în dublă calitate, şi reporter tv-Atlas), Dan Bogdan Dogaru (mai puţin cunoscut de pânceni, drept scriitor). Mediatorul

evenimentului a fost directorul Liceului sărbătorit, dl.Andrei Igor Manovici. După imnul liceului interpretat de un grup de elevi, primul cuvânt a revenit dnei inspector-adjunct, Maria Lupu. Totdeauna la subiect, succint şi estetic, a spus printre altele: „ *istoria unei şcoli se scrie prin asemenea evenimente – Educaţia o necesitate inţeleasă. Iar Panciu este în paginile ziarelor judeţene mereu cu astfel de fapte lăudabile*" - a zis dna inspector, Maria Lupu. Despre scriitorul Ioan Slavici a vorbit, cum era şi firesc, un scriitor, Gheorghe Andrei

FEBRUARIE, LUNA VĂRSĂTORILOR

Şi, pentru că tot ne-mpăunam că nu vrem vacanţă, iată zăpada, gerul, viforul ne-au obligat la o vacanţa forţată. Întâlnirile noastre din luna februarie s-au redus la două. În care, s-a citit, dar mai ales ne-am sărbătorit colegii. De această dată, patru reprezentanţi, doi ai tinerilor creatori şi doi ai maturilor. (Dumnezeu ştie care-i ordinea!). Doi câte doi, poeţi şi prozatori ne-au oferit prilejul să-i omagiem (reamintesc, este vorba despre proiectul reprezentanţei Vrancea a US/ Filiala Bacău în parteneriat cu LSR/ Filiala Vrancea): **Monica Florea, Virginia Bogdan, Ionuţ Ţandără şi Ionel Mony Constantin** au primit toată atenţia noastră. După o scurtă prezentare, făcută de scriitorul Gheorghe Andrei Neagu, noi, colegii ne-am exprimat felicitările, fiecare în maniera sa. Ce s-ar fi putut spune despre Monica Florea? Inocenţa la ea acasă. Scrie conform trăirilor vârstei, demonstrând că ştie s-o facă, îi place. Au urmat felicitările adresate lui Ionuţ Ţandără, poetul îndrăgostit de iubire, şi poemele sale din volumul „Dedicaţii în vers alb" ! – fiind cel de-al doilea sărbătorit, în

ordinea…nealeasă de nimeni. Şi, nimeni alta decât îndrumătoarea lui spirituală, profesoara Virginia Bogdan, a recitat una dintre *dedicaţii.* „Numărul şase” , aşa cum i s-a recomandat. Despre sonetistul, rondelistul şi epigramistul Ionel Mony Constantin, se pot spune multe. Ne vom opri asupra prozatorului, care ar cam trebui să-şi acorde încredere şi, să purceadă la editarea unui volum. Virginia Bogdan, cea discretă şi intimidantă, cum a numit-o Ştefania Oproescu (profesia, bate-o-ar vina!) ne onorează cu prezenta sa întotdeauna. Amintindu-i dintre calităţi şi pe acelea de poet, traducător, critic şi organizator de evenimente, prilejuri în care noi, cenaclul am fost totdeauna invitaţi de cinste in Colegiul unde este profesor. Virginia Bogdan a recitat, la propria alegere, din volumele sale de versuri, încheind astfel jumătatea serii, dedicată lor, sărbătoriţilor, subliniind importanta parteneriatului actului cultural cu mass-media. În februarie au citit Iuliana Cracea, Raluca Marina Baciu, Monica Florea, Petrache Plopeanu. **Monica Florea** deschide seara cu **O noapte înfricoşatoare**, poveste captivantă despre o noapte cu furtună în care fantezia, imaginaţia, este hiperbolizată, descriind spaima destul de reuşit. **Iuliana Cracea** a încercat o proză -**Planeta piramidă**- şi, i-a şi reuşit. A zugrăvit o societate partajată pe nivele, personificând anumite stări cum ar fi Iubirea, Tristeţea, Ura, etc. Poate ceva mai comprimată, cu un dialog mai acribic, în care explicaţia la explicaţie să dispară ar fi altceva. Cele câteva poezii semnate tot Iuliana Cracea (hai-ku) au fost bine realizate. A respectat rigorile genului, iar imaginile create au fost poetice, aşa cum şi-a dorit. Este în evoluţie şi, e semn bun. **Raluca Marina Baciu** cu proza „La circ” şi cele

două poezii ne-a uimit din nou. Mai ales cu poeziile. Pasiunea, munca, imboldul, dăruirea, câte un strop din fiecare şi, Raluca merge cu paşi potriviţi pe drumul cel bun. Despre cele două surprize, **O palmă care trebuie dată cuiva la final,** (piesă într-un act, semnată Petrache Plopeanu) şi, darul lui **Dumitru Coşereanu** oferit cu ocazia mărţişorului, primul volum cu autograf, **Studiu în gri** (despre nimic şi încă ceva); să expun, pe rând percepţia celor auzite: Nu se poate spune că gestul dlui Dumitru Coşereanu nu înseamnă nimic. Chiar dacă studiul este în gri! Nimicul acesta este o fărâmă din sufletul lui. O primim respectuos, cu o promisiune (aceea de a o citit şi a consemna cele citite). Cât priveşte „palma de la final" aceea descrisă meşteşugit de poetul Petrache Plopeanu, cred că ar fi trebuit să medităm mai îndelungat!!!, înainte de a ne exprima părerile. De notat şi de reţinut este aceea exprimată de Gheorghe Andrei Neagu. Pentru că…1) nu-i place titlul; 2) textul are asemuiri cu teatrul absurd al lui Ionesco, Kafka, Sorescu…n-are nimic cu acest lucru. Dar, personajele filosofează prea mult şi nu au acţiune..Se bălăcesc în aceeaşi supă filosofică. De ce n-ar fi textul mai dinamic, din absurd să tindă spre halucinant? Punerea în scenă să-i revină regizorului, nu autorului. „Fă ceva cu mirosul, fă-l să fie simţit, nu numai pomenit" . Mda! Să fie vorba despre palma pe care, uneori ar trebui să ne-o dăm singuri? Mă gândesc…

NOAPTEA NUCILOR ÎN FLOARE

Sărbătoarea Sfântului Gheorghe e prilej de bucurie pentru mulţi români.Simbol al creştinătăţii, cunoscut ca biruitor în lupta cu Răul, Sf.Gheorghe

deschide miracolul unui nou ciclu vegetal, prin înflorirea nucilor. Legenda spune că în noapte zile de 23 aprilie nucii îşi vorbesc, chemându-şi florile la dans în cele mai superbe volute.Ca nişte fecioare sfioase, florile surâd virginal îmbrăcând ramurile două câte două în aşteptări prenupţiale.Dar, nu despre nuc şi dansul florilor lui vreau să vorbesc, ci mesajul acesta se adresează tuturor acelora care poartă acest nume şi, cărora le transmit cele mai bune urări. Printre colegii de condei, purtători ai acestui nume sfânt, dintre cei mai apropiaţi amintesc pe Gheorghe Andrei Neagu, Gheorghe Sucovrsechi. Nu pot să nu-i amintesc pe profesorul Zaharia, doctorul Chirtoc, George Costin,cărora le transmitem aceleaşi urări de bine şi sănătate. Să rodească şi să dăruiască din trudnicia lor creativă lucrări de consistenţa valorică a nucului, să ne bucure în fiecare primăvara cu o nouă înflorire, aşa cum binecuvânteză Sfântul, florile nucului.

LA MULŢI ANI TUTUROR cu acest nume sfânt, GHEORGHE! Ca semn al preţuirii, dăruiesc un fragment poetic din creaţia unui poet , purtător (…de cruce) a acestui nume:

„ o strângere de mână/ca un sărut al disperării/de ziua ta/ atât ţi-am dat…/şi ne-am zâmbit/două statui risipite/pe culoarul aşteptării/ şi am plecat/ nu-i nici urmă de lumină/

pe coridoarele tăcerii/ a mai trecut o săptămână/ am mai slăbit/ şi vom fi daţi uitării/ uscateramuri ne vor creşte/din trupul cast şi crud/ doar vântul va veni hoţeşte/

să ne sărute, ud…/” (poezia ANIVERSARE - Gheorghe Andrei Neagu).

Să ne imaginăm finalul poeziei,ca pe o lacrimă a iubirii, magia renaşterii naturii în prag de primăvară târzie. Aniversare fericită!

Să zicem, vara e destinată concediilor…

Dar vara a fost binecuvântată de: prima Ediţie a unui Festival de literatură Bogdania, organizat sub egida Asociaţiei literare Bogdania, manageriată de poetul Ionel Marin. În organizarea festivalului s-au implicat, în calitate de organizatori şi juraţi, scriitorii Ionel Marin, fondatorul Asociaţiei Bogdania, Ioan Culiţă Uşurelu în calitate de jurat, scriitorii gălăţeni, Speranţa Miron şi Năstase Marin (un alt jurat al concursului), scriitorul adjudean George Stroia, însoţit de frumoasa povestitoare Maricica Stroia şi Nicolae George Stroia, unul dintre câştigătorii concursului, Florin Micu Iliescu, directorul Direcţiei pentru Culte şi Patrimoniu/Vrancea; iar ca oaspete de onoare îi voi aminti pe academicianul Cristian Petru Bălan un scriitor şi artist complex, de origine română, dar care trăieşte în America. Fireşte, li s-au alăturat scriitorii Ionică Sava, Diana Flavia Sava, Mariana Vicky Vârtosu, reprezentând Liga Scriitorilor din România, în numele căreia a oferit şi nişte diplome.

APROAPE UNDERGROUND

Voi începe cu finalul lunii septembrie care,a fost de-a dreptul fabulos.Seară a poeziei, prin cei doi lectori, Gheorghe Andrei Neagu şi Constanţa Cornilă , ambii poeţi au stârnit, prin textele lor, stări atât de diverse.Dacă **Gheorghe Andrei Neagu** ne-a uimit prin tonalităţi şi temele alese, Constanţa Cornilă ne-a smuls din euforie şi, ne-a readus la starea meditativă pe care o topiseră versurile ascultate în prima parte a serii. Cele

nouăsprezece „poezele” (aşa le-a numit autorul lor) au reuşit să smulgă exclamaţii amuzante.Aşadar, **Beţie I şi Beţie II; Sloi, Salcie, Rugăciune, Întrebări, Vorbe, Îndoială, Răstignirea geniului pustiu, Străinul, Noapte de miere, Strigoiul, Bulb, Explozii, Trenul, Neputinţă, Cămara, Altul, Lumea de dincolo** au fost semnate de Gheorghe Andrei Neagu. Trecut bine de vârsta primei iubiri, Gheorghe Andrei Neagu a citit poezii de mare sensibilitate.Unora le-a scăpat un oftat nostalgic după vreo iubire neîmpărtăşită, altora le-au scăpat frânturi de cuvinte, mai mult sau mai puţin discrete, decente, ironice? Într-o pauză de respiro, Elena Stroe-Otavă a „ştampilat” genul poetic prin (cu) aceste cuvinte: „ poezia creează imagini în carusel.Unii au oftat la scena sărutului (chiar s-a auzit oftatul)” ;Ştefania Oproescu l-a asigurat pe autor că sânt poezii la acelaşi nivel cu acelea din volumul apărut…La auzul unor titluri, iată ce am reuşit să desluşes printre şuşoteli: Strigoi… (Doamne, ce sinistru!);Bulb… (sau ceapă de gladiolă?);Explozii… (nu-i de glumit cu dragostea-asta!);în fine, poezia scriitorului Gheorghe Andrei Neagu a fost aplaudată sincer pentru starea de bine generală creată. **Constanţa Cornilă,**următoarea înscrisă la lectură a citit următoarele poezii: **Invers, În trupuri de amurg, De iubire, Câte o cheie, Rugă.**De notat părerile Ştefaniei Oproescu şi cele ale Elenei Stroe-Otavă: Ştefania crede că poezia Constanţei Cornilă este aproape fără cusur.Dacă vor fi eliminate câteva cuvinte care nu au încărcătură poetică (recomandă două scurtări de versuri) aceste poezii sânt fără cusur.Elena Otavă e de părere că poezia modernă practicată de Constanţa Cornilă permite şi acest lucru.Poezia mergând după gând.Poezia modernă nu

trebuie să respecte „Patul lui Procust” - a precizat Elena Stroe-Otavă.

Proza lui **Petrache Plopeanu** cu un titlu à la maniere... „ **Cârciuma filosofică la Uţă** - aşa cum ne-a obişnuit, poetul ne-a captat întreaga atenţie, prin densitatea, profunzimea şi starea meditativă transimse de text.Ionel Mony Constantin a avut câteva obiecţii ce au ţinut de stilistică.În rest... Ştefania crede textul citibil, plăcut, amuzant.” Să nu se bată moneda pe dialogul filosofic ar putea deveni plictisitor” - avertizează Ştefania Oproescu. Profesoara Virginia Bogdan atenţionează autorul asupra exprimării, iar Gheorghe Andrei Neagu, tot ca de obicei, exigenţa neîngăduindu-i să fie blând or iertător.Necruţător,dur,Gheorghe Neagu cere, Impune autorului perfecţiunea! (fie vorba între noi, are şi cui cere.Să dea, are de unde!!!).” Eşti scriitor al mileniului III, tu construieşti à la Balzac,pe cine crezi că mai interesează ?” .Intenţionat am lăsat la final textul citit de **Ionel Mony Constantin** (textul mi-a sugerat titlul comentariului.De ce?...hmmm!). **Aproape underground**. Textul (re)scris acum ceva vreme în urmă a surprins plăcut.Excluzând confuzia creată de nenumirea personajelor principale (Petrache Plopeanu îl îndeamnă să-şi boteze personajele, e în beneficiul prozei), povestea prezentată de Mony Constantin a fost ascultată cu mare atenţie.Bine scrisă, cursivă, cu temă, şi mai ales cu un dialog antrenant, povestea poate face parte din volumul promis, acela despre vremurile revoluţionare!Titlul încadrează textul într-o ironie fără logică, a precizat Ştefania Oproescu.Aşa o fi, dar, unde-I prea multă logică, nu e cumva şi multă plictiseală? Una peste alta, septembrie şi-a avut sărbătoriţii ei, pe care,

Biblioteca Judeţeană Duiliu Zamfirescu i-a cinstit în cadru festiv.

27 septembrie, dimineaţa devreme**. Biblioteca Judeţeană Duiliu Zamfirescu**

Ora zece. Deşi toamnă, dimineaţa e una de vară autentică.În holul Bibliotecii judeţene, forfotă.Scriitori, elevi, cititori.Managerul Bibliotecii, dra director Teodora Fântânaru împreună cu purtătorul de cuvânt, Cristina Olaru pregătesc mapele, pregătesc filmuleţul de prezentare.În acordurile Boleroului lui Ravel, Teodora Fântânaru deschide evenimentul.Sărbătoriţii, scriitorii Gheorghe Andrei Neagu, George Costin, graficianul şi romancierul Alexandru Cucereanu, criticul Mircea Dinutz, romancierul Virgil Lovin,memorialistul Vasile Buruiană. Pe rând sânt prezentaţi, omagiaţi prin reproducerea unor fragmente din cărţile lor.De momentul recitărilor, al reproducerii unor fragmente din cărţile autorilor aniversaţi s-au preocupat elevi ai Colegiului Spiru Haret, graţie inimoasei profesoare Livia Silvia Marcu.

Tuturor sărbătoriţilor să le spunem un sincer LA MULŢI ANI ! cu promisiunea dăruirii unor momente mai speciale, cu alte prilejuri.Să mulţumim gazdelor noastre, exemplari organizatori, să mulţumim colegilor scriitori prezenţi care şi-au exprimat gândurile şi sentimentele faţă de cei aniversaţi.

... dar,

27 septembrie se va încheia printr-un recital poetic**,** la **Promenada Carrefour,** graţie invitaţiei lansată de dra Doris Iancu**.**Acolo, în figura uimită a trecătorilor-cumpărătări de bunuri materiale, cei câţiva poeţi invitaţi (Ştefania Oproescu, Gheorghe Andrei Neagu, Constanţa

Cornilă, Petrache Plopeanu, Marina Raluca Baciu, Gheorghe Sucoverschi) s-au străduit să-şi facă auzită vocea, recitând din creaţiile proprii, chiar dacă darul lor spiritual s-a dizolvat în eter... Cele patruzeci de minute, timp în care microfonul a făcut ocolul mesei de la un recitator la altul am avut iluzia unei alte lumi: standul de carte expusă, un extraterestru supradimensionat părea ocrotit (parcă) de vocile poeţilor prin mesajul lor protector faţă de... Nepăsare. Trecătorii ?... parcă nici nu ne vedeau ! Ne-a auzit cineva ? Ne-a auzit... Vorbele divine s-au întors de unde au venit... Poezia s-a întors la Tatăl ei... ” O, oameni !/ Simt că-n voi/ Se va stârni un uragan străin./Va transforma şi ploaia în noroi./Şi va supune îngerii la chin/... .” - aceste versuri ale Constanţei Cornilă mi-au venit în minte, încercând să nu văd, să n-aud Nepăsarea din jur.

CULORILE TOAMNEI RISIPITE PESTE OJDULA

Bogat în evenimente, octombrie ne-a prilejuit şi nouă, cenacliştilor întâlniri fructuoase.S-a citit poezie (Raluca Marina Baciu, Gheorghe Sucoverschi, Toma Barbăroşie – *Barbarosa* - Nina Elena Plopeanu); proză (Ştefania Oproescu, Petrache Plopeanu, Mariana Vârtosu), catrene – Gheorghe Sucoverschi, editorial, Ştefania Oproescu.

Poeziile **Marinei Raluca Baciu**, **O licitaţie, Aluviuni, Opresc o clepsidră din curs** şi **Îngerul** au fost bine primite, analizate. Poezia „Îngerul” de departe cea mai bună poezie, cum a considerat-o Ştefania Oproescu, a stârnit comentarii diverse. Forţa autoarei de a vedea în această manieră, lumea, ne-a uluit. Forţa de a

crea o lume înconjurătoarea în şi din astfel de imagini, la fel, ne-a uimit Sânt atât de profunde şi mature pentru vârsta ei – a subliniat tot Ştefania Oproescu.Ionel Mony Constantin, în stilul lui,a alintat-o, numind-o „mica marea scriitoare viitoare” ! A urmat textul **Ziua în care mor câinii,** proză scurtă semnată de **Ştefania Oproescu.** Textul Ştefaniei a fost ascultat cu mare atenţie.Poate, textul ar trebui să suporte una-două mici extirpații tehnice. Cuvinte mai puţin potrivite cu stilul… poate. În rest, proza a fost ok! Poeziile lui **Toma Barbăroşie Acolo, Eschivă, Scrisoare din confuz, Nostalgie de toamnă, Nostalgică…** au fost „atacate” - în primul rând de o poetă.Mai puţin receptivă la gen, Ştefania Oproescu a avut câteva obiecţii.Una chiar uimitoare: „ simţul meu poetic a murit odată cu Constanţa Buzea” -a precizat Ştefania.E mult spus, dar e simţirea domniei sale, şi…no comment.Cât despre ermetism şi comparaţia cu poezia lui Petrache Plopeanu…?!ştiu şi eu? Dacă poezia are muzicalitate, are fior şi te poartă în alte sfere, e poezie şi gata. Până la mesaj, la temă, la profunzimi şi filosofii…e simţirea.Despre limbajul poetic inconfundabil al poetului s-a exprimat Gheorghe Andrei Neagu care, nu şi-a ascuns admiraţia sinceră faţă de gen, faţă de poet şi poezia lui.” Cine ştie dacă nu va stârni controverse, invidii.De obicei nonconformiştii stârnesc invidii sau altceva.Modul de exprimare este unul meritoriu.O face cu destul de multă decenţă, a rămas român pur chiar şi în inima culturală florentină” - a precizat Gheorghe Andrei Neagu.Îi împărtăşesc părere, admir modul de exprimare poetică a lui Barbarosa (ca să-i amitesc numele de botez - Barbarosa, primit de la Florin Paraschiv, că tot se apropie luna lui de naştere, noiembrie!).

Dragoste pe vreme de război, proză semnată de poetul **Petrache Plopeanu** a avut de toate: subiect, includere în timp istoric concret , personaj istoric palpabil, poveste de dragoste credibilă…Poveşti despre Râmnicul de odinioară. Şi, aşa cum ziceam eu odinioară „Focşani mon amour" - Petrache Plopeanu zice din toată inima: *Râmnic, dragostea mea pentru totdeauna.***Balet pe coama gardului,** proză semnată **Mariana Vârtosu** a fost un text ascultat cu toată atenţia.În rest, poate,îl veţi citi între paginile revistei Oglinda…Poeziile **Ninei Elena Plopeanu: Piatra din mine,Lumini şi umbre, Setea, Senin, Zi de naştere, Zbor frânt, Teama (**fiind la prima citire în această calitate) nu voi reda comentariile.Spun doar în numele cenaclului, Nina Plopeanu jonglează bine şi poezia! Iată o mică mostră din lucrare: „ pământului împreunat în iarnă/ îi ies odoarele din pântec/ în bocet nevăzut de îngeri/…în agonia de scuturi /ţipătul de durere al mamei /a fost învins de scâncetul meu victorios/." O poezie mixaă la sugestii, versuri dense cu mult feeling poetic.Catrenele umoristice ale lui **Gheorghe Sucoverschi** vă vor amuza, citindu-le. Despre Centenarul Bibliotecii Judeţene Duiliu Zamfirescu,promit un comntariu separat.Până la viitorul comentariu, numai de bine! Încă odată „La mulţi ani!" celor născuţi în luna octombrie.

GOG DIN MAGOG, (DE)-MAGOG

De ce ne înfruptăm voluptuos dintr-o carte dacă nu cu ideea modelării, îmbogăţirii noastre spirituale?Sigur, o carte nu trebuie să ne influenţeze atât de mult, aşa cum a declanşat odinioară Goethe, cu Suferinţele tânărului Werther, o epidemie de sinucideri în masă.**Gog**, romanul

lui **Giovanni Papini** (şi nu numai!- *Un om sfârşit* este o carte deprimantă!), să revin la romanul Gog care a văzut lumina tiparului cu mulţi ani în urmă, la noi fiind preluată de Editura Univers prin colecţia „Romanul secolului XX" .Printr-un truc scriitoricesc, Giovanni Papini îşi conduce cititorul prin hăţişul teoriilor sale, presupuse a-i fi sugerate de numitul Gog, personaj sătul de bogăţie, de călătorii şi multe alte, plictisit de viaţă, într-un cuvânt, personaj care-şi va nota în agendă impresiile din călătorii.Ageda i-o va înmâna autorului, pretins vizitator al unui prieten-poet, la rândul său locator al casei de nebuni.Aşa vom descoperi cum Freud şi-a dorit din toată inima să fie literat, nicidecum psihanalist (în fond toate psihanalizele sale nefiind altceva decât o imensă sursă de exploatat pentru creatori literari;vom cunoaşte adevărata faţă a lui Lenin vizavi de semeni şi aşa-presupusa revoluţie bolşevică; vom înţelege de ce evreii au demolat teoriile celor mai reputaţi savanţi ai vremii şi, cum prin puterea banilor, a inteligenţei de fapt se răzbună pe restul lumii pentru „prigo-izgonirea" lor;o altă povestire se ocupă de Einstein, de promovarea noii sculpturi, realizată din fum, aşa cum şi trebuie să fie o operă de artă, invazivă, sclipitoare şi efemeră.În fine, în cele peste două sute cincizeci de pagini Papini face elogiul zădărniciei, cramponării noastre pământene de nimicuri, când în fond nu sântem altceva decât picătura dintr-un univers mereu în mişcare, ca să-l citez prin pledoaria de la capitolul dedicat lui Einstei, demolarea teoriei relativităţii.De ţinut minte capitolul în care dezbate egolatria, îmchinarea omului sieşi, de fapt iubindu-se pe sine şi numai pe sine, nicidecum nu-i vorba despre aproapele, unde derivă că-şi poate fi pripriul dumnezeu.Poate ar trebui notat, ca final

de prezentare, capitolul în care vorbeşte despre filozofia chinezească. O veţi găsi la pagina patruzeci şi opt a cărţii.Lectură plăcută, dacă aveţi o fire consistentă. Altminteri, nostalgie suportabilă, lecturând **Gog**…al Magogului demagog inteligent şi brută deopotrivă.

Iată cum îşi prezintă Giovanni Papini personajul: „ Când l-am cunoscut era acolo de puţin timp.Şi ori de câte ori veneam să-l caut pe poetul meu,îl găseam şi pe el.Începu să-mi vorbească: aflai astfel, puţin de la el şi puţin de la medici,toată povestea sa.Conversaţia lui era foarte ciudată: trecea de la o discuţie paradoxală dar adeseori inteligentă, la ieşiri de-o vulgaritate mai rea decât josnică: bestială.Părea că reuneşte în el un Asmodeu cu violenţa lui cinică şi un Caliban, cu oarba lui grosolănie de brută.”

Centenar Bibliotecă jud. Duiliu Zamfirescu/ oct.2012

Trei zile de marathon. Colocvii, elogii, lansări, vizionări…Deschiderea evenimentului a avut loc în sala Galeriilor de Artă, unde lumea a dat năvală… Dar proba de marathon adevărat a susţinut-o lansările de carte. Împărţite în timpul celor trei zile, în cea de-a doua zi am fost incluşi şi noi, scriitorii, membri ai Ligii Scriitorilor din România/filiala Vrancea. Obligaţi, mai mult, presaţi de timp, am fost nevoiţi ca, recentul nostru volum, cel de-al doilea anuar al filialei - Concert pentru şapte scriitori şi o antologie - semnat de autorii aflaţi în sală, Constanţa Cornilă, Diana Flavia Sava, Marcela Blaga, Ion Micheci, Fănică-Voinea Ene, Dumitru K.Negoiţă şi Mariana Vicky Vârtosu să fie prezentat în fugă, prezentarea derulându-se ca o probă de rezistenţă (câte cuvinte pe minut). În

fine, nu acest lucru a contat. Important e că, volumul a fost prezentat celor aflaţi la lansare, mai mult, acest gen de prezentare nu s-a prea practicat. Scriitorii au fost răsplătiţi cu diplome de recunoaştere a talentului, oferite de LSR/filiala de Vrancea. Ca întotdeauna, scriitorul Gheorghe Andrei Neagu a intervenit susţinându-şi colegii-prezentatori prin completare, acolo unde a fost nevoie, ca mai apoi, pe larg, să prezinte audienţei, volumul colectiv- Din cele patru zări – semnat de cele patru cenacliste, cele mai tinere college Marina Raluca Baciu, Adelina Cristiana Bălan, Alexandra Herghelegiu şi Raluca Dumitrache. Dintre semnatarii anuarului LSR/filVrancea, scriitorul Fănică-Voinea Ene, deşi vrâncean, necunoscut în lumea cititorilor focşăneni, a făcut un prim gest în acest sens, dăruind Bibliotecii Jud.Duiliu Zamfirescu volume de povestiri cu autografe (Ochi de poeniţă, Vânător prin lume) - ambele atestându-l şi demonstrându-i talentul de narator. Drept pentru care Mariana Vicky Vârtosu, în numele Ligii Scriitorilor din România/filiala Vrancea i-a oferit o diplomă de recunoaştere a calităţilor sale narative. (diplome au primit şi Dumitru K. Negoiţă, Constanţa Cornilă, Diana Sava şi Raluca Baciu, Adelina Bălan, Alexandra Herghelegiu şi Raluca Dumitrache). Şederea noastră în muzica lansărilor, a fost întreruptă de o mică pauză, după care au urmat alte lansări. În fond, seara abia începea. Dorindu-le, Teodorei Fîntînaru şi Cristinei Olaru rezistenţă, se anunţa o seară lungă, promitem să revenim în cea de-a treia zi, la finalul evenimentului.

ÎN LOC DE POSTFAŢĂ

Zece ani de cenaclu fascinanţi. Timp în care am trăit clipe memorabile. Timp în care *am murit* clipe de neuitat.

*NB: Cum aş putea numi altfel, timpul scurs între aprilie 2010-ianuarie 2011?! Confuzia creată, intenţionat sau nu, m-a aruncat înapoia timpului fără să-mi dau seama jucăria cui am devenit? În fine, scindarea brutal produsă, din reaua-credinţă a unora a lăsat loc unor discuţii inutile şi dureroase. Dacă în septembrie 2009 a luat fiinţă filiala de Vrancea a LSR, acest fapt nu a avut drept scop decât colaborarea cu reprezentanţa US din Vrancea (care a susţinut înfiinţarea acestei organizaţii). Timpul, necruţător, ne trezeşte din reveria poetică, amintindu-ne că, el, **timpul** este un mare ticălos. Stăpân peste tot şi toate, se opreşte din mers, pentru fiecare când decide el. La finele anului 2008 l-am pierdut pe Constantin Ghinţă. La începutul lui 2009 pe Viorel Munteanu, la jumătatea aceluiaşi an, pe eruditul Florin Paraschiv; în septembrie pe Ion Panait, în noiembrie 2009 pe Puiu Siru şi la începutul lui 2010 pe Sava Francu. Timpul nu se opreşte la comandă... Nici pentru noi, sau, nu pentru toţi odată. – *Spectacolul continuă* – ca să parafrazez un şlagăr mondial. De-a lungul celor zece ani, mulţi ni s-au alăturat, alţii ne-au părăsit (chiar definitiv. Pe lângă cei amintiţi, vi-i reamintesc şi pe Corneliu Fotea, Dumitru Pricop, Cezar Ivănescu, Aristide Butunoiu, recent dl. Valeriu Rusu. Ni-i vom reaminti, le vom păstra momente de reculegere, adesea). Cât

despre cei care au întors spatele cenaclului, ce-aş putea spune?! Poate îşi vor reaminti şi clipele frumoase şi, ne vor mai saluta din când în când, cine ştie? Alţii, ne transmit altfel de *salutări.* Îngăduitori trecem peste toate, bune ori rele. Încercând să nu ne trădăm credinţa din suflete, fecventăm **cenaclul Duiliu Zamfirescu**, cu aceleaşi sentimente de începuturi. Schimbul de idei a fost şi este reciproc (feedbackul despre care se vorbeşte, nu?). Fiind legaţi de o relaţie complexă, care, pentru fiecare în parte înseamnă **ceva,** am continuat să ne întâlnim în fiecare zi de luni a săptamânii, **la ora 17,00 fix.** Am avut prilejul, pe parcursul celor zece ani, să (re)-cunoaştem reuşita, eşecul, ratarea... Am cunoscut personalităţi din lumea scrisului pe care nici nu visam să le cunoaştem vreodată. Una dintre realizări – şi poate cea mai importantă – alcătuirea revistei **Oglinda literară –** care a schimbat doi (poate trei) redactori-şefi, dar care, timp de **zece ani** neîntrerupţi a apărut lună de lună, conţinând numele scriitorilor vrânceni, ducându-le tot mai departe. Pistă de lansare pentru cenaclişti, revista a promovat între paginile sale tinere talente, elocvente fiind cele patru eleve de 12-13 ani care au şi publicat primul lor volum colectiv, **Din cele patru zări**: *Raluca Marina Baciu, Adelina Cristiana Bălan, Raluca Dumitrache şi Alexandra Herghelegiu. Printre* cei mai noi cenaclişti amintesc pe *Dumitru Coşereanu, Ionuţ Ţandără, Petrache Plopeanu şi Nina Plopeanu, Monica Florea, Mihaela Tuncan.*

Zece ani de cenaclu… frumoşi, grei, fascinanţi.Timp pe care ni l-am construit aşa cum am crezut de cuviinţă. Sigur, timpul nu se opreşte în loc. Nici noi, sau, nu toţi odată. – *Spectacolul continuă* – ca să

parafrazez un şlagăr mondial. De-a lungul celor şapte ani, mulţi ni s-au alăturat, alţii ne-au părăsit (unii chiar definitiv: Corneliu Fotea, Dumitru Pricop, Cezar Ivănescu, Aristide Butunoiu, recent dl. Valeriu Rusu şi mai recent, **unul dintre cei mai frumoşi nebuni, poetul Constantin Ghiniţă etc**. Ni-i vom aminti, le vom păstra un moment de reculegere uneori). Unii, dintre cei plecaţi din cenaclu, îşi mai amintesc, ne salută. Iar alţii, transmit altfel de *salutări.* Dar, noi mergem mai departe încercând să nu ne trădăm credinţa din suflete. Cel puţin, din punctul meu de vedere, **cenaclul Duiliu Zamfirescu**, TOT cenaclul, înseamnă, cum am mai spus, a doua mea casă. Fiecare dintre colegi există în memoria mea afectivă, ocupă un loc în sufletul meu. Schimbul de sentimente şi idei a fost reciproc. Spun încă odată, gruparea aceasta, cu membrii ei cu tot, a devenit **familia mea.** Suntem legaţi de o relaţie complexă, care, pentru fiecare în parte înseamnă **ceva.** Am avut prilejul, pe parcursul celor zece ani, să cunoaştem personalităţi, am avut realizări, (şi, evident, eşecuri, sau renunţări - din varii motive). Una dintre realizări – şi poate cea mai importantă – alcătuirea **revistei Oglinda literară –** care a schimbat doi (poate trei) redactori-şefi, doi editorialişti (Magda Ursachi şi Gabriel Funică- azi jucând acest rol Ştefania Oproescu, rol ce i se potriveşte, mănuşă. Poate, nici incisivă ca Magda Ursachi, nici sarcastcă precum Gabriel Funică, dar puternică, stăpână pe cuvânt realizând să transmită un mesaj limpede celor care o citesc). Revista Oglinda a fost pistă de lansare pentru tinerii noştri cenaclişti. Referindu-ne la realizări să amintim cele câteva **Festivaluri Naţionale şi Internaţionale de Literatură**, sub patronatul scriitorului

Duiliu Zamfirescu. Cu acest prilej, au apărut anual publicaţii comune, (trei antologii – **Al Evei trup de fum, O Antologie, Antologie de poezie,).** Să nu uităm cele trei mini-casetele cu textele membrilor cenaclului (**Scrieri alese şi Esenţialele I şi II**); Spun **am! -** făcut-realizat**- (adică, noi),** dar de fapt, mare parte **este** meritul scriitorului Gheorghe Andre Neagu şi... tinerilor care s-au afirmat în domeniul literar şi artistic. Mă bucur să le rescriu numele, amintindu-i pe: Cătălin Boacnă, Victor Bour, Ludmila Bârsan, Nathalia Cebanu, Violeta Ioniţă, Alina Tătaru, Raluca Ana-Maria Stroe, Aliona Muntean, Arthur Toth, Gabriela Mocanu etc. Într-un cuvânt, suntem mândri că i-am fost în preajmă tot acest timp, că "am pus umărul" atât cât am putut. Personal, sunt mândră că l-am cunoscut şi mai ales, am avut prilejul să-mi manifest preţuirea, respectul, loialitatea. Bucuroasă, că mi s-a permis să-i fiu în preajmă, să fac parte din ... ***gaşca lui Gheorghe Neagu.***

* * *

"E un păcat faţă de zei să te arăţi părtinitor!... „

M-am folosit de acest citat din ***Aesopica,*** să pot trece mai departe şi, să spun: Pe voi, toţi, colegi de suflet, precum: **Gheorghe Andrei Neagu, Ştefania Oproescu, Constanţa Cornilă, Ioan Dumitru Denciu, Elena Stroe-Otavă;** apoi, **Janine Vadislav, Petre Abeaboeru, Lili Goia, Dan Raul Ionescu, (până la un punct) – tangenţial: Adrian Botez, Paul Spirescu, Marin Moscu; Ionel Mony Constantin alias Ion Săracu, Gheorghe Suchoverschi, Constantin Duşcă, Toma Barbăroşie, Ludmila Bârsan, Diana Blănaru,**

Cătălin Boacnă, Victor Bour, Loriean Carşochie, Nathalia Cebanu, Raluca Ana Maria Stroe, Tatiana Cerneţchi, Carmina Corbeanu, Mircea Dinutz- (deşi atât de puţin timp ne-a onorat cu prezenţa, la ora asta a întors şi el spatele vieţii!), Cosmin Dragomir, Petru Fiştoc, Sofia Ganea, Ionel Marin, Gabriela Mocanu, Aliona Munteanu, Ala Murafa, Mihaela Prodan, Virgil Răileanu, Nicolae Sandu, Rodica Soreanu, Alina Tătaru, Arthur Toth, Valentina Bâtcă şi alţii - Stănică Budeanu, Nicolai Tăicuţu, **Mihai Ganea**, **Laurenţiu Selegean**, **Vasile Buruiană,** amicul poetului Dumitru Pricop, **Georgia Nedelcu, Anda Bejan, Petrache Plopeanu, Nina Plopeanu, Virginia Bogdan,** elitistul cititor de serviciu **– Ionel Boc,** etc. (cei din urmă vor fi cei dântâi, nu?) şi alţii.. trecători şi curioşi- pe care nu mi-i mai amintesc, pe toţi, absolut pe toţi vă salut prieteneşte! - îmi sunteţi dragi, faceţi parte din marea familie a spiritului comun. Drept pentru care, **singura recunoaştere a dăruirii mele este modul în care v-am ascultat, *am ştiut* să vă ascult. Cuvântul domniilor voastre, scris sau vorbit, pentru mine lege nescrisă, a trebuit respectat! E mult, e puţin... Dumneavoastră decideţi.** Ar fi neloial să nu-i pomenesc pe colaboratorii noştri fideli, chiar şi numai pentru simplu motiv că, dintre paginile revistei **Oglinda,** şapte ani, acum sunt deja yece, lună de lună, zâmbetul unora, încruntarea altora, ironia ori cinismul, toleranţa, îngăduinţa, iubirea au fost prezente. Sentimente (chiar au fost sentimente) transmise, simţite prin simpla privire a fotografiilor ce le însoţesc rubricile. Iată, îi salut pe cei mai fideli dintre ei: **Emilian Marcu, Liviu Comşia, Constantin Miu, Theodor Codreanu, Radu Cârneci, Florentin Popescu,**

Gheorghe Istrate, Mircea V.Homescu, Valeria Manta Tăicuţu, Nicolai Tăicuţu, Victor Sterom, Al.Florin Ţene, Viorel Dinescu, Ion Pachia, Carmen Săpunaru, Ionel Necula, Roxana Branişte, Victoriţa Duţu, Marin Ifrim, alte şi alte nume... care ne-au devenit familiare, dragi. Nu voi uita s-amintesc pe dna **Magda Ursache,** pentru care sentimentele noastre nu s-au schimbat. Nici pe Virgil Panait, care... .

Pe curând, la o viitoare întâlnire de lectură.

***

'' Tot mai adânc prin rădăcini şi oase/ încerc povara clipei luminoasă''.- parafrazându-l pe **Dumitru Pricop**...

Nicidecum pesimist şi nicidecum patetic. E altceva. E Crez, credeţi-mă!

Textele, mare parte, au mai fost scrise, publicate. Alcătuirea cărţii, un *munte al Golgotei, (entre nous) îmi permite să lansez în eter:*

„ Doamne, du această muncă mai departe chiar şi atunci când ultimul fondator al Asociaţiei Culturale Duiliu Zamfirescu se va stinge, fă-o să lumineze prin alţii, Amin!''